

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WOMAN DOWN

A novel

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

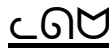
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

NöMAh
DØWN

COLLEEN HOOVER'A ÖVGÜ

“*Verity*, gerilim romanlarında büyük bir başarıya imza atıyor.”
—*The Washington Post*

“Hala etkisinden kurtulamadığımız, ağızdan ağza yayılan, sayfalarını çevirirken heyecanlanacağınız bir kitap.
... Tüm zamanların en sevdiğimiz sürprizlerinden birini içeren baştan çıkarıcı gizemi işaret edin. Koşun, yürümeyin.”
—theSkimm, *Verity* hakkında

“Hoover'a artan elektrik faturanızı göndermekten çekinmeyin, çünkü bu kitabı okumak için geç saatlere kadar ışıkları açık tutacaksınız.”
—*E! Online*, *Layla* hakkında

“Ne kadar muhteşem ve dokunaklı bir kitap, sonsuza kadar saklanacak bir kitap. Nesilden nesile aktarılacak türden bir kitap.”
—*USA Today*, *It Ends with Us* hakkında

“Kayıp ve umut, keder ve affetme, ve sevginin iyileştirici gücü hakkında duygusal bir başyapıt.”
—Popsugar, *Reminders of Him* hakkında

“Colleen Hoover'ın *Confess* adlı kitabı, sizi derinden etkileyecek, güzel ve yıkıcı bir hikaye.”
—*The Guardian*

“İhanetler, sırlar ve değişen aile bağlılıkları, Hoover'ın bu mükemmel çağdaş romanını elinizden bırakmanızı engelliyor
... Bu, Hoover'ın en iyi hali.”
—*Publishers Weekly*, yıldızlı yorum, *Regretting You* için

“ Sona bitiyorBiz ele [a] zor konuyu . . .
romantik şefkat ve duygusal ağırlıkla.
Dolu sürükleyici

dram ve acı gerçeklerle dolu bu kitap, istismarın yol açtığı yıkımı ve hayatta kalanların gücünü güçlü bir şekilde anlatıyor.

—*Kirkus*, yıldızlı yorum

“Hoover, aşkın daha karanlık ve daha savunmasız yönlerini keşfetmekten her zamanki gibi korkmuyor ve sonsuza kadar mutlu olmak için gereken ruhun derinliklerindeki güveni ustaca gösteriyor.”

—*Publishers Weekly*, yıldızlı yorum, *It Starts with Us* için

“Hoover, Jennifer Weiner ve Jojo Moyes gibi ünlü isimlerin arasına, Gillian Flynn'in de izinden giderek katılıyor. Çok sayıda okuyucuyu memnun edecek bir kitap.”

—*Library Journal*, yıldızlı inceleme, 9 Kasım

“Hoover, kariyerlerinde ilerleyen ve olgun aşkı keşfeden iki insanla burada muhteşem bir yeni yetişkin dünyası yaratıyor.”

—*Booklist*, yıldızlı yorum, *Ugly Love* için

COLLEEN HOOVER'IN DİĞER ESERLERİ

Onu Hatırlatanlar

Layla

Heart Bones

Regretting You

Verity Without

Merit Too Late

November 9

Confess

Çirkin Aşk

UMUTSUZ SERİSİ

Umutsuz

Umudu

Kaybetmek

Cinderella'yı Bulmak: Bir Novella

Tüm Mükemmelliklerin

Bizimle BİTER SERİSİ

Bizimle Bitiyor

Bizimle Başlıyor

BELKİ BİR GÜN SERİSİ

Belki Bir Gün
Belki de Hayır: Bir Novella
Belki Şimdi

SLAMMED SERISI

Slammed Geri
Çekilme Noktası
Bu Kız

WOMAN DOWN

A novel

COLLEEN
HOOVER

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Colleen Hoover Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662539374 (ciltli)
ISBN-13: 9781542025614 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781542025621 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Johnson
Kapak resmi: © Larysa Vdovychenko, © ~~Sidra~~ Barysevich / Getty

İlk Baskı

*Lauren Levine için. Sen olmasaydın, orada hiçbir
şey olmazdı.*

İÇİNDEKİLER

OKUMAYA BAŞLA

BÖLÜM BİR

BÖLÜM İKİ

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ONİKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ON BEŞİNCİ

BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ BÖLÜM ON

DOKUZUNCU BÖLÜM YİRMİNCİ

BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM YİRMİ

İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ

BEŞİNCİ BÖLÜM TEŞEKKÜR

YAZAR HAKKINDA

Sevgili okuyucular

Bazılarınız, yıllar önce *One More Step* antolojisinde yer alan "Saint" adlı kısa öyküyü hatırlayabilir. Hatırlamayanlar için, bu öyküyle çok daha büyük bir şekilde tanışmak üzeresiniz.

Bu antoloji artık yayınlanmıyor, ancak bazılarınız hikayenin devamını istemekten hiç vazgeçmediniz. Resmi olarak yayınlanmasa da, bu küçük hikayeyi bir şekilde kalplerinizde yaşatmayı başardınız. Bir yazar olarak, okuyucularımın yarattığım karakterlerin devamını istediklerini söylemeleri beni en çok motive eden şeydir.

Bu karakterlere hak ettikleri yeri vermek ve bu kısa öykü "Saint" adıyla yayınlandığında sadece kısaca değindiğim dünyayı gerçekten inşa etmek istedim.

Bazılarınızın okuduğu kısa öyküyü aldım ve tüm kalbimi ve ruhumu bu öyküyü genişletmeye adadım. *It Starts with Us'tan* bu yana bir kitap yayınlamak üç yılımı aldı. Bu üç yıl boyunca "Saint"i yeniden yazdığım için değil, yazmanın dışında yeni şeyler denediğim için. Ve açıkçası, normalden daha stresli bulmaya başladığım kariyerimden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Ancak bu hikayeye yeniden daldığımda bu durum değişti. Bu kitap üzerinde çalışmak, orijinal kısa öyküyü yazarken hissettiğim aynı mutluluğu bana geri verdi. Başlığı, bazı karakter isimlerini ve mekanları değiştirdim, sahneler ekledim, karakterler ekledim ve değiştirdim, hatta kısa versiyonda yer almayan yeni küçük sürprizler bile yazdım. Bu öyküyü daha önce okumuş olanların, kısa öyküyle aynı temel hikaye ve tonlara sahip, tamamen yeni ve farklı bir kitap gibi hissettikleri bir eser elde etmelerini istedim. Bu yeni, eksiksiz haliyle hayata geçirme sürecinin her saniyesinden gerçekten keyif aldım.

Yazarlar kendi hayatlarından esinlenirler ve bazı temalar benim hayatımı yansıtıyor olabilir, ancak bu hiçbir şekilde benim yolculuğumun veya ahlakımın bir kopyası değildir, ne de meslektaşlarım veya bu sektör hakkında hissettiklerimin bir yansımasıdır. Bu sadece karakterlerin beni içine çektiği eğlenceli bir yolculuktur

Karakterlerin beni götürdüğü eğlenceli bir yolculuktan ibarettir, hepsi bu. Lütfen, yalvarırım, benim kişisel hayatımla bu hikaye arasında bir bağlantı kurmaya çalışmayın, çünkü böyle bir bağlantı yoktur. Ben sadece bir yazar hakkında yazan bir yazarım — karakterin davranışlarını veya düşüncelerini hiçbir şekilde savunmuyor veya desteklemiyorum.

"Saint"e yeni bir yorum getirmek büyük bir zevkti. Umarım başınız dönmeye hazır ve bu eğlenceli, seksi, bazen ürpertici heyecanlı yolculuğun tadını çıkarmaya hazırsınız!

Sevgilerimle,
Colleen Hoover

BİRİNCİ BÖLÜM

"Merhaba, merhaba! Ben Kellie. Dağınık davranışlar konusunda yan dal yapan kurgu terapistiniz. *And What Now, Readers?* programına tekrar hoş geldiniz. En sevdiğiniz kitap dramalarının sevgiyle incelenip hafifçe eleştirildiği podcast."

"Ben de Micah, edebiyat ve bazen de televizyon dedikodularının sommelieri."

"*Sommelier mi?*" Kellie gülüyor. "Sen bilmiyorsun içmiyorsun içmiyorsun."

"Bugün senin için hazırladığımız gibi şeylerle sarhoş olabiliyorsan, alkol kimin lazım ki?"

"Oh, bu baharatlı tadı çok seviyorum," diye ekliyor Kellie.

"Baharatlıdan da öte. Tamamen yanmış toprak gibi. Bugün kitap kulüplerinin ve Tumblr mood board'larının gözdesi, ünü edebiyat dünyasında alev alev yanan Petra Rose'dan bahsediyoruz."

"Ve eğer feed'inizi kaydırırken ya da *nefes alırken* bir şekilde gözden kaçırdıysanız, internet eskiden çok sevilen yazara *tamamen* sırtını döndü. Ve bu hiç de nazik bir şekilde olmadı," diyor Kellie.

"Hayır. Uluslararası çok satan kitap *A Terrible Thing*'in yazarı..."

"Bu muhtemelen tüm zamanların en kötü kitap adı," diye araya giriyor Kellie.

"Gerçekten," diyor Micah. "Sanki bu tepkiyi kendisi istemiş gibi. Yalvarırcasına. Her neyse, roman temelde binlerce #TeamAsh-versus-#TeamCaleb tartışması başlattı. En iyi şekilde, hayran kitlesinin tamamen bölünmesinin merkezindeydi. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Kellie, sürpriz konuğumuzu açıklamadan önce kısa bir özet yapmak ister misin?"

"Kısa olmayacak ama seve seve. Alfabeye yeni başlayanlar için geri saralım. *A Terrible Thing*,

okuyucuların standartlarına göre, o kadar da kötü bir kitap değil. Elise'in aşk, travma, kimlik ve biraz da eğlenceyle dolu yolculuğunu anlatan, derin duygusal ve güzel yazılmış bir roman. Bu gerçekçi romantizmde her şeyden biraz var, bu yüzden kitapta tek bir ejderha veya büyücü bile olmamasına rağmen bu kadar popüler olması gerçekten şaşırtıcı. Ama bunun nedeni, kitabın sadece seksi, ucuz bir romantizm olmaması. Karakter gelişimi, ahlaki karmaşıklık, hayran kurgusu ALTIN değeri var.

"Anladık. Beğendin. Önemli kısma gel," diyor Micah.

"Eskiden en sevdiğim kitaptı," diyor Kellie savunmacı bir tavırla. "Hala en sevdiğin kitap olabilir."

"Artık değil," diyor Kellie. "Tamam, aşk üçgeni. Elise, Ash ve Caleb. En azından Ash ve Caleb memesini görmemiş olmak için gerçekten beş yıl boyunca ormanda yürüyüş yapmış olman gerekir. Bütün subredditler bu duygusal çekişmeye adanmıştı. Ama sonra? Sonra film uyarlaması yapıldı."

Micah inliyor. "Buna uyarlama demek biraz abartılı."

Kellie şöyle diyor: "Ama bu uyarlama umut vericiydi ve bütçesi yüksekti. Stüdyo ve yazar, bu film hakkında tuhaf bir şekilde sessiz kalıyorlardı. İki ana karakter dışında, oyuncu kadrosuyla ilgili hiçbir bilgi almıyorduk. Sevdiğimiz karakter Caleb'den hiç bahsedilmiyordu. Fragman yayınlandığında onu hiçbir yerde göremedik. Birdenbire *ortadan kaybolmuştu*. Fragmanda onunla ilgili tek bir görüntü bile olmaması, neredeyse bir savaş başlatmaya yetecek kadar yeterliydi. Ancak TikTok'ta yayılan ilk endişelere rağmen, insanlar yine de filmi izlemeye gitti" diyor.

"Ve bu podcast'te ifade edilen endişeler," diyor Micah. "Her gün bundan bahsettin."

"Tamam, ben Caleb'in takımındaydım. Neyse. Onu KESTİLER. Tüm üçgeni kestiler. Hikayeyi Ash ve Elise ile olan ilişkisi üzerine yeniden yapılandırıdılar. Ve hayranlar mutlu değildi. Ash'in hayranları bile mutlu değildi, çünkü yazarın onlara sattığı tüm ürünleri ne yapacaklardı ki?

O korkunç film den sonra Ash'in tarafında olmak mantıklı bile değildi. Sanki #TeamAsh tişörtü giymek, Elise'in tarafında olmadığınız anlamına geliyordu, ama *hepimiz* Elise'in tarafındaydık. Biz ihanete uğradık, Micah. İHANETE UĞRADIK."

"Evet, kırmızı şarap lekeleriyle kaplıyken yağmurda çığlık atmak kadar ihanete uğramış hissettik," diyor.

"O geceyi konuşmayalım. Ben üzgündüm."

İkisi de güler.

"Tamam, tamam," diyor Kellie. "Hepimiz Hollywood'un nasıl işlediğini ve çoğu yazarın uyarlamalarının nasıl sonuçlanacağı konusunda söz sahibi olmadığını biliyoruz. Şanslı birkaç kişi var, ama çoğunluk için bu onlara bağlı değil. Petra da başlangıçta klasik 'beni suçlamayın' yolunu izledi. Instagram'da *'Hey, canlarım, yaratıcı kontrolüm yoktu. Ben de sizin kadar şok oldum'* gibi bir şey paylaştı."

"Ve dürüst olmak gerekirse, ona inanmaya çok hazırdık," diyor Micah. "Yaklaşık beş saniye boyunca. Ta ki — *dramatik müzik eşliğinde* — Petra ile yapımcılardan biri arasında eski bir mesajlaşması sızdırılana kadar. Değişiklikten haberi olmakla kalmamış, onu *beğenmiş* de."

"Evet, o konuşmada ne demişti?" diye soruyor Kellie.

"Burada var. Okuyayım," diyor Micah. *"Haklısın, onun gerçekçi olmadığına dair çok şey var. O karakterin çıkarılmasına bir itirazım yok. Caleb ve aşk üçgeni çıkınca film daha güçlü olabilir."*

"*Caleb'in olmadığı daha güçlü film*" sözü insanları çılgına çevirdi," diyor Kellie. "*Daha güçlü mü? DAHA GÜÇLÜ MÜ?* Bir hayran kitlesinin yarısını silip bunu düzenleme seansı olarak adlandıramazsınız!"

"Tepki anında geldi," diyor Micah. "TikTok, Reddit, X—*eski adıyla Twitter ama gerçekçi olalım, hala Twitter* — #CancelPetra, #ATerribleAdaptation ve #ATerribleAuthor gibi hashtag'lerle patladı. Bu yüzden *A Terrible Thing*'in gelmiş geçmiş en kötü roman başlığı olduğunu düşünüyorum. Eleştirmek çok kolay."

"Çok kolay," diyor Kellie. "Ve şimdi hayranlar *A Terrible Thing* kitaplarını yakıyorlar. Tam bir edebi isyanın içindeyiz. *Benim gibi* onlar da kendilerini ihanete uğramış hissediyorlar. Bize yalan söyledi. Kitabını önemli kılan samimiyeti ve onu yıldız yapan hayranlarını bir kenara bırakıp endüstriyi tercih etti. Bu kitabı sevmemizi sağlayan her şeyi silip süpürdü. Sonra da yüzbinlerce okuyucunun övgüsüne rağmen, aldığı birkaç eleştiriye suç attı."

"Oof. Bu, yirmi sekizinci bölümdeki Caleb'in monologu gibi vurdu."

"O monologdan bahsetme Micah. Gerçekten ağlayacağım."

"Benim hatam. Ama çok güzel bir monologdu. BÜYÜK EKRANDA İZLEYEBİLSEYDİK NE GÜZEL OLURDU, BUNU DİNLEYEN HOLLYWOODLULAR!"

"Bizi dinleyen Hollywoodlu kimse yok, Micah. İki bin aboneye sahibiz."

"Petra'nın okuyucularına yaptığı gibi asla ihanet etmeyeceğimiz iki bin sadık dinleyicimiz var."

"Ve ona ne olduğunu bir bak. Önemsiz birkaç kişiye odaklandı ve şimdi en sadık destekçileri bile ona sırt çevirdi. Hepimizi terk etti. Petra Rose'un kendi karakterlerine inanıp inanmadığını ya da kendi yazdıklarından utanıp utanmadığını merak ediyorum."

"Evet, son zamanlarda pek ortalarda görünmüyor," diyor Micah. "Kendi hayran kulübü dışında, neredeyse bir yıldır sosyal medyada tek bir paylaşım bile yapmadı."

"Duyduğuma göre o da azalıyor. Bilemem, altı ay önce o hayran kulübünden ayrıldım," diyor Kellie.

"Umarım bu sessizlik, gerçekten inandığı bir hikaye yazmayı öğrendiğinin işaretidir. Bu, insanların kelimelerini vücutlarına dövme yaptırdıkları aynı yazar olduğunu düşünürsek, çok ilginç."

"Bu arada, onun sözlerini sildiren birkaç video gördüm," diyor Kellie.

"Üzücü. Eskiden onu alıntılardık, şimdi ise... ondan *nefret ediyoruz*."

"*Nefret* etmek çok ağır bir kelime," diyor

Kellie. "Bu dürüst bir podcast."

"Doğru. Onu nefret ediyoruz. Öyle ki, bugün size bu özel konuğu getirmek için milyonlarca bağlantı kurduk ve diğer üç randevuyu yeniden planladık. Neden bizim küçük podcast'imize katılmayı kabul etti bilmiyoruz, ama ona minnettarız. Bundan sonra abone sayımız iki bin bir'e bile çıkabilir."

"Evet, büyük hayaller kurun," diyor Micah. "Bayanlar ve baylar, *A Terrible Thing'in* yapımcısı Allister Jones ile sohbetimize hoş geldiniz."

"O uyarılama konusunda henüz tamamen kurtulmuş sayılmaz, ama en azından bu konuyu konuşacak kadar cesur. Hoş geldin Allister!"

"Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor Allister. "Oldukça iyi bir özet oldu."

Siktir.

O.

Ada

m.

Sesini duyar duymaz podcast'i kapatıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor ve midem bulanıyor.

Kusmak üzere olduğumu hissettiğim için arabamı yolun kenarına çekmek zorunda kaldım.

"Aman Tanrım." Parmaklarım direksiyon simidinde titriyor. Elimi kapıya götürüp camı açmak için düğmeyi arıyorum. Kafamı dışarı çıkarabileceğim kadar camı açar açmaz, çam kokulu temiz havayı içime çekip gözlerimi kapatıyorum ve midem rahatlayana kadar yavaşça nefes alıp vermeye devam ediyorum.

Maruz kalma terapisinin iyileşmeme yardımcı olacağını düşündüğüme inanamıyorum.

Az önce o podcast'i dinlemek, Allister ile olan mesajlarım sızdırıldığından beri yaşadığım en kötü dakikalar oldu.

Gözlerimi açtım ve başımı koltuk başlığına yasladım. Yavaşça birkaç nefes aldım, yapmamaya çalışarak...

Allister muhtemelen dışarıda podcast ve röportaj turu yapıyor, ben ise satışlarımın düşüşe geçmesiyle evimi kaybetmemek için, bu film fiyaskosu başladığından beri yazmaya çalıştığım kitabı yazmak için kendimi kirli bir kulübeye kapatmak zorunda kalıyorum.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diyorum kendime, yavaşça otoyola geri dönerken. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Dünyanın senin hakkında düşündükleri, senin kim olduğun değil."

Nora bana bunu günde en az beş kez söyleyeceğime söz verdiğinden beri bu mantrayı tekrarlıyorum. Ama sanki yüksek sesle bir yalanı tekrarlıyormuşum gibi hissediyorum ve bu his beni ferahlatıp günümü atlatmaya ve üstesinden gelmeye hazır hale getirmiyor.

Tüm bunlar başladığından beri işlevsel olamıyorum. Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Kurduğum her şey etrafımda yıkılmış gibi hissediyorum ve kimse benim boğulup boğulmadığımı merak etmediği için kimse kazmaya tenezzül etmediği enkazın altında gömülü durumdayım. Onlar sadece ben boğulup öldükten sonra cenazeme kimlerin geleceğini bilmek istiyorlar.

Cenazeme kimler gelir acaba? Arkadaşlarım ve ailem gelir, ama şimdi anlıyorum ki, kitap dünyasında geçirdiğim yıllar boyunca edindiğim tüm "arkadaşlar"ın aslında arkadaş olmadıklarını. Nora dışında herkes beni terk etti. Onları suçlamıyorum. İtibarımın satışlarımı düşürdüğünü görebiliyorlar, bu yüzden bana verecekleri herhangi bir destek, *onların* satışlarını düşürecek TikTok videolarına yakıt olabilir. Bu bir kariyer ve bu kariyerde edindiğim arkadaşların kariyerimin dışında da arkadaşlarım olmasını her zaman ummuş olsam da, hepimizin emekli olana kadar hayatta kalmaya çalışan mutsuz iş arkadaşları olduğumuzu fark etmeye başlıyorum.

İki saattir araba kullanıyorum, otoyolun beyaz çizgileri lastiklerimin altında sonsuz bir şerit gibi bulanıklaşıyor. Hala kabinin sığınağına mı koşuyorum yoksa her şeyin kaosundan mı kaçıyorum, tam olarak emin değilim. Sanırım her zaman ikisinden de biraz var, bir özlem ve çaresizlik karışımı. Ama hiç bu kadar

gerçek hayatımdan kaçma, derimi değiştirip yeni bir şeye adım atma ihtiyacı hissetmemiştim. En derin arzum, bu kitabı yazmaya başlamak, kendimi o kadar tamamen kaptırmak ki dış dünyadan hiçbir kişi veya olay kurgusal yaratımımın duvarlarını aşmasın.

Kaygım hiç olmadığı kadar yüksek ve bunu hafifleten tek şey gerçekten de yazmak.

Umarım bu sefer işe yarar. Bu aciliyet hissi, kendimi kurtarabileceğime dair bu umutsuz umut, o kulübeye ulaşıp kendimi tamamen adadığım sürece ortadan kalkmayacak.

Yazarlık krizi, tam da adım edebiyat dünyasının ötesindeki makalelerde görünmeye başladığında, boğucu bir tuzak gibi üzerime çöktü.

Bu acımasız bir ironi, değil mi? Bir kişinin yaygın tanınırlık hayali, bir başkasının kabusuna dönüşebilir.

Telefonum bardaklıkta titriyor, ekranında endişemi artıran bir başka bildirim daha yanıp sönüyor. Eleştiriler başladıktan sonra sosyal medya bildirimlerini kapattım. Bir zamanlar bağlantı platformu olan dijital dünya, acımasız bir düşman haline geldi ve onu susturmanın tek yolu kendimi ondan koparmak.

En azından bu, bir bildirim aldığımda, bunun benimle konuşmak isteyen birinden geldiği ve benim *hakkımda konuşmak için* olmadığı anlamına geliyor.

Telefon ekranında Nora'nın adını görünce rahatladım. Parmağımla ekranı kaydırdım ve arama arabanın hoparlörlerinden cevaplandı.

"Umarım fazla Adderall'ın olduğunu ve bana biraz göndereceğini söylemek için arıyorsundur," diyorum.

"Öncelikle," diyor Nora, "senin ADHD'nin yok. *Benim* var. İkincisi, ilaca ihtiyacın yok. Yoğun terapiye ve iyi bir sikişe ihtiyacın var." Bir süre duruyor. "Benden başka birinden. Bu bir öneriydi, teklif değil."

"Kahretsin, kahretsin," diye iç çekerim. "Neyse, iyi bir zamanda aradın."

"Neden? Yine panik atak mı geçirdin?"

"*And What Now, Readers?*" dinliyordum.

"Petra! Lanet olsun."

İnlerim. "*Biliyorum.*"

"Bu yüzden aradım. Bugünkü bölümü izlememeni istedim."

"Ama bana maruz kalma terapisinin iyi olacağını söylemiştin. Ben de maruz kalıyordum."

"Ben sadece sosyal medyaya geri dönmeni kastetmiştim. Bir paylaşım yapmanı. Senin hakkında kötü konuşan herkesi bulup hepsini dinlemelisin demedim. *Tanrım*. Ben senin arkadaşınım, şeytan değil."

"Yani dinledin mi?"

"Allister McFuckity Fuckface çıktığında kapatmak zorunda kaldım."

"Evet, ben de. Onun konuk olduğunu duyunca bir süre kenara çektim. Kusacak gibi hissettim."

"Üzgünüm. Kiralama yerine vardın mı?" "On dakika uzaklıkta."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Nora'nın sesi hoparlörden cızırtılı bir şekilde geliyor.

"Ne iyi fikir? Ben, ormanda tek başıma, tüm internet tarafından dijital olarak parçalanmış halde iyileşmeye çalışmak mı?" Gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Çam ağaçları bulanıklaşıyor, büyüyüp yoğunlaşıyor, sonunda arabamı yutacakmış gibi hissettirmeye başlıyor.

"*Bütün* internet değil," diyor Nora. "Sadece finansal amaçları olan sesli bir azınlık."

"Ah, doğru. Ölüm tehditleri savuranlar incelendi ve sadece paraya aç insanlar olarak değerlendirildi. Unutmuşum." Kendime rağmen gülümsüyorum.

"Bu insanlar seni tanımıyorlar. Köpeğini kaynatmakla tehdit ettiler, Petra. Senin köpeğin bile yok."

"Aynen öyle. Muhtemelen bana yeni bir köpek yavrusu alacaklar, sevimli bir fiyonkla bana teslim ettirecekler, ona aşık olmamı sağlayacaklar ve *sonra* onu haşlayacaklar."

Sinyal bir saniye boyunca zayıflar ve sesi robotik hale gelir, sonra tamamen kesilir. "Lanet olsun." Telefonumu alıp, sanki bu şekilde sinyalin daha iyi olacağını düşünerek onu ön panele koyarım.

"... ciddi," diyor, cümlesinin ortasında sesi geri geliyor. "Hala bir kariyerin var. Bir nevi. Notlar uygulamanıza alçakgönüllü bir özür yazısı yazıp, onu Instagram'da sevimli kalp işaretleri ve bir ya da iki ağlayan emoji ile paylaşabilirsiniz."

"Tüm hikayeyi bilmeyen ama yine de taraf tutmayı seçen insanlara özür yazmayacağım."

O iç geçiriyor. "Kariyerini kurtarmak istiyorsan internete geri dönmelisin. Belki bir podcast'te düşüncelerini anlatabilirsin."

"Allister'ın seviyesine inmeden bu durumdan kurtulabilirim. Bu yüzden yazmak için kulübeye gidiyorum. Kalemimle intikamımı alacağım."

Uzun bir sessizlik olur. "Ama... sen dizüstü bilgisayar kullanıyorsun. Kalem değil."

"*Kalem* daha tehditkar geliyordu."

"Haklısın. Kalemle intikam al. Tüm hikayeyi yaz ve kurgu eseri olarak yayınla. Bu iyi bir çıkış yolu olacak. Yerleşince beni ara. Bir fikrim var."

"Hayır, senin fikirlerinden nefret ediyorum," diyorum.

"Ama bu seferki gerçekten iyi. Söz veriyorum."

"Peki."

"Başka bir podcast açma. Brudi Brothers falan dinle. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda, podcast otomatik olarak tekrar başlar. "Onunla çalışmak kolay değildi," der Allister. Bu sözler, buzun üzerine dökülen kaynar su gibi üzerime çöküyor. Podcast'i tekrar kapatıp önümdeki virajlı yola odaklanıyorum.

"Sen de öyle değildin, Allister McFuckity Fuckface."

Çok fazla insanı sevmem, ama Allister listemin en başında.
Ve en sonunda. Ve ortasında.

Aslında, o benim listenin tamamı.

GPS'im dönüşün yaklaştığını söylediğinde hızımı azaltıyorum.
Bu yolun bir yerinde bir kulübe beni bekliyor, boş bir ekran, bolca sessizlik ve umarım yaratıcılığımın kurtarılabilir ne varsa.

İKİNCİ BÖLÜM

Komşularım olursa yaratıcılığımın herhangi bir kısmının kurtarılabilir olacağını sanmıyorum. Komşuları olan yerleri rezervasyon yaptırmaktan kaçınıyorum, ama kaldığım kulübenin bulunduğu yolun üzerinde bir ev var.

Rezervasyon yapmadan önce, bu yerin başka bir kulübeye yakın olmadığından emin olmak için uydu görüntülerine baktım. Başkasının çocuklarının gece gündüz bağırışlarını dinlemek istemiyorum. Kaldığım yer bu yol üzerinde تنها görünüyordu, bu yüzden diğer kulübeyi fark etmedim. Muhtemelen Google görüntüyü çektiğinde ağaçların arasında kaybolmuştu.

Rezervasyon yaptığım kulübe, bulunduğum bir mil uzunluğundaki yolun sonunda gizlenmiş durumda, bu yüzden birbirlerine çok yakın olmadıklarını görünce rahatladım. Garaj yollarını ayıran en az çeyrek mil mesafe var.

Trafik ve komşuların olmamasını tercih ederim. Dikkatim kolayca dağılıyor. Ne kadar az insan görürsem ve ne kadar az konuşmak zorunda kalırsam, o kadar odaklanabiliyorum. Bir keresinde bir yazma tatili için rezervasyon yaptım ve daha kapıdan girmeden komşularla tanıştım. Kızlar hafta sonu tatili yapan bir grup kadındı ve sonunda her gece onlarla sarhoş olup hiç iş yapamadım.

Dikkat dağınıklığı her zaman kötü değildir, ama bu seferki son teslim tarihine yetişmek için çok uğraştığımdan, herhangi bir dikkat dağınıklığı olumsuz bir etki yaratır.

Bu yüzden, araba yolunun sonuna geldiğimde ve bir insan gördüğümde sesli bir şekilde inledim. Girdiğim mülkün ön verandasında yaşayan, nefes alan bir insan.

Teknolojideki tüm gelişmelere rağmen, bu kulübenin kiralama sorumlusunun benimle şahsen görüşmesi için hiçbir neden yok, ama işte burada. Onu tanımıyorum bile

onu tanımıyorum ama şimdiden onu dünyadaki en sinir bozucu insan olarak görüyorum.

Sözümü geri alıyorum.

Corgilerin şekli oldukça sinir bozucu. Corgilerde bir şey var ki... *bitmemiş* gibi. Sanki Tanrı bu köpek türünü yaratmaya başlamış, tasarımın yarısında bırakmış ve onları bu garip limbo durumunda bırakmış gibi. Vücutları kısa bacaklarına göre çok uzun, kafaları vücutlarının geri kalanına göre çok büyük, sanki her adımda yüzüstü düşeceklermiş gibi. Ne zaman bir tane görsem, dört ayak üzerinde yürüyen kozmik bir hata gibi hissediyorum.

Bu adamın ayaklarının dibinde bir corgi olsaydı, öldüğümü ve cehenneme gittiğimi düşünürdüm.

Adamın sırtışı genişliyor ve sanki tüm dişlerini bir arada tutamayacakmış gibi yüzünün ikiye ayrılmasını bekliyorum. Adımlarında, sanki aylar önce ödediğim bu rezervasyonu bana satmaya çalışıyormuş gibi, beni memnun etmek için fazla hevesli birini hatırlatan bir zıplama var.

Neden bu kadar kötü bir ruh halindeyim?

Ah evet. Podcast.

Arabamı park edip telefonumu alırken kaşlarımı çatmayı bırakıyorum. Anahtarlığımı da yanıma alıyorum, üzerinde Mace olanı. Hiç kullanmak zorunda kalmadım, ama nadiren yabancılarla baş başa kaldığım durumlar oluyor.

Küçük kutuyu cebime koyarken başparmağımla okşuyorum, soğuk metalin ağırlığı rahatlatıcı. Hiçliğin ortasındayım, arkamdaki yolu yutan yoğun ağaçlarla çevriliyim ve işler ters giderse bu adamı alt edebileceğime emin olsam da, burada yardım için bağırsam kimsenin beni duyacağından emin değilim.

İhtiyacın olduğunda ayı nerede?

Adamın sahibi profilinden adının Louie Longsetter olduğunu biliyorum. Louie Longsetter ne tür bir isim? Sitcom dizisindeki bir karakterin adı gibi geliyor, gerçek dünyada karşılaşılabileceğiniz türden bir isim değil

gerçek dünyada tanışmayı beklediğiniz türden bir isim değil, gerçek ebeveynleri bu ismi yüksek sesle söyleyip "*Evet! İşte bu!*"

Louie Longsetter adında birinin tehlikeli olabileceğini sanmıyorum.

Ama beni gereğinden fazla bekliyormuş gibi duruşu, bu varsayımı sorgulamama neden oluyor.

Louie Longsetter adında bir katil hayal etmeye çalışıyorum. Bu saçmalığa neredeyse gülmek üzereyim, ama haftalarca sürecektir bir izolasyona girmek üzere olan bir kadın olarak, onun bir tehdit olabileceği düşüncesi, istemediğim ve rahatsız edici bir şekilde, kafamdan atamadığım bir diken gibi aklımda kalıyor.

"Tam zamanında!" diye bağılıyor, sesi çok neşeli, çok coşkulu, sanki ben sıradan bir kiracı değil de onur konuğuyum gibi. Garip bir neşeyle merdivenlerden koşarak iniyor, hem hevesli hem de tedirgin edici bir şekilde bana doğru geliyor.

Neşeli insanları hemen sevmezden gelmekten nefret ediyorum. Bunun benim bir kusurum olduğunun farkındayım, ama düzeltmek için endişelenecek çok fazla kusurum var.

"GPS'in güzelliği," diye mırıldanıyorum ve biraz fazla aceleyle bagaj kapağını açıyorum. Louie Longsetter bir katilin ismi gibi görünmeyebilir, ama Pichushkin adında bir seri katil olduğundan eminim. Her şey mümkün.

Louie şimdi yanımda ve bagajıma uzanıyor, büyük elleri valizlerimin saplarını kavırıyor. İkisini birden çekip çıkarıyor ve çakıl taşlarının üzerine yan yatırarak sıkıcı bir sesle yere bırakıyor.

Ona sertçe cevap verme isteğine direnerek yüzümü buruşturuyorum. Bu bir RIMOWA valizi — yeni, şık, pahalı ve şu ana kadar hiçbir çizik veya aşınma izi yok. Birkaç ay önce doğum günümde hediye olarak aldım ve ilk kez kullanma fırsatı buldum. Valizin tertemiz kalmasından gurur duyuyordum.

Şimdiye kadar.

Hızla eğilip bir valizi dikleştirirken, içimdeki öfkeyi bastırıyorum.

Louie, farkında olmadan, benim hareketlerimi taklit ederek diğer valizi de dikleştirir, ancak onu verandaya doğru sürüklediğini fark ederim. Tekerlekler, kara tahta üzerindeki tırnaklar gibi çakıllara sürtünür ve içimden irkilirim, valizimi yerden kaldırıp taşımaya başlarım.

"Sen Petra Rose'sun, değil mi? Yazar bayan?" diye sordu, omzunun üzerinden bana bakarak.

Yazar bayan mı?

Kibarca gülümsemeye çalışarak hemen arkasından giderken başımı salladım. "Evet, efendim. İlham bulmak için buradayım. Sessizlikte," diye ekledim.

Arka koltukta hala boşaltmam gereken market alışverişleri var, ama onun bunu bilmesini istemiyorum. Sadece gitmesini istiyorum. Ben gelmeden önce gitmesini istiyordum. Bu yüzden kiralık dairelerde kapı şifreleri ve kendi kendine check-in talimatları vardır.

Verandanın merdivenlerine çıkıyoruz, ben valizimi tekerlekleri merdivenlere sürtünmesin diye dikkatlice tutarken, Louie diğerini sanki sonradan aklına gelmiş gibi arkasında sürüklüyor.

"Kitaplarınızı okumadım," diyor, sesi neredeyse özür diler gibi, "ama karım bir tanesini okuduğunu düşünüyor." Verandada duruyor ve cebinden bir anahtarlık çıkarıyor. "Ama filminizi izledik. Karıma burada kalacağınızı söylediğimde, kayıp bir karakter hakkında size soru sormamı istedi. Neyi kastettiğini bilmiyorum. Buraya gelirken, harika bir film için neyin uygun olabileceğini düşünüyordum," diye devam ediyor ve bana anahtarları uzatıyor.

Oh, Tanrım. Bu olmasın.

"Hayatım," diyor, sanki etkilenmem gerekiyormuş gibi kaşını kaldırarak. "Çılgın bir hayat yaşadım. Bu sana milyonlar kazandırabilir."

Kesinlikle kazandırmaz.

"Eğer fikre ihtiyacın varsa..." diye tekrar başlıyor, yüzümdeki ifadeden ipucunu almamış olduğu belli.

Onu kesiyorum, gülümsemem zayıflıyor. "Maalesef, yazmayı bildiğim tek şey kurgu."

Yazar olduğumu öğrendikten sonra bana hayat hikayelerini anlatanların sayısını unuttum. Herkes bir sonraki büyük Amerikan romanını yazacağına inanıyor.

Belki de öyledir. Ben kesinlikle öyle olmadım. "Ama benim hikayemi dinleseydiniz..." diyor.

"Eğer o kadar iyiye, *kendi* hikayeni yazmalısın," dedim, kaba görünmek istemeden. "Kimse onu senden daha iyi bilemez ve fikirlerini bedavaya vermemelisin." Sesim kibardı, ama içimden onun gitmesini istiyordum.

"Disleksik," diyor başını sallayarak, gülümsemesi hafifçe sönüyor. "Çok disleksik. E-postalarımnda bunu fark ettiniz mi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, adınızı tanıdığımnda ve sizin yazar olduğunuzu gördüğümde, size e-posta ile cevap vermekten biraz çekindim. Kötü gramerim yüzünden bana güleceğinizi düşündüm."

"Asla gülmem. Babam disleksikti ve tanıdığım en zeki adamdı."

Louie buna gülümser. "Bu çok zor bir şey. Annenizin bununla uğraşmak zorunda kalmasına üzıldüm."

Bir an durdum, çünkü ona babamdan bahsetmiştim. Annemden değil. Hafıza sorunu mu var? İşitme engelli mi?

Göz kırptı. "Anladım. Küçük bir disleksi şakası." Gülümsedim. "Evet. Bu şaka beni atlattı."

"Karım, benim iyi bir aktör olabileceğimi söylüyor. O bir aktris. Karım. Bir nevi. Şey, açıklaması zor, ama o oyunculuk yapıyor. Belgesellerde. Bu da onu bir aktris yapar sanırım, ama...". Karısının kariyeri, ya da kariyerinin olmaması hakkında konuşmaya devam ediyor, ama ben dinlemeye konsantre olamıyorum çünkü... *vay canına*.

Bu yerin dışı, içini tam olarak yansıtmıyor.

İç mekan beklediğimden çok daha modern: temiz çizgiler, pürüzsüz yüzeyler, sanki bir tasarım dergisinden çıkmış gibi. Rustik dış cephe sadece bir görünüş, içeride her şey parıldıyor.

Gıcırdayan ahşap zeminler, belki eski çam kokusu ya da sönmüş şöminenin rahatlatıcı misk kokusu bekliyordum. Ama bunun yerine, şık yüzeyler, sert aydınlatma ve şehirdeki bir çatı katında bulabileceğiniz türden temiz, minimalist bir dekorla karşılandım. Zeminler cilalı betondan yapılmış ve her şeyi klinik bir parlaklıkla kaplayan gömme aydınlatmanın altında parıldıyor. Duvarlar canlı, steril bir beyaza boyanmış ve pahalı çerçeveler içinde büyük, soyut tablolar asılı, bu tür bir yer için fazla özenli ve kasıtlı.

Geleneksel kulübelerin bir çekiciliği vardır. İçinde sadece şömine ateşi ve ara sıra dışarıdan gelen vahşi hayvan sesleri varken saklanabileceğiniz türden. Ahşap, zımparalanmamış duvarların pürüzlülüğünü ve dünyadan uzak, doğanın kollarında saklanmış hissini umuyordum.

Ama bu?

Sanki bir teknoloji girişiminin tatil evine girmişim gibi hissediyorum. Bir yazarın inziva yeri değil.

Bir iç çekip valizimi oturma odasına doğru yuvarlıyorum, tekerleklerin sesi açık alanda çok yüksek bir yankı yapıyor. Louie'nin arkamdan geldiğini duyuyorum ve beni izlerken duyduğu gururu neredeyse hissedebiliyorum.

"Bu, internetteki resimlere hiç benzemiyor," dedim, ona dönerek.

"Yenilemeyi yeni bitirdik," diyor gururla. "Aslında, biz bitirdikten sonra gelen ilk misafir sensin. Bu evle oldukça gurur duyuyoruz. Tasarımın çoğunu eşim kendisi yaptı. Bu konularda çok iyi bir gözü var."

Bu daha mantıklı. Louie ile bu ev arasındaki zıtlığı açıklıyor.

Oturma odasındaki mobilyalar tamamen steril. Düşüp kitap okuyabileceğiniz bir şeyden çok, bir showroom parçası gibi görünen alçak siyah deri bir kanepeler.

Cam sehpa, ışığı çok fazla köşeye yansıtıyor ve kenarları, dikkatli olmazsanız dizini kesebilecek kadar keskin.

Rustik bir sıcaklık sunabileceğini düşündüğüm şömine bile, pürüzsüz modern bir cephenin arkasında zarif bir gaz armatüründen ibaret. Mekanik bir hassasiyetle titreyen ışığı, gerçek odunların düzensiz çıtırtılarını özlememi sağlıyor.

Ben çok nankör bir veletim. *Bu kadar muhteşem bir yerde kalmaktan kim üzülür ki?*

Sadece... burada hiçbir *cazibe* yok. Tarih yok. Verimli, elbette, ama ilham verici bir yer gibi gelmiyor. Görevleri yerine getirmek, çalışmak için uygun bir yer gibi geliyor, ama *yaratmak* için değil. Yalnızlık istedim, evet, ama bu yerin vahşi doğasıyla, ormanın saf güzelliğiyle bağlantı kurmak istedim. Bunun yerine, hayal ettiğim dağınık, yaratıcı süreç için fazla saf olan lüks bir Airbnb'ye düşmüş gibi hissediyorum.

Yazarlık blokum o kadar kötü ki, her şeyi bunun için suçluyorum. Hatta bu güzel evi de vaktinden önce suçluyorum.

Yine iç çekiyorum. Burası umduğum gibi bir inziva yeri olmayabilir, ama kötü ruh halimi düşünürsek, şu anda hiçbir şeye sıcak bakacağımı sanmıyorum.

"Gerçekten çok güzel bir yer," diyorum, Louie'ye en azından umduğu tepkinin bir kısmını vererek.

"Karımı, senin burayı sevdiğini söyleyeceğim," diyor. "Biliyorsun, biz bu yolun hemen aşağısında yaşıyoruz. Aslında, muhtemelen evi fark etmişsindir. Bütün yolun ilk ve tek evi," diye ekliyor, sanki daha fazla ayrıntı sormamı beklermişçesine gözlerini biraz fazla uzun süre bana diyor.

Başımı sallıyorum, bunun onun daha fazla bilgi vermemesini sağlayacağını umarak.

"Buraya çalışmak için geldiğini biliyorum," diye devam ediyor Louie, "ama çok meşgul değilsen, bu hafta bir ara akşam yemeğine gelebilirsin. Karım seninle tanışmak ister. Sadece ikimiz varız ve mümkün olduğunda misafir ağırlamayı seviyoruz

gölümsemesi genişliyor ve gözlerinde yine onu çok hevesli ve ileri gelen biri gibi gösteren o ışıltı beliriyor.

Ya da belki de aradığım kelime *çaresizdir*. Ya da sadece yalnızlık?

Akşam yemeği davetine ağzım bükülür, ama gülümsemeyle bastırmaya çalışırım. Louie Longsetter ve onun, benim kitaplarımdan birini okuduğunu ve aktris olduğunu *düşünen*, ama aslında aktris olmayan, ama bir nevi aktris *olan* karısıyla tüm yemek boyunca havadan sudan konuşmaktan daha kötü bir şey hayal edemiyorum. Bu açıklamadan dolayı şimdiden yorgun düştüm, daha kadını tanımadım bile.

"Oh, çok naziksiniz," diyorum, gülümsemem her geçen saniye daha da zorlanıyor. "Ama yapmam gereken çok iş var. Boş vaktim olursa size mesaj atarım, olur mu?"

Gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı belirir, ama hemen toparlanır ve başını sallar. "Tabii, tabii. Sonuçta buraya yazmaya geldin. Sadece, mola falan vermek istersen diye düşündüm..." Sesi yavaşça azalır ve elini hafifçe sallar. "İhtiyacın olursa, ben yolun aşağısındayım."

Bu sefer daha sıkı bir şekilde tekrar başımı sallıyorum. "Teşekkürler, aklımda tutacağım."

Bir kez daha garip bir şekilde el sallayarak, dönüp kapıdan dışarı, yola doğru çıkar. Kapıyı kapatır, bir anlığına kapıya yaslanıp, rahatsız edici derecede modern olan bu mekanı izlerim.

Göl manzaralı arka bahçe batıya bakmıyor.

Bu sürecin bu kısmı için her zaman batıya bakan bir ev seçerim. Gün batımını izlemek, içimde başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi yaratıcı bir ateş yakıyor. Gökyüzünün turuncu, pembe ve mor tonlarıyla yanması, beni hem heyecan verici hem de gerekli hissettiren bir tür aciliyetle yazmaya itiyor.

En azından böyle olması *gerekiyor*.

Ama bu sefer çok geç rezervasyon yaptığım için doğuya bakan bir arka bahçe manzarasına razı olmak zorunda kaldım ve kendime güvenim olmayan, yeteneksiz varlığımın her zerresinde bu farkı hissediyorum. Gün doğumu sert ve zorlayıcı geliyor, sanki benden çok erken saatte çok şey bekliyorlarmış gibi

çok şey bekliyorlarmış gibi, ve ben de bu devasa doğuya bakan pencerelerle her güne böyle başlayacağım.

Belki de bir sonraki odaya baktığım ana yatak odasında yazabilirim. Yatağın arkasında batıya bakan bir pencere var, ama yoğun ağaçların arasından gün batımını göremeyeceğim.

"Neredeyse unutuyordum!"

Kahretsin! Sesini duyunca bir çığlık boğazımda kalır ve hızla arkama dönerim. Elimi göğsüme götürürüm, şaşkınım ama Louie'nin yatak odamın kapısında durduğunu görünce öfkemi bastırmaya çalışırım.

Elinde bir kağıt sallıyor. "Wi-Fi şifresi falan. Kuralları bırakmayı unutmuşum." Kağıdı yatak odası kapısının yanındaki konsola koyuyor. "Dediğim gibi, tadilattan sonra ilk misafiriniz, bu yüzden eminim unuttuğum bir iki şey vardır. Herhangi bir sorun yaşarsanız, aletlerden herhangi biri çalışmazsa veya... bana haber verin."

"Teşekkürler," diyorum keskin bir sesle. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Louie başını sallar, ancak dişlerinin yarısı çoğu insan için hala bir gülümseme olarak kabul edilebilecek bir şekilde kaybolur, ancak onun için bu daha çok bir kaş çatma gibidir. "Bol şans," der. "Ya da... yazarlara ne diyorlarsa onu." Ön kapıya doğru geri döner. "Kalem kırmak mı? Klavye kırmak mı?"

Kapıyı arkasından kapatırken hala alternatif ifadeler mırıldanıyor. Kim olduğumu ve neden burada olduğumu bilmesinden nefret ediyorum. İş e-postamla rezervasyon yapmamalıydım, ama onu o kadar uzun süredir kullanıyorum ki, yazar adım olmayan bir şeye değiştirmek çok zahmetli olurdu.

Kendimden ya da tanınabilir ismimden kaçamıyorum, babamdan daha yaşlı ve ıssız bir yerde yaşayan bir adamdan bile. Petra Rose olmaktan ne kadar saklanmaya çalışırsam çalışayım, buradayım. Oradayım. *Her lanet yerdeyim. People* dergisinin kapağında, *E! News* ve TMZ'nin ana sayfalarında, sadece iki bin takipçisi olan podcast'lerde.

Faturaları ödeyen ne olursa olsun, sanırım. Yazma işi o zaman işe yaramamış olsaydı, eminim aynı şeyi yapardım.

Kahretsin, takipçilerim var, kendi platformumdan para kazanmalı ve kendimi kötülemeliyim. Kendimi *kötüleyerek*, kendim *olarak* kazanacağımdan daha fazla para kazanırım herhalde.

Bunun olacağından hep korkmuştum. Anonimliğimin kaybolmasından. Ama bunun bu düzeyde olacağını hiç hayal etmemiştim.

Yazmaya ilk başladığımda, bunu sadece eğlence için yapıyordum. Bu bir ihtiyaçtı. Gerçek hayatım yoğunlaştığında kaçabileceğim bir şeydi. Heyecan vericiydi ve okuyucular da heyecanlıydı. Yazmak istediğim her şeyi yazardım. Seksi MMA dövüşçüleri, Dünya'ya saldıran uzaylılar, şehirli kızlara aşık olan çiftçiler. On yedi kitap sonra, adım duyuldu, faturalar ödendi ve hayat güzeldi. Dünyanın zirvesindeymişim gibi hissediyordum.

Ne yazık ki, yerçekimi herkesi tekrar aşağı çekiyor. Ve ben çok sert düştüm. Sanki biri paraşütümde bir delik açmış ve tüm dünyanın izlediği canlı yayında düşüşümü yayınlamış gibiydi.

Bu yüzden şu anda içinde bulunduğum zor durumda. Teslim tarihine çok geç kaldım ve evimin ipoteği gecikti. Ve işin en kötüsü ne biliyor musun?

Yazarın tıkanması.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yazarın tıkanması çok sinir bozucu.

Dışarısı çok karanlık, ben depresyondayım ve hiç ilerleme kaydetmedim. Ve çok açım.

Bu kulübede geçirdiğim son sekiz saat boyunca her şeyden ve herkesten bıkmış bir şekilde homurdandım. Üretken olamadığımda çok huysuz oluyorum. Bu yüzden yazarken yalnız kalmam gerekiyor. Yazar tıkanıklığının öfkesinden sevdiğim herkesi kurtarıyorum.

Her zamanki kulübemden izlediğim gün batımlarını, günün yavaşça sona erişini, alacakaranlığın orada düşünmeye ve huzurlu bir şekilde tefekkür etmeye imkan verişini şimdiden özlüyorum. Ama burada, gün batımı olmadan, sanki ilhamım ışıkla birlikte kayboluyor ve ben de tutarlı düşüncelere dönüşmeyi reddeden gölgeleri yakalamaya çalışıyorum.

Evet, yazamama durumumdan güneşi ve onun yokluğunu sorumlu tutuyorum. Tıpkı havayı, sindirim sağlığını, Merkür'ün gerilemesini, kafeini, *erkekleri* sorumlu tuttuğum gibi.

Duruşumu düzeltiyorum ve klavyeye basarken kendime yalan söylüyorum, beynimi şimdiye kadar aldığım her ödülü, aldığım her olumlu eleştiriyi, sattığım her kitabı hak ettiğime ikna etmeye çalışıyorum.

Ama bana sadece şanslı bir sahtekar olduğumu söyleyen ses her zaman en yüksek sesli olanıdır. Sahtekarlık sendromundan nefret ediyorum. Olumlu eleştirilerden çok olumsuz eleştirilere inanmamdan nefret ediyorum. Gerçekçi bir kitap yazıp yazamayacağımı sorgulamamdan nefret ediyorum.

Ekrana bakıp yazdığım az miktardaki notları okudum.

Sorgu odasının steril kokusu, eski kahve ve bayat havanın karışımı, Reya'nın çılginca atan kalbini sakinleştirmekte pek işe yaramadı. Masanın karşısında, Dedektif Miller'ın sesi alçak ve sabit bir gürültüyle Sarah hakkında, Reya'nın onu en son gördüğü zaman hakkında sorular soruyordu. Her kelime, en iyi arkadaşını kaybetmenin yarasını yeniden açan taze bir kesik gibiydi. Yine de, Reya'nın derin bir rahatsızlık ve hoşnutsuzluk yaratan bir parçası, dedektifin geniş omuzlarına gerilen üniformasını, notlar alırken gözlerindeki karanlık yoğunluğu fark etti. Bunun için, içinde parıldayan geçici çekicilik kıvılcımı, Sarah'nın anısına ihanet ettiği için kendinden nefret etti. Dünyası milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissederken, zihni nasıl böyle düşüncelere kapılabilirdi? Suçluluk duygusu, zaten taşımakta zorlandığı kederi daha da ağırlaştıran, midesinde ağır bir taş gibiydi.

Az önce yazdığım cümlelere bakıyorum, gelecekteki halimin, muhtemelen hala yarı uykulu ve ılık kahveyle ayakta duran halimin, bunları tamamen çöp ilan edip Sil tuşuna basacağının tam olarak farkındayım.

Bu kitap bir el yazması olmaktan çok, geçici edebi tutkularımın dijital mezarlığı gibidir. Her kelime, sayfada geçici bir işgalci gibi, tahliye bildirisini bekliyor gibi hissediyorum.

Bunu asla bitiremeyeceğim. Bu gidişle, bir yıl boyunca bu kimlik krizi yaşayan kulübede sıkışıp kalacağım ve imleç bana küçük, yargılayıcı bir kahin gibi yanıp sönerken, aynı beş paragrafı sürekli yeniden yazacağım. İmleçler konuşabilseydi, benimki "*Berbatsın, vazgeç*" diye bağıırdı, sırf mesajı iyice anlatmak için.

Bu kulübede hermetik olarak kapalı kalmak gerçek bir işkence değil. Yalnızlığı seviyorum. Her zaman sevmişimdir. Bu yüzden bu yerleri kiraliyorum, yılda birkaç kez geçici bir göl kenarı keşişine dönüşüyorum, hepsi de Sacramento'nun boğucu atmosferinden kurtulmak için.

Sacramento'nun boğucu kabuğunu atmak için. Şehir, ne yazık ki, çoğu zaman istemediğim devasa, gürültülü bir beton kucaklama gibi geliyor.

Ama burası? Sessiz, huzurlu ve hava çam ve tatlı su kokuyor. Yani, bilirsiniz, *durum bu*.

Pozitif düşüncenin gücünü benimsemem gerekiyor. Bu küçük kaçışların sadece tatil olmadığını, benim zihinsel terapim olduğunu unutmamam gerekiyor.

Masamdan kalkıp, imleç hala sessizce yargılayıcı bir şekilde yanıp sönerken mutfığa doğru yürüdüm. Havada bayat kahve kokusu kalmıştı, bu da daha önce, kafeinin beni iyileştireceğine inandığım, daha iyimser bir yazma seansımın kanıtıydı. Ama sonra kahvenin tadını ne kadar sevmediğimi hatırladım.

Ön kapıya doğru yürüdüm ve taze hava almak için kapıyı açtım. Dışarıda dünya yeşil ve kahverengilerin oluşturduğu bir kaleydoskop gibiydi, ama ben karanlıkta sadece gölgeler görebiliyordum. Uzakta bir şeyin hareket ettiğini gördüm, bu yüzden gözlerimi kısarak odaklanmaya çalıştım.

Tekrar hareket ettiğinde donakaldım. Bir gölge. Bir silüet.

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor, soğuk ve keskin bir korku beni sarıyor. Nefesim kesilirken kendimi kapıya yaslıyorum. Bu kulübe benim sığınağım, kaçış noktam olmalıydı. Bir tür korku filminin sahnesi değil.

Ama figür ay ışığının aydınlattığı alana adım attığında, dehşetim utanç verici bir rahatlamaya dönüşüyor. O sadece Louie Longsetter.

Göl kenarındaki yerinden kapıda durduğumu fark eder ve bana dostça el sallar.

"Tuzağa bir rakun yakaladım!" diye arka bahçeden bağırıyor. Ölü bir hayvan gibi görünen şeyi havaya kaldırıyor ve zavallı yaratığa karşı sempati duyuyorum. "Seni korkuttuysam özür dilerim!"

Zayıf, titrek bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile karşılık veriyorum, kalbim hala ani koşuşturmanın etkisinden kurtulamamış durumda. Göl halka açık, herkes orada olabilir, ama onun orada olmasını garip buluyorum.

Bu evde kiracı varken dışarıda olmayı tercih ederdi. Tüm perdeleri indirmek için düğmeye bastım ve pencereden uzaklaşmak üzereyken telefonum titredi ve beni yine irkitti. Ekrana baktım. Nora.

Kahretsin. Yerleşince onu aramam gerektiğini unutmuşum.

"Selam," dedim, sesim hâlâ biraz titriyordu.

"Tamam, benim fikrim," diyor Nora, sesi telefon hattından gelen neredeyse çılgın bir enerjiyle doludur, az önce yaşadığım sessiz panikle tam bir tezat oluşturur.

"Ne oldu şimdi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Lütfen bana yine makrome baykuş yapma hevesin tuttuğunu söyleme. Ofisim artık senin el işi projelerine daha fazla dayanamaz."

Nora, neşeli, yükten kurtulmuş bir sesle güldü. "Makrome baykuş değil, ama bu da fena bir fikir değil. O konuda gerçekten çok iyiydim. Hayır, senin durumuna yardımcı olacak bir fikrim var demek istedim. Ama bana güvenmen gerekiyor."

Uzun, yorgun bir iç çekişle iç çekiyorum. Bu tonu biliyorum. Genellikle ya inanılmaz derecede parlak ya da tamamen korkutucu bir önerinin habercisi olur. "Nora, neden bahsediyorsun?"

"Senin özel grubun," diye başlıyor Nora, sesi komplo kurarcasına alçalıyor. "Bence orada yaşamaya başlamalıyız. Sadece biz ve kötü saç günlerimizin ekran görüntüsünü almayacağına her zaman güvenebileceğimiz birkaç bin kişi."

Nefesim kesilir. "Yaşamaya mı? Nora, sen deli misin? İnternetteki insanlar beni travmatize ediyor. Ya biri bunu grubun dışına paylaşırsa?"

"Paylaşırsalar ne olur?" Nora'nın sesi artık keskin, endişelerimi kesip atıyor. "Dürüst olmak gerekirse Petra, bu kadar takmamalısın. Diğer ünlü yazarlar sosyal medyayı takıyor mu sence? Her yorum, her hakaret, potansiyel bir ekran görüntüsü olabilecek her kelimeye takıntılı mı sence?"

Benim tarafımda bir anlık sessizlik oluyor. Sonra tereddütle, "Şey... Evet. Evet, öyle düşünüyorum." diyorum.

Nora gerçekten burnunu çeker. "Evet, muhtemelen haklısın," diye kabul eder. "Ama artık zamanı geldi, Petra. Benimle canlı videolar çekmeyi bırakalı bir yıl oldu. Tam bir yıl."

Sözler havada asılı kalır, ağır ve anlamlı.

Tam bir yıl oldu.

Aklım karışıyor. Son romanımın film uyarlaması yayınlanalı tam bir yıl oldu. Dünyam altüst olduğundan, kamuoyunun merceği boğucu bir battaniyeye dönüştüğünden bu yana bir yıl geçti.

Eskiden yılda iki kitap yazan yazar olarak, on sekiz ay önce başladığım kitabı bile bitiremedim, son canlı videomun çok kötü sonuçlanmasından beri canlı sorulara cevap veremiyorum. Yayıncılarımın, filmin gösterime girmesinden bir gün sonra New York'un en büyük kitapçısıyla canlı yayın yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmeleri beni aşıyor.

Aslında, bu benim için zor bir şey değil. Yayıncılar böyle yapar. Yazarlar böyle yapar. Bu standart bir tanıtım yöntemidir. Canlı yayınlar genellikle yazarın ağlayarak tuvalete koşmasıyla felaketle sonuçlanmaz.

Tanrım, hala utanıyorum.

Bu anıya tepki verecek zamanım bile yok çünkü Nora FaceTime'a geçiyor. Yüzünü görüyorum ve telefon ekranlarımızdan bana bir bakış atıyor. Bu bakışın ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum; sadece bu bakışı aldığımda hoşuma gitmediğini biliyorum.

"Bunu yap. *Lütfen*. Hala sana inanan insanlar olduğunu görürsen, bu sana ilham verecektir."

"Nora, onlar acımasız olacaklar."

"Haklısın, muhtemelen öyle olacaklar, ama yorumlara bakmayacağın için bunu görmeyeceksin. Bana bırak, tamam mı?" diyor. "Canlı yayına geçeceğim. İstersen telefonu kapatabilirsin, ama bence kapatmamalısın."

Sanki biri benden bir cesedi gömmemi istiyormuş gibi tepki veriyorum. Tanrı aşkına, bu sadece Facebook. *Kendine gel, Petra.*

Gözlerimin altını hızla parmaklarımla silerek, günün geri kalan maskara lekelerini temizlemeye çalışıyorum.

Ancak okuyucularımız bizi bu şekilde görmeye alışmıştı. Cilalanmamış ve gerçek, genellikle ilhamın (veya benim durumumda hayal kırıklığının) geldiği gece yarısı. Nora ve ben, çoğunlukla daha küçük ve çok daha olumlu hayran kitlemiz olduğu için, her zaman bir hevesle canlı yayına çıkardık.

Ama popülerliğim arttıkça, sorular da daha acımasız hale geldi. Ve bu, mesajlaşmalarımın sızdırılmasıyla yaşanan son olaydan önceydi.

Bir süre hayatımız o kadar düzenliydi ki, onu paraya çevirmeye başladık ve birkaç faturayı ödemek için maaşımıza güvenmeye başladık. Gece geç saatlerde yayınladığımız canlı videolarımız TikTok'ta şaşırtıcı bir şekilde popüler oldu ve bize herhangi bir pazarlama stratejisinin hiç yapamadığı kadar çok okuyucu kazandırdı. Yazarlar bizi izledi çünkü yaratıcı süreç hakkında dürüsttük — ne kadar zor olabileceğini, bir dakika önce doğru gelen bir cümleyi bir dakika sonra yanlış bulmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu anlattık. Vazgeçmek istediğimiz günlerden bahsettik ve bu, okuyucularda yankı buldu. Şeffaflığımızın insanlara rahatlık verdiğini, mücadelelerinde yalnız olmadıklarını hissettirdiğini düşünüyorum. Ve bu sadece yazarlar için geçerli değildi, okuyucular da bunu sevdi. Kitaplarımız raflara çıkmadan çok önce, onların yapım sürecine içeriden bir bakış attılar. Nora ve ben, onların ilgisini çekecek kadarını paylaştık, buradan bir satır, oradan bir olay örgüsü, onları heyecanla beklemelerine neden olacak ipuçları verdik.

Bir bakıma, onlara içeriden bilgi veriyormuşum gibi, başka hiçbir yerde bulamayacakları perde arkasını gösteriyormuşum gibi. Spoilerları bile umursamıyorlardı, sadece sürecin bir parçası olmak istiyorlardı.

Ama sonra, bir yıl önce, bunu bıraktım. Nora hala canlı yayın yapıyor, ama artık sadece o var.

"TikTok yok, söz veriyorum," diyor Nora. "Sadece Facebook grubun var ve grubun özel, yani grupta olmayanlar bunu göremeyecek."

Onun umudunun arttığını duyabiliyorum, ama ben dizüstü bilgisayarımı önüme çekerken içim saf korkuyla doluyor.

"Nora," diyorum yalvaran bir sesle. "Sanırım yapamam..."

"Sadece odaklan bana." Nora'nın sesi kesiyor düşüncelerimi

düşüncelerimi kesiyor, sakın ve güven verici. "Ve kamera önünde. Her bir soruyu inceleyeceğim, Petra. Bunun ne kadar kolay ve tanıdık olduğunu göreceksin ve kendini çok daha iyi hissedeceksin. Bizi okuyuculardan daha fazla motive eden hiçbir şey olmadığını herkesten daha iyi biliyorsun. Ve onlardan çok uzun süredir kendini kopardın. Bu yazmana yardımcı olacak, söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyorum, saçlarımı biraz düzeltmeye çalışıyorum ve grubumu açıyorum. Nora canlı videoyu başlatıp beni davet edene kadar bekliyorum.

Ekranda gölgeli yüzümü gördükten sonra, ekranımın çok karanlık olmaması için hemen kalkıp mutfağın ışığını açıyorum. Sert tavan ışığı bir saniye boyunca titreyerek odayı aydınlatıyor ve duvarlara uzun gölgeler düşürüyor. Çok hoş bir görüntü değil ama idare eder.

Tam oturduğum anda, canlı yayına geçiyoruz.

Geri sayım yok, görünüşümü veya söyleyeceklerimi yeniden düşünmek için zaman yok.

Nora ve ben bu canlı yayınlara ilk başladığımızda, biraz garip hissettik, sanki görünmez bir seyirciye performans sergiliyormuşuz gibi. Eğlenceli, anlayışlı veya sadece tutarlı olma baskısı her zaman vardı, ne kadar hafif olursa olsun. Ama şimdi, bir yıl boyunca sadece Nora'nın ekranda olması ve benim uzun süre yokluğumdan sonra, bu baskı beni yakacakmış gibi geliyor.

"Ve... canlı yayındayız!" diyor Nora. "Arkadaşlar, sonunda Petra'nın yoğun programını ayarlayabildim! O burada!"

El sallıyorum. Ve sanki çok meşgul olduğum için gelememişim gibi gösterdiği için onu seviyorum, oysa tek nedenim çok korkmuş olmamdı.

"Petra, seni çok özledim, tahmin bile edemezsin.

Hayat nasıl gidiyor? Paylaşacak ilginç bir şey var mı?"

İkimiz de gülüyoruz, soruların retorik olduğunu biliyoruz. Herkes hayatımın nasıl olduğunu biliyor. Ama ben şöyle cevap veriyorum

"Oh, bilirsin. Her zamanki gibi."

"Yazarlar için bir tatil yeri olduğunu biliyorum," diyor Nora. "Burası yeni görünüyor. Her zamanki kaldığın yeri mi yenilediler?"

Okuyuculara burayı göstermek için dizüstü bilgisayarını tutarak arkama ve etrafıma bakıyorum. "Hayır. Bu sefer gölün karşı tarafında bir yer seçmek zorunda kaldım. Ama şu yere bak. İnanılmaz."

"Vay canına. Beni de davet etmeliydin," diyor Nora.

"Birlikteyken asla çalışmadığımızı biliyorsun."

"Evet. Ama bu senin suçun. Her zaman bağımlılık yapan cinayet dizileri açıyorsun, sonra her bölümü izlemeye dalıyoruz ve farkına varmadan günlerimiz bitiyor ve tatilimiz sona eriyor."

"Tatil mi?" diye gülererek söylüyorum. "Keşke. En son ne zaman tatil yaptığımı hatırlamıyorum."

"Oh, şımarık gibi konuşma," diyor Nora. "Sen evin olmayan şık bir kiralık dairesin. Çalışıyor olman umurumda değil, en azından daha kötü bir yerde değilsin. Mesela burada, benim dairemde, komşumun her saat başı eski sevgilisiyle telefonda kavga etmesini dinlemek zorunda kalmıyorsun. Zorluklardan bahsetmişken, yazma işin nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyorum, ilerleme kaydedememenin yükü yine omuzlarıma çöküyor. "Henüz bir gün bile geçmedi, ama ufukta durgunluğumu hissedebiliyorum. On sekiz ay oldu ve ancak yirmi sayfa yazabildim."

Kaşlarını çatıp başını eğdi ve sesi daha ciddi bir tona büründü. "Bunu konuşmak mı istiyorsun?"

"Sen aradığında yatmak üzereydim," diye itiraf ettim.

"Zihnimi gece için çoktan kapattım."

Nora dramatik bir şekilde inleyerek başını geriye attı. "Bir iki bölüm okursun diye umuyordum."

İsteğim dışında gülümserim. "İkimiz de öyle."

Nora, endişelerimi eliyle savuşturur. "Kendine çok sert davranıyorsun."

Tanıdık özeleştirim yüzeye çıkarken iç çektim. "Kendi kendimin en sert eleştirmeni benim. En azından eskiden öyleydim."

Bana gözlerini devirdi, böyle davrandığımda yüzlerce kez yaptığı bir şey. "En azından karakterlerin isimlerini belirledin mi?"

"O kadar ilerledim." Sandalyeimde kıpırdanarak, küçük de olsa bu ilerlemeden biraz gurur duyuyorum. "Cameron, kahramanın ana aşk ilgisi. Cam olarak bilinir. Kahraman ise Reya olacak."

Nora'nın gözleri parladı. "Cam ve Reya," dedi, isimleri deniyordu. "Beğendim. Evliler mi, yoksa tatlı bir tanışma sahnesi mi olacak?"

"Bir bakıma ikisi de. Cam evli," diyorum tereddütle. "En azından iki yıl önce yazdığım taslakta öyle."

Nora kaşlarını kaldırır. "Oh. Beklenmedik. Bir aşk üçgeni mi?"

Tereddüt ediyorum, sanki cevap gölgelerin arasında saklıymış gibi bir anlığına ekranın dışına bakıyorum. "Bilmiyorum. Öyle planlamıştım ama... Değiştirebilirim. Asla bilemezsin." Bu hikayenin taslağını, uyarlamadan gelen tepkilerden önce yazmıştım ve sanırım bu da beni engelleyen şeylerden biri. Yaşamadığım şeyleri yazarken ne yaptığımı bilmediğim korkusu.

"Hayır, hayır, hayır," diyor Nora, kameraya doğru eğilerek, ifadesinde canlı bir ihanet var. "Aşk üçgenlerini en sevdiğimi biliyorsun. Üçgeni istiyorum." Şimdi sızlanıyor.

"En azından bir karakteri detaylı bir şekilde yazabilmeyi umalım, üçünü birden değil. O zaman konuşuruz."

"Anlaştık. Tamam, bir soru alalım," diyor Nora, gözlerini kısarak ekrana bakıyor. Onun önerdiği gibi, sohbet penceresini küçülttüm ve seçimi ona bıraktım.

"İşte bir soru. Ally Panzano, bu kitabın bitirilmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmek istiyor. *'Sen her zaman hızlı yazan bir yazardın,'*" diyor Nora, soruyu okurken.

Sandalyeye yaslanıp, bu soruya nasıl nazikçe cevap verebileceğimi düşünüyorum. "Tamamen dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni... kamuoyunun ilgisi. Buna alışkın değilim. Hoşuma gitmiyor. Olumlu ilgi bile."

"Doğru," diye onaylıyor Nora. "Övüldüğünde de aynı şekilde rahatsız oluyor."

"Yazmayı her zaman hem kaçış hem de terapi olarak kullandım ve yazarken keyif aldığınızda, yazmayı bitirdikten sonra ne olacağını düşünmüyorsunuz. Kitap yayınlanır, kitap turları yapılır, röportajlar başlar. Turları ve yayın günlerini her zaman sevdiğim için bunu hiç stresli bulmadım. Bir dereceye kadar. Tanıtımdan hiç hoşlanmadım, ama talepler yönetilebilir düzeydeydi. Ama şimdi kamuoyundaki imajım daha da güçlendiği için, yazma sürecinden sonra gelen her şey daha gergin hissettiriyor, bu yüzden eskisi kadar kaotik olmayan zamanlara göre daha fazla stres yapıyorum. Bir kitabı bitirip "SON" yazmak, bir başarı gibi gelmiyor. Aslında, tanıtımın bir sonraki aşamasına geçmek zorunda kalacağım düşüncesi beni korkutuyor. Ve şu anda beni korkutan da bu, çünkü tanıtım talepleri ve röportajların içeriği değişti. Herkes kamera önünde konuşma konusunda doğuştan yetenekli değildir, özellikle de kitaplarından daha fazlasını anlatman istendiğinde.

Nora bana gülümsüyor. "Duyarlılığın için teşekkürler, Petra. Bu gerçekten çok iyi bir cevaptı. Çok dürüst. Tamam, bir tane daha var. *'Neden bu yeni kitabında aşk üçgenini yazmaktan çekiniyormuşsun gibi geldi? Bunun nedeni, uyarlamada aşk üçgeninin çıkarılmasıyla ilgili olanlar mı?'*"

"Bu bir okuyucunun gerçek sorusu mu, yoksa Nora'nın soru mu?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Gerçek bir soru, söz veriyorum," diyor gülerek.

Şu ana kadar bundan nefret etmediğime şaşıyorum. Biraz eski günleri hatırlatıyor ve her geçen an,

Daha rahat hissetmeye başlıyorum.

"Emin değilim. Son kitabımdan sonra, eleştirileri açıkça ciddiye aldım. Şu anda yazdığım kitap da bir aşk üçgeni hakkında, her ne kadar her açıdan çok farklı olsa da. Ama ben hiç aşk üçgeni yaşamadım ve insanlar, bildiğin şeyi yaz derler. Belki de son kitabımda hatam buradaydı. Sanırım hiç yaşamadığım bir şeyi yazmak benim için zor," diyorum.

Nora, keskin bir inanamama patlamasıyla kahkaha atar. "Saçmalık," der. "En çok satan romanın, eski bir mahkumla aşık olan bir kadın hakkındaydı. Sen hiç eski bir mahkumla çıkmadın ki."

"Aynen öyle. Ve birçok eleştirmen bunun gerçekçi olmadığını söyledi."

Nora başını sallar, yüzündeki ifade öfke ve sevginin karışımıdır. "Öncelikle, olumsuz yorumları okumayı bırak. İkincisi... neredeyse tüm olumsuz yorumlar kitabı veya karakterleri *gerçekçi* bulmuyor. Bu, bir şeyi beğenmeyen yorumcuların sıkça kullandığı bir terimdir. Şahsen ben bir kitapta her şeyin gerçekçi olmasını beklemiyorum. Ejderhalar gerçekçi değil, ama *Fourth Wing* satış listelerinde zirvede."

"Bu kasıtlı olarak gerçekçi değil," diyorum. "Buna bir nedeni var ki fantastik deniyor."

"Romantastik," diye düzeltir. "Her neyse. Yine de iyi bir hikayeyi okuduğumda anlayabilirim. Gerçekçilik abartılıyor. Bazen insanlar, gerçek hayatta asla olamayacak gibi görünen, imkansız hissettiren bir şeye kaçmak isterler. Kurgunun güzelliği budur. Sence Lifetime ve Hallmark neden başarılı kanallar? Onlar kaçış noktaları."

"Onlara artık *kanal* diyebilir miyiz? Bu terim modası geçmiş mi? Şimdi ne oldular, uygulamalar mı? Hizmetler mi?"

"DIRECTV'yi ne kadar özlediğimi anlatmaya başlama, yaşlanırım," diyor Nora. "Her halükarda, Lifetime ve Hallmark'ın hikayeleri en sevdiklerimden bazıları."

bir milyon kez izleyebilirim, yine de sıkılmam."

Gölümsüyorum, ama yine de tanıdık bir şüphe duyuyorum. "Bence asıl sorun ne biliyor musun? Yazma konusunda zorlandığının asıl nedeni ne biliyor musun?"

"Anlat bakalım," diyor Nora.

"Yazarken hikayenin *gerçekçi* olmasını istiyorum. Ama yaşamadığım bir şeyin gerçekçi olabileceğinden emin değilim. Belki de fanteziye geçip romantik gerilimden bir süre uzaklaşmam gerekiyor. Ya da bir ara verip biraz hayat yaşamalıyım. Tehlikeli, gerilim dolu şeyler yapmalıyım. Daha fazla hayat tecrübesi kazanmalıyım."

"Önemli olan insanların okurken hissettikleri," diye ısrar ediyor Nora, sesi artık daha ciddi. "*Gerçek*, her zaman yaşadığın bir şey anlamına gelmez. İnsanlara bunun mümkün olduğunu hissettirmesi yeter. Sen bunu yapıyorsun Petra. İnsanlara imkansızı inandırırıyorsun."

Onun sözlerini iyice sindirerek başımı sallıyorum, ancak tam olarak . Ama bu tek bu Nora Nora'nın özelliği budur — ben kendime inanmasam bile o her zaman bana inanır. Ve belki de bu, bir gün daha devam etmem için yeterli bir nedendir. "Gerçekçi ve gerçekçi olmayan şeylerin ne olduğunu biliyor musun?"

Sen de hiç eski mahkumla çıkmadın," diye alay ediyorum.

Nora gülüyor. "Sen öyle düşünüyorsun."

Gölümsüyorum, ama içimde her zamanki hayal kırıklığıyla mücadele ediyorum. Olumsuz yorumlardan çok, sayısız beş yıldızlı yorumlara inanabilmeyi dilerdim. Övgüler orada, eleştirilerden daha fazla, ama ne yazık ki, Nora'dan daha çok olumsuzluklara odaklanıyorum. Sanki olumsuz yorumlar daha doğruymuş gibi, sanki daha dürüst veya daha anlayışlıymış gibi, ama mantiken bunun doğru olmadığını biliyorum. Nora eleştirileri önemsememeyi, içgüdülerine ve okuyucularına güvenmeyi her zaman daha iyi becermiştir. Ben ise olumsuz seslerin kafamda bedavaya yaşamasına izin verme eğilimindeyim. Ama aynı zamanda, filmin kariyerime kazandırdığı şöhret sayesinde,

çevrimiçi ortamda çok daha fazla incelemeye maruz kalıyorum, bu yüzden bir fark var. Eskiden Nora ile aynı tutumu sergiliyorduk.

"Belki de bu kitaptaki karakterlerinin duygularını gerçekten iyi anlayabilmek için bir ilişki yaşamalısın," diyor Nora alaycı bir şekilde. "Cam'i hatırlatan evli bir adam bul ve onunla yat."

Gülüyorum, ama içimden bir ses, bunu canlı yayında bizi izleyen kim bilir kaç okuyucunun önünde bu kadar rahatça söylemesine biraz tiksiniyor. Kalbim sıkışıyor, sıradan bir yorumun yanlış yorumlanıp, bağlamından koparılıp, tıklanma sayısı artırmak için bize karşı kullanılabileceğine dair tanıdık bir korku titremesi. Şimdiden görebiliyorum, yarınki manşetler **"PETRA ROSE EVLİ BİR ADAMLA YATMAK İSTİYOR!"** gibi bir şey yazacak.

Nora kendini hiç filtrelemiyor gibi görünüyor ve bu onu sevmemin nedenlerinden biri, ama aynı zamanda beni tetikte tutuyor, özellikle de şu anda. "Hiçliğin ortasında inzivaya çekilmişken seksi bir polisi nereden bulacağım?"

"O bir polis mi? Vay canına, spoiler uyarısı." Nora, mükemmel bir çözüm bulmuş gibi sırıtıyor. "Belki de biraz daha az تنها bir yere gitmelisin. Starbucks'ta yazmaya başla. Polisler kahveyi sever."

"Belki de uyumalısın," diyorum. "New York'ta saat geç oldu."

"İki yüz kişi bize soru yağdırıyor. Önce birkaçına cevap verelim," diyor, canlı yayında artan sayılara bakarak. Parmakları, ekranında beliren yorum ve soruların selini kaydırıyor. Gözlerimi onun yüzüne dikiyorum, izleyici sayısına bakmaktan bile kaçınıyorum. Nefesimi tutuyorum, kaçınılmaz sert sözleri, korkularımı doğrulayacak keskin yorumları bekliyorum. Ama Nora'nın ifadesi neşeli, rahatsız olmamış gibi. Bu konuda profesyonel, her ne kadar bu sadece bizim özel grubumuz olsa da. Beni koruduğunu anlıyorum, tıpkı söz verdiği gibi.

Dikkatini çeken bir yorum gördüğünde gözleri parlıyor. "İşte güzel bir tane," diyor, öne eğilerek.

kameraya doğru. "Bu kişi şöyle soruyor: '*Bir yazarın, bir karakterin gerçekte nasıl tepki vereceğini anlayabilmesi için o durumu bizzat yaşaması gerektiğine gerçekten inanıyor musunuz? Hayal gücü bununla ilgili değil mi?*'"

Nora kameraya umutla bakar ve sanki "*Bu senin sorunun*" der gibi kaşlarını kaldırır. Öne eğilip kollarımı masanın üzerine koyuyorum ve bir an durup gerçekten düşünmeye başlıyorum. Bu soru, canlı yayınlarda aldığımız çoğu sorudan daha ağır geliyor. Bu soru, son bir yıldır beni rahatsız eden, kulübemin sessizliğinde yankılanan bir soru. Ve bu soruya cevap vermek zor, çünkü bir sorudan çok bir iğneleme gibi geliyor.

"Sahtekarlık sendromu ile başa çıkmak zor bir şey," diyorum iç çekerek. "Yazma üzerine kitaplar, yazarlara hayal güçlerini serbest bırakmalarını söylüyor, ama aynı kitaplar bize bildiklerimizi yazmamızı söylüyor. Peki... ya bilmiyorsak? Ama yazmak istiyorsak? Ve sonra yanlış yazarsak?"

"Ama aslında yanlış bir şey yok, değil mi? Her insan durumlara farklı tepki verir," diyor Nora, sesi hala sakin, benim artan özgüvenimdeki dalgalanmalarda sabit bir dayanak noktası gibi.

"Kesinlikle yanlış yaptığımı hissediyorum," diyorum. "Geçen yılıma bir bak."

Nora şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Peki. Madem bu konuyu açtın," diyor Nora, "senin için de uygunsa bu konuyu ele almak istiyorum."

"Devam et. Ne söyleyeceğini duymak isterim."

"Biz *kurgu* yazıyoruz," diyor Nora. "Eğlence için. Eğlencenin nasıl ve ne zaman tersine döndüğünü anlamıyorum. Bir kitap yazdın ve bu övgüye değer. Hatta, düzinelerce kitap yazdın. Eğlenceli, keyifli, bazen duygusal kitaplar. Okurlar yazarlarla aynı fikirde olmadığında, kitaplarını veya uyarlamalarını sevmediğinde, yazarlar neden bu kadar şiddetli tepkilerle karşılaşıyor? Bu bir *kitap*. Bu bir *film*. Beyin ameliyatı değil. Hayat kurtarmıyoruz."

"Bazıları buna karşı çıkabilir," diyorum. "Yani, ne demek istediğini anlıyorum ve ilk kısmına katılıyorum."

dediğin gibi. Goodreads ve Amazon'daki puanlamalardan başka şekillerde de yorumlar aldığımız için artık eskisi kadar eğlenceli gelmiyor. Artık insanlar videolar çekiyor ve tüm sosyal medya hesaplarını yorumlara ayırıyor, bu yüzden daha fazla görüyoruz. Okuyucular daha fazla dahil oluyor ve daha fazla etki yaratıyor, ama bu da olumlu bir şey. Viral olan iyi bir yorum, bir yazarın hayatını birçok olumlu yönde değiştirebilir. Ama kitapların sadece eğlence amaçlı olduğu konusunda yanılıyorsun bence. Şahsen kitapların ve filmlerin çok güçlü araçlar olabileceğini düşünüyorum. Zihinleri, davranışları, düşünce süreçlerini değiştirebilirler. Ve evet, hayat kurtarabilirler. Okumanın hayat kurtarabileceğine inanıyorum."

"İlginç," diyor Nora. "Sence kitaplar hayatları mahvedebilir mi? hayatları mahvedebilir mi?"

Ne harika bir soru. Buna cevap verebilecek kadar hazır olduğumdan emin değilim, ama Nora bana cevabımı düşünmem için zaman tanıyor. "Kitapların hayatları mahvedebileceğini düşünen insanlar kesinlikle var. Bu yüzden kitaplar yasaklanıyor. Onlara katılıyor muyum? Kitapların yasaklanmasına hayır. Ama bazı okuyucuların, özellikle yetişkinlere yönelik kitapları okuyan genç okuyucuların, kurgu ile gerçeklik arasındaki sınırı tam olarak bilmediklerinden endişe duyuyorum. Kasıtlı olarak kötü olarak yazdığımız bir karakterin davranışlarının bazen okuyucular tarafından mazur görülebildiğini gördük. Bu, okuyucuların gerçek hayatta da bu davranışları mazur göreceği anlamına mı geliyor? Umarım öyle değildir."

Nora masaya elini vurarak onaylar. "Evet! Yemin ederim, ilk kitabımdaki o berbat karakteri kurtarmak için devamını yazmamı isteyenlerin sayısı beni insanlık adına çok üzüyor," der Nora. "İnsanların karmaşıklığı ve ahlaki konusunda beni başlatma. Bir kişinin okurken yaşadığı deneyim ve yorumunun, aynı kelimeleri okuyan başka bir kişinin deneyiminden bu kadar farklı olması beni çok etkiliyor. Bir kitabın çok kaba olduğunu söyleyen okuyuculardan e-postalar alıyorum ve aynı gün başka bir okuyucudan

aynı kitabın yeterince keskin olmadığını şikayet ediyorlar. Her şey çok öznel. Ve özellikle gün boyu size ulaşan bu görüşleri okurken, yolunuzu bulmak kafa karıştırıcı olabilir. Bir yukarı, bir aşağı, tekrar yukarı, tekrar aşağı. Ve bazen, kitapların yasaklanmaması gerektiğini söyleyenler, belirli kitapların asla yazılmaması gerektiğini söyleyerek geçimini sağlayanlarla aynı kişiler oluyor. Sonra da kitabın neden yazılmaması gerektiğini ve yazarın neden yazar olmaması gerektiğini ayrıntılı olarak inceliyorlar, ama bir sonraki gönderileri yine kitapların yasaklanması hakkında bir tirad oluyor. Buna bir mantık getirin! Hangisi? Kitapları yasaklamak mı, yoksa yazarları artık yazamayacak hale gelene kadar ezmek mi? Ve sonra bazıları, sanki kariyerimizi bırakmamız gerektiğini okumak istiyormuşuz gibi, öfke dolu yazılarında bizi etiketleme cüretini gösteriyorlar!

Nora bu tiradın ardından derin bir nefes alır.

Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama okuduğu soruların hepsinin o kadar masum olmadığını hissediyorum.

"Bunu içimden atmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyor gülerek.

"Rica ederim. Belki de tüm okuyucularımızı kaybetmeden önce başka bir okuyucu sorusuna dönmeliyiz," diye takılıyorum.

Nora kameraya bakar. "Bunun hiçbirinize yönelik olmadığını biliyorsunuz," der. "Okurlarımızı seviyor ve takdir ediyoruz. Sadece nefret dolu yorumlarda etiketlenmek istemiyoruz. Şimdi, sorumuza geri dönelim. Soruyu unuttum," der.

"Temelde, bildiğimiz şeyleri yazmalı mıyız?" diye özetliyorum.

"Evet. Bu konuyu tartışmadan önce bunun için iyi bir cevabım vardı. Ama evet, elbette, yazdığımız her durumu yaşamış olsaydık duyguları ve tepkileri daha iyi tarif edebilirdik. Ama yazarlar sadece yaşadıkları ve hissettikleri şeyleri yazsaydı kitaplar ne kadar sıkıcı olurdu? Bu çok sınırlayıcı olurdu. Ben biyografi yazmak için burada değilim. Bunu hayal gücümü kullanmak için yapıyorum

. Bu, sizin için olduğu kadar bizim için de bir kaçış yolu."

"Katılıyorum," diyorum. "Ama bence her yazar bunu kendine sorar. Değil mi?"

Nora, benim yorumumu sanki kendisiyle ilgisi yokmuş gibi eliyle savuşturur. "Ben sorgulamıyorum," der kendinden emin bir şekilde. "Biz hikaye anlatıcılarıyız. İşimiz, kendi hayatlarımızın ötesindeki hayatları hayal etmek. Yazdığımız her şeyi yaşamak zorunda olsaydık, seksi polislerle ilişki kurmak ve cinayet işleyen ponpon kızların annelerini kovalamakla o kadar meşgul olurduk ki, oturup kitap yazmaya vakit bulamazdık."

Onun samimiyetine gülümserim, omuzlarımdaki gerginlik biraz azalır. Nora'nın gözleri tekrar ekrana kayar ve başka bir soruyu okur, bu karşılıklı sohbetten açıkça keyif alıyor.

"İşte eğlenceli bir soru: *'Fırsatınız olsaydı, karakterlerinizin yaşadığı tüm deneyimleri isteyerek yaşar mıydınız? Örneğin, ...'ı öldüren kasırga gibi...*" Nora soruyu okumayı bırakır ve "Spoiler uyarısı, cümlelerin geri kalanını bitirmeyeceğim. Ama... *tabii ki* evet," der kararlı bir şekilde. "Bence kasırga heyecan verici olurdu. Ve ben de az önce bir hokey oyuncusunun menajerine aşık olduğunu anlatan bir kitap yazdım. Beni de yazın. O romantizmi her zaman tercih ederim."

"Aynı şekilde. Beni de yaz. Hokey oyuncusu için, kasırga için değil."

"Peki ya Carrie'nin hayatı?" Nora, benim en sevdiğim karakterine atıfta bulunarak sorar. "Onun hayatını yaşamak ister miydin?"

O zavallı karakteri cehenneme çevirdim, ama yazmadan önce bunu yaşamak istemezdim diyemem. Onun hissettiğı acıyı gerçekten bilseydim, o kitap daha da iyi olabilirdi diye merak ediyorum. "Biliyor musunuz? Evet. Daha özgüvenli bir yazar olabilmek için her şeyi yapardım. *Daha iyi* bir yazar. Sizlerin hikayelerimi daha çok beğeneceğı anlamına geliyorsa, tüm hikayelerimi yaşardım. Onlara inanırdım. Beş yıldız verirdim."

Beş yıldız kısmında sesimde bir şakacılık var, ama ben çok ciddiym. Bu dramatik, yürek parçalayan anları yaşamak beni daha iyi bir yazar yaparsa, neden yapmayayım? Bazen, kendimi biraz daha pervasızca yaşamaya izin versem, yakalamaya çalıştığım gerçek duygulara daha yakın olabileceğimi merak ediyorum. Şu anki hayatım sıkıcı, öngörülebilir ve yazmaya değmez.

"Peki," diyor Nora. "Bir dahaki sefere New York'a geldiğinde, polis avına çıkalım ve ne olacağını görelim."

İkimiz de gülüyoruz, ama bu soru, konuşmanın o bölümü geçtikten sonra da uzun süre aklımın bir köşesinde kalıyor. Bir yazar Nora'ya, iki kitap fazla uzattığını söylediği seriyi devam ettirip ettirmeyeceğini soruyor. Bir okuyucu bize ne zaman ortak bir kitap yazacağımızı soruyor.

"Asla," diye cevaplıyoruz ikimiz de hemen.

"Zaten tek başımıza yetiştirmemiz gereken çok fazla iş var," diyor Nora. "Ayrıca, bu yazarlar için ölüm fermanıdır. Bu tür bir işbirliğinden sonra arkadaşlıkları devam eden iki yazar bulmak çok zordur."

"Evet, dostluğumuzu riske atmak istemiyoruz."

Nora'nın ustaca filtrelemesi eşliğinde dört beş soruya daha cevap veriyoruz. Yüzünü izliyorum, gözleri yorumları tarıyor ve ara sıra, bir sonraki soruya geçmeden önce neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallıyor. Sözünü tutuyor. İnsanlar kaba şeyler söylemiyorlar, ya da söylüyorlarsa, ben mutlu bir şekilde farkında değilim.

Bu gerçekten düşündüğümde daha kolay. Cevaplarım eskisine göre hala biraz daha özenli ama göğsümdeki ilk gerginlik yavaş yavaş azalmaya başladı. Bu işe ne kadar geri dönersem, o kadar samimi ve rahat olacağımı hissediyorum.

Nora sohbeti sürdürüyor, bulaşıcı enerjisiyle beni içine çekiyor ve şakalaşmalarımızın samimiyeti yavaş yavaş yeniden ortaya çıkmaya başlıyor. Eski canlı oturumlarımızın rahatlığı, Nora ile sadece sohbet ediyor gibi hissetmek, binlerce gözün bizi izlediğinin farkındalığını gölgede bırakmaya başlıyor.

Kendimi ritme bırakıp, Nora'nın sorularına ve yüksek sesle okuduğu yorumların dostane tonuna odaklanırken rahatladığımı fark ediyorum. Sanki küçük, güvenli bir balonun içindeymişim gibi, saklandığım dünyaya kontrollü bir şekilde maruz kalıyorum. Belki de cevap budur. Belki de böyle şeyler yapmak, güvenli ve tanıdık bir ortamda, kendi şartlarımla yavaş yavaş kamuoyunun önüne çıkmak, gerçekten yardımcı olacaktır. Zaten korktuğum şey kamuoyu değil; kontrol eksikliği, kontrol edilemeyen olumsuzluklara karşı savunmasızlık. Ama burada, Nora'nın koruması altında, neredeyse keyif alıyorum. Gerçekçilik, hayal gücünün deneyime karşı önemi, hatta polislerle çıkmakla ilgili şakacı espriler... Hepsi bir zamanlar sahip olduğum rahat rutine geri dönmenin basamakları gibi geliyor.

"Tamam, bunu sormam gerek," diyor Nora. "Alex Brown, son filmin stresli geçmiş gibi görüldüğü için bir daha film uyarlaması yapıp yapmayacağını bilmek istiyor."

"Umarım öyledir," diyorum içtenlikle. "Kitabın uyarlanmasından keyif aldım. Sadece süreci ve birlikte çalışmak ve konuşmak zorunda olduğum insan sayısını sevmedim. Kitap yazmak, düzenleme aşamasına kadar tek kişilik bir görevdir, ancak film üzerinde çalışmak, her gün yüzlerce insanı ofisinize davet etmek gibidir. Ben bu işten olabildiğince çabuk çekildim. Bu iş bana göre değildi."

Bazen merak ediyorum: sonuç farklı olsaydı ve herhangi bir olumsuzluk yaşanmasaydı, bu süreç hakkında farklı hisseder miydim? Sanırım bunu asla bilemeyeceğim, okuyucular da bilemeyecek, çünkü o uyarlamaya bir daha asla yer vermeyeceğim. Kendi bakış açımı açıklamak için bile, ya da Allister'a neden o mesajı attığımı açıklamak için bile.

Evet, Caleb filminden çıkarıldı ve evet, o mesajı gönderdim. Ama hala kafamda kurcaladığım şey, o mesajı göndermemin *ardındaki* mantık. Caleb, orijinal hikayenin ayrılmaz bir parçasıydı. Karakterinin çıkarılacağından bahsettiklerinde ilk başta onun için mücadele ettim. Onun gerekliliğini savundum, ama her zamanki ateşli tavrımla değil.

Gerçek şu ki, kendime yeterince güvenmiyordum. Hollywood'da sayısız film yapmış insanların benden daha iyi bildiklerini düşünüyordum. İlk başta elimden geleni yaptım, Caleb'in önemini ve derinliğini anlatmaya çalıştım, ama o bitmek bilmeyen yapım toplantılarında onu savunurken içimde bir tür mesafe hissediyordum. Görüşümü sundum, onun gelişimini anlattım, ama içten içe bir yanımla, yetersizlik ve beceriksizlik duygularından doğan sözlerle bir karakter için savaşıyor bir sahtekar gibi hissediyordum.

Toplantılardan birinde Allister, Caleb'in karakteriyle ilgili birkaç olumsuz yorumu gündeme getirdi ve bunları tüm yaratıcı ekibe yüksek sesle okudu. Şöyle dedi: "*Karakter kitapta kötü yazılmış. Senaryonun kısalığına ayak uyduramıyor. Bu film için zararlı olabilir.*"

Ondan sonra pek bir şey duymadım. O toplantıdan sonra çok utanmıştım, eve gidip karakteri daha fazla düşünmeye başladım, bir sonraki toplantıda onun için daha fazla mücadele etmek için nedenler bulabilmeyi umuyordum.

Bazı eleştiriler, karakterinin duygusal derinliğinin eksikliğini ya da diğerlerine göre daha az önemli olduğunu ima ediyordu. Forumlarda, hikayesinin diğerlerine göre neden daha az gelişmiş olduğu konusunda sorular ve söylentiler vardı.

Tabii ki, tüm bunların arasında Caleb'i çok seven ve hayran olan insanlar da vardı, ama onların sözleri bana fısıltı gibi geliyordu, olumsuz sözler ise daha çok çılgılık gibiydi.

Benim sorunun eleştirileri kabul etmekle ilgili değildi. Benim sorunun, eleştirilerin tek gerçek olduğuna inanma eğilimim ve olumlu geri bildirimlere inanmanın çok daha zor olmasıydı.

O gecenin sonunda, Allister dahil o odadaki insanların haklı olduğuna ikna oldum. Kendi kafamda uydurduğum insanlar hakkında benim bildiğimden daha iyi bildiklerine ikna oldum.

Allister ile yaptığım mesajlaşmada pes ettim. Bir sonraki toplantıda, Caleb nihayetinde gereksiz görüldü, a

anlatıdaki kurban, ve kendi inançsızlığımın, muhtemelen yaşam deneyimi eksikliğinden kaynaklanan, onun ölümünde rol oynadığı hissini bir türlü atamadım.

Onu yeterince iyi yazamadığımı düşündüm. Ve hala yazdığımdan emin değilim.

Nora videoyu bitirdiğinde, bu düşünceler hala kafamda yüksek sesle ve ısrarla dönüp duruyordu. "Hikayeyi yaşamak" hakkındaki konuşma, kendime olan güvensizliğimin yeni bir yolunu açmış ve algıladığım eksikliklerime odaklanmamı sağlamıştı.

Yine de, paradoksal olarak, canlı oturumun kendisi beklediğim kabus gibi değildi. Geçmiş deneyimlerimden kaynaklanan korkum şimdi biraz daha hafifledi. Nora, sarsılmaz tavrıyla, doğru önlemler alındığında okuyucularımla yeniden bağlantı kurmanın korkutucu olmak zorunda olmadığını kanıtladı.

Kameraya gülümsemeye çalışıyorum, okuyuculara iyi geceler diliyorum ve sonra Nora'ya hızlıca, yorgun bir veda ediyorum. Ama dizüstü bilgisayarımı kapattığım anda, o kadar yoğun bir rahatlama dalgası geliyor ki, neredeyse fiziksel bir rahatlama gibi hissediyorum. Sessizlikte oturup boş ekrana bakarken, yazdıklarımla ilgili şüphelerim beynimde ısrarcı bir küçük kurtçuk gibi beni kemirip duruyor.

Ancak, internetten ve halktan duyduğum genel korku, yatak altındaki bir canavar gibi değil, daha çok etkili bir şekilde susturulmuş huysuz bir yaşlı adam gibi geliyor. Belki de bu özel grup, bu kontrollü ortam, kitap dünyasına geri dönmem için tam da ihtiyacım olan şeydir.

Belki küçük bir adım, ama yine de bir adım.

Işıkları kapatıyorum, anahtarın yumuşak tıklaması kabinin sessizliğinde yankılanıyor. Kapıların kilitlerini iki kez kontrol ediyorum, yalnız başına yeterince zaman geçirmiş birinin, tedbirli olmakta fayda olduğunu bilen birinin alışkanlığı.

Kabin sessizdir, uzaktan gelen gölün kıyıya vuran dalgalarının sesi hariç, ama biliyorum ki genellikle bu saatlerde kafamdaki sesler en yüksek seviyeye ulaşır. Sanki içimdeki eleştirmeni karar ver kalıcı ikametgahı

bana her kusurumu, her sert eleştiryi, sorguladığım her sahneyi ve şimdi de kurgusal bir karakter için yeterince mücadele etmediğim her anı hatırlatıyor.

Ama uzun zamandır ilk kez, zayıf bir umut fısıltısı var, belki, sadece belki, kelimelere geri dnebileceğimi söyleyen küçük bir ses. Okurlarıma biraz kontrollü bir şekilde maruz kalmanın, yalnızlıkla birleşince iyi bir şey olabileceği ihtimali. Cep boyutunda da olsa, bir devrim gibi geliyor.

Yatak odama giderken yarını düşünüyorum. Umarım yarın daha verimli bir gün olur, daha berrak bir zihinle uyanırım ve bu aşk üçgenine yeni bir bakış açısıyla bakabilirim. Ve belki de Nora ve özenle incelenmiş, kendiliğinden alev almayan canlı yayın sayesinde, evrimii dünyadan biraz daha az korkarım.

Her şey yoluna girecek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Her şey yoluna girecek," diye kendime tekrar ediyorum ve günün ikinci 5 saatlik ENERGY shot'ımın plastik ambalajını yırtıyorum. Bu benim yazma ritüelim.

Aslında ritüelden çok, gerçekten *çok* kötü bir alışkanlık.

Mideyi rahatsız ettiği için her türlü gazlı içecekten kaçınıyorum, ancak nedense her sabah ilk iş olarak 5 saatlik bir enerji içeceği içebiliyorum ve bunun bana hiçbir olumsuz etkisi olmuyor. Kahvenin yaptığı gibi bana enerji veriyor. Ancak daha da kötüsü, öğle yemeğine kadar kendimi beş saatlik enerjiye *daha* ihtiyacım olduğuna ikna ediyorum, bu yüzden şimdi günde iki tane içiyorum.

İki şişe bana on saat enerji vereceği konusunda emin değilim, ama beynimi öyle düşünmeye şartlandırdım ve artık ikisini de içmeden kendimi en iyi durumda hissedemiyorum ve içmeden verimli olamıyorum. Bazen ikisini aynı anda içiyorum, bu da yakında günün ilerleyen saatlerinde üçüncü bir şişe eklemeye başlayacağım anlamına geliyor.

Bu, her açıdan bir bağımlılıktır.

Kalbim pes edene kadar ya da emekli olana kadar bunları bırakmayı bekliyorum, ama burada olduğum ve hala çalışmak zorunda olduğum sürece, 5 saatlik enerji içeceği içmeye devam edeceğim.

Çilek-muz aromasını tercih ederim. Hepsi oldukça kötü ama sadece bir shot, bu yüzden nefesimi tutup günün ikinci shotını içiyorum. Boş şişeyi çöp kutusuna atarken, biri kapıyı çalıyor.

İlk içgüdüm saklanmak, ama ikinci içgüdüm daha olgun bir yetişkinin içgüdüsü. Kapıda kim olduğunu görmek için gidiyorum, umarım Louie'dir ve yeni biri değildir, ama I glance through the peephole, I'm not met with

Louie'nin yüzüyle. Bunun yerine, gözlerim parlak turuncu renkli bir sürü şeyle karşılaşılıyor.

Sadece çok fazla turuncu görüyorum, bu yüzden gözlerimin alışması için bir an geri çekiliyorum. Gözetleme deliğinden tekrar dışarı bakıyorum ve kapıya çok yakın duran kişi şimdi geri çekilmiş ve bir baş görebiliyorum.

Kıvırcık saçlı bir kadın. Omuzlarına kadar uzanan parlak turuncu kıvırcık saçları var. Benden yaşlı, muhtemelen annemden biraz daha yaşlı. Uzun ipek bir elbise giymiş, üzerine mor çiçeklerle süslenmiş uyumlu bir şal takmış. Bunun bir gecelik mi yoksa moda tercihi mi olduğunu anlayamıyorum, ama muhtemelen Louie'nin karısı olduğunu biliyorum. Yaşına, burada olmasına ve elinde tuttuğu yemek tavaasına dayanarak yaptığım bir tahmin bu.

Bugün on saatlik enerji içeceği içmemiş olsaydım, kapıyı açacak gücü kendimde bulabileceğimi sanmıyorum, çünkü giyim tarzı ve saçları bana onun sessiz bir introvert olmadığını düşündürüyor. Neyse ki, yeni biriyle tanışacak enerjim var. Saçlarının doğal olup olmadığını da merak ediyorum, bu yüzden onu selamlamak ve daha iyi görmek için kapıyı açıyorum.

"Merhaba, merhaba!" diye şarkı söyler gibi seslenir. Sesi tam da hayal ettiğim gibidir: biraz fazla yüksek ve çok neşeli. Saçları da kesinlikle doğal değildir. Bu renk bilinçli bir tercihtir. Ama işe yarıyor. Bir şekilde.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Check-in yaparken kocamı gördünüz." Sesi sağlam ve eğitilmiş, sanki sahnede şarkı söyleyip sesini duyurabilecekmiş gibi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldim!"

"Merhaba. Hayır, teşekkürler, ihtiyacım yok."

"Güzel, güzel," diyor. Kapıyı daha fazla açıyorum ve içeri davet edildiğini düşününce heyecandan kaşları hafifçe seğiriyor. Tepsiyi kaldırıyor. "Size birkaç şey getirdim."

"Oh. Vay canına."

Bana bir teneke kutu uzattı. "Browniler," dedi. "Özel bir tür değil. Üzgünüm."

"Muhtemelen en iyisi," dedim. "Zaten işimi yapamıyorum. En son ihtiyacım olan şey esrarın etkisiyle uykuya dalmak."

"Marigold," der, elini bana doğru uzatarak. "Ama lütfen bana Mari de. Asla Mary deme. Asla Marie deme. Mar-ee," der, telaffuzuna dikkat ederek. "Gold'u bir yıl boyunca kullanmaya çalıştım, ama Gold, kocamın soyadıyla pek uyumlu değil. Longsetter. Gold Longsetter. Köpek ırkı gibi geliyor kulağa."

Gülmekten emin olamadan gülüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Mari. Ben Petra."

"Petra Rose. Kim olduğunuzu biliyorum. Yazdığınız filmi izledik."

Göğsümün ısındığını hissedebiliyorum. Film izlediysen ve adımı biliyorsa, hakkımda başka neler duyduğunu merak ediyorum. "Aslında filmi ben yazmadım. Sadece filmin dayandığı kitabı yazdım, ama..."

Elini sallayarak bir sonraki düşüncemi reddetti. "Evet, Hollywood'da çalışıyorum, bu işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi bilirim. Senin fikrin, senin kitabın, *senin* filmin. En azından ben öyle görüyorum." Başıyla işaret etti. "Girebilir miyim? Uzun kalmayacağım, söz veriyorum."

"Şey... Tabii." Kapıyı daha fazla açtım ve o içeri girdi, topukları beton zeminde tıkırdadı. Mutfağı inceleyerek bir tur attı ve içini çekti.

"Burayı çok seviyorum. Louie'ye tadilattan sonra buraya taşınmamızı istedim, ama kiraya vermek daha iyi olur dedi." Döndüğünü durdurup bana doğru bakar, elbisesinin hareketleri de birkaç saniye sonra durur. "Sanırım haklıymış, çünkü burası ünlü birini çekmiş."

"Oh. Ben kendimi öyle birisi olarak tanımlamam..."

"Sen değil. Senin büyük bir ünlü *olmadığını* söylemiyorum, ama sana o şekilde hayranlık duymam. Bu uygunsuz olur. Michael Showalter'dan bahsediyordum. Birkaç yıl önce burada kalmıştı. Yenileme öncesindeydi, ama yine de, iyi bir eş olduğum için Louie'ye övgüyü vereceğim, ama Michael

burada tam iki hafta kaldı ve hatta gerçek adıyla beş yıldızlı bir yorum bıraktı. Şu anda web sitemizde öne çıkardığımız yorum bu."

Yüzümden Michael Showalter'ın kim olduğunu bilmediğimi anlayabiliyor ve bunu anladığını, gözlerini devirip elini sallayarak belli ediyor. "Unutmuşum, sen aktris değilsin, yazarsın. O ise ünlü bir yönetmen. Şey, *orta* derecede. Her neyse, konuk defterimize bir yorum yazmış," diyor ve televizyonun altındaki kredenzanın üzerinde duran konuk defterini işaret ediyor. "Şimdiye kadar geçirdiği en iyi tatil olduğunu yazmış. Okumak istersen otuzuncu sayfada."

Mari, oturmak için izin almak için bar taburesine doğru işaret eder, ben de başımı sallarım. Tabureyi dışarı çeker ve oturur. "Louie sana benim aktris olduğumu söyledi mi?"

"Bundan bahsetmeye başladı ama sanırım konuşma başka bir konuya kaydı." Mutfağa giriyorum. "Bir şey içmek ister misin?" Hemen gitmek istemiyor gibi görünüyor, bu yüzden en azından bu kadına misafirperver davranabilirim. Onu bir kitaba yazsaydım, en gerçekçi olmayan karakter olurdu.

"Şarabın var mı?" diye sorar. "Var. Kırmızı, olur mu?"

Kafasını sallar. "Louie ve ben hayatımızın çoğunu Los Angeles'ta geçirdik. Orada tanıştık. O bir kameraman, ben de oyuncuyum. Hala oyunculuk yapıyorum, ama çoğunlukla ID kanalında. Şu cinayet türündeki programları biliyor musun? Kısa belgeseller?"

"Evet," diyorum ve ona bir kadeh dolduruyorum. Kadehi ona uzatıyorum. "En sevdiğim eğlencemdir."

Eski bir Hollywood aktrisinin zarafetiyle şarap kadehini alır. "Yeniden canlandırmaları yapıyorum. Belgesellerde, torunları tarafından öldürülen bir kadından bahsediyorlar ve katil, kurban veya dedektif rolünü oynayan kişilerle sessiz yeniden canlandırmalar yapıyorlar, biliyor musun? O benim,

Onları o kadar çok yaptım ki, hala Los Angeles'ta yaşıyor olsaydım muhtemelen tanınırdım."

Ben cevap vermediğimde ya da gülmediğimde, bana keskin bir bakış atıyor. "Kafanın içinde yaşıyorsun kızım. O bir şakaydı," diyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Şaşırtıcı bir şekilde ve görüldüğünün aksine, sektördeki çoğu insan kendileri hakkında böyle düşünse de, ben tanınır olduğumu düşünecek kadar kendime düşkün değilim. Tanrım, her gün televizyonda gördüğün bu insanlarla ilgili sana anlatabileceğim hikayelerim var. Kariyerim boyunca çok fazla gizlilik anlaşması imzaladığım için anlatmayacağım, ama beni yeterince sarhoş edersen..."

Son cümleyi alaycı bir şekilde söylüyor. Ona daha fazla şarap dökmem için bir meydan okuma. "Benim bildiğim herhangi bir film veya dizi yaptınız mı?" diye soruyorum. "Yoksa çoğunlukla canlandırma filmlerinde mi oynuyorsunuz?" Bu noktada, çok sessiz görünmemek için ona ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Hala büyük çıkışıma bekliyorum," diyor. "Asla bilemezsin, birçok aktris hayatının ilerleyen dönemlerinde büyük çıkışlarını yapar. Gerçi sektördeki bazı insanlar, bir aktris küçük rolleri oynamaya başladığında büyük bir kariyer yapma şansının bittiğini düşünür, ama ben para için her şeyi yaparım. Her türlü düzgün oyunculuk işi, tabii ki. Diğer işleri yapmam, bilirsin, şu anda internette bedavaya verilen uygunsuz işleri. Ama dokuzdan beşe kadar çalışmak zorunda kalmamak için hemen hemen her rolü yaparım. Hayatım boyunca sanatımla faturalarımı ödeyebildim. Birçok aktris, büyük bir fırsat yakalayamıyor ya da tanınamıyor, ama hayallerini yıkacağından korkarak faturalarını ödeyebilecek rolleri kabul etmiyorlar. Böylece, kalplerinde tüm o reddedilme duygusuyla ve kesinlikle hiç gurur duymadan ölüyorlar. Ben öyle değilim. Bana bir aksesuar, bir peruk ve maaş çekini verin, mutlu bir aktris elde edersiniz. "*I Survived...*" adlı programı izlediniz mi? Ölmeyen, ama *neredeyse* öleceklerini canlandıran insanlar hakkında olan programı?"

"Evet," diyorum, hala onu takip ettiğime şaşırarak. "Sen de var mıydın?"

"Bu tür rolleri oynamaya böyle başladım. Dizilerinde hayatta kalan gerçek kişileri ve aktörleri kullanıyorlar, ama şanslıyım ki, bir araba kazasından kurtulan ve ardından altı gün boyunca bir derede baş aşağı asılı kalan kadınlardan biri bana çok benziyordu, bu yüzden onun rolünü aldım ve diziyi çekerken her gün sekiz saat boyunca bir arabada asılı kalmak zorunda kaldım. Tabii ki aralar da vardı, kimse o kadar uzun süre baş aşağı asılı kalamazdı. Tabii, kazadan kurtulan kadın hariç, o bunu başardı sanırım. Her neyse, bu şimdiye kadar yaptığım en zor işti, ama en çok para kazandığım işti. Ve çok profesyonel olduğum için, o yapımcılar o zamandan beri beni birçok farklı programlarında sık sık kullandılar. Şarabından bir yudum alır ve yudumlarken diğer elini o kadar hızlı sallamaya başlar ki, bilezikleri çınlar.

"Çok özür dilerim," diyor, bardağı bara koyarken, özür dilercesine elini sallayarak. "Hiç susmuyorum. Gitmemi istediğinde gitmemi söyle yeter. Yoksa bütün gece burada kalırım."

Tanrım. Lütfen hayır.

İçimde hissettiğim korkuya rağmen gülümsüyorum. "Sorun yok," diyorum, yalan söylüyorum.

Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, kadehindeki şarabın geri kalanını bir dikişte içip ayağa kalkıyor. "Petra, duygularını daha iyi gizlemeyi bilseydin, senin arkadaşlık istediğine inanıp kalabilirdim. Benim ya da başkalarının duygularını incitmemek için nazik davranma. Duygularını dile getirmezsən, o duygular yok demektir. Seni rahatsız etmeyeceğim."

"Üzgünüm, sadece... Yapacak çok işim var."

"Tatlım." Doğruca bana doğru yürür ve omuzlarımı tutar. "Eğer anlayan biri varsa, o da benimdir. Sanatçı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. İlham perinin merhametine kalmışsındır." Soğuk eliyle yanağımı okşar. "Sen çok

güzel. Başarılı ve çekici... Hayal ettiğim her şey sensin. Senden biraz nefret ediyorum." Beni geçip kapıya doğru yürüdü. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Şarabını çok beğendim. Lütfen markanın resmini bana mesajla gönder, sana numaramı yollayayım. Bana ihtiyacın olursa seslen. Ve eğer oynadığım filmleri izlemek istersen, sana bilgileri gönderebilirim. Filmlerinde turuncu saçlı, altmış yaşında bir katile ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum gülererek. Ve şaşkınlıkla.

Kapıyı açarak bana bırakır ve verandaya çıkar. "Biliyorum, ben biraz zor biriyim, ama ben gittiğimde beni özleyeceksin. İlk bakışta biraz zor bir insan gibi görünebilirim, ama beni tanıdıkça... şey... *yine de* zor bir insan olduğumu göreceksin, ama en azından beni tanıyacaksın." Merdivenlerden inmeye başlar.

"Mari?" Onun arkasından sesleniyorum.

"Evet, tatlım?" diyor ve bana dönerek. "Bence sana Gold takma adını kullanabilirdin. Sana yakışır."

Bir an düşünceli bir şekilde bana bakar, sonra "Yok. Bu kişiliğe böyle çılgın bir isim yakışmaz. En azından bir yanım uysal olmalı." der.

Bunun üzerine merdivenlerden aşağı inip yola doğru yürür.

"Brownie tepsisi için başka bir gün tekrar geleceğim!" diye bağırır.

Kapıyı kapatıp tatlıya doğru yönelirim. Kapağı kaldırdığımda, taze pişmiş brownie kokusu etrafımı sarar.

Öğle yemeğinden önce iki adet 5-hour ENERGY ve bir tepsi dolusu brownie.

Evet, lütfen.

BÖLÜM BEŞ

Hayır.

Bir şeyler yolunda değil.

Yatağımda dik oturuyorum, kalbim göğsümde yüksek sesle ve yüz maskesini gözlerimden çıkarırken kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Odanın havası ağır, uykuyu bozan beklenmedik bir sarsıntının ardından gelen boğucu bir sessizlik var. Aklım, beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken hızla çalışıyor. Bir ses miydi? Bir rüya mı?

Her ne idiye, beni derin ve huzurlu uykumdan uyandıracak kadar rahatsız ediciydi ve şimdi tamamen uyanığım, duyularım keskinleşti, vücudum adrenalın patlamasıyla gerginleşti.

Muhtemelen Mari'dir, ziyaretinden bu yana iki gün sessiz kaldıktan sonra daha fazla şarap almaya gelmiştir.

Hâlâ kendime gelmeye çalışırken ışıkları fark ettim. Kırmızı ve mavi ışıklar odanın karanlığını yarıp, bir tür uyarı gibi duvarlara sığıyordu.

Işıklar kafa karıştırıcı, her ışık atımında dans eden uzun gölgeler oluşturuyor ve bir an için rüya mı görüyorum yoksa bu gerçek mi bilemiyorum. Yatak odam kulübenin batı tarafında, bu yüzden oturduğum yerden pek bir şey göremiyorum, ama ışıklar gelmeye devam ediyor — acil, ritmik ve görmezden gelinmesi imkansız.

Yatağımın başucunda bir pencere var, bu yüzden dönüp perdeyi çekerek dışarıda neler olup bittiğine bakıyorum. Ama tek görebildiğim ön bahçeden yayılan yanıp sönen ışıklar. Bulunduğum yerden hiçbir araç göremiyorum, sadece ağaçları aydınlatan kırmızı ve mavi ışıkların sürekli yanıp sönmesini görebiliyorum.

Aklım hemen en kötü senaryolara yöneliyor: Bir kaza mı oldu? Hırsızlık mı? Polis neden

burada, bu ıssız yerde? Louie mi?

Ön kapının yüksek sesle çalınması beni düşüncelerimden koparıyor ve irkilmeme neden oluyor. Kalbim göğsümde atıyor, ani ses beni yataktan fırlatıyor. Kapı çalınmaya devam ediyor, kulübede gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Titrek ellerimle bornozumu giyiyorum ve telefonumu alıyorum, ön kapıya doğru attığım her adımda nabzım hızlanıyor.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Sabahın beşi olmak üzere. Güneş yakında doğacak.

Ön verandanın ışığını açıyorum, parlaklık kulübenin önündeki küçük alanı aydınlatıyor ve gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum.

Karşımda beklenmedik bir manzara var. Kapımın birkaç metre önünde duran bir polis memuru. Duruşu rahat ama boynunu uzatıp omzunun üzerinden devriye arabasına bakışında bir aciliyet havası var.

Aracın yanıp sönen ışıkları o kadar parlak ki, onu bir silüet haline getiriyor ve yüz hatlarını ayırt etmeyi zorlaştırıyor. Profili, kırmızı ve mavi ışıkların sert parıltısıyla çiziliyor ve bir an için, bu sahne başka birine oluyor ve ben sadece izliyormuşum gibi garip bir kopukluk hissediyorum. Aklım sorularla dolup taşıyor.

Bir an tereddüt ediyorum, telefonumu sıkıca tutuyorum, parmaklarım ekranın üzerinde duruyor. Birini aramalı mıyım?

Hayır, çok geç. Ya da çok erken. Her halükarda, bununla başa çıkabilirim.

Muhtemelen sadece bir yanlış anlaşılmadır, belki de yanlış adres. Ama bu, nefes alıp kapı koluna uzanırken midemde derinleşen tedirginliği durdurmuyor.

Gözetleme deliğinden son bir kez baktıktan sonra, önce alt kilidi açıyorum ve gece yarısı polis memurunu benim sessiz, ıssız kulübeme neyin getirdiğini merak ediyorum.

Elim sürgünün üzerinde, bir an daha tereddüt ettikten sonra nihayet

Bırakıyorum. Kapının kilidini açsam da, zinciri takılı bırakıyorum ve kapıyı sadece birkaç santim açıyorum. Dışarıyı görebilecek kadar küçük bir aralık, ama hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin içeri girmesine izin vermeyecek kadar küçük.

Yazar olmak, birinin hangi üniformayı giydiğine bakılmaksızın, sürekli bir güvensizlik duygusu ile birlikte gelir. Çok fazla olay örgüsü değişikliği yarattım, kahraman kılığına girmiş çok fazla kötü adam yazdım, her durumda en kötüsünü düşünmemek için.

Beynim otomatik olarak en karanlık yerlere gidiyor...

Ya sahte bir polis arabasındaysa?

Bildiğim kadarıyla, bu adam polis kılığına girmiş, sahte kimlik göstererek kapıyı açmamı ve kendimi savunmasız hale getirmemi sağlayabilir. Çok fazla suç hikayesi, çok fazla çalınan kahramanlık, çok fazla psikolojik gerilim filmi. Her senaryoya şüpheyile yaklaşmak üzere şartlandırıldım.

Ama yine de merak ve endişe beni en azından onu dinlemeye itiyor.

Memur kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğunda, bakışlarını bana çevirir ve gözlerimi yakalar. Devriye arabasının yanıp sönen ışıkları, yüz hatlarını net olarak görmeyi hala zorlaştırıyor, yüzünü kırmızı ve mavi ışıklar ve gölgelerle bozuyor. Gözlerim hala uykudan ağırlaşmış durumda, bu da tüm durumu gerçeküstü hissettiriyor, sanki rüya ile gerçeklik arasında sıkışmış gibiyim.

Ama kafa karıştırıcı ışıklara rağmen, kesin olarak söyleyebileceğim bir şey var: Bu, kahvaltıda donut ve kahve içen stereotipik bir polis değil.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslı, karakoldan çok spor salonunda vakit geçiren türden bir adam. Burada, otoriter ve sakin bir şekilde duruşunu görünce, birden kendi görünüşümün aşırı farkına varıyorum. Hâlâ bornozumla, uygunsuz giyinmiş ve savunmasız durumdayım, bu ayrıntı bornozu vücuduma daha sıkı sarılmama neden oluyor.

Neden burada olduğunu hiç bilmiyorum, ama içimdeki bir ses, belki de yazar tarafım, bu zamanlamayı takdir etmekten kendini alamıyor. Kitabımdaki Hot Cop Cam'in nasıl görüneceğini hayal etmem gerekirse, bu adam tam da öyle olurdu.

Beynim bu anı kataloglar ve daha sonra kullanmak üzere onun görüntüsünü saklar. *Cam'e takman gereken yüz bu*, diye düşünüyorum, tuhaf koşullara rağmen dudaklarımın köşesinde küçük bir gülümseme belirir.

Memur rozetini kaldırır, metal bir anlığına verandanın ışığını yakalar. Gözlerimi kısarak, önce ismine, sonra sol elindeki alyansın parıltısına bakarım. *Tabii ki evli*. Önemli değil ama, bu adamla karakterim arasındaki bir başka benzerliği listeye eklerken, aşırı aktif zihnimin tutunduğu bir başka ayrıntı daha.

İlham perimi bulmuşum gibi hissediyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, hanımefendi," diyor, içimi titreten, boğuk, derin bir bariton sesle. "Ben Memur Nathaniel Saint."

Rozetine bakıp, adını tekrar okudum, her ne kadar zaten hafızama kazınmış olsa da. Kalbim hala hızla atıyor, ama şimdi farklı bir tür atış gibi geliyor, hem sinir hem de tam olarak adlandıramadığım başka bir şey. Elimi boğazıma götürdüm, sanki fiziksel olarak kalbimi sakinleştirebilecekmişim gibi cildime bastırdım.

Memur Saint rozetini indirip cebine geri koyarken, bunun bir rüya ya da hayal ürünü olmadığını anlıyorum.

Bu gerçek.

Gecenin bir yarısı kapımda bir polis memuru duruyor ve bunun tek bir anlamı olabilir: *Kötü bir şey oldu*.

Aklım hemen aileme gidince paniğe kapılıyorum. Sevdiğim birine bir şey mi oldu? Soğuk bir korku dalgası beni sarıyor, binlerce korkunç senaryo zihnimden geçiyor ve nefes almam zorlaşıyor.

Sanki benim tedirginliğimi hissetmiş gibi, Memur Saint sesini yumuşatır, sanki beni sakinleştirmek istercesine tonunu yumuşatır. "Endişelenecek bir şey yok," der, sesi artık daha nazik, daha sakin. "Sadece bu gece bu yolda bir olay meydana geldiğini size bildirmek için buradayım. Sakıncası yoksa birkaç sorum var. Protokol gereği."

Bu sözlerle gerginliğim biraz azalır ve titrek bir nefesle rahatlarım.

Herkes güvende. Sevdiğim kimse zarar görmemiş.

Başımı sallıyorum, içimi bir minnettarlık dalgası kaplıyor ve kapının zincir kilidini açıyorum. Polis memuru kötü haber vermek için gelmemiş, sadece birkaç soru sormak için. Bununla başa çıkabilirim. Ama sonra aklıma Louie ve eşi Mari geliyor.

"Komşular iyi mi?" diye soruyorum ve kapıyı daha fazla açıyorum. Soğuk bir esinti ile karşılaşıyorum ve bu da ne kadar az giyinmiş olduğumu daha da fark etmemi sağlıyor. Gece havası beni sarıyor ve içgüdüsel olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kendimi açıkta hissediyorum. Mutfağı işaret ederek onu içeri davet ediyorum.

"İyiler. Az önce evlerinden ıktılar."

Rahat bir nefes alıyorum, ama hala kafam karışık. "Girin," diyorum, sesim artık daha sessiz, sanki durumun ağırlığı yavaş yavaş kafama dank etmeye başlamış gibi.

Memur Saint içeri girerken, ne kadar uzun boylu olduğunu fark ettim. Benden en az on beş santim daha uzun, belki de daha fazla. Vücudunun gerektirdiğinden daha fazla yer kaplıyor, varlığı etkileyici ama baskıcı değil. Arkasında kapıyı kapatıyorum, hala biraz şaşkın hissediyorum ama gecenin soğuğu artık dışarıda kaldığı için minnettarım.

"Ne tür bir olay?" diye soruyorum, sesim artık daha sakin, ama zihnim hala cevaplanmamış sorularla dolup taşıyor. Mutfak masasına doğru işaret ediyorum, ama o teklifimi reddediyor. "Ne oldu?"

"Uzun sürmez," diyor, kapının yanında durarak.

Geceyi tam olarak böyle hayal etmemiştim, ama sanırım olayların gidişatı böyle. Artık herkesin güvende olduğunu bildiğim için, bu müdahaleyi memnuniyetle karşılıyorum. Yıllardır yaşadığım en büyük dopamin patlaması bu.

Ondan birkaç adım uzakta duruyorum, aramızda temkinli bir mesafe bırakıyorum, bunun içgüdüsel mi yoksa kabinimde bir polis memurunun durmasının verdiği garip, neredeyse gerçeküstü bir his mi olduğundan emin değilim. O kapının yanında duruyor. Gerginliğin, aşırıya kaçmadan burada paylaşmak istediği haberi iletmenin hassas dengesinin farkında gibi görünüyor.

Kaç yaşında olduğunu merak etmeden duramıyorum. Ben otuz dört yaşındayım ve birkaç yıl farkla, tam da o yaşta görünüyorum. Ama onun yaşını anlamak zor. Gözlerim hala uyanmaya, dışarıdaki ışığa alışmaya çalışıyor, bu yüzden yüzü odaklanıp odaklanmıyor. Benden daha genç olabilir, belki yirmili yaşların sonunda, ama yine de benden daha yaşlı da olabilir.

Yine de, ifadesinde beni onun benden daha yaşlı olduğunu düşündüren bir deneyim var. Gözlerinde, dünyanın sertliğine çok fazla maruz kalmış birini düşündüren bir yumuşaklık eksikliği var. Bu, bu tür bir işte yılların getirdiği deneyimden kaynaklanıyor olabilir ve yaşını gösteren bir gösterge olmayabilir.

Ama yine de, bu sertleşmiş, eğitilmiş bir ifade olabilir, işinde mükemmelleştirdiği bir şey. Sakin bir tavır ve güven verici bakışlar, onun gibi bir iş için gerekli değildir. Polis memurları, zor haberleri verirken kendi duygularını gizlemeyi öğrenirler, bu yüzden çoğu çok ciddi görünür.

Memurun gözleri bir an odayı tarar, kabinimin çevresini kısaca inceler ve sonra tekrar bana döner.

Sanki kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi kısa bir duraklama olur. "Don William Puttman adında bir adamı tanıyor musunuz?" diye sorar, sesi profesyonel ama temkinli, sanki bu ismin benim için bir anlam ifade edip etmediğini test ediyormuş gibi.

Kafamı sallayıp hafifçe kaşlarımı çattım. Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyordu. "Hayır," dedim ve cevabımı duyunca biraz rahatlamış gibi göründü. Sanki bir yükten kurtulmuş gibi duruşunda belirgin bir değişiklik oldu. Kapı çerçevesine yaslandı, elleri daha rahat bir duruşla yanlarında duruyordu.

Onu izlerken, zihnimde birkaç not almadan edemiyorum. Cam için *mükemmel* birisi. Sanki evren benim ilhama ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bu polisi mükemmel bir anda ön kapıma bıraktı.

Duruşu, sesi, üniformasının vücuduna oturması... Hepsi tam da kelimelere dökmek için aradığım şey. Yaratıcı bir sisin üzerimde dolaştığı için karakter tanımları yazmak istemiyordum, ama onu burada, canlı canlı görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Bu etkileşimi bir an önce bitirip dizüstü bilgisayarına geçip yazmaya başlamak için garip, acil bir ihtiyaç duyuyorum.

"Bu yolda bir polis kovalamacası sona erdi," diye açıklıyor, uzaktaki ışıkların hala yanıp söndüğü dışarıdaki yolu işaret ederek. "Olay yerini güvenlik altına aldık, ama önümüzdeki bir saat kadar boyunca yakınlarda, muhtemelen sizin mülkünüzde polis memurları olacak. Sadece uğrayıp endişelenecek bir şey olmadığını size bildirmek istedim."

Onun söylediklerini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum.

Polis takibi mi? Bu yolda mı?

Kulübenin kırsal izolasyonu, böyle dramatik bir olayın burada, ıssız bir yerde gerçekleşmesinin imkansız olduğunu düşündürüyor.

Daha fazla soru soramadan, devam ediyor: "Ve tabii ki, kurbanın bu yöne gitmesinin bir nedeni olup olmadığını görmek için. Burası çıkmaz bir yol. Ama onu tanımadığınız için..."

"Kurban mı?" diye sözünü kesiyorum, kelime boğazımda takılıyor.

Memur başını sallar, yüzü biraz kararır ve başka yere bakar, bu haberi vermekten hiç hoşnut olmadığı bellidir. "Evet, hanımefendi. O, şey..." Onda rahatsız edici bir tedirginlik vardır. "Kendi kendine yaptı."

Oh.

Midem düğümleniyor ve içgüdüsel olarak kollarımı kendime sarıyorum, odayı kaplayan ani soğuğu uzaklaştırmak için bilinçaltımın yaptığı bir çaba. Yavaşça, titrek bir nefes veriyorum, az önce söylediği şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. *Kendi kendine*. Biri kulübeme bu kadar yaklaşmış, *bana* bu kadar yaklaşmış ve hayatına son vermiş.

"Biri... intihar mı etti? Buraya yakın bir yerde mi?" diye fısıldıyorum, sözler dudaklarımdan boş boş çıkıyor. Neden bunları yüksek sesle tekrar ettiğimi bilmiyorum. Belki bunları söylemek inanmama yardımcı oluyor, ya da belki bir hata olduğunu, onun beni düzelteceğini ve durumun görüldüğü kadar kötü olmadığını söyleyeceğini umuyorum.

Ama yüzündeki ifade bana aksini söylüyor.

Yine başını salladı, yüzündeki ifade sempatiyle yumuşadı. "Daha önce hapishaneye girmişti ve kısa süre önce şartlı tahliye koşullarını ihlal etmişti... Eminim hakkında arama emri olduğunu ve yakalanırsa tekrar hapse gireceğini biliyordu, bu yüzden..."

Elimi kaldırıp başımı sallayarak onu kesiyorum. Cümleyi bitirmesine gerek yok. Sonunu biliyorum.

Zorlukla yutkunuyorum, zihnim hala bu yeni gerçekliği kavramaya çalışıyor. Kabinin sessizliği, gecenin sükuneti... Artık yanlışı geliyor, bir şekilde lekelenmiş gibi. Her zaman yalnızlığı, huzuru aradım, ama bu gece burası karanlık bir şeyin kök saldığı bir yer gibi geliyor. Kurtulamayacağım bir şey.

Polis memuru, sıkıntımı hissederek, düşünmem için bana biraz zaman verdi. "Yakında yolunuzdan çekileceğiz," dedi nazikçe. "Sadece neler olup bittiğini bildiğinizden emin olmak ve bize yardımcı olabilecek herhangi bir bilginiz olup olmadığını görmek istedim

Yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi var mı diye bakmak istedik. Yakınlarına haber vermeden önce bilmemiz gereken, kurbanla herhangi bir bağlantınız var mı?"

Yine başımı sallıyorum, kendimi uyuşmuş hissediyorum. "Hayır. Onu tanımıyorum..."

... onu tanımıyordum."

"Tamam," diyor, sesi sakın ve kararlı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, bize haber ver. Yakınlarda olacağız."

Kafamla sallıyorum, sözlerini zar zor algılayarak.

Yarın bunun hakkında yazacağım. Karakterlerim ve onların duyguları aracılığıyla bunu anlamaya çalışacağım. Ama bu gece tek yapabileceğim, burada durup, birinin bana bu kadar yakın, bu sessiz, güvenli yere bu kadar yakın gelip, hayatına son verme kararı aldığını anlamaya çalışmak.

"Bir ifadeye ihtiyacım olabilir," diyor, sesi sakın, profesyonel, ama az önce anlattığı kasvetli durumla pek uyuşmayan bir nezaketle. "Ama bunu bu gece almak zorunda değiliz. Sakıncası yoksa yarın bir memur gönderebilirim. Bu protokol gereği. Bu yoldaki her iki ev sahibinden de bilgi alıyoruz."

"Evet," diyorum, başımı sallayarak. "Sorun değil. Bütün gün burada olacağım. Ben... Ben sadece ziyarete geldim. Burası benim değil." Neden burayı satın almadığımı açıklıyorum, sanki bu, işlemediğim bir cinayetten kurtulmama yardımcı olacakmış gibi.

"Peki. Keyifli vakit geçir. Buna rağmen..." Hafifçe başını sallayarak dönüp gitmeye hazırlanıyor, ama sonra duruyor. Bir saniye tereddüt ediyor ve bana tamamen dönmeden önce gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum. "Burada yalnız mısın?"

Bu sorudan nefret ediyorum. Yüzeysel olarak çok masum bir soru, ama arkasında başka bir anlam olabilir. Buna cevap vermenin iyi bir yolu yok. Tabii, o bir polis ve belki de ona dürüstçe cevap vererek kendimi güvende hissetmeliyim, ama o aynı zamanda bir erkek. Tamamen yabancı bir adam, gece yarısı kapımda duruyor.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken, düşüncelerim birbirine karışıyor. Yatak odasında bir kocam olduğu konusunda yalan söylemek teorik olarak akıllıca görünüyor ama polis

Soruşturma kulübemden sadece birkaç metre ötede yapılıyor, polise yalan söylemek pek akıllıca bir fikir gibi görünmüyor. Yine de yalnız olduğumu itiraf etmek, kendimi savunmasız bırakmak, sırtımda bir hedef tahtası taşımak gibi geliyor.

Kararsız görünüyor olmalıyım, çünkü yüzündeki ifade birdenbire anlaşılır hale geliyor. Cevap veremeden, sanki benim tedirginliğimi hissetmiş gibi, yumuşak bir ses tonuyla tekrar konuşmaya başlıyor.

"Kendine bakamayacağını düşündüğümünden değil," diye ekliyor hemen. "Ama... dikkatli ol. Kasabadaki insanlarla konuşurken, burada yalnız olmadığın izlenimini ver. Mümkünse dışarıdayken alyans tak."

Kapıyı açarken, sözleri beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi. Bu kasaba, yalnızlık ve huzur için defalarca geldiğim bu sessiz küçük yer, her zaman bir sığınak gibi gelmişti bana.

Kaçabileceğim, enerji toplayabileceğim ve kesintisiz ve korkusuzca yazabileceğim bir yer. Ama şu anda konuşma şekli, görünenden daha fazlası olduğunu hissettiriyor. Bu rahatsız edici, sanki bunca zamandır bir şeyi kaçırmışım gibi.

"Endişelenmeli miyim?" diye soruyorum, sesim öncekinden daha alçak

"Burası kötü bir bölge mi?"

Şimdi açık kapının önünde duruyor. Bahçeye doğru bakıyor, bakışları bir anlığına hala ağaçları aydınlatan yanıp sönen ışıklara takılıyor. Sonra bana dönüyor, gözleri sabit ama okunması zor. "Hiçbir bölge mükemmel değildir," diyor bir süre sonra, sözleri dikkatli ve diplomatik. Şapkasını tekrar kaldırarak konuşmanın bittiğini işaret ediyor. "Her zaman dikkatli olmalısınız. Gecenizi böldüğüm için üzgünüm. Yarın birisi sizinle iletişime geçecek."

Gitmek için dönüyor, merdivenlere çıkan verandadan geçiyor, ama içimde bir şey panikliyor. Nedenini bilmiyorum, ama onu durdurmak, biraz daha burada tutmak için ani bir dürtü hissediyorum. Belki de her şeyin şoku yüzündendir — evime bu kadar yakın bir ceset, az önce

yalnız değilmiş gibi davranmam konusunda verdiği tuhaf tavsiye. Ya da belki de sadece kemiklerime işleyen saf korkudur.

Her halükarda, kendimi durduramadan, "Bekle" diye sesleniyorum.

En alt basamakta durur ve tekrar bana doğru döner. Gözlerinde endişeli bir bakış vardır, sanki onu neden durdurduğumu biliyormuş gibi, ben kendim tam olarak ifade edemesem de. Orada dururum, kapı çerçevesine tutunurum, kendimi küçük ve güvensiz hissederim, kötü bir rüya gördükten sonra güven isteyen bir çocuk gibi.

Neden ona seslendiğimi bilmiyorum. Sadece... korkuyorum. Bu adam birinin intihar ettiğini söylemek için gelmiş, şimdi gidiyor ve ben sadece... uyumaya devam mı etmeliyim?

"Özür dilerim," diyorum, bu kadar korkmuş görünmekten ve ona beklemesi için ricada bulunmaktan utanarak. Elimi sallayarak fikrimi değiştirdiğimi belli ediyorum. "Sadece sindirmem gereken çok şey var."

Bana doğru yavaşça bir adım geri atar, konuşurken yüzündeki ifade yumuşar. "Burada yapabileceğim başka bir şey yok," der nazikçe. "Olay yerine geri dönmem gerekiyor. Ama bu gece evine ekstra göz kulak olunmasını sağlayacağım. Bir şey olmaz."

Sözleri beni rahatlatmak için söylenmiş, ama üzerime çöken soğuk rüzgâr, buna inanmamı zorlaştırıyor. Kollarımı kendime daha sıkı sararak, midemin derinliklerine yerleşen ürpertiye gizlemeye çalışıyorum. Yazma inzivalarımda kendimi hep güvende hissetmişimdir, ama son birkaç dakikadan sonra, bu güvenlik duygusu parça parça dökülmeye başladı.

"Tamam," diye fısıldayarak başımı sallıyorum, ama sesim ikna edici değil, neredeyse bir nefes kadar zayıf. Polis memuru endişemi hemen anlıyor ve bir an için beni burada yalnız bırakmayı yeniden düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Son basamakları çıkıp bana geri dönerken cebinden bir şey çıkarır. Bir kartvizittir. Kartı bana uzatır ve ben üst kısmındaki kalın yazıyı okurum: **DEDEKTİF NATHANIEL SAINT**. Adının altında bir e-posta adresi ve iki telefon numarası vardır.

"Sizi endişelendirmek istemedim," diyor nazikçe. "En üstteki numara cep numaram. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, çekinmeden beni arayın."

Bu gerçeküstü durumun ortasında küçük bir teselli olarak kartı avucumda sıkıca tutuyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, parmaklarım sanki kart bir tür koruma sağlıyormuş gibi kartı kavriyor.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor, gözleri içten bir merakla benimkileri arıyor. "Kaldığın süre boyunca, bir polis memuru geceleri birkaç kez buradan geçecek."

"Birkaç hafta," diye cevap veriyorum, nedense biraz utanarak. Bana bakışında bir şey var, sanki benim yaşımdaki bir kadının neden bu kadar uzun süre tek başına bir kulübede kalmaya karar verdiğini anlamaya çalışıyor gibi. "Ben yazarım," diye hızlıca açıklıyorum, bunun yeterli olacağını umarak. "Yılda birkaç kez bu bölgede kalırım, genellikle teslim tarihine bir ay kala."

Kaşları kalkar, yüzünde şaşkınlık ve hayranlık belirir. "Yazar," diye tekrarlar, sanki kelimeyi deniyormuş gibi. "Ne tür kitaplar yazıyorsunuz?"

"Çoğunlukla romantik gerilim," diyorum, bunu itiraf ederken garip bir şekilde kendimi bilinçli hissediyorum. "Ve ara sıra kısa öyküler, ama

..." Sesim kaybolur. "Üzgünüm, işim hakkında konuşmaktan nefret ederim. Çok garip geliyor."

Bana hafifçe gülümser, dudağı hafifçe seğirir. "Adın ne?"

Bir an için, ona adımın Reya olduğunu söyleme dürtüsü duyuyorum — yazdığım karakterin adı. Dürtü o kadar güçlü ki, neredeyse ağızımdan kaçırıyordum, ama son anda kendimi tutuyorum. Bir polise yalan söyleyemem. Bunun yerine, ona gerçek adımları veriyorum. İsteksizce.

"Petra Rose."

Gülümsemesi biraz daha genişler, ama tanıdık olduğu için değil. Hatırlamak için başını sallar. "Yarın görüşürüz, Petra Rose."

Onun benim garaj yolumdan aşağı doğru yürüdüğünü izlerim, sonunda göz kamaştırıcı devriye ışıkları onun silüetini yutar. Işıklar sayesinde ancak görülebilen, gece siyahı bir arabaya biner.

O geri geri gidip yolun aşağısındaki faaliyete yeniden katıldığında, kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Bir anlığına kapıya yaslanıyorum, kalbim hala hızla atıyor ve elimdeki kartvizite bakıyorum. *Nathaniel Saint*. Adı bile sanki benim kitaplarımdan birine aitmiş gibi geliyor.

Kesinlikle Cam olabilir.

Saatın geç olması ve gecenin garip olaylarına rağmen, aniden bir ilham patlaması hissediyorum. Dizüstü bilgisayarına doğru yürüyorum, beklenmedik olaylar beni ileriye itiyor. Dedektif Nathaniel Saint'in detayları zihnimde dönüp duruyor ve bunları yazma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum: sesini, varlığını, bana hem tedirgin hem de rahat hissettiren tavrını.

Kelimeler, uzun zamandır olmadığı kadar içimden akıp gidiyor. Bir şekilde, korku, belirsizlik ve gecenin tuhaf enerjisi bir araya gelerek, uzun süredir mücadele ettiğim yaratıcılık engelini aşmamı sağladı.

Nathaniel Saint, Cam oldu ve yazdığım her kelimeyle hikaye yeniden akmaya başladı.

Bu gecenin gerçekten yaşandığına inanamıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

"Dün gece olanlara *inanmayacaksın*," diyorum, inanamama ve heyecan karışımıyla neredeyse titreyerek, telefonu kulağıma sıkıca bastırarak. Güneş ışığı mutfak penceresinden içeri giriyor, ama zihnim hala, bir şekilde, mucizevi bir şekilde beynimi harekete geçiren tuhaf, tamamen beklenmedik karşılaşmayı tekrar tekrar oynatıyor.

"Oh, güzel, dramatik bir şey," diyor Nora, her zamanki gibi kaosa meraklı. "Bana her şeyi anlat. Sonunda yirmi birinci sayfaya ulaşabildin mi?"

"Çok daha iyi bir şey." Nora'nın kulaklarının dikildiğini neredeyse duyabiliyorum. "Bir ziyaretçim vardı. Çok, çok beklenmedik bir ziyaretçi. Ve... o *bir polisti*."

Bir anlık sessizlik. Sonra Nora'dan dramatik bir nefes sesi. "Polis mi? Petra, ne *yaptın* sen? Yemin ederim, bir sonraki kitabını hapishaneden yazarsan, sana paket göndermeyeceğim."

"Hayır, öyle bir şey değil," diye onu sakinleştiriyorum, onun beni turuncu tulumla hayal ettiğini şimdiden gözümde canlandırarak. "Kiraladığım evin yakınında bir polis kovalamacası oldu. Bir mahkum. Ama yolun ortasında kendini vurdu ve sonra bir polis onu tanıyıp tanımadığımı sormak için kapımı çaldı. Sabahın beşinde falan. Öyle korktum ki, az kalsın ölüyordum. Ama aman Tanrım, onu görmeliydin."

"Polisi mi?" diye sordu Nora. "Yoksa ölen adamı mı? Gerçekten ölen bir adam mı vardı? Tanrım, Petra. Cesedi gördün mü?"

"*Gerçek hayatta ölü bir adam* mantıklı gelmiyor, ama evet, bu gerçekten oldu. Ben ölü adamdan bahsetmiyorum, Cam'den bahsediyorum. Polisten."

"ADINI CAM MIYDI?"

"*Hayır*. Ben ona öyle diyorum çünkü şu anda Cam olarak hayal ettiğim kişi tam olarak o."

Nora, gerçekten ilgilendiği konularda kullandığı kompto teorisi fısıltısına geçiyor. "Bu çılgınca. Gördün mü? Evren senin tarafında. Yakışıklı mıydı? Çünkü eğer bir polis ve kırsal bölgedeyse, ya flanel gömleği giyip kendi yemeğini avlayan birine benziyor ya da çitlerden atlayamıyor gibi bir ihtimal var."

Tezgaha yaslanıyorum, yüzümde samimi bir gülümseme yayılıyor. "Nora. O... çok yakışıklıydı. Adı bile yakışıklı. Dedektif Nathaniel Saint." Adı havada asılı kalmasına izin veriyorum, tadını çıkarıyorum.

Bu sefer daha da yüksek bir çığlık duyuldu. "Kes şunu. Bu tam bir kitap erkek arkadaşı ismi. Bunu uydurmuş olmalısın. Muhtemelen klavyenin başında uyuyakalmış ve onu rüyanda görmüşsündür."

"Yemin ederim ki bu gerçekten oldu," diye ısrar ediyorum, tezgahdan kalkıp mutfakta volta atmaya başlıyorum. "Uzundu. Ve çok etkileyici gözleri vardı. Üniforması da ona çok yakışıyordu... Of. Beynim hemen '*Merhaba Cam. Reya'nın başrol oyuncusuyla tanış*' dedi. Bu bir işaret gibiydi Nora. Sanki evren bana gerçek, yaşayan, nefes alan bir ilham perisi göndermeye karar vermiş gibiydi."

"Müzün!" Nora, sesinde zafer dolu bir tonla haykırıyor. "Biliyordum! Evren bizi seviyor! Peki, numarasını aldın mı? Onunla flört ettin mi? Ona bir fincan kahve ikram edip, kazara onun çok çekici üniformasına döktün mü, böylece onu çıkarmasına yardım edebilmek için?"

Gülümsemeye devam etsem de gözlerimi devirdim. "Hayır, seni deli. Hiperventilasyona girmemek için çok uğraşıyordum. Ama o gittikten sonra, onu düşünmeden duramadım. Sonra yazmaya başladım. Sayfalarca yazdım Nora. Gerçek, tutarlı sayfalar."

"Olamaz," diyor, ses tonu şakacı bir inanmazlıktan gerçek bir şaşkınlığa dönüşüyor. "Beni kandırmıyorsun, değil mi? Gerçekten bir şeyler mi yazdın?"

"Ciddiyim," diyorum ve dizüstü bilgisayarımdaki dosyayı açıyorum. "Sayfaları şimdi gönderiyorum."

Nora'nın tarafında bir duraklama oluyor, klavye sesleri duyuluyor, ardından küçük bir "Ooh!" sesi geliyor. "Petra! Bu neredeyse on bin kelime!" Sesi neredeyse çılgınca. "Gördün mü?"

sana söylemiştim. Blokajını aşmak için kitap dünyasıyla yeniden bağlantı kurman gerekiyordu. Ve şimdi karma sana yakışıklı bir polisi gönderdi. Sanırım mojo'nu geri kazanıyorsun."

"Sanırım öyle," diyorum, güneşle ilgisi olmayan bir sıcaklığın içimi kapladığını hissederek. Bu, kelimelerin yeniden akmaya başlamasının, bir hikayenin nihayet şekillenmesinin verdiği sıcaklık. "Yazmak birdenbire... çok *doğru* geliyor. Sanki bir şeyin kilidi açılmış gibi. Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu unutmuşum."

"Yayıncından bir ödemeyi hemen açtın, açtığın şey buydu," diyor. "Tamam, işte önemli soru. Ring kamera var mı? Güvenlik kamerası görüntüsü var mı? Çünkü görsel bir şeye ihtiyacım var. Araştırma amaçlı, tabii ki."

Dramatik bir şekilde iç çekip, alnımı buzdolabının soğuk yüzeyine yaslıyorum. "İnan bana, keşke kamera olsaydı. Ya da onu gizlice, dikkat çekmeden, kimliği belli olmadan fotoğraflamayı düşünseydim."

Kabin kapımın çerçevesine sığan onun kalıcı görüntüsü, şimdi neredeyse bir rüya, canlı bir serap gibi geliyor. Ve sayfadaki kelimeler harika bir başlangıç olsa da, içimdeki küçük, bencil bir parça, görünüşte lanetimi bozan adama ait görsel bir kanıt, fiziksel bir dayanak arzuluyor.

"Gitmeliyim," diyorum, şimdiden dizüstü bilgisayarına geri dönme isteği duyuyorum. Kısa süre önce kurumuş olan ilham kaynağım şimdi taşıyor. "O, 'seksi polis ilham perileri'nin ruhani dünyasına geri dönmeden önce daha fazla not almam gerekiyor."

"Git, git! Cam'in kaçmasına izin verme. Ve cidden, herhangi bir güvenlik kamerası görüntüsü bulursan, kimi arayacağını biliyorsun."

"İlk arayacağın kişi sen olacaksın," diye söz veriyorum, kendimi klavyenin başında eğilmiş olarak hayal etmeye başlıyorum. Tam telefonu kapatmak üzereyken, kapı aniden çalınır. *Olabilir mi?*

"Tamam, gitmeliyim," dedim.

"Bekle," diyor ve ben kapıda kim olduğunu görmek için giderken parmağım ekranda duruyor. "Bu,

başka bir canlı yayın yapacağın anlamına geliyor, değil mi? Okuyucular buna çıldıracak."

Daha önceki endişem, küçük bir titremeyle geri döner, bir şüphe fısıltısı. Ama sonra uzun boylu ve etkileyici dedektifin görüntüsü zihnimde belirir ve hayatımdaki her şey biraz daha yönetilebilir, daha kurtarılabılır hissettirir. "Tamam," diye iç geçiririm, dudaklarıma bir gülümseme konur. "Her şeyi kontrol edip tüm soruları tekrar okuduğun sürece."

Kapı yine çalındı.

"Başka türlü olamazdı," diyor. "İyi şanslar!"

Telefonu kapatıp gözetleme deliğinden baktım, ama Mari'yi kapıda görünce polisin gelmiş olabileceği umudum azaldı.

İç çekerim, ama yine de kapıyı açarım. "Selam Mari." Ona içeri girmesini işaret ederim. Muhtemelen brownie tepsisini almaya gelmiştir, bu yüzden yıkayıp kuruttuktan sonra tezgahın üzerine koyduğum tepsiyi alırım.

"Dün geceki gürültüde uyuyabildin mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Yeterince." Tepsiyi ona uzatıyorum, ama kapıya doğru gitmek yerine masaya doğru yürüyor ve bir sandalye çekiyor.

Sanırım misafirim var.

Oturmadan önce elbisesini sallayarak sandalyenin üzerine serer. "Polisler nasıldı?" diye sorar. "Onları kapımızda görmek pek hoşuma gitmedi, ama gözlere hoş geldiler."

"Ben sadece biriyle tanıştım," diyorum.

"Umarım daha yakışıklı olanıdır," diyor. "İkisi de yakışıklıydı, ama uzun boylu olanı, aman Tanrım. Bu yol, üç yaz önce o swingers grubu burayı kiraladığından beri bu kadar hareketli olmamıştı."

Ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum, yemin ederim.

Mari, polisin bıraktığı kartviziti fark eder. Kartvizit aramızdaki masanın üzerinde durmaktadır, o da onu alır ve parmağıyla hafifçe vurur. "Evet, bu," der. "Uzun boylu olan. Nathaniel Saint."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır, yetkililerden mümkün olduğunca uzak duruyorum. O adamları asla bilemezsin. Şehir meclisindeki bir aptal, gölde kiralamayı yasaklayan bir yasa önermeye çalışmadıkça, şehir ve ilçe işlerinden çoğunlukla uzak duruyorum. Bunu iki kez denediler ve iki kez de Louie ile birlikte gidip buna engel olduk. Bu bizim gelirimiz ve eğer dokuzdan beşe bir işe girmek zorunda kalırsam, lanet olsun bana. Ne kabus olurdu ama." Terini siliyormuş gibi yapıyor. "Emekliliğe hak kazanmadan önce yapay zeka beni gereksiz görene kadar ruhumu çürüten bir masa başı işinde çalışmak, sonra da OnlyFans'ta Cabbage Patch bebeği gibi saçları olan yaşlı bir aktris adayı için bir niş pazar olduğunu umut etmek zorunda kalmak. Hayır, teşekkürler."

Kartviziti masaya geri bırakıyor ama hala ona bakarak şöyle diyor: "Cesedi kendi gözlerimle görmeseydim, rüya gördüğümü düşünürdüm, ama hem benimle hem de Louie ile yarım saat boyunca konuştular."

"Sen... cesedi gördün mü? Ne?"

"Gürültüyü duydum. Meraklı biriyim. Merak etme, her şeyi temizlediler. Dün gece gördüğüm tek şey, yolda bazı spreay boya izleri vardı. Bu evin hemen önünde oldu, biliyor musun? Çalıştığım dizilerde olduğu gibi asfaltta onun silüetini görmeyi bekliyordum, ama öyle bir şey yapmadılar. Muhtemelen cinayet olmadığı ve takip sırasında araç kamerasına yakalandığı için, ama yine de. Görmek güzel olurdu."

Bunu tarif etmek için "*havalı*" kelimesini kullanmazdım, ama tamam. Ona ayak uydurmak çok zor; Louie bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. Belki de başaramıyor. Her halükarda, dün geceki olayları hatırlatması

dün geceyi hatırlatması, onun coşkulu kişiliğine rağmen beni gerginleştiriyor.

"Bir polisiye romandan çıkmış gibi," diye devam ediyor. "Suspense yazmaman çok yazık, Petra. Bu iyi bir motivasyon olabilirdi."

Ben gerilim romanları yazıyorum. "Mari, sence ben ne tür kitaplar yazıyorum?"

Omuzlarını silkiyor. "Romantik mi? Bilmiyorum, bir tane okumalıyım galiba. Hangisini önerirsin?"

"Hiçbirini," diyorum dürüstçe. "Gerilim romanları ama bu türü seviyorsan sana önerebileceğim başka pek çok kitap var."

Mari koluma vurur. "Kendini küçümsemeyi bırak. Hiç çekici değil."

Kendimi küçümsemişliğimin farkında bile değildim. Ben buna dürüstlük diyorum.

"Bu konuşmayı tekrar yapalım," diyor. Dikleşip bana bakıyor. "Petra, hangi kitabını okumamı önerirsin?"

Haklı. Bu soruya hiç gururla cevap vermedim, bu yüzden en azından denemeye karar verdim. Belki bu, kariyerime karşı şu anki tutumumu iyileştirir.

"Baştan başla," diyorum, kendinden eminmiş gibi davranarak. "Yayın sırası web sitemde yazıyor. İlk kitabı beğenirsen, kitapları okudukça yazma sürecimi görebileceksin."

Mari gülümsüyor. "Bu daha iyi. Web siteni ziyaret edeceğim. Adı ne? Pitiful Petra dot com mu?"

Kendi şakasına güler, ama ben şakanın komikliğini anlayamadan "Şaka yapıyorum" der. "Kariyerin söz konusu olduğunda çok acınası davranıyorsun. Buradan ayrılmadan önce o acınası halini ortadan kaldıracam," der ve ayağa kalkar. "Alışveriş molası vermek istersen haber ver. Sabah emlak avına çıkacağım, ilgilenirsen."

"Henüz dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Her ihtimale karşı, çıkmadan önce sana mesaj atarım," diyor. Tavayı alıp kapıya doğru yöneliyor. "Belki şansımız yaver gider ve Louie kalp krizi geçirir, böylece polisi tekrar buraya çağırmak için bir bahanemiz olur."

"Tanrım, Mari."

"*Hafif* bir kalp krizi," diyor, önemsizmiş gibi. "Onun ölmesini istemiyorum. Bütün seçmelerim için beni Los Angeles'a kim götürecektir?" Bana göz kırpmıyor ve ardından kapıyı kapatıyor.

Ayağa kalkıp kapıyı kilitliyorum, sonra masaya geri dönüyorum.

Dizüstü bilgisayarımın yanında duran kartviziti alıyorum. Başparmağımla Dedektif Saint'in adının üzerinde gezdiriyorum, insanlar ona ne diyor acaba diye merak ediyorum. Pek çok olasılık var, ama onu daha yakından tanısaydım ona Saint derdim herhalde.

İnsanlar ona Nathaniel mi diyor? Kendine bu kadar güvenen ve rahat davranan biri için bu isim fazla resmi ve katı görünüyor.

Belki ona Nathan diyorlar, biraz daha samimi, rahat. Ya da belki en yakınlarına sadece Nate diyorlar. Ya da herkes ona sadece *Dedektif* diyor?

İnsanlar ona ne diyorlarsa desinler, ben onun geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Mari'ye, ifade almak için geri döneceklerini söylediklerini sormalıydım.

Elbette benim ifademi de alması gerekir, değil mi? Dün gece, bugün benimle veya karakoldan biriyle iletişime geçeceğini söyledi ve içimden bir ses, iş günü bitmeden her an kapımın çalınmasını bekleyerek saatleri sayıyordu. Ama öğleden sonra ilerledikçe ve güneş gökyüzünde alçalmaya başladıkça, saatin altı olmaya yaklaştığını ve ondan hala haber almadığımı fark ettim.

Sadece bir kez kapı çalındı ve umduğum adam yerine Mari geldi.

Belki de sonuçta sakinlerden ifade almamaya karar verdiler. Belki de gün ışığında,

zaman kaybı olduğunu, davanın açık ve net olduğunu fark ettiler. Mari'nin dediği gibi, ölen adam kendi canına kıymıştı. Soruşturulacak pek bir şey yoktu.

Bu düşünce mantıklı geliyor, ama aynı zamanda bende tuhaf bir hayal kırıklığı hissi bırakıyor. Dün geceki olaylarla ilgili milyonlarca sorum var ve bunlar sadece kendi iç huzurum için değil.

Bir yazar için bu nadir bir fırsattır. Gerçek bir dedektifle konuşma, kitabımı daha gerçekçi hale getirecek sorular sorma şansı. Çalışmamın tam ortasında, kapıma bir ilham perisi ne sıklıkla gelir ki?

Yine de gün geçip gidiyor ve bu fırsatı kaçıracığım gibi görünüyor.

Yine de, bir parçam bu fırsatı kaçırmak istemiyor. Ona mesaj atsam nasıl olur? Sadece durumunu öğrenmek, hala ifademi istiyorlar mı diye sormak için. Bunu kibar bir soru olarak sunabilirim, ama aynı zamanda onun cevap vermesini sağlamak, o teması yeniden kurmak için ince bir yol da olur. En azından, dün gecedan beri kafamda biriken bazı araştırma sorularını sormam için bir kapı açabilir.

Parmaklarım bir an için telefonumun ekranının üzerinde durdu, bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm. Sonunda, kartvizitteki telefon numarasına baktım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Merhaba. Ben Petra Rose. Hâlâ
benden ifade almaya ihtiyacınız
var mı?

Kendimi sorgulamadan önce gönder tuşuna basarım. Mesaj açık, profesyonel ama aynı zamanda yeterince samimi, böylece cevap verse de garip durmaz.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Belki gecikmeli bir cevap, ya da farklı bir telefon numarasından iş arkadaşlarından birinin resmi cevabı. Ama şaşırtıcı bir şekilde, telefonum hemen titriyor neredeyse anında. Onun cevabı geliyor beklediğimden

beklediğimden daha hızlı geldi ve bu hızda kalbimin atışını hızlandıran bir şey vardı.

Bugün elemanımız eksikti.
Kusura bakma. Çok geç değilse,
eve giderken uğrayabilirim.

Mesajını tekrar okudum, onu tekrar göreceğim düşüncesiyle midem kıpır kıpır oldu. Ses tonunda rahat ama aynı zamanda düşünceli bir şey var, sanki planlanmamış bir randevuya geç kaldığı için özür diliyor ve aynı zamanda bunu telafi etmek için bir teklifte bulunuyor gibi. Ve her ne kadar yüzeysel olarak tamamen iş ile ilgili olsa da, sadece ifademi almak için olsa bile uğrayacağı düşüncesi içimde bir heyecan dalgası yaratıyor.

Kulağa hoş geliyor. Buradayken
birkaç dakikan varsa, yazdığım
bazı sahnelerle ilgili sorularım
var. Bir polis memurunun
fikirlerinden gerçekten
faydalanabilirim.

Fazla düşünmeden hızlıca mesajı gönderiyorum. Doğru, kitabım için bazı bilgilere ihtiyacım var ve gerçek bir dedektifle konuşma fırsatını kaçıramam. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun ötesinde bir şey var. Bir parçam onu tekrar görmek, onunla biraz daha zaman geçirmek, kapıma ilk geldiğinde uyandırdığı o tuhaf merak ve çekicilik karışımını tekrar hissetmek istiyor.

Tamamen seninim. Bir saat
sonra orada olacağım.

Onun cevabı neredeyse anında gelir ve nefesimi kesen ilk cümlesidir. Tamamen seninim. Basit bir cümle, muhtemelen profesyonel bir jest olarak söylenmiştir, ama beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiler. Tekrar okuduğumda, içimi sıcak ve elektriksel bir heyecan kaplar.

Hiç tereddüt etmiyorum. Hemen yatak odama koşup kıyafetlerimi değiştiriyorum. Aynada kendime bir bakıyorum ve biraz utanarak fark ediyorum ki bugün üç kez kıyafet değiştirmişim, her birini de onun geri gelme ihtimalini düşünerek seçmişim. Saçma, biliyorum. Normalde yazmak için bir kulübeye kapandığımda pek çok şirin kıyafet getirmiyorum. Gardırobum genellikle eşofman altı, eski tişörtler ve hava durumuna göre giydiğim birkaç kapüşonlu sweatshirtten oluşur. Aklıma birdenbire market alışverişine gitmek gelirse diye bir veya iki kot pantolon ve gömlek de yanıma alırım. Yanımda olan ve *fazla çaba sarf etmediğimi* gösteren en şık kıyafet, tembel bir öğleden sonra evde giyebileceğim bir sundress.

Onu giyip düzeltip, rahat bir görünüm elde etmek için çıplak ayakla gitmeye karar veriyorum. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum, çok fazla uğraşmamış gibi görünmesi için yeterince gevşek ve çok hafif bir makyaj yapıyorum. Cildime hafif bir ışıltı vermek için, hiç uğraşmamışım gibi görünmesi için yeterli kadar. Bu hassas bir denge, genellikle pek ilgilenmediğim bir şey ama bu gece farklı hissediyorum.

Mutfak masasına oturup, onun gelmesini beklerken kitabımla ilgili sormak istediğim sorulara odaklanmaya çalışıyorum. Aklımdaki birkaç gerçek prosedür sorusunu not alıyorum, ama sonra aslında aklımda olmayan birkaç sahte soru yazıyorum, bunları sanki üretkenmişim gibi, sanki tamamen araştırma amaçlıymış gibi göstermeye çalışıyorum. Ama bunun tamamen bencil nedenleri var.

Dün gece, o gittikten sonra birkaç bölüm yazdım ve yıllardır hissetmediğim bir coşkuyla doluyum.

karakterini gerçek hayata taşıdı. Cam'i her zaman belirsiz, soyut bir şekilde hayal etmiştim, ama şimdi o, gerçekten var olan, tanıştığım birine dayandığı için, kelimeler daha önce hiç olmadığı kadar canlanıyor gibi geliyor.

Cam'in artık Dedektif Nathaniel Saint'ten esinlendiğini bilmek, bu hikayeye olan güvenimi muazzam bir şekilde artırdı. Okurların eserimi gerçekçi bulmayacakları yönündeki sürekli endişemi en aza indirmeye yardımcı oluyor. Dedektif Saint'e karşı kendi tepkilerimi temel alarak Reya'nın Cam'e karşı tepkilerini yazıyorsam, bu nasıl gerçekçi olmayabilir ki? Karakterimle hiç bu kadar uyum içinde hissetmemiştim ve bunun sebebi tamamen o.

Sonunda kapı çalındığında, kalbim gm güm atmaya başlar. Ama aceleyle cevap vermek yerine, kendimi durdurmaya zorlarım. Kapının diğer tarafında dururum, elim kapı kolunun üzerinde asılı kalır ve otuza kadar sayarım. Sanki başka bir şeyle meşgulmşm gibi, bütün gün bu anı beklemiyormuşum gibi görünmek isterim.

Derin bir nefes alıp, sonunda kapıyı açarım, bu yeni bölümün beni nereye götüreceğini görmeye hazırım. Soğukkanlı görünmeye çalışırım, profesyonelliğimi korumaya kararlıyım. Ama onu gördüğüm anda, tüm soğukkanlılığım kaybolur.

Onu üniformasız görmek beni şok eder. Onunla zdeşleştirdiğim keskin, otoriter görünüm yerine, rahat giyinmiştir ve ben kendime yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaparım. Onu szerim.

Gözlerim onu baştan aşağı taramadan edemiyor, her ayrıntıyı inceliyor. Yıllarca giyilip yıpranmış, yumuşak görünümlü soluk kot pantolon giyiyor, üzerinde birkaç boya lekesi var, bu da ona doğal bir sertlik katıyor. Gömleği, vücudunun ince hatlarını ortaya çıkaran kadar dar, üzerinde havaya kaldırılmış bir yumruk ve "**GONZO**" yazısı var. Hunter S. Thompson tişörtü. Bunun kasıtlı olup olmadığını, yazma kariyerime ince ve entelektüel bir gönderme yapıp yapmadığını, yoksa sadece bir tesadüf olup olmadığını merak ediyorum.

Her halükarda, bu benim dikkatimi çekiyor ve üniformasız halinin hayal ettiğimden daha da yakışıklı olduğunu inkar edemem.

"Güzel gömlek," diyorum, kapıyı biraz daha açarak, Kalbim hala hızla atıyor olsa da, sesimi olabildiğince doğal tutmaya çalışıyorum.

Yavaş, neredeyse alaycı bir gülümsemeye sırtlıyor, ama gömleği kasıtlı olarak mı seçtiğini açıklamıyor. Gülümsemesi bulaşıcı ve bir an için, yaydığı rahat özgüvene kapılıyorum.

Onu gün ışığında yakından gördüğüm için, gölgeler yüz hatlarını bozduğu dün geceye göre yaşını daha kolay tahmin edebiliyorum. Kesinlikle benden büyük, ama çok da değil. Belki dört ya da beş yaş fark var, bu da onu otuzlu yaşların sonlarında yapıyor. Onda, ayakları yere basan, deneyimli, ama çok şey yaşamış insanlarda sıklıkla gördüğümüz yorgunluktan uzak bir hava var.

"Ben gittikten sonra uyuyabildin mi?" diye soruyor, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi kabine girerken, varlığı odayı dolduruyor.

"Pek değil, ama iyiyim," diye cevap veriyorum, arkasından kapıyı kapatırken sesim istediğimden biraz daha hafif çıkıyor. "Sen?"

"Hiç uyumadım, ama iyiyim," diyor, yine o yavaş gülümsemeyi göstererek, biraz fazla bilmiş, biraz fazla kasıtlı hissettiren gülümsemeyi. Bunun baştan çıkarıcı olması için mi yaptığını bilmiyorum, ama bakışlarını üzerimde tutuşunda bir şey var ki... farklı hissettiriyor.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Normalde, böyle anlarda kendimi kontrol edebilirim, özellikle de flört söz konusu olduğunda, ama onun evlilik yüzüğü takıyor olması beni çekingen yapıyor. Başka kadınların erkekleriyle flört etmem. Bu konuda her zaman kesin bir sınır çizmişimdir.

Ama yine de, bu benimle ilgili değil. Reya—karakterim—onunla flört *ederdi*. Sonuçta kitapta Cam ile ilişkisi böyle başlıyor. O, Cam'in ona attığı her flörtöz gülümsemeye kapılır, bunu bir oyuna dönüştürür ve sonunda onu tüketen bu ilişkiye daha da derinlemesine çekilir.

Burada durmuş, Dedektif Saint'in mutfağında dolaşmasını izlerken, bir parçam, kendimi bir süreliğine Reya'nın yerine koyarsam bu gece ne kadar yazı yazabileceğimi merak ediyor.

Ya bir anlığına onun yerine geçersen?

Ya kendi çekincelerimden kurtulup, flört etmeye ve bunun beni nereye götüreceğini görmeye izin versem? Bu bana ilham verebilir, yaratıcılık engelimi aşmama ve teslim tarihine yetişmeme yardımcı olabilir.

Kendimi bırakıp, karakterimin özünü kağıda dökebilecek kadar uzun süre onun yerine geçme fikri garip bir heyecan yaratıyor.

Dedektif mutfakta yavaşça dönüyor, gözleri yüksek tavanları ve aldatıcı modern tarzda dekore edilmiş kabini inceliyor. "Bu yerin içi nasıl görünüyor diye hep merak etmişimdir," diyor, sesinde gerçek bir hayranlık var. "Dün gece içeri girdiğimde beklediğim gibi değildi. Burası tüm gölün en güzel kabini olabilir."

"Genelde gölün diğer tarafında kalırım," diyorum, suyu gören geniş pencereleri işaret ederek. "En güzel gün batımı manzarası oradan izlenir. Ama burası da gerçekten çok güzel." *Fazla* güzel.

O da takdirle başını sallayarak, göl manzaralı büyük pencerelere bakıyor. Şu anda hava kararmış, odaya sıcak bir ışık yayılıyor. "İki katlı değil mi? Dışarıdan bakınca çok katlı gibi görünüyor."

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Sadece bir katlı. Tüm odaların tavanları bu kadar yüksek."

Etkilenmiş bir şekilde başını sallar, gözleri hala zihninde notlar alıyormuşçasına mekanı taramaya devam eder. Ve ben onu izlemekten kendimi alamıyorum, zihnim yine Reya ve Cam'e kayıyor ve bu etkileşimin, izin versem ne kadar kolay daha ötesine geçebileceğini düşünüyorum. Kendimi o ana odaklanmaya zorluyorum, ama kurgu ile gerçeklik arasındaki çizgi hiç olmadığı kadar ince geliyor.

Gözlerini tekrar bana çevirir ve nabzımı hızlandıran bir yoğunlukla bakışlarını bana kilitler. "Çok güzel," der, sesi alçak ve rahattır.

Sakin kalmaya çalışarak başımı sallıyorum, ama artık evden bahsettiğinden emin değilim. Havada atmosferi değiştiren bir şey var. Bir an ikimiz de konuşmuyoruz ve aramızdaki sessizlik yoğunlaşıyor, neredeyse elle tutulur hale geliyor. Cildime baskı uyguladığını hissedebiliyorum, her nefesimi, her hareketimi daha fazla fark etmemi sağlıyor. Zihnim, gerginliği bozacak herhangi bir şey söylemek için çabalıyor.

"Adın ne?" diye soruyorum, konuşmayı sürdürmek için çaresizce. "Nathaniel? Nate?"

Başını hafifçe eğiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Aslında Saint."

Oh, tam isabet.

"Saint," diye tekrar ediyorum, daha çok kendime değil, ona. İsim aramızdaki havada asılı kalıyor ve bunun bir karakter için ne kadar mükemmel olacağını düşünmeden edemiyorum.

Saint — bu isimde belirli bir güç var, onu kullandığım tipik isimlerden daha fazla öne çıkaran bir kenar. *Cam'den* çok daha iyi bir karakter ismi olurdu. Ama bu çok tuhaf olurdu. Cam zaten zihnimde bu adama tam olarak benziyor. İsmi de aynı yapamam. Bu çok fazla olur.

"Peki," diyorum, konuşmayı daha güvenli bir alana çekerek, "benden bir açıklama mı istiyorsun?"

Saint hemen cevap vermez. Konuşmadan önce sözlerini tartıyormuş gibi bir an sessizce bana bakar. "Artık gerek yok," der sonunda. "Her şey dashcam ve vücut kamerasında kayıtlı. Tartışılacak bir şey yok."

Bu sözler bir an için beni sarsar. Teknolojinin ilerlemesiyle birlikte, muhtemelen kimsenin kaydetmek istemeyeceği birçok şeyin dijital olarak sonsuza kadar kaydedildiğini hatırlatır bana. *Zavallı adam.*

Ama aynı zamanda, onu aranan bir adam yapan şeyin ne olduğunu da bilmiyorum. Neredeyse ağzımı açıp daha fazla ayrıntı sormak üzereydim, ama Saint'in rahat tavırları beni tedirgin etti.

Mutfak tezgahıma yaslanıp ayak bileklerini çaprazlayarak, o kadar doğal bir şekilde nefes kesici görünüyor ki, birdenbire kendimi tamamen yabancı hissediyorum. Onda, kendi düşüncelerimde tökezlediğimi hissettiren bir özgüven var. Ama sonra kendime hatırlatıyorum: *Reya şu anda kendini yabancı hissediyor muydu?*

Hayır, hissetmezdi.

Reya sakin ve kontrolü elinde tutardı. Aralarında kaynayan flörtöz enerjiyi kendi lehine kullanırdı. Geri adım atmazdı.

"Eğer ifadeye ihtiyacın yoksa," diye soruyorum, kollarımı rahatça kavuşturarak, "o zaman neden buradasın?"

Bana kaşlarını kaldırarak, gözlerinde bir parça eğlenceyle baktı. "Benim beynimi kurcalaman gerektiğini söylemiştin."

Ah, doğru. Öyle demiştim, değil mi?

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu yutarken ona sormayı planladığım soruları hatırlamaya çalışıyorum. Ama şimdi tam karşımda durduğu için zihnim kısa devre yapmış gibi hissediyorum. Özenle hazırladığım tüm sorular bir anda yok olmuş gibi görünüyor. Amatör gibi listeme bakmak istemediğim için, konuşmanın garip bir hal almaması için bir şeyler, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum.

"Dedektifsen neden üniforma giyiyorsun?" diye patladım, sorunun ne kadar zayıf olduğunu düşünerek kendime kızdım.

"Burası küçük bir kasaba," diye cevaplar, benim telaşlı halimden hiç etkilenmeden. "Sadece gerektiğinde dedektiflik yapıyorum. Çoğu zaman devriye geziyorum, bu yüzden üniforma giymek zorundayım."

Bir sonraki soruyu ararken başımı sallıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sessizlik geri dönüyor ve dudaklarımı ısırarak başka bir şey söylemeye çalışırken aramızdaki sessizliğin arttığını hissediyorum.

Ama sonra, başka bir zayıf soru sormadan, o tekrar konuşmaya başlar.

"Bir itirafım var," diyor, sesi birdenbire daha ciddi hale geliyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırıp başımı hafifçe eğiyorum. "Öyle mi?"

O başını sallar ve bir an için, sanki söyleyeceği şey aramızdaki dinamikleri değiştirecekmiş gibi, havanın tekrar değiştiğini hissedirim. "Eve geldiğimde uyuyamadım, ama bunun işimle bir ilgisi yoktu."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı hafifçe çatıyorum. "Neden uyuyamadın?"

"Seni Google'da aradım," diyor, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, gayet doğal bir ses tonuyla. "TikTok videolarını çok izledim."

Yüzüm kızarır ve içgüdüsel olarak ellerimle yanaklarımı kapatırım. "Aman Tanrım. Onlar olmasın."

O, kabinin tamamını dolduran derin, rahat bir kahkaha atıyor. "Sen ve arkadaşın... Adı neydi?"

"Nora," ellerimin arkasından mırıldanıyorum, hala utanç içinde. "Evet. Çok eğlenceli," diyor, benim utançtan açıkça keyif alıyor.

Utanç verici durumumdan açıkça keyif alıyor. Sesinde, aynı anda hem saklanmak hem de gülmek istememe neden olan şakacı bir ton var. "Neden bıraktın? Yeni videolarını bulamadım."

Ellerimi indiriyorum, boynumdan aşağıya doğru yayılan kızarıklığı hissediyorum. "Ben sadece... zor bir yıl geçirdim. Geçen gece özel grubumuzda bir tane yaptık, ama artık TikTok'a girmeye cesaret edemiyorum."

"Bu çok yazık," diyor, gözlerini benden ayırmadan. "Mesajında, benim fikirlerimi almak istediğini söylemiştin. Ne hakkında? Polis hakkında mı yazıyorsun?" Bunu seksi bir vurguyla söylüyor.

"Aslında evet," diye cevap veriyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek.

Dudakları hafifçe gülümsüyor. "Ne tesadüf." Utanç duygusunun boynuma kadar çıktığını hissediyorum, yüzüme yayıldığını hissediyorum. "Evet," diyorum tekrar,

Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Ama adil olmak gerekirse, benim karakterim dün gecedен çok önce bir polisti. Bu kitap maalesef bir buçuk yıldan fazla bir süredir yazılıyor."

Yumuşak bir kahkaha attı ve kahkahasının sesi omurgamda bir titreme yarattı. Gözlerimiz bir an için buluştu ve bakışlarımızda bir şey hissettim. Yüzeyin altında kaynayan gerilim birdenbire daha gerçek, daha elektriksel hale geldi. Ve bir an için Reya'nın bu durumda ne yapacağını merak ettim.

Kendini bu gerilime kaptırır mıydı? Kurgu ile gerçek arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaya izin verir miydi? Bunu öğrenmek için can atıyorum, ama bunun yerine, hem telaşlı hem de heyecanlı hissederek gülümsüyorum. Ve suçlu. Biz bir odada birlikte duran iki bekar yetişkin değiliz. Bu masum bir kurgu değil.

"Sorun ne?"

"Aslında çok var. Bir sürü... polis sorusu. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ne tür bir kitap? Romantik mi?"

Başımı sallıyorum. "Romantik gerilim. Bir aşk üçgeni. Evli polis, tanığa aşık olduğu için bu üçgenin bir parçası. İşler... karışıyor. Ben sadece..."

Sessizce bitirmemi bekliyor.

"Polisler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya da aşk üçgenleri hakkında, görünüşe göre."

"Aşk üçgeni hakkında soruya cevap verebileceğimi sanmıyorum. Hiç böyle bir şey yaşamadım. Ama diğer her şey sorulabilir." Sesi alçak ve meraklı, sanki cevabımla gerçekten ilgileniyormuş gibi. Gülümsüyor ve o gülümsemenin mideme kadar indiğini, orada yavaşça yanan bir alev gibi yerleştiğini hissedebiliyorum. Bir saniye nefes almayı unutturan türden bir gülümseme.

Hala eski videolarımı izlediği gerçeğine takılıp kaldım. Tüm bu olaylardan sonra TikTok'ta videolarımı gizli hale getirmeyi düşünmediğime inanamıyorum. Bu da demek oluyor ki, beni sarhoşken, saçma sapan fikirler savururken, şarabı burnumdan fışkırıncaya kadar gülerken görmüş.

. Bunu düşünmek bile beni utandırıyor, ama aynı zamanda, onun burada, karşımda durup, yeni tanıştığın birini Google'da aramak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bu konuyu açması ilginç geliyor.

"Evet, ben de hiç bulunmadım," diyorum, utançımı gizlemeye çalışırken sohbete devam ediyorum. "Bu konuyu sürekli sorguluyorum, ama işinle ilgili sorabileceğim bazı sorular var, sakıncası yoksa cevaplar mısın? Polis olarak ne kadar çok deneyim kazanırsan, zamanla o kadar iyi olursun, değil mi? İş yerinde, sınıfta öğrenemeyeceğin şeyler öğrenirsin. Google'da bulamayacağım şeyler."

"Doğru," diyor, onaylayarak başını sallarken gülümsemesi biraz yumuşuyor.

"Yazmak da böyledir," diye devam ettim, kelimeler artık daha kolay çıkıyordu. "Bir şeyi yaşamış olsaydım, muhtemelen kağıda dökerken daha gerçekçi hale getirebilirdim. Deneyim eksikliğiniz ortaya çıkmaya başlamadan önce hayal edebileceğiniz şeyler sınırlıdır. Ve ben hiç polis olmadım, bu yüzden

...

"Ya da aşk üçgeninde," diye ekledi.

Saint, bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez göz teması kurmamızı keser ve bakışları göğsünde kavuşturduğu kollarına kayar. Onun bakışlarını takip ederim ve sol eline, özellikle de parmağındaki alyansa baktığını görürüm. Başparmağıyla dalgın dalgın yüzüğü çevirmeye başlar ve ben de aklımdan neler geçtiğini merak etmeden duramam.

Bu hareket midemi sıkıştırır, sadece utançtan değil, aynı zamanda bu konuşmanın tehlikeli bir şekilde uygunsuz bir alana doğru kaymakta olduğunu aniden fark etmemden dolayı.

Belki de bu yüzden buradadır.

"Üzerinde çalıştığın bu kitap," diyor bir süre sonra, gözlerini kaldırıp benimkilere bakarak. "Ana karakterlerin isimleri ne?"

"Cam polis," diye cevaplıyorum, bu kadar çok soru sormasından garip bir heyecan duyarak. "Reya ise kadın kahraman."

"Peki üçüncüsü kim?"

"Cam'in karısı. Cam, bir ilişki yaşıyor, ama Reya, diğer kadın olmak istemediği için suçluluk duyuyor, ama ona karşı çok... ilgi duyuyor."

"Kitapta Reya'nın başına gelen ve senin hiç yaşamadığın özel şeyler var mı?" Sesi sabit, ama sorusu yoğun ve ağır bir şekilde kafamda yankılanıyor. "Yoksa hala taslak aşamasında mısın?"

Kahretsin. Bu konuşma gerçekten o noktaya gidiyor. Boynumun arkasında bir sıcaklık hissediyorum ve birdenbire onunla bu konuşmayı yapmaya hazır olup olmadığını bilemiyorum. Böyle değil. Bu kadar yakın dururken değil, havada tam olarak ne olduğunu bilemediğim bir şey varken değil.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Hiçbir şey söylemeden, onun etrafından dolaşıp dolaba doğru yürüyerek bir bardak alıyorum. "Bu konuşma için şaraba ihtiyacım var," diyorum, sesim biraz nefes nefese. Ona dönüp kaşımı kaldırıyorum. "İster misin?"

Omuzlarını silkiyor, yavaş, rahat bir hareketle, bu da onu bir şekilde daha da rahatlatıyor. "Bir bardak alırım," diyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Mari için açtığım şarap şişesini buzdolabından alıp, iki kadehe şarap doldururken şişenin serinliğini tenimde hissediyorum. Ona kadehini vermek için döndüğümde, artık birbirimize daha yakınız. O hala mutfak adasına yaslanmış, ben de lavaboya yaslanmış durumdayım, ama ayaklarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta ve bu yakınlık omurgamda bir titreme yaratıyor. Kadehi elimden alıyor, parmakları

hafifçe benimkine değiyor ve bir an için olduğum yerde donup kalıyorum.

Bir yudum aldı, gözleri hala benimkilere kilitli, şarap kadehinin kenarından beni izliyordu. Beni izleme şekli artık farklı, daha yoğun, sanki artık sadece kitap hakkında konuşmuyoruz gibi. Sanki konuşma başka bir şeyin yerine geçiyor, söylenmemiş ama inkar edilemez bir şekilde var olan bir şeyin.

Kadehimden nazikçe yudumlamıyorum. Büyük bir yudum alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışırken şarap boğazımdan hızla akıyor. Kadehi yanımdaki tezgaha koyuyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken elimi kadehin üzerinde tutuyorum.

"Reya benden çok farklı," diye başlıyorum, sesim şimdi biraz daha yumuşak. "Onun karakteri için kendi hayatımdan ilham aldığımı düşünmeni istemem."

"Eminim *biraz* almışsındır. Almamak imkansız olurdu, değil mi?"

"Sanırım. Ama karakterlerimi kendimden farklı kılmaya çalışıyorum. Onların hayatlarını dolaylı olarak yaşamak eğlenceli. O sadece yirmi altı yaşında, ama yoğun bir hayat yaşadı. Hukuk fakültesini bitirip avukatlık yapmaya başladı, bu yüzden Cam ile tanıştığında erkekler konusunda pek deneyimli değildi. Tüm zamanını sert bir avukat olmak için harcadı, ama Cam onu ilk kez tedirgin eden kişi oldu." Kalbim çarparken ona bakıyorum. "Aralarındaki çekim çok güçlü. Ama... bildiğiniz gibi, o evli." Gözlerim istemeden yüzüğüne kayıyor, sonra tekrar yukarıya dönüyor.

Saint yavaşça başını sallar, yüzündeki ifade okunamazken şarabından bir yudum daha alır. Kadehi göğsüne indirir ve sanki bir kalkanmış gibi orada tutar. "Bu Reya'yı nasıl hissettiriyor?" diye sorar, sesi artık daha sessiz, daha sorgulayıcıdır, sanki bana sadece bir olay örgüsü detayından daha fazlasını soruyormuş gibi.

"Kıskanç," diyorum hemen, kelime durduramadan ağızımdan çıkıyor. "Hayal kırıklığına uğramış."

Bakışları bir anlığına karardı ve acaba çok mu fazla konuştum, hikayeye kendimi çok mu fazla kattım diye düşündüm. Ama sanki cevabımda bir şey arıyormuş gibi bana bakışı, bu konuşmayı ne kadar ileri götüreceğimizden emin olmayan tek kişinin ben olmadığımı hissettirdi.

Bir an için, aramızdaki hava inanılmaz derecede gerginleşir, onun sorusu hala havada asılı kalır. Artık sadece Reya ve Cam'den bahsetmiyoruz. Bu konuşmaya daha kişisel bir şey karışmıştır, ikimizin de yüksek sesle söylemediği, ama ikimizin de var olduğunu bildiği bir şey.

"Birbirlerini çok iyi tanıyorlar mı?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak, beni o ana daha da çekiyor.

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Başlangıçta değillerdi."

"Yani bu çekim... tamamen fiziksel mi?" Gözleri benimkileri arıyor, sorusu havada asılı kalıyor, ağır, neredeyse elle tutulur.

"Şimdilik," diye itiraf ediyorum, aramızdaki gerginliğin arttığını hissederek sessizce.

Burada neler olduğunu hiç anlamıyorum.

Hâlâ kitap hakkında mı konuşuyoruz? Yoksa şimdi bizim hakkımızda mı konuşuyoruz? Sanki konuşma, ikimizin de açıkça kabul etmediği çift anlamlı bir hal almış gibi.

Artık Cam'i kafamda Saint olarak hayal ettiğim için, ikisini birbirinden ayırmak imkansız. Bir yazar için, karakterinin gerçek hayattaki versiyonuna bu kadar yakın olmak garip bir duygu. Sanki yarattığım bir şey hayata geçmiş gibi ve bu düşünce içimde adrenalin patlaması yaratıyor.

Bir yudum daha şarap içiyorum, kalbimin o kadar hızlı attığını hissediyorum ki Saint'in duyabileceğinden eminim. Nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama zor geliyor.

"İlişkileri nasıl başladı?" diye soruyor, sesi sakın ama meraklı, gerçekten ilgileniyormuş gibi.

Bu sorunun cevabının bizi daha da tehlikeli bir yere götüreceğini bilerek, zorlukla yutkunuyorum. "Bir öpücük," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Cam karısını seviyor, ama Reya'ya duyduğu kadar güçlü bir fiziksel çekim hiç kimseye karşı hissetmemişti. Bir gece... iş için Reya'nın evindeyken... zayıflığına yenik düşer. Ve onu öper. Ama öpüşmenin ortasında suçluluk duyar, ondan uzaklaşır ve evden fırlar."

"Özür dilemeden mi?" Saint'in kaşları kalkar ve duygusal çatışmadan etkilendiğini anlayabilirim.

Ben başımı sallarım, nabzımın daha da hızlandığını hissediyorum. "Cam işkence gören bir ruh," diye açıklıyorum.

Saint yavaşça başını sallar, düşünür. Gözleri benimkilere kilitli kalır ve sonra sorar, "Sana hiç böyle bir şey olmadı mı? Başka bir kadınla evli bir adam tarafından hiç öpülmedin mi?"

Kafamı sallıyorum, sesim artık sessiz. "Hayır," diyorum yumuşak bir sesle. "Ve şimdi Reya'nın tepkisini yazmaya çalıştığım da takılıp kalıyorum." Şarabımdan bir yudum daha alıp devam ediyorum. "Reya bundan sonra nasıl tepki verirdi? İstemesine rağmen Cam'in onu öptüğü için ona kızarmıydı? Cam tek kelime etmeden fırlayıp gittiği için ağlar mıydı? Yoksa galip gelmiş gibi zafer hisseder miydi?"

Saint başını hafifçe eğdi, gözlerini kısarak sorumu düşündü. "Bu, duyguları gerçekten anlayabilmek için önce deneyimlemen gereken bir şey gibi geliyor."

"Aynen öyle," derim, kalbim hızla çarpmaya başlasa da, bir onay dalgası hissederek.

Uzun ve sessiz bir an boyunca birbirimize bakarız ve kalbim, gece yarısı polis ışıklarıyla uyandığımda attığından daha hızlı atıyor olabilir.

Sonra, beklemediğim bir şey yapar: alt dudağını içeri çeker ve bir anlığına çiğner, tam da benim yazdığım romanlardaki klasik bir hareket. Bu manzara beni

gölmek istiyorum, ama gerginlik çok gerçek, çok yoğun ve şu anda benim kurgusal kahramanımın rolüne ne kadar mükemmel uyduğunu fark ediyor mu acaba diye merak ediyorum.

O dudağı kasıtlı olarak mı ısıırıyor? Romantik bir roman mı okumuş?

Aniden gelen rahatsız edici bir vızıltı sesi Saint'in dik durmasını sağlar. Cebinden telefonunu çıkarır ve ekrana bakar. Yüzündeki ifade biraz değişir ve bana baktığında gözleri ciddidir. "Karım arıyor," der.

Bu sözler bana soğuk su gibi çarptı ve hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Şarap kadehimi masaya bıraktım, parmaklarım hafifçe titriyordu. "Cevap versen iyi olur," dedim, sesimi doğal ve etkilenmemiş gibi göstermeye çalışarak.

Saint de şarap kadehini yanındaki tezgaha koyar, gözleri hala benimkilere kilitlidir. "Haklısın. Cevaplamalıyım."

Ama cevaplamıyor.

Bunun yerine, telefonu tezgahın üzerine fırlatır ve ben ne olduğunu anlayamadan aramızdaki mesafeyi kapatır. Bir anda eli başımın arkasına kayar ve dudakları dudaklarıma yapışır.

Öpücük o kadar ani, o kadar beklenmedik bir şekilde gerçekleşir ki, nefesim kesilir. Dudakları sıcak ve yumuşaktır, dili ağzıma girdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti geçer. İçgüdüsel olarak kendimi ona doğru bastırırım, dudakları benimkilerle birleşirken ellerim boynunun yanlarına doğru kayar.

Nane ve merlot tadı var, bu kombinasyon duyularımı altüst ediyor. Cam'in öpücüğünü kitapta böyle tarif edeceğimi hemen anlıyorum — bu tadı, bu hissi, bu anı.

Telefonu hala tezgahın üzerinde titriyor, ama tek düşünebildiğim, onun bu öpücüğü, kadının aramasına cevap vermek yerine tercih etmesi. En azından bu his konusunda haklıydım. Reya

, m¼cadele ettiğini bile bilmediği bir Şeyi kazanmış gibi zafer hissedecekti.

Ama zaferin yanında ağır bir suçluluk duygusu da var ve bu duygu neredeyse aynı hızla içime sızmaya başlıyor. Telefonunun, *karısı* aradığı için çaldığını görmezden gelemem.

Gerçek *karısı*.

Ve suçluluk duymam gereken tüm Şeyleri zihnimde analiz etmeye bile izin vermeyeceğim.

Telefon sonunda titremeyi kesiyor ve ardından gelen sessizlikte, tek duyulan sesler, ağzımın içindeki yumuşak, baş döndürücü uğultu ve benden habersizce çıkan sessiz inilti. Eli belimin altına kayıyor, beni kendine çekiyor ve ben de kendimi ona bastırıyorum, o anın sıcaklığında kendimi kaybediyorum.

Ama sonra, başladığı kadar çabuk, telefon tekrar titremeye başlar ve ikimizi de gerçeğe geri döndürür.

Saint benden uzaklaşır, alnını alnıma dayarken nefesi ağırlaşır. Nefes almaya çalışırken göğsüm inip kalkar.

Hiçbir öpücük beni bu kadar nefes nefese bırakmamış, bu kadar etkilememişti.

Gözlerimi açtığımda, sanki o anı biraz daha uzatmaya çalışıyormuş gibi, onun gözlerinin hala kapalı olduğunu görüyorum.

Gerçekten bunun olmasına izin mi verdim? Ben korkunç biriyim.

Telefon ısrarla çalıyor, görmezden gelmeye çalıştığımız gerçeği hatırlatıyor.

Sonra Saint beni bırakıp telefonunu alır, yüzündeki ifade okunamaz, tek kelime etmeden kapıya doğru yürür.

Kapı arkasından çarparak kapanır ve ben burada durup kabindeki sessizliğin ağırlığını hissediyorum. O kısa anda beni pek çok duygu ile doldurdu, ama sonra aynı hızla onları benden aldı. şimdi geriye kalan tek Şey göğsümdeki bu acı verici his, beklemediğim bir boşluk.

O öpücüğün daha fazlasını istiyorum. Onun flörtünün daha fazlasını. O zafer hissinin daha fazlasını.

O evden uzaklaşırken lastiklerinin altında çakılların çıkırdadığını duyuyorum ve o birkaç dakika önce gitmiş olmasına rağmen, ben hala aynı yerde durmuş, parmak uçlarımla dudaklarıma dokunarak, az önce olan her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Şu anda beni en çok şaşırtan tepki gülümsemem. Dün gece Reya ve Cam'in ilk öpücüğünü yazsaydım, onun öyle bir şekilde ayrıldıktan sonra Reya'nın gülümseyeceğini asla düşünmezdim.

Ama gülümsüyorum. İhanet ettiğim için suçluluk duymama rağmen, bir şekilde gülümsüyorum çünkü yanlış bir şey yapmış gibi hissetmiyorum. Bu bir araştırma. *Değil mi?*

Düşünmeden bilgisayarımın başına geçip onu açıyorum. İki gece üst üste oturup hemen yazmaya başlıyorum.

O öpücüğü kimseye anlatmayacağım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Mari'ye öpücükten bahsettim.

İsteyerek yapmadım. Ama habersizce çiçek desenli tulumuyla buraya geldi. Ve YETİ kupasından mimosa içiyor, bu yüzden zararsız ve sıkılmış görünüyor.

En son geçirdiğim uykusuz geceden sonra biraz nefes almaya ihtiyacım varken ziyarete geldi, bu yüzden ön verandaya çıkıp bahçe mobilyalarına oturduk ve sohbetimiz burada sona erdi. Tam burada, ben "Sadece bir öpücüktü" derken, o da bana eğlenerek bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Bu kadar kolay pes ettiğime inanamıyorum. Öpücüğe değil, ona pes ettim. Ama o meraklı davranıyordu, iki gün önce garaj yolumda gördüğü gizemli siyah arabayı soruyordu. Ona bunun dedektif olduğunu ve ifade almak için uğradığını açıkladım. Ama ona anlatırken ne oldu bilmiyorum. Saklayamadım. Kızardım, gülümsemeyi kesemedim.

Aptal gibi davranmaya başladım.

Sonra, birdenbire, onunla yattığımı iddia etti. "*Sen domuzcukla yatıyorsun!*" dedi.

Savunmaya geçtim, ama tamamen inkar etmek yerine, "*Hayır, yatmıyorum! Yemin ederim, o kadar ileri gitmedik! Sadece öpüştük.*" gibi bir şey söyledim.

O zaman "Aman Tanrım" dedi.

Ben de "Biliyorum" diye cevap verdim.

Ve şimdi buradayız. Birbirimize bakıyoruz.

YETİ kupasından uzun, sürekli bir yudum alıyor. "Peki. Senin için sevindim. Ben on yedi yaşımdan beri Louie ile evliyim. Elli yaşıma gelene kadar

dudaklarımın başka bir erkeğin dudaklarına hiç dokunmadığını ve muhtemelen o noktada da dokunmayacağını fark ettim çünkü ellili yaşlarındaydım ve Louie bir boğa kadar sağlıklıydı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz üzdü. Ya Louie berbat bir öpüşüyorsa? Ya bunu doğru yapmıyorsak? Sadece birbirimizi deneyimlediğimizde bunu nasıl bilebiliriz?"

Uzaklara bakıyor, hiçbir şeye odaklanmıyor.

"Artık gençliğim gitti ve Louie'nin dilini ağzıma sokması düşüncesi, o genç adamın geçen gece hayatına son verdiği yere gidip aynı şeyi yapmak istememe neden oluyor."

"Tanrım, Mari."

"Hiç pişmanlık duymayın, Petra. *Bütün* erkekleri öpün. Ve kadınları da, hazır başlamışken. Çünkü dünyada bizim gibi bu eğlenceli şeylerin hiçbirini yapma şansı olmayanlar da var."

YETI'si artık boş. Son damlayı da diline damlatmak için çaresizce uğraşıyor.

"En azından sen ve Louie uzun bir evlilik yaşadınız. Bunu başaran çok insan yok."

Elini havada sallayarak beni uzaklaştırıyor. "Evet, evet. Biliyorum. Hiçbir şeyi değiştirmedim, falan filan."

Gülüyorum. "Hiç rol arkadaşınla öpüştün mü? Rol için?" diye soruyorum ona.

"Birkaç kez, ama onlar sayılmaz. Öpüşme sahneleri aslında berbat. Beş metre uzakta bir sandalyede terli bir yönetmen oturmuş ikinize "*motor*" diye bağılıyor, ışıkların ısısı ikinizi de terletiyor, öpüşmek istediğinizi taklit etmek zorunda olduğunuz adam ise son iki haftadır mızızlanan küçük bir kaltak ve onu dilinizle değil, ellerinizle boğmak istiyorsunuz."

"Korkunç geliyor."

"Aktris olmak çok, *çok* zor. Tamam, eve gidiyorum. Alkol bitti." O ayağa kalkarken, ben sandalyemde oturmaya devam ediyorum. O veranda merdivenlerinden aşağı inerken, "Merak etme, polise öpüştüğünü kimseye söylemeyeceğim. Ne de olsa, bu benim

üçüncü mimosa içiyorum, eve vardığımda olanları muhtemelen hatırlamayacağım bile."

"Teşekkürler."

Mari uzaklaşırken, "Ve evet, muhtemelen alkolikim, ama müdahale için çok yaşıyım, o yüzden deneme bile." diyor.

"Denemeyeceğim. Söz veriyorum. Bir sonraki mimosa'nın tadını çıkar." "Çıkaracağım. Bir sonraki öpüşmenin tadını çıkar."

Buna sadece gülmekten başka bir şey yapamıyorum. Gülmek iyi geliyor, çünkü son yirmi dört saat yine stresli geçiyor.

Eve geri dönüp dizüstü bilgisayarımın önüne oturuyorum. Saint beni öptükten sonra bir gün boyunca yazım iyi gidiyordu. Ama ikinci gün geldiğinde, ondan hala haber almamıştım. Bana hiçbir şey borçlu olmasa da, sessizlik beni yıpratmaya başladı. Bir mesaj bile yoktu.

Ama sanki tekrar ritmimi yakalamak için ona bir kez daha ihtiyacım varmış gibi. Sadece öpücüğün anısıyla yaşamaya çalışıyorum. Dudaklarının benimkine değişti, ellerinin üzerimde hissettirdiği duygu, tüm bunların beklenmedik heyecanı. Bu öpücük zihnime kök salmış, bırakmak istemiyor, sessiz anlarda aklımda kalıyor. O kapıyı çarptığından beri her an böyle.

En azından sonrasında üretken oldum. Birkaç bölüm yazdım, kelimeler haftalardır olmadığı kadar içimden akıp gitti. Hatta Cam'i Saint'e daha çok benzetmek için son bir buçuk yılda aldığım notların bazılarını yeniden yazdım. Her yazmaya oturduğumda, zihnimde Saint'i görüyordum — yüzünü, sesini, varlığını. Cam yeni boyutlar kazandı, daha gerçek, daha somut bir karakter haline geldi, çünkü onu modelleyecek birisi vardı. Sayfaların, daha önce hiç olmadığı kadar canlı bir hikayeye dolmasını izlemek heyecan vericiydi.

Ama Mari gelmeden önce, kelimeleri bulmaya çalışırken yine beni alay eden bu yanıp sönen imleci izliyordum.

Hikayede ne olması gerektiğini biliyorum, ama öpücüğün verdiği enerji kayboldu ve beni tanıdık bir yazar tıkanıklığı hissiyle baş başa bıraktı. Sanki o anın verdiği coşku geçip gitmiş ve şimdi onsuz onu tekrar yakalayabilir miyim diye merak ediyorum.

Dün gece Nora ile konuştum, ama ona öpücükten bahsetmedim. Benim hakkımda ve hayatım hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen Mari dışında, kimseye söylemeyeceğim. Bu kesinlikle gizli tutmak istediğim bir şey. Her zaman gizli bir insan oldum ve bu... şey, bu çok kişisel, paylaşmak için çok karmaşık, en yakın arkadaşım ile bile.

Gerçek adımla yazıyorum, ama sadece ilk ve orta adımla. Soyadım Andrews, ama okuyucular bunu bilmiyor. Kişisel hayatımın onlara açığa çıkmasından hiç endişe duymadım. Benim hakkımda çok az şey biliyorlar. Okuyuculara gösterdiğim bir versiyonum var, ama hiçbirisi benim biriyle çıkıp çıkmadığımı, evli miyim, bekâr mıyım, anne miyim yoksa yalnız bir kedi sever miyim bilmiyor. Yazılarım dışında hiçbir şey paylaşmıyorum ve böyle devam etmek istiyorum. Bu, gerçek hayatımı dünyaya sunduğum kişiliğimden ayrı tutan bir tür kalkan oldu. Okuyucularım hikayeleri okuyor, ama *beni* tanımıyorlar ve ben de böyle olmasını seviyorum.

Bu yüzden, Nora'ya ne kadar güvensen de, Saint ile öpüştüğümü ona asla anlatmam. Kendimi çok suçlu hissediyorum ve o, hayatımın her alanında sahip olduğum tek gerçek arkadaşlardan biri. Onun benim hakkımda sahip olduğu imajı, her ne olursa olsun, lekelemek istemem.

Kendi hislerimden çok, diğer insanların benim eylemlerim hakkında ne düşünecekleri konusunda endişeliyim. Bu, iki aktörün kamera önünde öpüşmesinden gerçekten farklı mı? Bu bir sanat.

Elbette, bir eşin kitap araştırması bahanesiyle başka birini öpmesi asla affedilemez, ama bu şekilde kendimi affetmek çok daha kolay oluyor. Olayı mazur göstermenin akıllıca yollarını bulduğum için, olayın yaşandığı ana kıyasla çok az suçluluk duyuyorum. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu, benim soğuk ve mesafeli olduğum anlamına mı geliyor, yoksa

olanları gerçek hayattan ayrı bir Şey olarak, sũrecimin bir parçası olarak bũlũmlere ayırdım mı?

Aslında, o kadar az suçluluk duyuyorum ki, Saint ile bu işi ne kadar ileri gũtũrebileceđimi merak etmeye başladım. Ona tekrar mesaj atmak için birkaç kez telefonumu elime aldım, ama her seferinde cesaretim kırıldı.

Cam ve Reya kitapta ũpũŐmũŐler, ama onların geliŐtirdikleri ilişkiyi yazarken zorlanıyorum ũnkũ hiç evli bir adama karşı hislerim olmadı. Hiç diğer kadın gibi hissetmedim. Evli bir adamla olan bir ilişki, daha geleneksel bir ilişkiden pek çok yøndenden farklıdır. Bu ilişkiyi en yakın arkadaşlarına bile aıklayamayacağın gibi, gizli tutmak için de bũyũk çaba sarf etmen gerekir.

Bu nasıl bir his olurdu? Seni sadece yarı zamanlı sevebilen bir adamı sevmek?

Geride kalan kişi olmak, her zaman alınan anları beklemek, başka birinin ondan en iyisini alırken senin sadece artıkları aldığını bilmek nasıl bir duygu olurdu?

Bu, tam olarak kavrayamadığım bir duygu, ama Reya'nın hikayede bununla mũcadele edeceğini biliyorum. Henũz tam olarak keŐfetmediđim karmaşık bir boyut ve Cam ile Reya arasındaki iliŐkinin gerçekçi hissettirilmesinin anahtarı olduğunu biliyorum.

Onu aramak konusunda kendimle savaŐıyorum. Bir yandan, tehlikeli bir alana adım atıyormuŐum gibi, bu çok pervasızca geliyor. Ȗte yandan, bu *işim*.

Kendimle bir uzlaŐma sağladım.

Ona mesaj atacağım.

Karısının bu mesajı gũrebileceđini aklımda tutuyorum, bu yũzden profesyonel davranıyorum. Dikkat çekmek istemiyorum. Sadece basit, masum bir istek.

Ben Petra Rose. Vaktiniz varsa size bir araştırma sorum var.

Mesajı gönderdikten sonra telefonuma bakıyorum, geçen seferki gibi hemen cevap vereceğini umuyorum. Ama bu sefer noktalama işaretleri görünmüyor. Hemen cevap vermiyor ve sessizlik beklediğimden daha uzun sürüyor.

Bir süre telefonu izleyip bekliyorum, ama hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığı içime yerleşiyor.

Yaptığı şeyi düşünmek için zamanı oldu ve pişman olmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca bilgisayarına bakarak, mesajı göndermemeli miydim diye düşünüyorum. Mesajı göndermemem gerektiğini *biliyorum*. Ama mesajı gönderdiğim için duyduğum suçluluk duygusundan çok, onun hemen cevap vermemesinden dolayı daha çok hayal kırıklığı duyuyorum. Burada ince bir çizgide yürüdüğümü biliyorum, ama merakım ihtiyatlılığımdan daha güçlü.

Kendimi meşgul etmem gerekiyor, bu yüzden mutfağa gidip akşam yemeği hazırlıyorum ve telefonumu masanın üzerinde bırakıyorum. Salata yapıp tavuk göğsü ızgara yapıyorum, göğsümde oluşan kemiren beklenti duygusundan ziyade önümdeki işe odaklanmaya çalışıyorum.

Telefonuma acınacak bir şekilde bakarak yemeğimi yiyorum. Her lokma, zamanı daha da uzatıyormuş gibi geliyor.

Sanırım o öpücüğü gerçekten pişman oldu.

Belki de mesafe koymaya çalışıyor, benim çoktan aştığım bir sınır çizmeye çalışıyor. Bu düşünce beklediğimden daha fazla canımı yakıyor.

Tabağımı lavaboya götürüp yıkamaya başlıyorum, ama telefonumun titrediğini duyunca neredeyse düşürüyorum. Suyu kapatıp heyecan ve endişe karışımı bir duygu ile kalbim hızla çarparak telefonuma koşuyorum. Saint'ten bir cevap geldiğini görünce tüm vücudumu heyecan dalgası kaplıyor.

Saint: Yine yazar bloğu mu yaşıyorsun? Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. ;)

Vay canına. Hatta göz kırpmı emoji bile eklemiş.

Bunu beklemiyordum. Aslında cevap vermesini bile beklemiyordum, ama bu cevap, birkaç gün önceki öpücükten sonra ikimizin de aynı fikirde olduğunu kanıtlıyor.

Ben: Evet, öyle denebilir. Geçen gece gittikten sonra birkaç bölüm yazdım. Ama bugün takıldım kaldım.

Saint: Seni engelleyen ne?

Ben: Diğer kadın olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Cam ve Reya arasındaki ilişkiyi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum çünkü birlikteyken Reya'nın Cam'in karısını veya ilişkilerinin geleceğini ne sıklıkla düşündüğünü bilmiyorum.

Saint: Cam ve Reya birbirlerine aşık mı?

Ben: Evet. Çok aşıklar.

Saint: Yani, iki aşık insan, karakterlerden biri evliyken, normal bir geceyi nasıl geçirebilirler diye merak ediyorsun?

Ben: Evet. Aynen öyle.

Saint: Görünüşe göre bunu ilk elden deneyimlemen gerekiyor.

Araştırma ancak belli bir noktaya kadar işe yarar, sanırım.

Ben: Deneyim, yakın geçmişte kesinlikle yararlı olduğunu kanıtladı.

Saint: Sana yardım etmemek kabalık olur. Bir saat içinde orada olabilirim.

Ben: Çok sevinirim.

Telefonumu sakince masanın üzerine geri koydum, ama şu anda tepkim hiç de sakin değil. Kalbim hızla atıyor, ellerim heyecandan titriyor. Çılgılık atmak istiyorum. Bütün bu durum delilik. Bu adamla ilişkiye girdiğime bile inanamıyorum, ama tekrar söylüyorum, bu araştırma için. Hepsi bu. *Araştırma*.

O gelmeden önce sadece bir saatim var. Duş almak, saçımı kurutmak, dişlerimi fırçalamak, yatağımı yapmak ve iki günlük tam bir kaosu temizlemek için bir saat. Rutin işlerimi bulanık bir şekilde yapıyorum, zihnim binlerce farklı düşünceyle dolup taşıyor, her biri bir öncekinden daha gürültülü.

Sonraki bir saatin büyük bir kısmını, kabinin durumundan çok görünüşüm hakkında endişelenerek geçiriyorum. Aynadaki yansımam, kararsızlığın savaş alanı haline geliyor. Saçımı toplamalı mıyım, bırakmalı mıyım? Hafif makyaj mı yapmalıyım, makyajsız mı çıkmalıyım? Rahat mı giyinmeliyim, yoksa biraz daha özenli mi? Bu kadar çok düşünmem çok saçma, sanki görünüşüm gecenin gidişatını bir şekilde kontrol edebilecekmiş gibi. Ama elimde değil. Her

a y n ı zamanda kariyerimin gidişatını etkileyebilirmiş gibi.

Üçüncü kez kıyafetimi değiştirirken kalbim deli gibi atıyor, rahat ve özenle seçilmiş kıyafetler arasında bir denge kuruyorum. Vücudumu saran ama çok fazla sıkmayan bir kazak, iyi duran ama fazla abartılı olmayan bir kot pantolon ve gözlerimi öne çıkarmak için hafif bir maskara. Her şey doğal görünmek için hesaplanmış. Kadınlar neden bazen bu kadar acınası oluyorlar? Erkekler sadece gelmekten başka hiçbir şey yapmıyorlar.

Bulaşıkları yıkayıp yerleştirdiğimde, lastiklerin altında çakıl taşlarının çıtırdadığı tanıdık sesi duyarım. *Geldi*. Heyecan ve beklenti karışımı bir duygu beni sarar ve son bir saat boyunca yudumladığım şarabın son yudumunu hızla bitiririm. Umduğum kadar sakinleşmeme yardımcı olmaz, ama birkaç saniye sonra kapımda olacağı gerçeğinden başka bir şeye odaklanmamı sağlar.

Sonunda kapı çalındığında, derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Kapıya gitmeden önce bir an durup, olabildiğince sakin ve kendime hakim görünmeye çalışıyorum. Kapıyı açtığımda, Saint tam üniformasıyla orada duruyor, ama bana bakışında profesyonel olmaktan uzak bir şey var. Elinde yedek kıyafetler tutuyor ve ben, onun gözlerine bakmadan önce kendimi onlara bakarken buluyorum.

"Üniformamı değiştirmek için karakola geri dönmeye vaktim olmadı," diyor, sesinde rahat bir samimiyet var. "Burada değiştirsem sorun olur mu?"

Kafamı sallayıp arkamdaki koridoru işaret ettim. "Banyo şu kapının arkasında."

Daha fazla davet beklemiyor. Onunla özdeşleştirdiğim o şeytani sırıtışla içeri giriyor, bu sırıtış içimi bir sıcaklık dalgasıyla dolduruyor. Hiç tereddüt etmeden yaklaşıyor, eli koluma dolanıyor.

boynum, ve ne olduğunu bile anlamadan, dudakları benim dudaklarıma değiyor. Öpücük ani, tutkulu, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. İçgüdüsel olarak karşılık veriyorum, vücudum ona doğru hareket ediyor, sanki bu tür bir selamlaşma artık bize tamamen tanıdık geliyormuş gibi. Dudaklarının benim dudaklarımdaki hissi beni sersemletiyor, öpücüğün sıcaklığı ve ellerinin üzerimdeki ağırlığı dışında hiçbir şeyin var olmadığı bir an.

Beni iki adım geriye çekiyor, ağzı benimkinden hiç ayrılmadan, arkasında kapıyı hafif bir hareketle kapatıyor. "Sadece bir saat kalabilirim," diye fısıldıyor dudaklarıma, nefesi tenimde sıcak. "Keşke bütün gece kalabilseydim."

Gözlerimi kırıştıırıp hafifçe geri çekilirken, zihnim olan biteni anlamaya çalışır. *Şu anda karakterine mi bürünmüş?* Beni öpüşme şekli, konuşma şekli... Sanki Cam'i taklit ediyor. Ama bunun kasıtlı mı olduğunu yoksa benim hayal gücümün ürünü mü olduğunu bilmiyorum. Saint ve Cam arasındaki sınır giderek bulanıklaşıyor ve ben bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bu öpücük, bu selamlaşma, Cam'in hikayenin bu noktasında yapacağı bir şey gibi geliyor. Ama Saint yapar mı? Normal şartlar altında, sanmıyorum. Ama şu anda hiçbir şey normal gelmiyor.

Saint kıyafetlerini tezgahın üzerine bırakıp doğruca buzdolabına yönelir ve daha önce de bunu yapmış olduğunu gösteren bir rahatlıkla bir şişe şarap çıkarır. Daha önce içtiğim bardağı alır, yeniden doldurur ve ada mutfağın üzerinden bana doğru kaydırır. Sonra dolaptan başka bir bardak çıkarır ve kendine doldurur.

Tüm bu sahne gerçeküstü geliyor, sanki başka bir gerçekliğe girmişiz gibi, burada yaptığımız şeyin normal olduğu bir gerçekliğe. Şarap paylaşmak, öpüşmek, bizim bile olmayabilecek bir hikayeyi canlandırmak.

"Günün nasıl geçti, Reya?" diye soruyor, karakterimin adı sanki her zaman oradaymış gibi dudaklarından dökülüyor. Ses tonundaki ve bağlamdaki değişiklik, onun şu anda tamamen karakterine büründüğünden emin olmamı sağlıyor.

Şunu fark edince gülümsememi zorla bastırıyorum.

"İyiydi," diye cevap veriyorum, kadehimi alıp küçük bir yudum alıyorum. "Seninki nasıldı, Cam?"

Bana doğru yürürken, varlığı aramızdaki küçük mesafeyi doldurur. O kadar uzundur ki, önümde durduğunda başımı hafifçe geriye eğmek zorunda kalırım. Parmağıyla çeneme dokunur ve yüzümü kendine doğru kaldırır. "Seni düşünmeden duramadım," diye fısıldar, sesi alçak ve samimidir, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma indirir.

Tanrım, dizlerim o öpücüğün ağırlığı altında çökmek üzereymiş gibi hissediyorum. Dudakları, beni nefes nefese bırakan bir açlıkla dudaklarıma bastırıyor ve bir an için kendimi bu duyguya kaptırıyorum. Geri çekildiğinde, gözleri benimkileri arıyor ve yumuşak bir sesle, "Hemen döneceğim," diyor.

Kıyafetlerini değiştirmek için banyoya giderken, beni orada, öpücüğün etkisiyle sersemlemiş ve biraz başım dönmüş halde bırakır. Aklım, az önce olanları ve bundan sonra neler olabileceğini anlamaya çalışarak hızla çalışıyor. Benden ona aşık mıyım gibi davranmamı mı bekliyor? Bunların hepsi onun başlattığı bir rol oyununun parçası mı, yoksa burada daha fazlası mı var? Belirsizlik hem heyecan verici hem de korkutucu. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum, ama beklenti içimi kaplıyor.

Saint banyodan çıktığında artık üniformasını giymiyor. Basit bir lacivert tişört ve kot pantolon giymeyi tercih etmiş. Masaya doğru yürüyor ve polis üniformasını ve silahını masanın üzerine rahatça bırakıyor. Onları görmek tüylerimi diken diken ediyor. Bu, onun geride bıraktığı gerçekliği ve şimdi üstlendiği rolü hatırlatıyor.

Kararlı bir şekilde bana doğru ilerliyor, elleri belimi kavırıyor ve beni hiç zorlanmadan önündeki adaya kaldırıyor. Hareketlerinin kolaylığı, vücudunun benimkine bu kadar mükemmel uyumu... sanki bir kitaptan çıkmış gibi. Dudakları boynumu buluyor ve ben gözlerimi kapatıyorum

gözlerimi kapatıyorum, dudaklarının tenimde yarattığı hissin beni sarmasına izin veriyorum.

Başım dönüyor.

Başımı yana eğiyorum, boynuma daha rahat ulaşabilmesi için, dilinin yavaş ve kasıtlı kayışıyla cildim karıncalanıyor. Sol elinin uyluğumdan aşağı doğru bir yol izlediğini hissediyorum, bana yaklaşırken bacağımı beline doluyor, kendini bana bastırıyor. Kontrol ve şefkatin garip bir karışımı ve bunun karısına da böyle davrandığını merak etmeden edemiyorum.

Onu bu şekilde mi öpüyor, bu şekilde mi dokunuyor?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, kök salmasına izin vermiyorum. Şu anda o burada. Şu anda ağzı boynumda ve ben buna odaklanmam gerekiyor.

"Bana bir şey söyle," diye fısıldıyor, sesi omurgamdan aşağı titremeye neden oluyor.

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum, mantıklı bir cevap veremiyorum.

"Cam nasıl bir adam?" Sorusu merakla doludur, ama dudakları cildimde hareket etmeye devam eder.

Gözlerimi açıyorum, o anın gerçekliği içime işliyor.

Cam hakkında soru soruyorsa, bu şu anda Saint olarak beni öptüğü anlamına mı geliyor? Bu gerçek mi, yoksa oynadığımız oyunun bir parçası mı? *Tanrım, umarım gerçektir.*

"O..." Duraklıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, dili tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaşıyor. Bana hissettirdikleriyle odaklanmak zor, ama konuşmayı başarabiliyorum. "İyi biri, ama biraz sert. Kontrolcü. Kıskaç. Öfkeli."

Saint, gözlerime bakacak kadar geri çekildi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Reya'ya zarar vermez, değil mi?"

"Asla," diyorum, sesim yumuşak ama kararlı. "Ona deli gibi aşık. Onu korumak için elinden geleni yapıyor."

"Elinden geleni mi?" Saint kaşlarını çatıyor, bakışları sorgulayıcı. "Yani her zaman başarılı olamıyor mu?"

Kafamı salladım, nefesim boğazımda düğümlendi. "Her zaman değil."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, gözleri koyulaşarak ağızma bakıyor. Bu anda bana bakışını, bakışlarının yoğunluğunu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde görülmüş hissettirmesini seviyorum. Bu duyguyu yakalamak, yazmak, ayrıntılı olarak anlatmak istiyorum, ama sonraya bırakırsam, bu duygunun bütünlüğünü yakalayamayacağımdan korkuyorum. Gözleri, sanki önemli olan tek şey benimmişim gibi hissettiriyor.

"Kitabında Reya'ya kötü bir şey oluyor mu?" diye soruyor, sesi alçak ama içten bir endişeyle dolu.

"Evet," diye fısıldıyorum. Normalde kimseye kitabın konusunu anlatmazdım, ama şu anda umurumda değil. Saint sıradan biri değil ve kitabımı okuyacağını da sanmıyorum.

"Ona ne oluyor?"

"Şey, aslında çok şey var. En iyi arkadaşını kaybeder. Kaçırılma girişimi olur. Araba kovalamacası olur. Biri evine zorla girer."

Saint endişeyle gözlerini kısıyor. "Kimse ona zarar veriyor mu?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Kitabın sonuna doğru yaralanıyor. Evine giren kişi... onu bağladıktan sonra, kolunun kırıldığını fark ediyor."

"Ona bunları yapanın kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, bilmiyor."

"Neden başına sürekli bu tür şeyler geliyor?"

"Reya bir avukat. Bu karakterin bulmaya çalıştığı kanıtlara sahip."

Ben konuşurken Saint parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyor. Cevaplarıma çok ilgi gösteriyor, bu da bana bu sahneleri canlandırmayı planlıyor mu diye merak ettiriyor. *Bu yüzden mi ona anlatıyorum? Çünkü bir parçam bunu yapmasını mı umuyor? Kaçırılmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmek mi istiyorum? Kolumun kırılmasının?*

Hayır. Bu biraz fazla olurdu. Araştırma için o kadar ileri gitmeye istekli olduğumdan emin değilim.

"Sonra ne oluyor?" diye soruyor. "Bunu yapanın kim olduğunu nasıl öğreniyor?"

Boğazımı temizliyorum. "Emin değilim. Henüz o kadar ilerlemedim."

O, ağırlığını hafifçe mutfak tezgahına kaydırarak daha da geri çekilir, ama bacağım hala beline dolanmış durumda, bizi birbirimize yakın tutuyor. Başparmağı, sabit ve rahatlatıcı bir ritimle kalçamı okşamaya devam ediyor. Bakışları yumuşar, genellikle sahip olduğu yoğunluğu biraz kaybeder ve şaşırtıcı bir şekilde empati dolu hale gelir.

"Biliyor musun, bu kadar etkileyici hikayeler yazan biri için, kendi hikayen hakkında konuşmaktan çekiniyor gibisin." Sesi sessiz, neredeyse nazikti. "Hatta belki utanıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, bilmiyormuş gibi davranarak, sesim biraz fazla yüksek çıkıyor.

O pes etmiyor. Şaşırtıcı derecede keskin gözleri benimkileri arıyor. "Bilmiyorum. Hikayenizden veya kariyerinizden bahsederken utanmış gibi görünüyorsunuz."

Vay canına. Ne kadar da zeki biri. İç geçiriyorum. "*Utanmak* doğru kelime gibi gelmiyor. Ama evet. Haklısın. Kendim hakkında konuşmak zor."

"Her zaman böyle miydi? Yoksa sadece uyarlama tartışmasından beri mi?"

Ona şaşkınlık dolu bir bakış attım, çünkü hemen bana güven verici bir bakış attı.

"Bak, seni neredeyse hiç tanımadığımı biliyorum," diyor. "Ama bu garip, çünkü tüm videolarını izledikten sonra seni *tanıyormuşum* gibi hissediyorum. Ve o videolarda gördüğüm sen, şu anda karşımda duran senle aynı kişi değil."

"Ouch. Gerçek hayatta daha mı hayal kırıklığı yaratıcıyım?"

"Hayal kırıklığı yaratmak ve *hayal kırıklığına* uğramak çok farklı şeyler. Sen hayal kırıklığı yaratmaktan çok uzaksın, Petra."

Tezgahtan uzaklaşıp bir süre volta atıyorum, benden ne istediğini tam olarak anlayamıyorum. "Bu konuşma hoşuma gitmiyor."

Senin beni ve internetteki tartışmaları bilmiyormuş gibi davranmanı seviyordum."

"Seni görmezden gelmek zor. Burası ıssız bir yer olsa da, hepimizin cep telefonu çekiyor."

"Bu gerçekten konuşmak istediğim bir konu değil," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ondan kaçırıp, adanın cilalı yüzeyine, ona bakmamak için herhangi bir yere bakıyorum. O acımasız sözleri tekrar hatırlamak, hele ki onunla bu konuyu konuşmak, göğsümü ağrıtıyor.

"Anlıyorum," diyor, sesi şimdi daha yumuşak, neredeyse yatıştırıcı. "Bu konuyu açmamalıydım. Yabancıların senin tutkunu parçalamasının kolay olduğunu hayal edemiyorum. Üstelik, kağıt üzerindeki sözlerinden daha fazlasını hak ettiklerini düşünüyorlar. Seninle aynı odada bir saniye bile geçirmemiş olsalar bile, *seni* parçalamaya hakları olduğunu düşünüyorlar." Bir süre durur ve ona baktığımda, beni gerçek bir endişeyle izlediğini görürüm. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun? İyi misin?"

Onun sorusunun doğrudanlığı beni hazırlıksız yakaladı. Sanki gerçekten *önemsiyormuş* gibi söyleme şekli, beni etkisiz hale getirdi. Gözlerimin köşelerinde yaşlar belirdi, onun empatiye şaşırtıcı bir tepki. "Eh, eğlenceli olmadı," diye itiraf ettim, kelimeler zar zor bir fısıltıydı, zorla çıkardım. "Sanki geçen bir yıl içimdeki bir şeyi kırmış gibi hissediyorum. Anlamlı hiçbir şey yazamadım." Ona bakıyorum, gözlerim yalvarırcasına. "Sen beni öpene kadar."

Ağzında yavaşça bir gülümseme yayılır. "Yardıma oldu mu?" Başımı sallarım. "Çok."

Bunun üzerine, beni tekrar öper, yumuşak ve hızlı bir öpücük, sonra kollarını bana dolandır. Başparmağıyla omzumu nazikçe okşar.

"Yazmayı eskiden neden seviyordun?" diye sordu. "Her şeyi. I've just always gotten a thrill out of kelimeleri kağıda dökmekten."

"Yani önemli olan yazmak, okunmak değil mi?"

"Yani, insanlar yazdıklarımı okumak istediklerinde bu hoşuma gidiyor, ama yazmamın sebebi bu değil. Kendi zevkim için yazıyorum. Bu benim için bir terapi. Beni mutlu eden şey bu."

"O zaman neden yazmıyorsun?"

Soru çok basit, ama çok karmaşık. Saint ellerini omuzlarıma koyarak, gözlerime bakabilmek için beni biraz uzaklaştırıyor.

"Ciddiyim. Seni mutlu ediyorsa, neden yazmıyorsun?"

"Kariyerimin bu kadar başarılı olacağını ya da insanların boş zamanlarımda yaptığım şeye bu kadar tutkulu tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Aslında hoşuma gitmeyen şey bunun sonuçları. Ve bundan kaçmak imkansız. Bundan sonra yapacağım her hareketin manşetlere taşınacağından korkuyorum. Sanırım bu yüzden yazarlık krizi yaşıyorum, çünkü gerçekte kitabı bitirip dünyaya sunmaktan biraz korkuyorum."

"O zaman kimseye verme. Sadece yaz ve kendine sakla."

"Faturaları ödemek zorundayım," diyorum düz bir sesle. Hayalin ardındaki acı gerçek, o anın nezaketini bozuyor. "Yeni bir kitap çıkardığımda yine kitap satacağımdan eminim, bu yüzden yazıyorum. Ama isteğim değişti. Okurlarım değişti. Sanırım beni en çok üzen şey bu. Beni hayranlıkla izleyen herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum." Ondan uzaklaşıp ellerimi belime koyuyorum. "Ama ben insanların fikrini değiştirmeye çalışan biri değilim. Kendimi savunmak için başkalarını kötülemem gerekiyorsa, kaybı göze almayı tercih ederim."

Saint bana hayranlık dolu bir bakışla bakıyor. "İşte buradasın," diye fısıldıyor ve saçlarımı nazikçe kulaklarımın arkasına koyuyor.

Sözleri, basit ama derin anlamlı, beklenmedik bir ağırlıkla kalbime işliyor, yıllarca süren kendime olan güvensizliğimi ve zehirli düşüncelerimi ortadan kaldırıyor.

"Yazmanı istiyorum," diyor. "Ve yayınlamanı istiyorum. Ben sadece bir kişi olduğumu biliyorum, ama yazdığın her şeyi ve yazmadığın her şeyi okumak istiyorum, bu yüzden sadece sen ve benim için yazıyor olsan bile, en azından bir kitap daha bitirmen için bu yeterli olsun."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, bu his fiziksel temasla ilgisi olmayan, tamamen gerçek bir bağla ilgili bir his. Bu beni rahatsız ediyor, bu yüzden mizahla geçiştiriyorum. "Ve onu satın alacağına söz veriyor musun? Telif haklarına ihtiyacım var. Tüm paraya."

Gülüyor. "On tane alırım," diye şaka yapıyor. "Vay canına. Zengin adam."

Gülümseyerek beni tekrar öperken, beni gördüğünü anlıyorum. Beni gerçekten görüyor, Reya'nın, Cam'in, ilk fiziksel çekiciliğin ötesinde. Petra'yı, mücadele eden yazarı görüyor ve bana sadece meraklı bir sorgulama yerine dinleyen bir kulak sunuyor.

İçimde farklı bir çekim uyandırıyor, daha derin, daha kişisel bir hayranlık. Kollarımı beline doluyorum. "Teşekkürler " diyorum fısıldıyorum. Bu konuşma bu çok

birçok yönden özgürleştirici oldu.

Gülümsüyor, gözlerine kadar ulaşan yumuşak, samimi bir gülümsemeyle, gözlerinin köşeleri kırışıyor.

"Birazını okumama izin verir misin?"

Bu soru beni tamamen şaşırttı. İlk taslaklarımı Nora dışında kimse okumaz. Onlar benim en dağınık, en savunmasız düşüncelerimdir. "Kitabımı okumak mı istiyorsun?" diye soruyorum, inanamadan.

"Yani, araştırmana yardım ediyorum. Ve başka birinin hikayeye ilgi duyduğunu bilmek, yazma sürecine yardımcı oluyorsa

. . . Onur duyarım."

Kalbim şaşırtıcı bir şekilde hızla çarpmaya başladı. Saint'in benim yazdıklarımı okuyup, Reya'nın hikayesinin ham, cilalanmamış başlangıcını göreceği düşüncesi. Onun benimle çok benzer olan kısımları ve Cam'in kendisiyle çok benzer olan kısımları... Bu çok korkutucu. Ama aynı zamanda heyecan verici. Bu, bizim fantezimiz ile benim

gerçeklik arasında bir köprü, daha derin bir bağın işareti. O sadece bir karakteri oynamıyor; benim sanatımla, *benimle* ilgileniyor.

"Belki," diyorum, sonunda utangaç bir gülümseme yüzüme yayılıyor. "Tamam." Onun gözlerinin benim sözlerime odaklanması, zihninin benim inşa ettiğim dünyayla meşgul olması düşüncesi, birdenbire en güçlü ilham kaynağı gibi geliyor. Bu artık sadece araştırmadan daha fazlası. Bu bir işbirliği.

Gülümsüyor ve sonra beni öpüyor. Ve tıpkı ilk öpüşmemizde olduğu gibi, telefonu titremeye başlıyor. O hiç aldırış etmiyor. Gelen aramayı görmezden gelerek beni daha da derin öpüyor.

Telefonu her titrediğinde, sanki benim dokunuşumla sesi bastırmaya çalışır gibi beni kendine daha sıkı çekiyor.

"Cevap vermelisin," diye fısıldayarak uzaklaşıyorum.

İkimiz de bunun karısı olduğunu biliyoruz.

İsteksizce benden uzaklaşır ve cebinden telefonunu çıkarır. Telefonu ön kapıya götürür ve dışarıda aramayı cevaplar.

Onu pencereden izliyorum. Telefonun diğer ucundaki kişiyle konuşurken boynunun arkasını tutuyor.

Adı ne acaba? Ne kadar süredir birlikteler? Çocuğu var mı?

Telefon görüşmesi uzun sürmez.

O eve doğru geri döner, ben de pencereden uzaklaşıyorum. İçeri girdiğinde yüzünde pişmanlık ifadesi vardır. Yanımdan geçip üniformasını ve silahını alır. Tek kelime etmez. Sadece bir eliyle yüzümü tutar ve neredeyse sahiplenircesine beni öper.

Sonra gider.

Mutfakta tek başıma kalakaldım, dilim tutuldu.

Ne olduğunu anlamadım, her şey çok hızlı oldu.

Bu onun rolünün bir parçası mıydı? Gerçekle kurguyu karıştırıyorum. Cam'in yapacağını düşündüğü şeyi mi yapıyordu?

O durum mu? Yoksa Saint o telefon görüşmesinden sonra kendini o kadar suçlu hissetti ki, tek kelime etmeden gitti mi?

Kafasından neler geçtiğini bilmiyorum, bu yüzden tek yapabileceğim kendi kafamdan geçenlere odaklanmak. Yeni fikirler, yeni duygular ve yeni düşüncelerle dolu bilgisayarımı yatak odasına götürüyorum.

Uykuya dalana kadar yazdım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Uyandığım andan itibaren yazıyorum.

Saint, üretkenliğim için çok iyi. Bu kanıtlanmış bir gerçek.

Telefonum yanımdaki masada titriyor. Hikayeme o kadar dalmışım ki, durup bakmaya korkuyorum. Bazen bu tür bir yazma çılgınlığı içindeyken, yazdıklarımın dışındaki dünya arka plana kayboluyor ve ona geri dönmek çok riskli oluyor. Bölümü bitirene kadar yarım saat boyunca mesajı görmezden geliyorum.

Sonunda ekrana baktığımda, mesajın Saint'ten geldiğini görüyorum.

Bu akşam ne yapıyorsun?

Bu sözleri duyunca gözlerimi kırptırıyorum, kalbim hızla atıyor. Mesajın rahatlığı, içimi kaplayan heyecanın yoğunluğuyla uyuşmuyor. Tekrar gelmeyi mi teklif ediyor? Dışarı çıkmayı mı? Ondan gelecek basit bir telefon bile, sıkılmış kalbimi olması gerekenden fazla çarptırır.

Onun ilgisi beni endişelendiren bir çekiciliğe sahip.

Ekrana bakıyorum, bir an tereddüt ediyorum. Parmaklarım ekranın üzerinde dolaşıyor, sonunda bir cevap yazıyorum.

Yazıyorum. Araştırma için
bir fikrin yoksa tabii.

Bu, durumu yeterince belirsiz tutan şakacı bir cevap, ama altında yatan gerilim çok açık. Gönder tuşuna basıp, alt dudağımı ısırarak bekliyorum. Sessizlik sadece birkaç saniye sürse de çok uzun geliyor. Cevabı neredeyse anında telefonumdan geliyor.

Karakterlerin hiç riskli hamleler
yapıp halka açık yerlere çıkar
mı?

Sözler masum görünüyor, ama ben gerçeği biliyorum. Bu bir meydan okuma mı? Bir davet mi? Bu düşünce içimde adrenalini patlatıyor, ona dair düşüncelerimin her zaman eşlik ettiği yavaş, sinsi suçluluk duygusuyla karışıyor. Saint, bundan sonra söyleyeceğim her şeyi yerine getirmeyi planlıyorsa, bunu kendi lehine kullanacağım. Kitabımda yazdığım gerçek bir sahneyi kullanıyorum.

Cam, Reya'yı bir randevuya çıkarmak için cesaretini toplar, ancak birinin onu tanıyacağından endişelenir. Sonunda arabasında yemek yerler. Reya'yı randevuya çıkarmak için cesaretini toplar, ama birinin onu tanıyacağından endişelenir. Sonunda arabasında yemek yerler.

Bu fikrin heyecanı içimi kaplıyor. Bunun, daha önce yaptıklarımızdan potansiyel olarak daha ölümcül bir adım olduğunu biliyorum. Flört ettik ve sınırları aştık, ama *randevu*? Bu farklı, daha cesur bir şey gibi geliyor. İkimizin de keşfetmemesi gereken bir alana giriyoruz.

Ama çekiciliği de bu, değil mi?

Sonuçlarını düşünürken kalbim hızla atıyor. Fazla düşünmeden önce, Saint'ten başka bir mesaj ekranımı aydınlatıyor.

Denemeni istediğim bir restoran var, diyor mesajında. Komşu kasabada . Canın var mı?

Onunla başka bir kasabada bile olsa halka açık bir yere çıkma düşüncesi bana çok riskli geliyor. Ama sözleri, benimle bu oyunu oynadığını kanıtlıyor ve bir sonraki kasabaya gitmemizin mantığı, hem kitaptaki Cam hem de burada onu tanıyacak bir eşi, muhtemelen arkadaşları ve iş arkadaşları olan Saint için mantıklı.

Benim için risk alıyor. Bu hoşuma gitti, bu yüzden ona mesaj attım.

Ne zaman ve nerede?

Mesajı gönderir göndermez, gerginlik başlıyor. Midem heyecan ve suçluluk duygusunun karışımıyla altüst oluyor. Sadece sınırı aşmayı düşünmüyorum, bunu planlıyorum. Ve bunu istiyorum. Her şeyden çok istiyorum.

Cevap hızlı ve kararlı.

Blue Lantern'da buluşalım. Saat 7'de. Barda olacağım.

Orayı biliyorum; bu göle giderken ve dönerken birçok kez önünden geçtim. Dikkat çekmemek ve ortama uyum sağlamak için mükemmel bir yer.

Görüşürüz.

Mesajlaşmadan sonra hikayeme geri dönmeye çalışıyorum, ama düşüncelerim bu akşamın getireceklerine kayıp duruyor. Bu rastgele bir karşılaşma değil. Bu planlı bir şey. Bu bir karar.

Saat altı olduğunda giyinmişim, kalbim göğsümde davul gibi atıyor. Basit bir şey seçtim, bluz ve kot pantolon, ama hiç bu kadar kendimi bilinçli hissetmemiştim. Sanki cildime yapışan her kumaş parçası, yaptığım şeyi hatırlatıyor. Sakladığım sırları.

Arabama binip garajdan çıkarken, içimi rahatsız edici bir korku kaplıyor. Şu anda nereye gittiğimi bilen tek bir kişi bile yok.

Genelde kendimi bu tür durumlara sokmam, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. Kime mesaj atacağım? Uzun asfalt yolun sonuna yaklaşmışken aklıma bir fikir geliyor.

Mari.

Onların evinin garajına giriyorum, ama arabadan inmeden Louie dışarı çıkıyor.

"Her şey yolunda mı, Petra?"

Başımı sallıyorum. "Her şey yolunda. Sadece Mari ile kısa bir konuşma yapmak istedim."

Louie, ona evle ilgili bir soru sormak için gelmediğim için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Başını sallıyor, sonra bağılıyor, "Mari! Yazar kiracı bayan senin için burada!"

Mari'nin arabamın dışından bir ses çıkardığını duyuyorum, sonra bir hayalet gibi kaldırımda süzülerek verandaya ve bahçeye çıkıyor. "Petra!" diyor.

Louie hâlâ duyabileceğim mesafede duruyor, bu yüzden Mari'ye onun konuşmamızı duymasını istemediğimi belli edecek şekilde ona bakıyorum.

"Defol!" diye bağıırır omzunun üzerinden. Louie evin içine kaybolur. "Ne var?" Elleri çenesinin altında heyecanla birbirine kenetlenmiş, parmakları kıpır kıpır.

"Müstehcen bir şey yok. Sakin ol. Sadece bir iş toplantısına gidiyorum ve nerede olduğumu birinin bilmesini istedim."

"İş toplantısı. Tamam. Nereye gideceksin? Kimlerle olacaksın? Saat kaçta eve döneceksin?"

"O," diye fısıldıyorum. "Mavi Fener. Saat on birde eve dönmezsem endişelenmeye başla."

"Orası gerçekten çok iyidir. Hamburgeri dene. Basit gibi gelebilir ama bana güven."

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen," der, ipek elbisesini çevirerek evine doğru yürürken. Ben arabama binerken omzunun üzerinden el sallar.

Kendimi daha iyi hissediyorum. Daha güvende.

Ama henüz kurtulmuş değilim. Restorana giderken yol boyunca aklım "ya eğer"lerle dolup taşıyor. *Ya yakalanırsak? Ya biri bizi görürse?* Ama her endişeli düşünceyle birlikte, görülmenin inkar edilemez heyecanı da geliyor. Birinin farkına varması, ama aramızda gerçekten neler olduğunu tam olarak anlamaması.

Saat tam 7'de Blue Lantern'ın otoparkına giriyorum. restoran, diğer restoran ve barların arasında gizlenmiş, göze çarpmayan ama yeterince rahat bir yer. Yaptığımız şey için mükemmel. Arkaya park ediyorum ve

kimsenin arabamı sokaktan görememesine dikkat ediyorum. Araba kiralık ve kimse beni ya da arabamı fark etmez, ama Reya'nın bu durumda ne yapacağını hayal etmeye çalışıyorum.

Direksiyonu tutarken avuçlarım terlemiş. Birkaç dakika öylece oturup, nefesim titreyerek, sonunda arabadan çıkacak cesareti topluyorum.

Yakın zamana kadar tanınmaktan pek endişe duymamıştım. Her zaman makul sayıda takipçim vardı, ama insanların bana yaklaşıp yazar Petra Rose olduğumu bilmeleri nadirdi. Sıkı sıkıya bağlı kitap dünyasının dışındaki normal toplumun, okudukları kitapları yazan yazarların neye benzediğine gerçekten dikkat ettiğini sanmıyorum.

Ancak sosyal medya, benim neslimdeki yazarlar için bunu değiştirdi. Kariyerimin ilk yıllarında birkaç kez tanındığımda, bu her zaman kitaplarımı okudukları için beni çevrimiçi olarak takip eden kişilerdi. Kitapçada ya da okuyucuların ve yazarların kitap fuarı için bulunduğu bir kasabada olsaydım ve beni tesadüfen görselerdi, bu daha sık olurdu. Son birkaç yıla kadar, bu kasabada biri beni tanısaydı, dürüst olmak gerekirse şok olurdum.

Ama şimdi durum farklı. Ben sadece bir yazar değilim. Ben... benim gibi insanlara ne diyorlarsa oyum. O kadar başarılı ya da kötü şöhretli, ya da her ikisi birden olmuş insanlar ki, okuyucu olmayanlar bile onları tanıyor.

En azından kişisel hayatımı çevrimdışı tuttuğum için mutluyum. Dünyadaki herhangi bir erkek veya kadınla halka açık yerlerde bulunabilirim ve kimse bunu iki kez düşünmez, çünkü evli olup olmadığımı veya çocuklarım olup olmadığını asla paylaşmam.

Ancak bu gece Saint için riskler yüksek. Girişe doğru yürürken ve kapıyı açarken bunu aklımda tutuyorum.

Restoran sade bir yer: loş ışıklandırma, sessiz kabinler ve arka duvara uzanan uzun bir bar.

Etrafımdaki düşük sesli konuşmalar beni anonim hissettiriyor. İnsanlar kendi hayatlarına ve

kendi arkadaşlarına dalmışlar ve kapıdan giren veya çıkanlara pek dikkat etmiyorlar.

Saint'i barda, sırtını odaya dönük olarak oturmuş buluyorum. Stratejik bir hareket, akıllıca. Zaten bir içki sipariş etmiş, parmakları bardağı rahatça kavrarken aynada bana doğru yaklaşmamı izliyor.

Barda aynada gülümsediğini görünce gerginliğim biraz azalır. Küçük, anlamlı bir gülümseme, sanki kimse anlayamayacağı bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi.

Buraya uyum sağlamamız gerekiyor, yan yana oturan iki yabancı gibi. Ona doğru yürürken kalbim hızla atmaya başlıyor. Yaklaştığımda dönmüyor, ama barın aynasındaki yansımasında ağzının köşesindeki sırıtışı görüyorum.

Yanındaki tabureye otururken alaycı bir sesle "Geç kaldın" diyor.

"Ve modaya uygun bile değil," diye karşılık verdim.

Beni hızlıca, doğrudan bir kez süzdü, gözleri eğlenceyle kararmıştı. "Aynı fikirde değilim."

Barmen, omzuna bir havlu asmış, siparişimizi beklerken bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

Saint hafifçe öne eğilir, dirseklerini bara dayar ve alçak, kendinden emin bir sesle bir tane daha eski usul içki ister. Sözcükler, muhtemelen az önce içtiği içki gibi yumuşak bir şekilde çıkar. Basit bir seçimdir, ama bu seçimin arkasında ona mükemmel şekilde uyan bir yoğunluk vardır.

Barmen siparişi onaylayarak başını sallar ve sonra bana döner.

Bir an durup, boğazımda ağırlaşan gerginliği yutuyorum. "Bir kadeh Sauvignon Blanc alayım," diyorum, hafif ve ferah bir şey seçerek. İçim heyecan ve endişeyle dolup taşsa da, bunu olabildiğince normal hissettirmeye çalışıyormuşum gibi, abartısız bir şekilde.

Barmen içkilerimizi hazırlamak için arkasını döndüğünde, Saint'in bakışlarını üzerimde hissediyorum. Ona bakıyorum ve gözleri zaten benimkilere dikilmiş, dudaklarında hafif bir gülümseme var. Yüzeysel olarak sıradan bir durum, kimse izlese bile şüphe uyandırmayacak türden bir sahne, ama aramızdaki hava, kolayca göz ardı edilemeyecek türden bir gerginlikle dolu.

"Sen... " Gözleri beni baştan aşağı süzer. "İnanılmazsın."

Onun iltifatı beni şaraptan bile daha fazla ısıttı. "Teşekkür ederim," dedim.

Uyluklarını benimkilere degecek şekilde pozisyonunu düzeltir. "Mahkeme davası nasıl gitti?"

Kafamı eğdim, bir anlığına kafam karıştı. *Reya bir avukat. Karakterine uygun davranıyor.*

Gülümserim. Bu heyecan verici. "Kazandık. İki saatten az bir sürede oybirliğiyle karar verildi."

"Başka bir sonuç beklemiyordum," diyor.

Bu oyunu seviyorum. Çok seviyorum. "Peki ya sen? Günün nasıl geçti?"

"Şimdi daha iyi," diyor flörtöz bir şekilde.

Barmen geri döner ve Saint'e kısa bir viski bardağı, bana ise uzun saplı bir şarap kadehi koyar. "Afiyet olsun," der ve uzaklaşır, bizi küçük balonumuzda yalnız bırakır.

Saint kadehini kaldırır, içindeki kehribar rengi sıvıyı çalkalar ve yavaşça bir yudum alır, gözleri hiç benimkilerden ayrılmaz. Ben de aynısını yaparım, şarabımı kaldırır ve küçük, ölçülü bir yudum alır, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırım.

Mantıken kimsenin dikkatini vermediğini bilsem de, odadaki herkesin aramızda neler olduğunu bildiğini hissediyorum. Ama bu gizlilik, bu buluşmanın gerçekte ne hakkında olduğu konusunda konuşulmamış anlaşma, onu heyecan verici kılıyor. Keşke şu anda notlar alsaydım.

Saint viskisinden bir yudum daha aldı, gözleri hala bardağın kenarından benimkilere bakıyordu. Bardağı masaya koyduktan sonra, biraz daha yaklaştı, sesi alçak ama rahattı. "Yolculuk nasıldı?"

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim, gerginliğin biraz azaldığını hissettim. "Yani seni gördüğümde ne söyleyeceğimi prova etmek için harcadığım otuz dakikayı mı kastediyorsun, sonra da içeri girmemek için kendimi ikna etmeye çalışarak otoparkta daireler çizdiğim zamanı mı?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "İçeri girdiğinde biraz telaşlı görünüyordun. Arabana geri dönüp U dönüşü yapacağını düşünmeye başlamıştım."

Yumuşak bir kahkaha atıp başımı salladım. "Oh, neredeyse öyle yapacaktım. Beni arabada oturmuş, kötü bir gün geçiren bir motivasyon konuşmacısı gibi kendime moral verirken görmeliydin. *'Bunu yapabilirsin Petra. Sadece sıradan bir içki, büyük bir şey değil.'*" Moral verici konuşmanın abartılı jestlerini taklit ederek, kendi saçmalığıma gözlerimi devirdim.

Saint gülümsedi, gözlerinde eğlence dans ediyordu.

"Petra, değil mi?" diye sorar, gözleri parıldayarak. "Bu gece adının Reya olduğunu sanıyordum."

Saint eğilirken gülümsemesi genişler, aramızdaki hava uğuldamaya başlar.

Hatamı fark edince midem düğümlenir. Bazen onun benimle konuşurken bir oyun oynadığımızı unutuyorum, ama bu sadece bir oyun. Benimle, Petra ve onun suçluluk duygusuyla ilgili değil, bu tür pervasız heyecanı tereddüt etmeden kucaklayacak olan Reya ile ilgili.

Cevap vermek için tereddüt ederken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Benim hatam. Reya." Sanki hata yapmamışım gibi davranmaya çalışarak zorla gülümsüyorum, ama bu garip durumu saklamak imkansız.

Saint kaşlarını kaldırıyor, benim rahatsızlığımdan açıkça keyif alıyor. "Şu anda kim olman gerektiğini unutuyor musun?" diye alay ediyor, sesi alçak ve eğlenceli. "Reya özür dilemezdi. Reya sert biridir, unuttun mu?"

Bardağıma bakıyorum ve aniden onun bu konuda benden çok daha iyi olduğunu hissediyorum, oysa hayal gücü olması gereken kişi benim. "Haklısın. Ben sadece..." Utançla boğazımı yutarak duraksıyorum.

O göğsünden gelen yumuşak bir kahkaha atar. "Fazla düşünüyorsun." Yüzümdeki tereddütleri fark ederek bana bakar. Hafifçe eğilerek nazik bir gülümseme gösterir. "Ve eğer bu şekilde hissetmene neden olan suçluluk duygusuysa, buna izin verme. Senin eylemlerin benim evliliğimi etkilemiyor. Burada olmayı ben seçtim. Bu benim sorumluluğum."

Sözleri şaşırtıcı derecede güven verici. "Sen... Sen..." Sorumu bulmakta zorlanıyorum. "Sen kendini kötü hissetmiyor musun?"

Sorumu düşünürken gözleri kısılır. "Hissediyorum. Ama benim evliliğim..." İçkisini bir yudum alır ve bardağı dikkatlice bara koyar. "Karmaşık," diyor kuru bir şekilde. "Ama bunu çözmek bana düşer. Seninle birlikteyken, kendimi iyi bir şey yaptığımı ikna ediyorum. Araştırmana yardım ediyorum. Her iyi yazarın araştırma yapması gerekir." Yüzündeki suçluluk izlerini yavaş bir gülümsemeyle silip süpürüyor. "Senin ilham perini kim reddedebilir ki?"

Şu anda Cam mı yoksa Saint mi ile konuşuyorum, gerçekten bilmiyorum. Nasıl yapıyor bilmiyorum, çok iyi rol yapıyor. Ve eğer rol yapmıyorsa... çok inandırıcı. Çünkü beş dakika öncesine göre çok daha rahatım.

Dizinin benimkine her dokunuşu, vücudumda başka bir farkındalık dalgası yaratıyor. Bir barda oturmuş, bunu sıradan bir şey gibi göstermeye çalışıyor olabiliriz, ama bu durumun sıradan olan hiçbir yanı yok. Daha önce bir randevuda bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum.

Kalbim hızla atıyor. Onun yakınlığı başımı döndürüyor ve ateşle oynadığımı biliyorum, ama bu tehlike benim ona olan ilgimi daha da artırıyor. Birinin onu ya da beni kolayca tanıyabileceğinin çok iyi farkındayım. Ama yasak bir şeyin eşiğinde olduğumuzu bilmek de heyecan verici.

Aslında bu, kitap adı olarak fena bir seçenek değil. *Yasakların Sınırı*. Telefonumu alıp unutmadan notlarımı yazıyorum.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda, Saint'in duruşunun değiştiğini fark ettim. Gözleri girişe doğru kayarken, birdenbire daha gergin hale geldi. Kapıdan içeri giren bir çift vardı.

Onları gözümün ucuyla gördüm ama dönmek istemiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

"Önemli bir şey değil," diyor Saint, ensesini tutarak. "Yanlış alarm." Biraz rahatlıyor, ama sadece biraz. Sonra bana dönüyor. "Bir ikilem içindeyim."

"Ne ikilem?" diye soruyorum.

"Acıktım," diyor, restoranı dikkatlice tarayarak. "Ama sen gelmeden önce barmen bana, yemekleri sadece masalarda servis ettiklerini, barda servis etmediklerini söyledi. Ancak, tanıdığım birini görürsem, karım olmayan güzel bir kadınla masada oturmanın pek iyi görünmeyeceğinden emin değilim." Bakışları restoranı taramaktan bana dönüyor. "Yemeği paket yaptırıp arabada yersek sorun olur mu diye merak ediyordum. İdeal bir randevu değil, ama..."

Gülümsemek istiyorum, çünkü o benim kitabımdaki sahneyi kusursuz bir şekilde canlandırıyor. Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, çünkü Reya gerçekten anlıyor. O kadar iyi anlıyor ki, neredeyse randevuyu tamamen iptal etmek isteyeceğini düşünüyorum, çünkü yaptığımız şey hiçbir şekilde, hiçbir şekilde doğru değil. Ama yaptığımız şeye itiraz etmek yerine, "Hadi yapalım" diyorum.

"Belki dışarıda beklemelisin," diyor ayağa kalkarak. "Yemeğimizi alıp senin arabanda buluşabiliriz."

Onunla birlikte ayağa kalkıp çantamı alıyorum. "Cheeseburger istiyorum. Domates yok. Patates kızartması." Şarabımın kalanını içiyorum. "Arkaya park ettim."

"Harika," diyor. "Görüşürüz."

"Hangi hukuk fakültesine gittin?" diye soruyor.

Bu soru beni güldürüyor çünkü ben avukat değil, yazarım, ama bu yüzden buradayız. *Rol yapmak için.* Bu rolü oynamaktan keyif alıyorum

. "Harvard. Çok zekiyim," diyorum. "Dahi seviyesinde. Bilim adamları beynimi incelemek istiyor."

Saint gülüyor. Arabamda oturuyoruz ve ben medeni bir şekilde yemek yemeye çalışıyorum, ancak küçük bir arabada paket servis kaplarından yemek yemek ve ortamı canlı tutmak hiç de kolay değil.

İkimiz de tuzlu ketçap seviyormuşuz, Saint birkaç paket açıp ketçapın üzerine doğrudan tuz döktü ve sırayla patates kızartmalarımızı ketçapa batırıp Cam ve Reya olarak küçük sohbetler yapıyoruz. Aslında çok eğlenceli oldu. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

"Polis okuluna nerede gittin, Cam?"

"Oh, bilirsin," dedi. "Şey... akademi. Polis akademisi."

Buna çok güldüm. "Saint polis okuluna nerede gitti?"

"LAPD, bebeğim."

"O zaman Cam da oraya gitmeli. Onun geçmişini henüz pek yazmadım galiba." Bir patates kızartması daha ısırmadan önce, "Bana ilginç bir şey anlat" diyorum.

"İlginç mi?" diye sordu. "Şimdiye kadar seni sıkışmış mıyım?"

"Tabii ki hayır," dedim gülerek. "Sadece... bana gerçek ve benzersiz bir şey anlat."

Saint suyundan bir yudum alır. İkimizin de su sipariş etmemizi ısrarla istedi, böylece geceyi geçireceğimiz yerlere dönmeden önce ayılabildik.

Boğazını temizler ve içkisini bardaklıkta bırakır. "Bir kardeşim var," diye başlar, sesi daha hafif, neredeyse şakacı bir tona geçer. "Tek kolu var."

Kaşlarımı kaldırıyorum, merakla ama temkinli bir şekilde. "Öyle mi?"

"Evet," diye devam eder, "beş yıl önce orduda kaybetti. Zırhlı bir aracın yanında nöbet tutuyordu ve birdenbire... gitti."

Gülmek mi, yoksa nefesimi kesmek mi gerektiğini bilemeden gözlerimi kırıştıyorum. O ise, bu hikayenin yarattığı etkiyi tam olarak biliyor gibi, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Doğru," diyor. "O zamanlar korkunçtu, ama şimdi bu konuda harika bir mizah anlayışı var," diyor, gözleri yaramazca parıldıyor. "İnsanlara, zırhının olmaması yüzünden orduda bir kolunu kaybettiğini anlatmayı seviyor."

Kendimi tutamıyorum. Gülmekten kendimi alamıyorum, bu saçmalık beni sarmış durumda. Ama sonra şüpheye kapılıyorum. *Benimle dalga mı geçiyor?* Bu, Saint'in kardeşinin başına gerçekten gelen bir şey mi, yoksa uyduruyor mu? Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ifadesini okumaya çalışıyorum. "Bir dakika, bu doğru mu?"

Saint'in yüzü tamamen tarafsız kalır. "Bu kesinlikle doğru."

"Yani bunu kitaba yazamam mı?"

"Lütfen yazma," der Saint hemen. "Bu çok kişisel olur." Ağzını siler ve paket kutusunu kapatır. "Şimdi de kim karakterinden çıkmayı unutuyor bakalım," der. "Sana gerçek hayatımdan hikayeler anlatıyorum. Kullanabileceği içeriğe ihtiyaç duyan bir yazar için pek yardımcı olmuyor."

Karakterinden çıkmasını seviyorum. "Başka biri olmak görüldüğünden daha zor," diyorum.

Saint beni dikkatle izliyor. "Kendim olmamamı zorlaştırıyorsun."

Bu cümle ağzımı kurutuyor. Bir yudum su içip, onun tüm çöpleri torbalara koymasına yardım ediyorum. Arabadaki alanımızı temizledikten sonra, o arabadan inip bir çöp kutusuna doğru yürüyor ve çöpleri içine atıyor. Ama arabaya geri dönerken, benim oturduğum sürücü tarafına doğru yürüyor. O sessiz kendine güveniyle arabanın kapısını açıyor ve bana doğru elini uzatıyor. Ben ayağa kalkarken, elini bırakmıyor.

Bunun yerine, yavaş ve kasıtlı bir hareketle beni arabanın arkasına doğru yönlendirir ve sırtım kapalı kapıya hafifçe yaslanacak şekilde pozisyonumuzu ayarlar.

Ve sonra ağzı benim ağzıma değiyor. Öpücük yumuşak, neredeyse saygılı, sanki her anın tadını çıkarmak için zaman ayırıyormuş gibi.

İkincisi, sanki her dokunuş, her nefes daha fazla bir anlam ifade ediyormuş gibi. Acele yok, oyun yok. Şu anda gerçekten sadece o ve ben varız gibi hissediyorum — rol yok, duvar yok.

Bu, insana kendini görülmüş hissettiren türden bir öpücük.

Ama sonra, sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, onun sertleştiğini hissediyorum. Öpücüğünün yumuşaklığı çekilmeye başlıyor, yerine daha kısıtlı bir şey geliyor. Beni nazıkçe tutan elleri aniden donuyor. Hafifçe geri çekiliyorum ve görüyorum — bakışları etrafta dolaşıyor, sanki yalnız olmadığımızı hatırlamış gibi caddeyi tarıyor. Buradayız, halka açık bir yerde, gözler önünde. Sanki bir saniye için düşürdüğü maske hızla yerine takılıyor.

Bir adım geri çekilir, duruşu artık katıdır, eli belimden düşer. Birkaç dakika önce orada olan sıcaklık soğur, gerçeğin keskinliği geride kalır. Gözleri tekrar benimkilere döner, ifadesindeki gerginliğin içinde kısa bir özür gizlidir.

"Gitmeliyim," diyor, sesi artık daha sessiz, daha kontrollü. Uzaklaşıyor, bana yer açıyor. "İrtibat halinde olacağım, Reya," diye ekliyor, sanki uzaklaşmadan önce kendini zorlayarak söylemiş gibi.

Onu durdurmak, daha fazlasını istemek, biraz daha benimle kalması için yalvarmak istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor. Sadece onun geri çekilmesini, alıştığım Saint'e dönüşmesini izliyorum. Hareketsiz durduğunda bile her zaman bir şeyden kaçıyor gibi görünen adam.

Bu düşünceyi aklımdan geçirdikten sonra telefonumu çıkarıp kitabım için bir not olarak yazıyorum. *Hareketsiz dururken bile her zaman bir şeyden kaçıyormuş gibi görünen adam.*

BÖLÜM DOKUZ

"Her zaman bir şeyden kaçıyor gibi görünen adam, dururken bile mi?" Nora bu cümleyi bana neredeyse bağırarak tekrarlar. "Petra, bu çok iyi! Bu hikayeye çok kapıldım ve sen bana sadece bir bölüm gönderdin! Daha fazlası ne zaman hazır olacak?"

"On bölümden fazla var," diyorum. "Kırk altı bin kelime."

"C ? Yaz yazdın kırk altı bin kelime mi yazdın?"

"Evet."

"Bu bir kitabın yarısı kadar!"

"Biliyorum. Çok rahatladım ama fazla kibirli davranmaktan korkuyorum. Uğursuzluk getiririm belki."

"Şimdiye kadar yazdıklarından memnun musun?" diye soruyor. "Hepsini çöpe atıp baştan başlayarak tüm hikayeyi değiştirip kafamı karıştırmayacaksın, değil mi?"

Beni çok iyi tanıyor. "Şu ana kadar iyi gidiyor," diyorum. "Daha fazlasını okumak istersen geri kalanını sana gönderirim."

Okumak için zaman bulursa ne diyeceğini merak ediyorum. Şimdiye kadar yazdıklarımdan hoşlanmamın nedeni, Nora'dan hala sakladığım ilham perisi mi, yoksa Saint'i o kadar çok seviyorum ki, onun için hissettiğim heyecan verici duygularla berbat yazılarımı karıştırıyor muyum, bilmiyorum. Bir yabancının görüşünü almak iyi olurdu.

"Tabii ki gönder, hemen, ben telefonda konuşurken."

Tanrım, onu seviyorum. Bunu okumaktan gerçekten heyecanlanıyor mu bilmiyorum, ama heyecanının bana ne kadar güven verdiğini biliyor. O beklerken dosyayı açıp e-postaya ekliyorum ve sonra gönder tuşuna basıyorum.

"Kaba bir yazı," diyorum.

"Biliyorum, biliyorum, berbat, çöp gibi, daha fazla detaylandırman lazım," diyor. "Ben de bunu meslek olarak yapıyorum, biliyorsun." Dosya geldikten sonra onu indirdiğini duyuyorum. "Hala başlığı yok mu?" diye soruyor, ilk sayfaya bakarak.

Kitabın adının ne olacağına hala karar veremedim, bu yüzden şimdilik geçici olarak *Untitled* (Adsız) adını kullanıyorum. "Henüz değil. Ama adaylar listem var."

"Tamam, şimdi başlıyorum. Seni seviyorum, hoşça kal." Nora telefonu kapatıyor, ama şimdiye kadar yazdıklarını okumaya başlamak için acele etmesi beni neşelendiriyor. O aradığında yatağa girmek üzereydim, ama şimdi dizüstü bilgisayarımı yatağa girmek istiyorum.

Neden bilmiyorum, ama birisi benim yazmakta olduğum bir eseri okuduğunu öğrendiğimde, baştan başlamak ve o kişiymişim gibi okumak zorunda hissediyorum, kitabın nereye gittiğini bilmeden, taze bir bakış açısıyla. Nora'nın okuduğunu bildiğimde bunu yapmayı özellikle seviyorum, çünkü okurken bana canlı güncellemeler gönderiyor.

Bu muhtemelen yazmanın en sevdiğim yanı. Akran desteği.

En sevmediğim kısmı ise, geri dönüp bana taslağın işe yaramadığını söyleyebileceğini bilmekten duyduğum korku. Bir aşk üçgeninde rol alarak çok fazla risk almasına rağmen, hala aşk üçgeni yazmayı bilmediğimi bilmek.

Dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma uzanıyorum ve yastıkları düzeltirken bilgisayarımı açıyorum. Randevumdan beri telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna almıştım, bu yüzden bilgisayarım açılır açılmaz bir sürü mesajın gelmeye başlamasına şaşıyorum.

Mari'den. 11'e kadar mesaj

atmadın. Petra, saat 11:03.

Saat 11:06, öldün mü?

11:09 şimdi endişelenmeye

başladım Tamam, sana

geliyorum

Boş ver. Az önce arabayla
geçtiğini gördüm. Sanırım
hayattasın.

Tabii senin derini giyip senin
arabanı sürmüyorsa.

Ona mesaj atmayı unuttuğuma inanamıyorum. Eve girer girmez Nora'yı aradım ve Mari'yi tamamen unuttum. Hemen cevap verip ona yatakta güvende olduğumu söyledim, sonra bilgisayarımı Rahatsız Etmeyin moduna aldım, böylece Nora ile yaptığım sohbetin yaratıcı enerjisiyle biraz iş yapabileceğimi umuyorum.

Yatağımda dizüstü bilgisayarım açıkken uyuyakaldım. Bu sık sık olur. Gecenin ortasında göğsümde tanıdık bir ağırlık hissederek uyanırım ve yazabileceğim son kelimeyi yazana kadar çalıştığım için kendimi tatmin olmuş hissederim.

Dönmeye çalıştığımda soğuk kenarının kaburgalarımın bastırıldığını hissediyorum, bu yüzden onu itiyorum ve battaniyenin üzerinde yatağın diğer tarafına kayarken sesini duyuyorum. Ekran ışığı bir saniye yanıp söner, sonra uzanıp kapatıyorum ve oda karanlığa bürünüyor.

Çok karanlık.

Gözlerimi daha da açıyorum, aniden hareket etmekten çekiniyorum. Nedenini bilmiyorum. Beni uyandıran bir şey olduğunu sanmıyorum ve tanıdık olmayan bir ses de duymuyorum.

Ama sorun da bu. Sessizlikten daha fazlası gibi geliyor, sanki gürültü tamamen yokmuş gibi. Tavan vantilatörünün sesini duymuyorum. Havanın dolaştığını hissetmiyorum. Klimanın uğultusunu duymuyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi tekrar uykuya dalmaya ikna etmeye çalışıyorum. *Sadece uykuya dal.*

Ama bir şeyler ters. İlk başta ne olduğunu anlayamıyorum, ama havada ürkütücü bir sessizlik var. Ev o kadar sessiz ki, sanki dışarıdaki dünya sessizliğe bürünmüş gibi. *Çok karanlık.* Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. *Çok sessiz.* Göğsümde içgüdüsel bir alarm çalıyor. *Çok yalnız.* Uykululuğu atlatmak için birkaç kez gözlerimi kırpyorum, ama tedirginliğim daha da artıyor.

Gözlerimi tamamen açtım ve bakışlarım hemen yatak odasının kapısına kaydı. Nedenini bilmiyorum. Belki de yalnız olmadığımı, bir şeyin beni beklediğini hissettiğim içindir.

Ve sonra onu görüyorum.

Bir gölge.

Kapı girişini dolduruyor — karanlık ve hareketsiz, odanın karanlığıyla bütünleşiyor ama yine de şekliyle ayırt edilebiliyor. Bir insanın silueti. Ayrıntıları seçemiyorum ama orada ve beni izliyor. Soğuk bir korku dalgası üzerime çöküyor, göğsümü mengene gibi sıkıştırıyor.

Bu gerçek olamaz.

Bir an için felç olmuşum, hareket edemiyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Vücudum korkudan donuyor, kaslarım gerginleşiyor, kapıdaki silueti izliyorum. Çığlık atmak istiyorum, ama sanki yardım çağırmaya çalıştığınız ama sesiniz çıkmayan kabuslardan biri gibi.

Boğazım sıkışmış, sesim içimde bir yerde hapsolmuş gibi.

İçgüdüsel olarak telefonuma uzanıyorum, parmaklarım yatak örtüsünde dolaşıyor, karanlıkta onu bulmak için çaresizce arıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Düşünemiyorum. Artık *hareket eden* gölgeden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Figür öne doğru atılır ve o anda, vücudum nihayet tepki verir. Yatağın diğer tarafına doğru koşarken boğazımdan kesik kesik bir çığlık çıkar. Kaçmaya çalışırken bacaklarım çarşaflara dolanır.

Ama yeterince hızlı değilim.

Büyük, güçlü bir el, acımasızca ayak bileğimi kavrar ve beni geriye doğru öyle bir kuvvetle çeker ki, dengemi tamamen kaybederim. Ellerim battaniyeye tutunmaya çalışır, tutunacak bir şey arar, ama nafile. Yatakta kayarım, vücudum figüre doğru sürüklenir. Telefonum parmaklarımdan kayar, yatağın üzerinden düşer ve yere çarparak sönük bir ses çıkarır.

Panik içinde göğsüm inip kalkarken ağlıyorum. Ayak bileğimi saran el, soğuk ve acımasızca sıkılaşıyor, beni yatağın kenarına doğru çekiyor. Kurtulmak için çaresizce diğer bacağımla tekme atıyorum, ama nafile. Kapana kısılmışım, çaresizim.

Zihnimin derinliklerinde bir düşünce beliriyor: *Bu Saint mi?*

Ama hayır, bu daha kötü. Bu, uyanamadığım bir kabus gibi.

Vücudum daha önce hiç hissetmediğim kadar adrenalinle dolmuş durumda. "Dur!" diye bağıriyorum. Kim olursa olsun yalvarıyorum.

Bu kulübenin sahibi olabilir mi?

Hayır. Louie bu kadar güçlü olamaz. O olamaz.

Terör içimi kaplıyor, keskin ve elektriksel, her sinirim tetikte. Kalbim göğsümde o kadar şiddetli atıyor ki, patlamak üzere olduğundan eminim. Nefeslerim hızlı ve düzensiz bir şekilde çıkıyor, her biri bir öncekinden daha çaresiz.

"Saint, eğer sensen, lütfen dur. *Lütfen.*"

Yalvarışlarım kulak ardı ediliyor. Savunma dersinde öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum — teknikleri, hareketleri, karşı koyma stratejilerini — ama düşünmeye zaman yok. Tepki vermeye zaman yok. Öğrendiğim her şey uzak geliyor, tam olarak erişemediğim bir anı gibi.

Hareket et, Petra. Bir şey yap!

Denemem için bile fırsat bulamadan, yataktan öyle bir güçle çekiliyorum ki, neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Ayaklarım çılgınca sallanıyor, kendimi tutunacak bir şey, herhangi bir şey arıyor, ama hiçbir şey yok. Yerde sürüklenirken zemin altımdan kayıyor gibi geliyor, halının pürüzlü kumaşı cildimi yakıyor. Dehşet dolu bir çığlık atıyorum, ama bir el ağzımı kapatınca çığlığım kesiliyor, bir anda sessizleşiyorum.

Lütfen Saint olsun. Lütfen Saint olsun.

Bu düşünce yıldırım gibi zihnimden geçer ve kendimden nefret ederim. Neden Saint olmasını umuyorum? *Neden?* Küçük oyunumuzu çok ileri götürmüş ve gece yarısı beni korkutmak için evime girmiş olsa bile, eylemleri yine de korkunç. Yine de affedilemez.

Ama içten içe, neden onun olmasını umduğumu biliyorum. Çünkü eğer Saint ise, en azından kim olduğunu biliyorum. Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum. Belki onunla mantıklı bir şekilde konuşabilirim. Ona sınırları, aramızdaki bu karmaşık ilişkide oluşturduğumuz sözsüz kuralları hatırlatabilirim.

Ama eğer o değilse... alternatif çok daha kötü.

Ayaklarımla yere vurarak, bir çeşit destek bulmaya çalışıyorum. Vücudum bükülüyor, kaçmak için mücadele ediyor, ama o çok hızlı hareket ediyor. Çok güçlü. Her seferinde biraz ilerlediğimi düşündüğümde, tutuşu sıkılaşıyor ve beni odanın diğer ucuna çeken güce karşı çaresizce daha da uzağa sürükleniyorum. Parmaklarım halıya tutunmaya çalışıyor, tutunacak bir şey arıyor, ama nafile. Onu durduramıyorum.

"Lütfen," diye ağlıyorum, ama sözlerim boşuna. Saint bana bu kadar sert davranmazdı. Burada Cam ve Reya sahnesini canlandırıyor olsa bile, benim korkumu dikkate alırdı. Tutuşunu dikkate alırdı.

Bu kişi her kimse, beni ve rahatımı hiç düşünmüyor.

Ev çok karanlık. Normalden daha karanlık.

kapsayıcı. Önümdeki iki adım ötesini zar zor görebiliyorum, ama koridordan mutfağa sürüklenirken, omurgamdan aşağı bir ürperti hissettiren bir şey fark ediyorum. Aletlerin zayıf ışığı kaybolmuş. Mikrodalga, ocak ve buzdolabında normalde yanıp sönen tüm küçük ışıklar sönmüş. Tamamen ölmüş.

Elektrik kesilmiş.

Yeni bir panik dalgası içimi kaplıyor. Bu gerçeğin farkına varmak, mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Kim olursa olsun, buraya davetsiz gelmemişler. Bunu planlamışlar. Evin tamamen karanlık olmasını, kimsenin olan biteni görmemesini veya duymamasını sağlamışlar. İzlerini örtmüşler. *Yalnızım.*

Yine çılgılık atmaya başlıyorum, ama bir el ağzımı kapatıyor. Sertçe. Boğucu bir şekilde.

Tüm perdeler çekilmiş, dışarıdan gelen ışığı engelliyor. Görebilecek kimse yok, yardım edecek kimse yok. Beni sıkıca saran kola karşı koyarken midem acı içinde kıvrılıyor. Şimdi tek koluyla benim iki kolumu da tutmuş, beni sabitleyerek hareket etmemi imkansız hale getiriyor. Kapana kısıldım. Tamamen onun merhametine kaldım.

Aniden, ağzımı kapatan el çekildi ve bir anlığına, korkumdan boğulurcasına nefes almaya çalıştım. Bu benim şansım. Neler olduğunu anlamalıyım. Bu kim? *Bilmem gerek.*

"Saint?" Sesim titrek bir fısıltı olarak çıkıyor, ağlamamın sesinden zar zor duyuluyor. Kendi çaresizliğimin sesi bana utanç verici bir şok yaşıyor, ama bunu durduramıyorum. "Saint, lütfen." Onun adını söylediğime, ona yalvardığıma inanamıyorum, ama bilmem gerekiyor.

O mu?

Başımı çevirip arkamdaki silueti görmek, yüzünü görmek için uğraşıyorum, ama hareket etmeye çalıştığım anda, acımasızca başımı öne doğru itiyor.

Çok güçlü. Çok sert.

Elini çeneme sıkıca bastırarak beni yerinde tutuyor ve vücudum onun tutuşu altında kontrolsüz bir şekilde titriyor. O kadar yakın ki, nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum, üzerime bastırıldığı baskıcı ağırlığını hissedebiliyorum. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve bir an nefes almayı kesiyorum. Donup kalıyorum, sonra ne olacağını bekliyorum, —*dua* ediyorum—sesinde tanıdık bir şey duyacağımı umuyorum. Ama sessizlik, söyleyebileceği her şeyden daha kötü.

Ama sonra ürpertici, derin bir ses sessizliği bozar. "Yapma. Sakın.

Sertçe bir sandalyeye oturuyorum, çarpmanın etkisi tüm vücudumu sarsıyor.

Bu Saint'in sesi gibi gelmedi.

Nefesim keskin, panik bir nefesle kesilir ve bu şok her şeyi daha gerçeküstü hissettirir. Bu tamamen başka biri mi? Gerçekten tehlikede miyim?

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülerek ağzıma giriyor. Ağlarken tuzun tadını alıyorum.

Belirsizlik boğazımı sarıyor ve nefes almamı daha da zorlaştırıyor. *Bu Saint miydi?* Sesini tanıyamadığım için içimde kabaran korku daha da güçleniyor, daha da boğucu hale geliyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki durmasından korkuyorum.

Sandalyeden atlamaya çalışıyorum — bir şekilde kaçmaya kararlıyım — ama yeterince hızlı değilim. Ayaklarım yere basmadan önce, ellerim morartacak kadar sert bir şekilde bileklerimden tutulur ve tekrar sandalyeye itilirim. Tutuş o kadar sıkıdır ki kemiklerim eziliyormuş gibi hissedirim. Acıdan yüzümü buruştururum, ama ağzım hızla bir bantla kapatılır. Yapıştırıcı anında yapışır, dudaklarıma sıkıca bastırır ve yardım için çığlık atma şansımı ortadan kaldırır. Bandın cildimi çektiğini, beni sessizliğe hapsettiğini hissedebiliyorum.

Lütfen bu Saint olsun.

Neden hala onun olmasını umduğumu bilmiyorum, çünkü bu noktada bunun bir önemi yok. Saint olsa bile, acı çekiyorum ve korkuyorum ve ağlıyorum. Ama düşüncesi

başka biri olması — daha kötü niyetli biri — kanımı donduruyor.

Kollarım arkamda öyle bir kuvvetle çekiliyor ki, omzumdan koluma ve omurgama kadar keskin, bıçak gibi bir acı yayılıyor.

Çığlık atıyorum, ama ses boğazımdan zar zor çıkıyor ve bant tarafından yutuluyor. Ellerim sandalyenin arkasında sıkıca

bağlandığı için, boğuk bir ses çıkarmak dışında bir şey yapamıyorum. İpin pürüzlü dokusu cildime batıyor ve her

hareketimde yanıyor. Dişlerimi bantın arkasında sıkarak,

bileklerimden yayılan yakıcı acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. İp cildime o kadar sert bir şekilde batıyor ki, sanki

kesiyormuş gibi, her an kanamaya başlayacakmışım gibi hissediyorum. *Bu nasıl oldu? Buraya nasıl geldim?* Panik beni

ele geçiriyor, ama odaklanmaya çalışıyorum, bana yardımcı

olacak herhangi bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Bundan kurtul.

Son bir çaba olarak, kurtulmak için bacaklarımı çırpınarak birkaç çaresiz tekme atmayı başarırım. Ayaklarım sert bir şeye çarpar — bir vücuda, belki de bacaklarına — ama bu onu yavaşlatmaz. O homurdanır ve bir an için zafer hissederim, ama bu kısa sürer. Elleri acımasız bir güçle ayak bileklerimi sıkıştırıyor, daha fazla ip ile sabitlemek için onları yere yeterince uzun süre tutuyor. Mücadele ediyorum, çırpınıyorum, ama nafile. Ayaklarım sandalyenin ayaklarına o kadar sıkı bağlanmış ki, gerginliği hissetmeden ayak parmaklarımı bile kıpırdatamıyorum.

Gözlerimden istem dışı ve kontrolsüz bir şekilde yaşlar akıyor. Zaman geçtikçe bedenim ve zihnim üzerindeki kontrolüm azalıyor. Gözyaşlarım panikle karışınca görüşüm bulanıklaşıyor, her şey çarpık ve daha kaotik görünüyor.

Bu gerçek. Bu gerçekten oluyor.

Saint'in bu oyunun bu kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğini söylüyorum kendime, bir parça umuda tutunmaya çalışarak. O bunun olmasına izin vermez. Bu kadar acı çekmeme izin vermez.

Birkaç dakika önce uyandığımdan beri ilk kez, soğuk bir gerçeklik içime işliyor: *Bundan kurtulamayabilirim*. İlk kez, hayatımın gerçekten tehlikede olduğunu hissediyorum.

Vücudum hareketsiz kalıyor. Birkaç dakika önce beni çırpınmaya ve savaşmaya iten adrenalin azalmaya başlıyor, beni uyuşuk ve korkudan felç olmuş halde bırakıyor. Artık bana yardımcı olmayacağını bilerek gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum.

Sakinleşmem gerekiyor. *Düşünmem gerekiyor*.

Odaklanmaya çalışırken nefesim titriyor.

Düşün, Petra. Düşün.

Ellerimi hareket ettiremiyorum, ipler bileklerime batmadan parmaklarımı bile kıpırdatamıyorum. Bacaklarım da aynı şekilde sıkışmış durumda, en ufak bir hareket bile baldırlarıma keskin bir acı veriyor. Tamamen sandalyeye bağılıyım, her santimim hareketsiz.

Ne yapacağım?

Arkamda sesler duyuyorum — yere düşen nesneler. Ses ani ve şiddetli. Her çarpma sesinde irkiliyorum, kaslarım istemsizce geriliyor. Kulaklarım her sesi yakalamak için zorlanıyor, onun ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. Çekmecelerin arka arkaya açılıp kapanma seslerini duyabiliyorum. Panik yine beni sarıyor, ama bu sefer buz gibi soğuk, kemiklerimin derinliklerine işliyor.

Bir şey mi arıyor? Bıçak mı?

Bu düşünce beni derinden ürpertir, zihnim korkunç olasılıklarla dolup taşar. Onun kaotik arama sesleriyle dolu dakikalar uzadıkça nefes almakta zorlanırım.

Ne planlıyor?

Gürültü ne kadar uzun sürerse, kalbim o kadar sıkışıyor. Hareketsizim, güçsüzüm, kendimi savunacak ya da arkamda neler olduğunu görecekt hiçbir imkanım yok. Her çarpma sesi bir geri sayım gibi, onun bir sonraki hamlesini yapmadan önce geçen saniyeler gibi geliyor. Aradığı şeyi bulmamasını diliyorum. Daha kötü bir şey için hazırlık yapmamasını diliyorum.

Gerilimi daha fazla kaldıramayacağımı düşündüğüm anda, yeni bir ses havayı kesiyor. Ön kapı açılıyor.

Kapanmıyor.

Uzaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Kapı hala açık. Soğuğu hissedebiliyorum, dışarıdaki esinti eve sızıyor. Geri dönecek mi bilmiyorum. Sessizce dinliyorum. Soğuk hava enseme değişiyor, omurgamdan aşağı titreme geçiyor. Her esinti bir saldırı gibi geliyor, hala savunmasız olduğumu, hala gelecek olan her şeye karşı çaresiz olduğumu hatırlatıyor.

Evdeki sessizlik boğucu. Kapıdan sızan rüzgârın hafif ısılığı ve boğuk hıçkırıklarla karışık, kendi düzensiz nefesimin sessiz sesi dışında hiçbir şey duymuyorum. Göğsüm sıkışıyor ve histerinin patlamasını engellemeye çalışırken her nefes almam bir mücadeleye dönüşüyor. Sandalyeye bağlı olarak oturuyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bir an için zaman tamamen durmuş gibi geliyor.

Gözlerimi olabildiğince sıkı kapatıyorum, etrafımdaki dünyayı engellemeye çalışıyorum. *Lütfen gitmiş olsun.* Bu sözler kafamda bir ilahi gibi, çaresiz bir yalvarış gibi yankılanıyor. Yıllardır kiliseye adımımı atmadım, ama şu anda hiç olmadığı kadar dua ediyorum. *Tanrım, lütfen. Geri döneceğim. Kaçırdığım tüm ayinleri telafi edeceğim. Sadece gitmiş olsun. Lütfen geri dönmesine izin verme.*

Dualar dalgalar halinde geliyor, hızlı ve acil, zihnimde birbirinin üzerine yuvarlanıyor. Bir şekilde, bir mucize eseri, onun çoktan gitmiş olmasını diliyorum. O kapıdan çıkıp gecenin karanlığında kaybolmuş olmasını, bir daha asla geri dönmemesini diliyorum. Kendimi kurtarmanın, bu iplerden kurtulup kaçmanın bir yolunu bulmam için dua ediyorum. *Bundan kurtulmam lazım.* Ne kadar süredir dua ettiğimi bilmiyorum. Dakikalar saatler gibi geliyor ve korku her saniyeyi sonsuzluk gibi uzatıyor. Zihnim hızla çalışıyor ama vücudum hala korkudan donmuş durumda.

Sonunda hareket etmeye başlıyorum. Küçük, çekingen bir hareket—sadece bileklerimi hafifçe kıpırdatarak bağlarımın gevşemiş olup olmadığını kontrol ediyorum. İpin keskin yanığı

Cildim hemen tepki veriyor, ama ben buna aldırış etmeden devam ediyorum, belki, sadece belki, kurtulmanın bir yolunu bulabilirim diye umarak.

Ellerim ağrıyor, bileklerim düğümlerin sıkılığından dolayı yaralı, ama denemeye devam ediyorum. *Denemek zorundayım.*

Neredeyse bir saat boyunca bileklerimi birbirine sürterek ipi yavaş yavaş gevşetiyorum. Sonunda, ipin gevşemeye başladığını hissediyorum. Sağ elimi ipten kurtarıırken cildimde oluşan acı verici çizikleri de hissedebiliyorum. Elim kurtulur kurtulmaz, hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Diğer elimdeki ipi de çözüyorum ve sonra ağzımdaki bandı yüksek bir nefesle çekip çıkarıyorum.

Sonra bacaklarımla uğraşıyorum. Artık iki elim de serbest olduğu için bu kadar uzun sürmüyor. Ayakta durabilir hale gelir gelmez deniyorum, ama ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Hâlâ içimde çok fazla korku ve şok var, yatak odasına bile yürüyemiyorum. Ağlayarak, telefonuma ulaşana kadar emekliyorum.

Tam bir umut ışığı hissettiğim anda, parmaklarım 9 rakamını çevirmeye başladığı anda, onu duydum.

Ayak sesleri.

Aman Tanrım.

Az önce yavaşlamaya başlayan kalbim boğazıma kadar çıkar ve panik her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri gelir. Vücudumdaki her kas gerilir ve ayak sesleri gittikçe yükselirken, telefonumu göğsüme sıkıca bastırarak olduğum yerde donakalırım.

Geri geliyor.

Sanki tüm vücudum korkudan titriyor. *Bunu yapamam. Onunla tekrar yüzleşmem.*

Yatak odasında beni duymaması için nefesimi tutarak dolaba doğru sürünmeye başlıyorum. Ama sonra, kulaklarımda çalan kalp atışlarımla arasında, dışarıdan tanıdık bir ses duyuyorum.

"Petra?"

Olduğum yerde donup kalıyorum ve bir an için doğru duyduğumdan emin olamıyorum. Ama sonra sesi tekrar duyuyorum, bu sefer daha net.

"Petra!"

Aziz.

Onun sesi korkumu keser ve kalbim sanki yere düşer gibi hissederim. Adımı söyleme şekli endişe doludur, duruma uygun bir aciliyet vardır ama yine de hissettiğim dehşete uymaz. Ön kapı daha da açılır ve duvara çarptığını duyarım, ne olduğunu anlayamadan Saint aniden odanın diğer tarafında, hemen yanımda diz çöker.

Onun varlığı beni ezip geçiyor. Rahatlamalı mıyım yoksa daha da korkmalı mıyım bilemiyorum.

Bana bakar ve durumumu görünce gözleri büyür. Titriyorum, gözlerim çılgınca, yüzümden gözyaşları akıyor ve tamamen dehşete kapılmış durumdayım. Yüzü sertleşir, ama ifadesinde şimdi başka bir şey daha vardır.

Öfke mi?

Hayır. *Endişe.*

Tek kelime etmeden mutfağa koşar ve bir şeyleri telaşla aradığı için çekmeceleri açtığını duyabilirim. Onu dinlerken, zihnim hızla çalışıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yatak odama giriyor, ama hala karanlık olduğu için bir şey göremiyorum. Bıçağın parıltısını görüyorum. Bir anda yanıma geri dönüyor, diz çöküyor ve sol ayak bileğime hala bağlı olan ipi kesmeye başlıyor.

İp düşer ve ani gerginliğin azalmasıyla nefesim kesilir, kan uzuvlarıma geri akarken kollarım ve bacaklarım hala zonkluyor. Ama rahatlamadım. Henüz değil.

Saint'i görmek, üzerime yeni bir duygu dalgası çökertir ve tutmaya çalıştığım gözyaşları kontrolsüz bir şekilde akmaya başlar. Artık bunlar sadece korkudan akan gözyaşları değildir, her şeyden akan gözyaşlarıdır.

Kafa karışıklığının, hayal kırıklığının, rahatlamamanın ve dehşetin gözyaşları, hepsi birden.

Saint uzanıp nazikçe saçlarımı yüzümden çekiyor, ama özgür hissetmek yerine, her zamankinden daha fazla kapana kısılmış hissediyorum. Konuşamıyorum. İçimde dönen karmaşık duyguları açıklayacak kelimeleri bulamıyorum. Tek yapabildiğim ağlamak, evin içinde sürüklendiğim zamankinden daha şiddetli bir şekilde hıçkırarak ağlamak.

Saint bıçağı yanındaki yere koyar ve ellerini bana doğru uzatır, sanki beni teselli etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi. "Petra," der yumuşak bir sesle, sesi artık daha sakin, ama ben cevap veremem. Cevap vermek istediğimden bile emin değilim.

Kafam çok karışık. Aklımda bir sürü soru var ama şu anda hiçbir mantıklı gelmiyor. Tek bildiğim, onun burada olduğu, geri döndüğü ve bir şekilde hala güvende olmadığım.

Bu saatte buraya gelmesi için hiçbir neden yok. *Hiçbir neden.*

"Lütfen. Ne olduğunu anlat bana," diyor.

Bunu o yaptı. Yaptığını biliyorum. Başka bir açıklaması yok.

Başka kimse benim nerede olduğumu bilemez. Başka kimse buraya nasıl girileceğini, elektriği nasıl keseceğini bilemez. Sadece polis gibi biri bu şeyleri bilebilir.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışırken vücudum titriyor, ama bu düşünce bana yapışıp kalıyor, kesinliği ile beni boğuyor.

Saint beni ayağa kaldırır, ama ben ona güçsüzce yaslanırım, titremekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıfım. Ona göğsüne vurmak için çok üzgünüm, ama bunu yapmak istiyorum. İpin sıkılığından dolayı bileklerimde hissettiğim yanma hissi dayanılmaz. İçgüdüsel olarak bileklerimi ovuştururum, ama acı çok fazla olduğu için dururum. Saint kollarını bana dolayarak endişeyle adımları söyler.

"Petra. Sorun yok. Ben buradayım."

Bunu yapanın o olduğunu fark edince sarsılıyorum. Beni bu kabusa sokan oydu.

"*Rol yapmayı bırak!*" diye bağıriyorum. Ona karşı itiyorum, ellerimle göğsüne vuruyorum. Acı keskin, ama

içimde dolaşan duygusal acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. Beni vurmamam için bileklerimi tutmaya çalışıyor, ben de geniş bir adım geri atıp ellerimle ağzımı kapatıyorum, kontrolsüz bir şekilde yükselen hıçkırıkları bastırmaya çalışıyorum. Göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyor. Gözyaşlarım artık daha şiddetli akıyor ve onları durduramıyorum. Denemiyorum bile.

"Petra, benim. Saint," diyor, sesi nazik, yatıştırıcı, sanki bu iki kelimeyle her şeyi düzeltebilecekmiş gibi. "Buradayım. Güvendesin."

Güvende.

Bu kelime boş geliyor. Anlamsız.

Bunda güvenli olan hiçbir şey yok. Onda da.

Halatın hala ayak bileğime değdiğini hissediyorum, bu yüzden hemen onu tekmelemeye başlıyorum, benden uzaklaştırmak, az önce olanları hatırlatan her şeyden kurtulmak için çaresizce. Tekmelediğimde ayaklarım titriyor, vücudum hala kontrolsüz bir şekilde titriyor. Özgürlük hissi rahatlama getirmeli, ama getirmiyor. Kendi bedenimde hapsolmuş hissediyorum, kaçamadığım bu anda hapsolmuş hissediyorum.

Saint tekrar bana uzanıyor, kolları beni kucaklamak için yükseliyor, ama bana uzanışını görmek içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyor.

Bana dokunmasını istemiyorum.

Düşünmeden onu sertçe itiyorum. Ve tekrar yapıyorum. Ve tekrar. O geriye doğru adımlar atmaya başlıyor, ama ben de onunla birlikte hareket ederek onu kapıya doğru itiyorum. Bu, öfke, kafa karışıklığı ve saf terörle beslenen içgüdüsel bir tepki. Onu benden uzaklaştırmak için elimden gelen tüm gücümle onu itiyorum. Ellerim titriyor, nefesim düzensiz bir şekilde çıkıyor, ama umurumda değil. Bunların hiçbirine razı olacağımı düşündüğüne inanmıyorum. *Bunun benim istediğim şey olduğunu nasıl düşünebilir?*

Ona tepki verecek zaman tanımıyorum. Onu yatak odamdan çıkardıktan sonra ona bir kez bile bakmıyorum. Sadece dönüp

yatak odasının kapısını çarparak kapatıyorum ve banyoya doğru koşuyorum, ayaklarım zihnimin yetişemeyeceği kadar hızlı hareket ediyor.

İçeri girer girmez banyo kapısını çarparak kapatıyorum, parmaklarım duvardaki ışık düğmesini arıyor. Işığın rahatlatıcı etkisine ihtiyaç duyarak düğmeyi açıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Oda zifiri karanlık kalıyor.

Onun evin elektriğini gerçekten kestiğini fark etmek, içimde başka bir panik dalgası yaratıyor. Parmaklarım titreyerek duş musluğuna uzanıyorum ve kolu sonuna kadar açıyorum. Şu anda odaklanabildiğim tek şey, fayanslara çarpan suyun sesi, tamamen dağılmamı engelleyen tek şey. Titrek ellerimle kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum, sıcak su cildime değdiğinde nefesim sığ ve panik dolu nefesler halinde geliyor.

Su neredeyse kaynama noktasına gelmiş, ama umurumda değil. Suyun üzerime akmasına izin veriyorum, umutla, *dua* ederek, bir şekilde içimi kemiren korkuyu, kafa karışıklığını, ezici ihanet duygusunu yıkayıp götürmesini diliyorum. Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, ama hiçbir şey işe yaramıyor. Nefes nefeseyim, her nefes bir öncekinden daha çılgınca.

Bu olamaz. Bu olamaz. Çok karanlık.

ONUNCU BÖLÜM

Çok parlak.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama banyo birden parlak beyaz bir ışıkla doluyor.

Bu beni sakinleştirmek yerine, durumu daha da kötüleştiriyor. Elektriklerin birdenbire geri gelmesi tek bir şeyi kanıtlıyor. Elektrikleri kesen Saint'ti. Bütün bu süre boyunca kontrol onda idi. Beni karanlıkta, korkmuş ve yalnız bırakmasının sebebi oydu.

Ve sonra duyuyorum — banyo kapısının hafifçe çalınmasını.

"Petra?" Saint'in sesi kapının arkasından boğuk geliyor, ama ses tonundaki nezaketi, endişesini duyabiliyorum. Bu, bana karşı her

zaman kullandığı ses, bir zamanlar beni hissettiren ses.

güvende güvende hissettiren ses. Şimdi, bu

sadece daha hissettiriyor daha daha

daha

"Çık... dışarı," hıçkırıklar arasında boğuk bir sesle söylüyorum. Kızgın gibi görünmeye çalışıyorum, ama sesim beni ele veriyor. İnce ve zayıf, öfke yerine korkuyla dolu. *Kızgın olmam gerek.* Kızgınlım da, ama şu anda tek hissedebildiğim şey korku.

Kapı gıcırdayarak açılır ve midem bir anda düğümlenir. Bacaklarım o kadar titriyor ki, ayakta durmakta zorlanıyorum. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da duyabiliyordur.

"Petra," diyor yumuşak bir sesle, odaya girerken. Sesi sakin, yatıştırıcı, ama içimde kopan fırtınayı yatıştırmaya yetmiyor. "Petra, özür dilerim. Sandım ki..."

"Bana *saldırmanı* istediğimi mi sandın?" diye bağıyorum, sesim duygudan çatlıyor. Duş perdesini kenara itiyorum, bir kısmını kendimi gizlemek için kullanıyorum, ama onun gözlerine bakmam gerekiyor. Su ve buharın sisinden ona bakarken gözyaşlarım yüzümden akmaya devam ediyor. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Derin bir nefes alır, sanki sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibi omuzları çöker. Ama umurumda değil. Üzgün olması umurumda değil. Yaptığından pişman olması umurumda değil. Asla geçmeyeceğini düşündüğüm bir sınırı aştı ve bundan geri dönüş yok.

Duş perdesini çekip kapatıyorum ve sonra gözlerimi kapatarak, kafa karışıklığını, çelişkili duyguların fırtınasını engellemeye çalışıyorum. Onun bu sınırı asla aşmayacağını *mi* düşünmüştüm?

Yoksa bunu yapmasını ben mi istedim?

Saint'in işleri bu kadar ileri götürmesinin mantıklı bir açıklaması, bir nedeni var mı diye düşünürken, düşüncelerim her yöne dağılır. Durumu anlamaya çalışmak için çaresizce aramızdaki her konuşmayı, her bakışı, her kelimeyi tekrar tekrar gözden geçiririm. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu haklı çıkaracak hiçbir şey bulamam.

Hayır. Yapmadım.

Bunu ben istemedim. Ondan gece yarısı kulübeme girip beni korkutmasını, sandalyeye bağlamasını istemedim. *Tek yaptığım* ona kitaptan bahsetmek, yazma sürecimin iç işleyişini paylaşmaktı. Bu, beni ölümüne korkutması için bir davet değildi. Bu, onun hayatıma girip beni o kadar kafamı karıştırmaması için bir kapı açmak değildi ki, lanet olasıca *öleceğimi* sandım.

Ama işte buradayız ve merak etmeden duramıyorum... *Benim bunu istediğimi mi sandı?* Benim bunu istediğimi mi düşündü? Hayatımı, alanımı, düşüncelerimi ele geçirmesini istediğimi mi?

Onu şaşırttım mı?

Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. O hayatıma girdiğinden beri, olan bitenin yoğunluğu içinde, her şeyin duygularına o kadar kapıldım ki, bunların hiçbirini anlamlandırabileceğime güvenmiyorum.

Bunu yaptığı için ona kızmaya hakkım var mı?

Bu düşünce beni keskin ve acımasızca deliyor. Kendimi sorguladığım iç kendimi sorguladığım iç
xml-ph-0007@deepl

duygularım. Ama gerçek şu ki, kızgın olmaya hakkım olup olmadığını bilmiyorum.

İçimde bir yerlerde, küçük, utanç verici bir parçam bunun benim umduğum şey olup olmadığını merak ediyor. Bilinçaltımda, bu kaotik, karanlık heyecanı arzulamış mıyım diye.

Bilinçaltımda bunun olmasını mı istedim?

Bu soru içimi yakıyor, ardında suçluluk ve kafa karışıklığı izleri bırakıyor. Öyle olduğuna inanmak istemiyorum. Bu çılgınlığı bir şekilde hayatıma davet ettiğimi düşünmek istemiyorum. Ama şüphe orada, zihnimin köşelerine yapışmış, belki de, sadece belki, tüm bunlardan benim sorumlu olduğumu fısıldıyor.

Duş duvarına yaslanıp, suyun üzerime akmasına izin veriyorum, durmadan akan gözyaşlarımla karışıyor. Bu anda kendimi çok küçük, çok kaybolmuş hissediyorum, öfkelenmekle kıvrılıp kaybolmak arasında sıkışmış durumdayım.

Hıçkırıkları artık daha sessiz, daha kabullenmiş.

Dün gece ön kapıyı kilitledim mi acaba?

Bu düşünce mideme yumruk gibi çarptı. Hayır, kilitlemedim.

Kilitlemediğimi *biliorum*.

Saint ile ayrıldıktan sonra, ilhamın akışına o kadar kapıldım ki, kafamdaki her şeyi kağıda dökmek için o kadar hevesliydim ki, eve varır varmaz dizüstü bilgisayarımı yatak odasına götürdüm ve gözlerim kapanana kadar yazdım.

Yıllardır yazma inzivalarına gidiyorum ve tüm o gecelerde kapıları kilitlemeyi *hiç* unutmadım. Ama dün gece... dün gece unuttum. Kendimi savunmasız, açıkta bıraktım. Ve şimdi, bu duşta dururken, o hatamın bedelini ödüyorum.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, kendimi toparlamaya çalışırken parmaklarım titriyor. Ama sonra duyuyorum — duş perdesinin çekilme sesini. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ve donup kalıyorum, bakmaya bile korkuyorum. Onu görmek

Onu görmek istemiyorum. Onunla yüzleşmek istemiyorum, bu şekilde değil. Ama onun burada durduğunu hissedebiliyorum.

Kızgınlım. *Tanrım, çok kızgınlım.*

İşlerin kontrolden çıkması beni utandırıyor, küçük düşürüyor. Ama tüm bunların altında, hala korkuyorum, hatta *dehşete kapılmış* durumdayım. Kendimi çok güçsüz hissediyorum ve en son istediğim şey, tüm bunlardan sorumlu olan adamla yüzleşmek.

"Tanrım, Petra." Saint'in sesi suyun sesini kesiyor, yumuşak ve pişmanlık dolu. "Çok üzgünüm."

Sözleri havada asılı kalıyor, ama ihtiyacım olan teselliği vermiyorlar. Özür dileme hakkı yok. Yaptıklarından sonra yok. Her sınırı aştığından sonra yok. Ama zihnim ona bağırırken, kendime bunun için ondan nefret etmem gerektiğini söylerken, bedenim bana ihanet ediyor.

Ağlamayı durduramıyorum. Titrememi durduramıyorum.

Ellerimi yüzümün üzerinde tutuyorum, beni bu halde görmesini istemiyorum, ama onun varlığının yaklaştığını hissedebiliyorum. Suyun hareket ettiğini hissettiğimde şok oldum, sonra kolları beni sardı ve nazikçe kendine doğru çekti. Islak giysilerinin kumaşı çıplak tenime baskı uyguladığını hissedebiliyorum ve bir an için şaşkınlıktan tepki veremiyorum. Giysileriyle birlikte duşa girdi, giysileri sıırıslıklam oldu, ama kolları beni sıkıca sarıyor, sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi.

Neden ona bunu yapmasına izin verdiğimi anlamıyorum. Artık *hiçbir şeyi* anlamıyorum.

Onu uzaklaştırmalıyım. Ona bağırmalı, çığlık atmalı, tüm bunların ne kadar *yanlış* olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey yapmalıyım. Ama bunun yerine, burada durmuş, göğsüne yaslanmış, vücudum titriyor, hıçkırıklarım gömleğinin kumaşı tarafından boğuluyor. Kendimden nefret etsem de, ona yumruk atmak, ona benim hissettiğim korku ve kafa karışıklığının bir parçasını bile hissettirmek istesem de, şu anda onu ihtiyacım olduğunu inkar edemem.

Beni kucaklamasına ihtiyacım var. Birinin burada olduğunu, birinin beni önemseddiğini hissetmeye ihtiyacım var.

Bence bu korkunç bir iletişim hatası olabilir.

Bu düşünce, bu duygusal fırtınanın ortasında tutunabileceğim küçük bir teselli, bir şey sunuyor.

"Bana kitabından bahsettiğinde," diye başlıyor Saint, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak, "benden istediğini sandım..."

Hızla başımı sallayarak, o cümleyi bitirmeden sözünü kesiyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum, ağlamaktan sesim kısılmış. Çok yorgunum, duygusal olarak çok bitkinim, olanların her ayrıntısını tekrar anlatacak gücüm yok. "Biliyorum," diyorum tekrar, çünkü bir bakıma, gerçekten biliyorum. Bir şey istemiştim, ama bunun böyle sonuçlanacağını bilmiyordum.

Ellerimi yüzümden indirip, doğal bir şekilde onun etrafına sardım. Kollarımı beline doladım, onu kendime yaklaştırdım ve yanağımı gömleğinin ıslak kumaşına bastırdım. Vücudunun ısı benimkine sızdı ve bir an için, onun varlığından rahatladım. Bunun beni zayıf mı yaptığını yoksa şu anda ihtiyacım olan şey mi olduğunu bilemiyorum, ama onu bırakmıyorum. Daha sıkı sarılıyorum.

"Sana sorduğum şey bu muydu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Yaptığımız şey ... kafa karıştırıcı. Seni neredeyse hiç tanımıyorum, ve sonra bu... " Her şeyin yükü omuzlarıma çöktüğünde sözlerim kesildi. Duyguların, tutkunun, korkunun

... hepsi çok fazla. Artık kendi duygularımı bile zar zor tanıyorum, ondan ne istediğimi anlamak bir yana.

Saint başımın üstüne yumuşak bir öpücük kondurur ve sonra beni sadece kucaklar. Sessizce. Kararlı bir şekilde. Hiçbir şey söylemeden. Sadece beni saran kollarının sıcaklığı, saçlarıma çarpan nefesinin düzenli ritmi, çok uzun süre sürüklendikten sonra bir limana demir atmış gibi hissetmek.

Birkaç dakika böyle kalırız, düşün sesi etrafımızda yankılanır, gerginliği küçük, yatıştırıcı dalgalarla yıkar. Gözyaşlarım sonunda dinmeye başlar ve

derin bir nefes alıp, hafifçe geri çekilerek ona bakıyorum. Gözleri pişmanlıkla dolu ve olanlardan ne kadar üzüldüğünü, ne kadar geri almak istediğini görebiliyorum. Orada, içimdeki derin bir şeyi harekete geçiren bir şefkat var.

Elini yüzüme uzatıyor ve başparmağıyla nazikçe gözümün altını silerek, ağlamaktan yanaklarıma akmış maskara lekelerini siliyor. Dokunuşu çok yumuşak, çok dikkatli ve o anda onun beni incitmeye çalışmadığını anlıyorum. Beni korkutmak istememişti. O sadece... yanlış anlamıştı. Benim gibi.

O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu. Beni daha önce hiç yaşamadığım bir duyguya itmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim," diyor, sesi samimiyetle dolu. "Gerçekten. O gece, Reya'ya ne olacağını ayrıntılı olarak anlattığını sandım, çünkü bu senin tarzındı... Bilmiyorum. Bana talimatlar vermek gibi."

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, ondan gelen bir utanç hissediyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum, aramızdaki gerginliğin azalmaya başladığını, korkunun daha yumuşak bir şeye dönüştüğünü hissediyorum. "Tamam," diyorum, sesim kırılgan ama kararlı. "Sadece... bundan sonra bir şey yapmadan önce, gerçekten senden bir şey istediğimden emin ol. Varsayımlarda bulunma." Sesinde hafif bir titreme var, daha önce hissettiğim paniğin kalıntıları, ama söylediklerimde ciddiylim.

Yüzündeki ifade daha da yumuşar. "Söz veriyorum." Eli yanağımda kalır, başparmağıyla nazikçe cildimi okşar, sanki beni sakinleştirmek, bu anda beni kendime getirmek istercesine. Gözlerime bakar ve sonra sorar, "Gitmemi ister misin?"

Soru havada asılı kalır ve bir an için düşünürüm. Bir yanımda ona gitmesini söylemem gerektiğini düşünür. Az önce olanları sindirmek, duygularımı kontrol altına almak için zamana ihtiyacım olduğunu. Ama bu sözleri söyleyemem. Birkaç dakika önce ondan ne kadar korkmuş olsam da,

aslında korktuğum o değildi. Onun oynadığı karakterdi. İkimizin de istemeden yarattığı durumdu.

Onu bunun için suçlayamam. Tamamen değil.

Hızlıca, içgüdüsel olarak başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum, sesim yumuşak ama kararlı. "Ama biz sadece... Bu gece rol yapmak istemiyorum." Bu oyunu sürdürmek için çok yorgunum. Oynadığımız rollere girecek enerjim yok. Bu gece, her şeyin basit ve gerçek olmasını istiyorum.

Saint başını sallar, gözlerinde anlayışla parıldayan bir ışık belirir. Beni göğsüne doğru çeker, kollarıyla tekrar sarar ve fısıldar, "Tamam. Sadece kendimiz olalım."

Sadece kendimiz.

Bu beni bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Yaşanan onca şeyden, korku ve kafa karışıklığından ve aştığımız onca sınırdan sonra, bu sözlerde rahatlık bulmamam gerekirdi. Ama nedense buluyorum. İçimi beklenmedik ama hoş bir sıcaklık kaplıyor. Sözleri içime işliyor, endişemi yatıştırıyor ve o duşa girdiğinden beri ilk kez biraz huzur hissediyorum.

"Üzgünüm," diyor yine, dudaklarını alnıma bastırarak. "Çok üzgünüm."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. Ve gerçekten biliyorum. Her dokunuşunda, her sözünde pişmanlığını hissedebiliyorum ve bunun olanları silmeye yetmeyeceğini bilsem de, şimdilik yeterli. Tekrar nefes almama yardımcı olacak kadar yeterli.

Duruma daha fazla odaklanmaya başlıyorum. Burada dururken, düşün şiddetli yağmuru altında cildimden su damlarken, vücudumun her santimetresinin onun önünde açıkta olduğunu fark ediyorum. Birkaç ateşli öpücük dışında, bu adamla, özellikle de bu banyonun parlak ışığında, onun bakışları altında tamamen çıplak kalmaktan rahat hissedecek kadar yeterince deneyim yaşadığımı sanmıyorum. Bu, kurtulamadığım tuhaf bir savunmasızlık.

Onun gözleri tamamen üzerimdeyken bu duştan nasıl çıkacağım?

Sanki ruh halimdeki değişimi hissedebiliyormuş gibi, Saint şaşırtıcı bir nezaketle bakışlarını benden ayırıyor, sanki her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi. Tek kelime etmeden, duştan çıkıp yakındaki kancaya asılı havluyu alıyor. Hareketi akıcı ve tecrübeli, sanki bunu daha önce binlerce kez, binlerce farklı durumda yapmış gibi, her zaman yanında olduğu kişiyi rahatlatmak için ne yapması gerektiğini tam olarak biliyor gibi. Suyu kapatır ve havluyu bana sararken dokunuşu dikkatlidir. Koruyucu bir katman gibi hissettiren sadece havlu değil, bana davranış şekli de öyle. Yumuşak. Saldırgan değil. Saygılı.

Birkaç dakika öncesine göre ne kadar büyük bir kontrast.

O eğilip alnıma nazik bir öpücük kondurur, güven verici ama aşırıya kaçmayacak kadar uzun süre. Sonra, beni havluyla sardığı kadar sessizce duştan çıkar ve bana ihtiyacım olan mahremiyeti bırakır.

Duştan çıkar çıkmaz, sıırıslıklam olan gömleğini çıkarır ve ona bakar, sanki birdenbire ne yapacağını bilemezmiş gibi kaşlarını çatarak. Bu küçük, insani bir andır ve onun bazen hayal ettiğim kadar kusursuz olmadığını fark etmemi sağlar. Saint bile, tüm kontrolü ve özgüvenine rağmen, ıslak gömlekle ne yapacağını bilemez.

Duştan dikkatlice çıkıp havluyu daha sıkı sararak dolaba uzanıp ona temiz bir havlu alıyorum. "Giysilerini kurutacağım," diyerek havluyu ona uzatıyorum. "Havlu, sana uygun olan en yakın şey."

O da başını sallar ve gözlerine kadar ulaşmayan küçük bir gülümsemeye bana bakar. Banyodan çıkarım ve o kapıyı açıp ıslak kıyafetlerini bana verene kadar göğsüme yeniden kontrol hissi yerleşir. Şu anda bana bağımlı olduğunu,

Giysileri kuruyana kadar buradan ayrılamayacağını bilmek, garip bir şekilde bana güç hissi veriyor.

Sonunda bana nemli kumaş yığını uzattığında, onu çamaşır odasına götürüp kıyafetlerini kurutucuya atıyorum. Makinenin mekanik uğultusu neredeyse yatıştırıcı, az önce kalbimin düzensiz çarpışıyla tam bir tezat oluşturuyor. *Henüz gidemez*, diye düşünüyorum ve bu düşünce içimde hafif bir rahatlama yaratıyor. Buraya geldiği diğer zamanlardan daha uzun kalmak zorunda kalacak ve tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, kalmasını istiyorum. Az önce olan her şeye rağmen.

Çamaşır odasından çıktıktan sonra mutfağa geri giriyorum ve Saint'i ocağın başında buluyorum, havlu beline bağlanmış, geniş sırtı bana dönük, çaydanlığı ocağın üzerine koyuyor. Onu bu kadar rahat, neredeyse evcil bir şekilde görmek içimi ısıtıyor ve öfkemi daha da yatıştırıyor.

"Sıcak çay ister misin?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana nazik bir ifadeyle bakarak.

"Çok isterim," diye cevap veriyorum, sesim beklediğimden daha yumuşak çıkıyor. Hâlâ sadece bir havlu giyiyorum, kumaş cildime yapışmış ve bir an için, istediğimden biraz daha fazla çıplak hissediyorum. Ama Saint'in görüntüsünde bir şey var ki, mutfağımın ortasında, sadece bir havluyla savunmasız duran *bu* hali, beni garip bir şekilde rahatlatıyor. Eskisi gibi, saklanmam gerektiğini hissettiğim zamanlar gibi değil. Şimdi, oyun alanı daha eşit görünüyor.

O çaya odaklanırken, ben de onun buraya ilk geldiği gece giydiğim bornozu giyiyorum. Bu bornoz bana tanıdık geliyor, bu an için tam da uygun olan bir rahatlık katmanı. O ilk gecenin hatırası zihnimden geçiyor — ne kadar açıkta hissettiğim, onun önünde ne kadar gergin olduğum. Şimdi ise farklı hissediyorum. Güç dengesi bir şekilde değişmiş. Ve şimdi burada yarı çıplak, sadece bir havluyla sarılmış halde duran o olduğu için, kendimi daha... rahat hissediyorum. Aramızdaki korkunç yanlış anlaşılmaya rağmen, şimdi daha çok

kontrolümde hissediyorum. Onun savunmasız konumu, daha önce beni tüketen korkuyu atmamı sağlıyor.

Garip bir şekilde, bu bornozdan daha fazlasını giymek beni *aşırı giyinmiş* hissettirir, sanki bu an sadelik gerektiriyormuş gibi. Belimdeki kemeri sıkılaştırıyorum, mutfığa geri dönerken kumaşın cildimin üzerine gevşekçe düşmesine izin veriyorum. Çayın kokusu odayı doldurmaya başlıyor, sıcak ve davetkar, ve ben tezgaha yaslanıp Saint'in çay hazırlamasını izliyorum.

Gözleri ile göz göze geliyoruz ve duşta yaşadığımız o korkunç andan bu yana ilk kez aramızda bir sükunet hissediyorum. Belki de mutfağın sessiz samimiyeti, su ısıtıcısının düşük uğultusu ya da bir kez olsun sahtecilik ve oyunların olmamasıdır.

Sadece biz
varız. Saint ve
Petra.

Çayı hazırlaması için gereken süreyi kendimi toparlamak için kullanıyorum. Banyoya geri dönüp aynaya bakıyorum, saçlarım korkutucu derecede ıslak ve dağınık. Saçımı kurutuyorum ve sonra başımın üstünde bir topuz yapıyorum. Saç kurutma makinesini çekmeceye geri koyarken, Xanax şişemi görüyorum. Rahat bir nefes alıp şişeyi açıyorum ve bir tane yutuyorum.

Yatak odasından çıkıp mutfakta Saint'in yanına gittiğimde, iki fincan çay dolduruyor.

Gömleksiz aziz, tam da kitapta Cam'i tanımladığım gibiydi. Sırtında dalgalı kaslar, dar bir bel, bronzlaşmış, pürüzsüz bir cilt.

Ancak geri dönüp kollarını nasıl tarif ettiğimi yeniden yazmam gerekecek. Artık kollarının şaşırtıcı gücünü bildiğim için, yazdıklarımın onlara yakışmadığının farkındayım. Daha önce tüm gücümle savaştım ve o sanki hiç çabalamıyormuşum gibi tepki verdi. O gücü beni korumak için kullanacağını bilmek içimi rahatlatıyor.

Saint çayımı bana doğru kaydırıyor. "Al bakalım," diyor ve bardağı bana uzatıyor. Bardağı alırken parmaklarımız birbirine değiyor.

ondan, ve bir an için, aramızda her zaman var olan o tanıdık kıvılcımı hissediyorum.

"Teşekkürler," diyorum, bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. Çay sıcak, neredeyse çok sıcak, ama sıcaklık içime yayılıyor ve yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor.

Mutfakta durup çayımızı yudumluyoruz, ikimiz de havluya sarılmışız ve bir an için bu, dünyadaki en normal şey gibi geliyor.

Xanax etkisini gösteriyor ve olanlardan sonra tam da ihtiyacım olan şey bu.

Saint, çayını yavaşça yudumlarken beni izliyor. Ona pek çok soru sormak istiyorum, ama aynı zamanda onu çevreleyen gizemi de seviyorum. Adı ve mesleği dışında onun hakkında çok az şey biliyorum. Ama çok fazla soru sorarsam, cevaplar zihnimde onun hakkında oluşturduğum karakterle çelişebilir.

Saint çayını tezgahın üzerine koyar, sonra elimden fincanımı alır ve aynısını yapar. Elleriyle sırtımı okşayarak aşağı doğru kaydırır, ta ki iki eli de kalçalarımı kavrayana kadar. Sonra beni kaldırır ve ocağın yanındaki tezgahın üzerine oturtur.

Elimi nazıkçe tutar, gözleri bileğime düşerken onu kendine doğru kaldırır. Parmakları ipin bıraktığı kırmızı izleri izler ve sıcak, şefkatli dokunuşunun, bağlanmanın izleriyle oluşturduğu kontrast beni titretir.

Diğer elimi de kaldırır, aynı hareketi tekrarlar, başparmakları ipin derime kazındığı hassas bölgelerde ileri geri gezer.

Bileklerimi incelerken gözlerinde bir yumuşaklık var, ondan nadir görülen bir kırılganlık anı ve endişesini hissedebiliyorum. "Canını acıttım mı?" diye soruyor sessizce, sesi alçak, neredeyse temkinli, sanki cevabımdan korkuyormuş gibi.

Kafamı sallıyorum, sesim sabit. "Ben iyiyim."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Kafasını hafifçe eğiyor, kaşları çatılıyor ve gözleri şüpheyle kısılıyor. "Dürüst ol," diyor, bakışları delici, gerçeği arıyor.

dürüst ol," diye ısrar ediyor, bakışları delici, gerçeği arıyor.

"Ben iyiyim," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Hâlâ tamamen ikna olmadığını görebiliyorum, bu yüzden ses tonumu yumuşatıp güven veriyorum. "İyi olacağım." Güven verici bir gülümseme takınıyorum, ama hâlâ gece olanları sindirmeye çalışıyorum. Onu bu kadar kolay affetmiş olmamı.

Sanırım bunun nedeni, onun bana ne verdiğini şimdi fark etmemdir. Hem okuyucu hem de yazar olarak, gerilim ve romantizmin daha karanlık tarafına eğilimliyim. Bazı okuyucuların ve yazarların ilgilendiği sapkınlıklar beni bile utandırabilir.

Ancak en karanlık kitapların bile onları seven bir okuyucu kitlesi vardır. Ve okuyucular olarak, okuduğumuz bazı fantezileri yaşamak istemesek de, bu, o tür şeyleri okumaktan zevk almadığımız anlamına gelmez.

Saint'in bu gece yaptıklarından hoşlanmadım. Ama bana istediğimi düşündüğü deneyimi güvenli bir şekilde yaşatmaya çalıştığını takdir ediyorum. Bağlanmak dışında, hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında olmadım. O sadece benim öyle hissetmek istediğimi düşündü.

Garip olan, sanki o şeyleri gerçek hayatımda değil, bir kitapta yapmış gibi hissetmem. Karakterlerimize, arkadaşlarımıza ve sevgililerimize affedebileceğimizden çok daha kötü şeyleri affederiz ve ben de ona, hayatımdaki gerçek bir insana değil, bir karaktere vereceğim affı veriyormuşum gibi hissediyorum.

Bütün gece gerçeküstüydü, ama onun pişmanlığını hissediyorum ve bunu kabul edebilirim, olanları kabullenebilirim ve bundan yararlanabilirim. Kesinlikle bundan yararlanacağım.

Reya'nın o anda nasıl hissettiğini bilmek, onun korkusuna yepyeni bir saygı duymamı sağladı. Çektiği gerçek acıya.

Bileklerimdeki kırmızı izler hala taze ve ellerimi büktüğümde hafif bir acı hissediyorum, ama dayanamayacağım bir şey değil. Bir iki gün içinde kaybolacaklar, kalıcı bir iz bırakmayacaklar. Tutkunun ateşinde daha kötüsünü de yaşadım, moments where pleasure and pain blurred

birlikte. O beni incitmeye çalışmıyordu. Senaryoyu takip ediyor, ikimizin de içine düştüğü rolü oynuyordu.

Bu oyunu ben başlatmıştım.

En azından... *Sanırım* ben başlattım.

Bir parçam artık emin bile değil, ama onu burada istediğimi biliyorum. Onun durmasını istemediğimi biliyorum. Az önce yaşadığım her duyguyu şu anda dizüstü bilgisayarına yazmak istiyorum. Reya'nın korkusunu, yabancının ellerindeki gücü, Reya'nın en çok ihtiyaç duyduğu anda sesinin onu ele verdiği anı anlatmak istiyorum.

Saint'e bana bunları yaşattığı için neredeyse teşekkür etmek istiyorum.

Neredeyse.

"Bence sen delisin," diye fısıldıyorum.

Saint sessizce gülüyor. "Evet, peki. Ben hala buradayım, hangimiz daha deliyiz?" Yanağımdan ıslak bir saç telini çekip alıyor. "Petra, yalnız kalmaya ihtiyacın olmadığına emin misin? Anlarım."

"Hayır. Gitme." Ondan daha fazlasını istiyorum, aramızdaki bu şeyin daha fazlasını. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Daha fazla ilgi. Daha fazla şefkat, özellikle.

Ama en çok, yazmayı tekrar sevmemi sağlayacak daha fazla deneyim istiyorum. Daha önce olanları asla tekrarlamak istemem. Çok yoğun ve hamdı, ama deneyimin kendisi içimdeki merakı besliyor. Onun, yaşadığıma inanmamı sağlayacak şekilde benden duygularımı ortaya çıkarabileceği başka yollar olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bakışları şimdi daha ateşli, içinden bir şeyler kaynıyor ama kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. Bana bakışında bir çekingenlik var, sanki bir sonraki hamleyi benim yapmamı bekliyor, seçimi bana bırakıyor. Bu, öncekinden farklı bir durum — daha önce kontrol onda idi, sahneyi o yönlendiriyordu ama şimdi... şimdi kararı bana bırakıyor. Tereddütünü, bu anın ne kadar kırılgan olduğunun farkında olduğunu hissedebiliyorum.

Elimi yavaşça kaldırıyorum ve parmaklarım dudaklarını hafifçe okşuyor. Dokunuşumla nefesi kesiliyor ve başparmağımın altındaki ağzının hissi göğsümden kalbime yayılan bir sıcaklık uyandırıyor. Alt dudağının hatlarını izliyorum, yumuşaklığını, dokunuşumla ağzının hafifçe açılmasını tadını çıkarıyorum. Gözleri arzuyla kararır, ama yine de bekliyor.

Öne eğilip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Öpücüğü yavaş ve nazik, sanki ne kadar ileri gitmek istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama onun çekingenliğinin altında bir gerginlik hissediyorum, vücudu benimkine hafifçe yaslanıyor, sanki daha ileri gitmek için izin ister gibi.

Ona izin vermeye karar veriyorum.

Dilimi ağzına sokarak öpücüğü derinleştiriyorum ve o da anında karşılık veriyor. Kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor, ama yine de nazik ve dikkatli, sanki bu sefer kontrolün bende olduğunu bilmemi sağlamak istercesine. Öpücük daha yoğun, daha ateşli hale geliyor ve aramızdaki ateşin her geçen saniye daha da arttığını hissedebiliyorum.

Artık tereddüt yok.

Elleri sırtımda aşağı kayıyor, parmakları cildime bastırıyor ve vücudumun ona doğru eğildiğini, dokunuşunu arzuladığını hissediyorum. Önceki çekingenlik yok olmuş, yerini ham ve gerçek bir şey almıştır. Artık rol oynamakla ilgili değil. Bu sadece biziz, Saint ve Petra, ikimizin de kaçmak istemediği bir anın heyecanına kapılmış iki insan.

Şimdi bacaklarımın arasında duruyor ve havlusu aramızda çok az bir engel bırakıyor, bu yüzden neredeyse anında sertleştiğini hissediyorum.

Bacaklarımı ona doladım ve o da öpücüğün kontrolünü benden aldı. Sol eliyle başımı okşadı ve öpücüğü derinleştirdi, sonra sağ eliyle beni tezgahın kenarına çekti, böylece neredeyse tamamen onun tarafından tutuluyordum.

O ağızını boğazıma doğru kaydırırken başımı geriye yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun etkisiyle başım dönüyor. Parmaklarını bornozumun düğümüne dokunduğunu hissediyorum.

"Yapabilir miyim?" diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp ona baktım, sonra sessizce başımı salladım.

Gözleri göğsüme düşer ve sonra bornozumu çözer. O bornozu çıkarıp uzaklaştırırken ben biraz kalkarım. Bornozu omzunun üzerinden atar, bana bakarken hafifçe nefes alır, sonra parmaklarını göğsümün ortasından aşağı doğru gezdirir.

Eli göğsümü avuçlamak için hareket ederken, onun evlilik yüzüğüne bakmaktan kendimi alamıyorum.

Göğüslerim karısınınkinden daha mı güzel? *Ben* karısından daha mı güzelim?

Meme ucumu ağızına alır ve ben de elimi saçlarına geçirip dudaklarını göğsüme daha da sertçe bastırırım. Duştan çıktığımdan beri gösterdiği nezaketin izi kalmadan emip ısıtır.

Onun aç tarafı üstün gelmiş ve ağızı birdenbire her tarafımı kaplamış — iki göğsüm arasında gidip geliyor, sonra boynuma, sonra tekrar ağızıma. O, benim başka bir parçama geçmeden önce, bu kadar yoğun bir şekilde odaklandığı parçalarımın zar zor yetişebiliyorum.

Beni tezgahından kaldırıyor ve bana sarılıyor, bir eli belimin altını kavrarken, diğer eli kalçamı okşuyor ve dili ağızımın derinliklerinde.

Şu anda beni taşıdığına seviniyorum, çünkü başım dönüyor ve yürüyemiyorum.

Beni kanepeye bırakıyor, havlusunu çıkarıyor ve sonra üstüme uzanıyor. "Prezervatif kullanmam gerekir mi?" diye soruyor.

Hap kullanıyorum ve kullanmamam gerektiğini biliyorum, ama onun kullandığından nasıl emin olabilirim? Onu neredeyse hiç tanımıyorum ve bu gece karar verme becerim pek iyi değil. Daha önce korkudan ağlatan bir adamın altında çıplak duruyorum.

Ona cevap vermekte tereddüt etmem, ona istediği şeyi verir. "Cüzdanım. Hemen dönerim." Karanlık odayı geçer

odayı geçer ve cüzdanımı karıştırdığını duyarım. Bana geri dönerken ambalajı yırttığını bile duyarım.

Sonra tekrar üstüme çıkıyor, prezervatifi takmış, ağzını tekrar ağzıma bastırıyor. O kadar hızlı geri döndü ki, bunun acıtıp acıtmayacağını anlayacak kadar ona bakamadım bile.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım — yazdığım kitaplarda kadınların yaşadığı türden bir seks. Şimdiye kadar birlikte olduğum tüm erkekler ortalama boyuttaydı, bu yüzden her zaman çok büyük bir erkek tarafından sikilmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmek zorunda kaldım, o kadar büyük ki, aslında acıtıyor. Bacaklarımı onun etrafına doladığım anda, bunun olmayacağı belli oluyor olmayacağı hayal hayal bunu hayal daha Artık hissedemiyorum hissedemiyorum hissediyorum

Bacağımın üzerine sürtünen onun ürkütücü uzunluğu.

İçime girmeye başlayabilmek için pozisyonunu değiştirdiğinde, ben irkildim.

Ağzı benim ağzımı ileri geri okşuyor. "Durmamı istersen *dur* der misin, tamam mı?" Sesindeki yumuşaklık ve gözlerindeki güven verici bakış beni onun altında eritiyor.

Geri kalanını da içime itmeye başlar ve ben gözlerimi kapatıp her saniyesinin tadını çıkarırım. Acıya, zevke, ikimizin çıkardığı seslere dikkat ederim. Bunu yazarken nasıl anlatacağımı hayal ederim.

Acı verici, ama doyurucu.

Duygusal, ama hayvani.

Neredeyse anında ritmimizi buluyoruz ve ben bunu nasıl tarif edeceğimi düşünmeyi bırakıyorum. Tek düşünebildiğim şey, bunun ne kadar iyi hissettirdiği. Bu düşünceler ara sıra ahlakımın şu anki durumu hakkındaki endişelerle karışıyor, ama Saint beni öptüğünde bu endişeyi kolayca bir kenara atabiliyorum.

Buna alışabilirim. Hem de çok alışabilirim.

Bu düşünce, inlemelerim evin içinde yankılanırken beni korkutuyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda, ön kapının kapanma sesi hala evde yankılanıyor. Hemen oturma odasına bakınıyorum, kanepede oturuyorum.

Saint gitmiş.

Oturma odasının penceresine yürüdüm ve perdelerin arkasına saklanarak, onun koyu renkli arabasının benim garajımdan çıkıp caddede kayboluşunu izledim. Göğsümde tuhaf bir rahatlama ve rahatsız edici bir boşluk hissi uyandı. O her zaman gider.

Bekliyorum. Bir dakika. Sonra iki dakika. Onun kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmek, görmek, anlamak için içimdeki dürtü beni kemiriyor. Bu, kaşımam gerektiğini bildiğim ama kendimi tutamadığım, merak uyandıran bir kaşıntı. Ve burada yeterince uzun süre durup kendimi bundan vazgeçirmeye çalışırsam, çok geç olacak.

Odama koşarım ve yanıma aldığım tek sundress'i giyerim, parmak arası terliklerimi giyerim ve anahtarlarımı alırım, kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Güneş doğuda yükselirken alçalmış, caddeye uzun altın gölgeler düşürüyor. *Bu kötü bir fikir*, mantıklı beynim haykırıyor. *Beni görecek*. Ama diğer, daha ısrarcı tarafım, Saint hayatıma girdiğinden beri ona hayran olan tarafım, beni kapıdan dışarı itiyor.

Garajdan çıkarken arabam parlak bir fener gibi görünüyor. Onun sola dönüp şehre doğru gittiğini varsayarak, yolda hızlıca ilerliyorum. Hala hızlıca sürmeye devam ediyorum, bir dakika sonra onun arabasına benzeyen bir araba görüyorum. Sabah trafiğinin seyrek olduğu bu saatte, onun arkasında iyi bir mesafe bırakarak sürmeye devam ediyorum. Direksiyonu sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Geçen her araba mini bir panik atak, her dönüş potansiyel bir ifşa. Sadece nereye gittiğini, nerede yaşadığını bilmek istiyorum. Belki, sadece belki, karısını görebilirim.

, karısını görebilirim. Onun hayatının diğer, *gerçek* kısmını elinde tutan kadını.

On beş dakika yavaşça geçer. Tanımadığım bir yolu takip ediyor ve beni kulübemin sığınağından uzaklaştırıyor. O ilçe yoluna saptığında, karnım heyecan ve korku karışımıyla kıpır kıpır oluyor. Ne göreceğim? Ne öğreneceğim?

Pişman olacak mıyım?

Sonra, dönüşü yaptığım anda, arabasının fren lambaları gözüme çarpıyor, ağaçların yeşiliyle kontrast oluşturan parlak kırmızı renkte. O çoktan kenara çekmiş.

Arabasından çıkmış. Beni bekliyor.

Nefesim kesildi. *Nasıl bildi? Beni nasıl gördü?* Bu sokakta, bu mahallede bulunmam için makul bir neden arıyorum.

Sürücü tarafında duruyor, kollarını kavuşturmuş, kendi arabasına yaslanmış, doğrudan benim arabama bakıyor. Sert çenesi, kısılmış gözleri hiç şüpheyi yer bırakmıyor. Kalbim sıkışıyor. *Kesinlikle biliyor.*

Bana kenara çekmem için işaret ediyor. Sadece başını hafifçe sallıyor, ama kendimi kurabiye kavanozuna elini sokmuş küçük bir çocuk gibi hissediyorum.

O arabasından inip benim arabama doğru yürümeye başlarken, ben de kenara çekip park moduna geçiyorum. Camı indirmek için düğmeye basıyorum ve camın inen vızıltı sesi, ani sessizlikte inanılmaz derecede yüksek geliyor.

"Çık dışarı, Petra." Sesi alçak ve emir gibidir. Henüz kızgın değildir, ama inkar edilemez bir sertlik vardır.

Utanç ve korkunun güçlü karışımıyla donup kalıyorum. Yanaklarım yanıyor. Tereddütümü fark ediyor ve iç çekerek arabanın kapısını açıp bana uzanıyor.

Ben itiraz etmeden, beni yakaladı. Güçlü bir kolunu sırtıma, diğerini dizlerimin altına doladı. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, beni hiç zorlanmadan kaldırdı. Bu ani hareket, beklenmedik samimiyet, nefesimi kes aldı. Ellerim

instinctively grip his shoulders. My body feels surprisingly light, almost buoyant, as he carries me to the front of my own car.

Midem bulandırıcı bir ustalıkla beni kaputun üzerine oturtur, bacaklarım sallanır, uyluklarımın alt kısmı motorun ısısından sıcak olan metale yapışır.

Elleri bacaklarımın iki yanında arabaya dayanarak beni kollarının arasında sıkıştırır. Eğilir, yüzü yakındır, gözleri okunamaz bir yoğunlukla kararmıştır. Kokusu duyularımı doldurur.

"Araştırmayı bıraksan iyi olur." Sesi düşük bir gürültü, bir uyarı.

Ondan yayılan ısıyı, göğsünün sağlamlığını, benimkine çok yakın olduğunu hissedebiliyorum. Nabzım hızlanıyor. "Ben... Ben sadece..." Kekeliyorum, sesim zayıf, acınası.

"Benim evli olduğumu zaten biliyorsun." Bu bir soru değil. Bu bir ifade, bir hatırlatma, söylenmemiş imalarla dolu.

Gözlerimi onunkilere dikemedem yere indiriyorum. Utanç beni kaplıyor, sıcak bir dalga gibi. "Sadece seni merak ettim," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. Kendi kulaklarıma bile boş geliyor. Çok daha karmaşık bir şey için yetersiz bir bahane.

O, yavaşça ve bilinçli bir şekilde nefes vererek içini çeker, bu hareket şakaklarımı okşar. "Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum." Sözleri kararludur, aramızda bir sınır çizmiştir.

Gözlerim onun gözlerine kayar. "Hiçbir şey yapmayacaktım. Sadece benimle olmadığın zaman nereye gittiğini görmek istedim. Nerede yaşadığını."

"Bu seni ilgilendirmez," diyor.

"Biliyorum. Ben sadece..." Şu anda kendimi ifade edemiyorum. Erkekler nadiren, hatta hiç, Saint'in yaptığı gibi beni suskun ve gergin bırakmazlar.

Yüzüne bakıp en çok merak ettiğim soruyu soruyorum. "Sadece bazı şeyleri bilmek istiyorum. Kitabıma yardımcı olacak şeyler."

"Ne gibi?" diye yanıtladı, sesi düz.

"Mutlu musun?" Soru, onu durduramadan ağızından kaçıyor, özenle inşa ettiği maskesinde bir çatlak bulmak için çaresiz bir yalvarış.

Çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar gerildi. "Evet." Kelime keskin ve kesin.

Ağızma acı bir tat yayılır. "O zaman neden karını benimle aldatıyorsun?" Suçlama havada asılı kalır.

Gözleri kısılır. "Sen istedin." Cevabının keskinliği canımı yakar. Soğuk bir gerçeklik. Ve doğru. İstedim, belki açıkça değil. Ama kesinlikle ben başlattım, istememem gerektiğini bildiğim bir şeye karşı pervasız bir arzu ile beslenerek.

"Ama suçluluk duyuyor musun?" diye ısrar ediyorum, sesim biraz yükseliyor, zırhında bir çatlak, bir suçluluk belirtisi, herhangi bir şey bulmak için çaresizce.

"Bu soruları gerçekten kitabın için mi soruyorsun? Yoksa sınırını aşmak üzere olduğun için mi endişelenmeliyim?" Ses tonu küçümseyici sınırında. Bu beni küçük, önemsiz hissettiriyor, onun sakladığı diğer birçok sır arasında saklanacak bir sır daha.

"Bu ona haksızlık," diyorum, tanımadığım bir kadına karşı içimde aniden şiddetli bir koruma duygusu uyandırıyor. "Suçluluk duyuyorum ve karınızı tanımiyorum bile." Ne yaptığımı ya da neden bunu söylediğimi bile bilmiyorum. Sanırım sadece onun ne hissettiğini bilmek istiyorum.

Arabadan biraz uzaklaşıyor, yoğun fiziksel teması kesmek için yeterli ama beni bakışlarından kurtarmak için yetersiz bir mesafe. "Öyleyse, böyle hissediyorsan gelmeyi bırakırım." Sözleri duygusuzca, basit bir gerçeklik ifadesi olarak söyleniyor ama bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor. Onun kulübeye gelmeyeceği, hayatımdaki o boşluğu varlığıyla doldurmayacağı düşüncesi içimi soğuk bir korku ile dolduruyor.

Nefesim kesildi. Gözlerimdeki tepkiyi gördü. Bakışları yumuşadı, bir anlık an bir şey benzer

anlayış, ya da belki de acıma. Tekrar eğilir, öncekinden daha yakın, sesi neredeyse fısıltıya düşer.

"O bilmediği şeylerin dışında iyi bir koca olduğumu. Ama eğer o bilmediği şeyleri yapmamızı sorgulamaya başlıyorsan, belki de o şeyleri yapmayı bırakmalıyız."

Konuşurken onu destekleyen elleri şimdi hareket ediyor. Yavaş, kasıtlı. Arabanın kaputundan, elbisenin ince kumaşının üzerinden kayarak uyluklarıma yerleşiyorlar. Elektriksel ve güçlü bir sarsıntı içimi kaplıyor. Dokunuşuyla cildim karıncalanıyor. Nefesim kısa ve sık nefeslere dönüşür. Parmakları, hafif, alaycı bir okşama ile iç uyluklarımdan yukarısına doğru hareket eder. Zihnim bunu işleyemeden vücudum tepki verir, tanıdık bir sıcaklık içimi kaplar, ilkel bir acı.

"Karımın bilmediği bu şeyleri yapmayı bırakmak ister misin?"

Koyu renkli, ağır göz kapakları benimkilerle buluşuyor. Kafamı sallıyorum. "Hayır. Henüz değil." Orada benimkine benzeyen arzuyu görebiliyorum. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor, inkar edilemez bir gerilimle doluyor. Nefeslerimiz ağırlaşıyor, düzensizleşiyor, neredeyse senkronize oluyor.

"Gerçeği bilmek istiyorsan, kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum," diye mırıldanır, bastırılmış duygularla boğuk sesiyle beni okşamaya devam eder, uyluklarımdan yukarı doğru ilerler.

"Belki de öylesin," diye fısıldıyorum, sesim kısık, neredeyse tanınmaz halde. Utanç hala orada, donuk bir zonklama, ama farklı, daha acil bir his tarafından gölgeleniyor. "Karım daha iyisini hak ediyor," diyor, sesi cildimde düşük bir vızıltı gibi, elleri yavaş, sarhoş edici dansını sürdürürken, daha yukarı doğru ilerler.

"Petra daha iyisini hak ediyor," diye karşılık veriyorum, sözlerim beni bile şaşırtıyor. Bir anlık isyan, bu karmaşık, çetrefilli durumda bile kendi değerimi sessizce geri kazanma çabası.

'in dudaklarının köşesinde, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir gülümseme belirir. Bu mutlu bir gülümseme değil, daha çok yorgun

takdir. "Petra. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun." Parmakları iç çamaşırlarının içine kayıyor ve sonra içime giriyor.

Nefesim kesildi.

Diğer eli, güçlü ve emin, bacaklarımı arabanın kaputunda daha da açar. Elbisem yukarı kayar, cildimi serin havaya maruz bırakır, ama ben bunu neredeyse fark etmem. Duygularım onun tarafından, onun varlığının sarhoş edici çekiciliği tarafından tüketilir.

Yine nefesimi tutarım, sırtım kaputun üzerinden onun eline doğru kıvrılır. Eğilir, ağzı ağzımı bulur, derin, tüketen bir öpücükle her türlü itirazı, her türlü sesi susturur.

Bu öpücük ham, acil, istememem gereken ama çaresiz bir yoğunlukla arzuladığım her şey. Açık bir yolda dışarıda olduğumuz gerçeği, yaklaşan bir arabanın utancı, hepsi kaybolur, yerini benden gelen sesler alır.

Saint, arabamın kaputunda çıplak bir şekilde onun önünde tamamen parçalanırken beni izliyor. Gözleri karanlık kalıyor, ama ben onun elinde titrerken, orada yeni bir şeyin parıltısı var. Keşke sadece numara yapıyor olsaydı dediği bir şey.

Nefesim yavaşladığında, Saint elini çekiyor, ama benimle göz teması kurmayı hiç kesmiyor.

Bacaklarım ağrıyor ve vücudum hala karıncalanıyor. Zihnim duyguların fırtınası içinde. Utanç, arzu, kafa karışıklığı, şaşırtıcı bir isyan dalgası. "Ona bütün gece nerede olduğunu ne diyeceksin?" Soru nefes nefese dökülüyor, onun diğer hayatının somut bir parçasını kavramaya, onu paylaşan kadını anlamaya yönelik çaresiz bir girişim.

Derin, ağır bir nefes alır. Arabadan uzaklaşarak aramızda küçük bir mesafe yaratır. "Onunla ilgili soru sormayı bırak. Seninle birlikteyken onu düşünmek istemiyorum."

"Onunla birlikteyken beni düşünmek hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum, sesim küçük, savunmasız.

Gözlerini kaçırır, uzaklara bakar, çenesi gergin. "Hayır. Ama yine de yapıyorum. Ve karım olmayan birini düşünmek hoş bir duygu değil." Sesi

düz, ama sözlerinin kendisi derin bir ağırlık taşıyor. Bana dönüyor, bakışları doğrudan, tavizsiz. "Kulübeye geri dön, Petra. Beni takip etme. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

Sonra arkasını dönüp uzaklaşır. Geriye bakmaz. Arabasına biner, motoru çalıştırır ve uzaklaşır, beni arabamın kaputunda tek başıma bırakır, sabah güneşi etrafıma uzun, yalnız gölgeler düşürür.

Onun dediğini yaparım. Kulübeye geri döner ve yazarım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

İki gün boyunca yazdım.

Saint, iki gün önce beni arabamın başında bıraktıktan sonra hiç haber vermedi. Mesaj yok, ziyaret yok, sürpriz yok. Ama benim için sorun değildi. Çok şey yazdım. Hâlâ bağlanma korkusundan sarsılmıştım ve arabamda olanlardan sonra bana bıraktığı boşluktan hâlâ etkileniyordum.

Neredeyse hiç yemek yemedim, çok yazdım. O arabada ellerinin kalçalarımı kavrayış şekli, onun bir pislik gibi davranışı beni çok tahrik etti. Bayıldım. Kendimi savunmasız hissetmeyi sevdim.

Bu benim için yeni bir şey ve bunun beni bu kadar tahrik etmesine şaşıyorum.

Enerjimi el yazmasına aktarıyorum, alışık olmadığım bir hızda klavyemde yazıyorum.

Kanepede yaşadığımız her ayrıntı zihnimde canlanıyor, canlı ve inkar edilemez. Gitmeden önce Cam beni yatakta tekrar becerdi. İlk seferki gibi aceleci ve çılgınca değildi. Daha yavaş, kasıtlıydı, sanki bir süre birbirimizi görmeyeceğimizi biliyormuş gibi. Elleri, sanki onu ezberliyormuş gibi, sanki beni hafızasına kazıyormuş gibi tenimde dolaştı. Oda karanlığa bürünmüştü, tek sesler ortak nefeslerimiz, yatağın gıcirtısı ve ara sıra kulağıma fısıldadığı seslerdi.

Şu anda bile, belimde parmaklarının izini, vücudunun sıcaklığının benimkinden farklı olduğunu hissedebiliyorum.

Dün gece karısına nereye gittiğini söylediğini bilmiyorum — muhtemelen gece vardiyasında çalışıyordu — ama bu öğleden sonra tekrar geleceğini söyledi. Sanırım bu tür şeyler böyle olur. Hayatımızı adadığımız kişiye yalan söyleyerek, direnemeyeceğimizi iddia ettiğimiz bir şey uğruna gizli anlar yaşarız. Suçluluk duymam gerekirdi, ama bunun yerine, midemde garip bir heyecan ve korku karışımı dolaşüyor. Bir yanım onu tekrar göreceğim saati sayarken, diğer yanım bu durumun daha fazla sürmesi halinde neler olabileceğinden korkuyor.

Kapımın çalınmasıyla yazdıklarımın kopuyorum. Saate bakıyorum ve öğle yemeği saatini biraz geçmiş olduğunu görüyorum. Saint'in buraya gelmesi için garip bir saat.

Belki de Mari'dir.

Saint'in kapıda Longsetters'lardan biri değil de Saint olmasını umarak dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Onu en son gördüğümde bu yana kırk sekiz saatten fazla zaman geçtiği için, bu işten hoş bir mola olur. Yoksunluk belirtileri göstermeye başlıyorum.

Belki o da öyledir.

Sadece geceliğimle olduğum için gerçek bir kıyafet giymeyi düşünüyorum, ama bu çok fazla çaba gerektiriyor ve yazma maratonundan çok yorgunum, umursamıyorum bile.

Ön bahçeye bakan pencereye bakıyorum, Saint'in arabasını görmeyi umuyorum, ama hemen yürümeyi bırakıyorum.

Midem mide düşüyor düşüyor gördüğüm
görünce gördüğünde gördüğünde arabanın
garaj garaj yolumda. Bu Saint'in arabası değil.

Bu Shephard'ın arabası.

Siktir.

Siktir, lanet olsun, siktir!

Burada ne işi var? Burası benim zamanım, yazmak için, her şeyden uzaklaşmak için,

Özellikle ailemden. Tanrım. Kızları da yanında mı getirdi?

Panik başlıyor, göğsümden bir dalga gibi yükseliyor ve beni tamamen yutacakmış gibi. Buna inanamıyorum bile. Shephard, haber vermeden benim yazma haftalarım asla gelmez. Aramızda bir anlaşma var. Burası benim sığınağım, kutsal alanım, gerçek dünyadan kaçabileceğim, işime ve başka hiçbir şeye odaklanabileceğim tek yer.

Ama şimdi, özenle inşa ettiğim baloncuğum patladı ve onu nasıl yeniden bir araya getireceğimi bilmiyorum.

Saint'in hiçbir şeyini geride bırakmadığından emin olmak için yatak odama doğru dönerken, Chloe küçük ellerini gözlerinin üzerine koyup yüzünü cama dayadı.

"Anne!" diye bağılıyor, sesi camdan dolayı boğuk çıkıyor ama heyecanı açıkça anlaşılıyor. Pencereden uzaklaşıp içerdeki beni işaret ediyor, yüzünde geniş ve neşe dolu bir gülümseme var. "Baba, annemi gördüm!"

Shephard da şimdi pencereden içeri bakıyor. Yüzünde tam bir mutluluk ifadesi var, sanki bana dünyadaki en güzel sürprizi yapıyormuş gibi. Bana el sallıyor, gülümsemesini şu anda yüzünden silmek istiyorum.

"Sürpriz!" diye bağılıyor, sesi camdan geçiyor, sanki tam da benim istediğim şey buymuş gibi.

Kapıya doğru ilerlerken sanki bataklıkta yürüyor gibi hissediyorum. Olanları kafamda oturtmaya çalışırken her adımım yavaş ve dikkatli. Kalbim göğsümde çarpıyor, nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Oturma odasına göz gezdiriyorum, gözlerim bu alanı da tarıyor, Saint'in izlerini, evden ayrıldığımdan beri burada olanları ele verebilecek herhangi bir şeyi arıyor.

Gözle görülür bir şey yok, *sadakatsizliği* gösteren hiçbir şey yok, ama onun hatırası her yerde. Havada, yatağımın çarşaflarında, hala tenime yapışmış olan kokusunda.

Ne yaptım ben?

Ne halt ediyordum ben?

Saint bugün geri gelebilir. *Muhtemelen* bugün geri gelecektir. Bütün bu süre boyunca rutini böyleydi. Burada yoğun bir gün, orada bir mola, başka bir yoğun gün, başka bir mola. Bugün yoğun bir Saint günü olacak ve bu kesinlikle olamaz. Bu beni sarsar ve içimden bir his, ona bir an önce mesaj atıp buraya gelmemesi gerektiğini söylemem gerektiğini fark etmemi sağlar.

Elim titriyor, kapının kilidine uzanıyorum. Bir an tereddüt ediyorum, parmaklarım kapı kolunun üzerinde duruyor, sonunda kilidi açıp kapıyı açıyorum.

Chloe ve Andi babalarını itip geçiyorlar, ben onları düzgün bir şekilde selamlayamadan küçük kollarıyla bana sarılıyorlar. Minik elleri geceliğime tutunuyor, yüzlerini bacaklarıma dayıyorlar ve bir an için yaptığım her şeyin suçluluğu tüm gücüyle üzerime çöküyor.

Gölde geçirdiğim bu haftalar, onlardan uzak kaldığım için benim için yılın en zor haftalarıdır. Kızlarımı her şeyden çok seviyorum, ama yine de burada, onların annesi değilmişim gibi, Shephard'ın karısı değilmişim gibi davrandığım bu günlerin ve gecelerin ardından duruyorum.

Bu kaçamaklar, kitaplarımı çok daha hızlı yazmamı sağlıyor, böylece evdeyken kızlarımla daha fazla zaman geçirebiliyorum, ama bu seferki gibi bir deneyimim hiç olmamıştı. Her zaman sadece uzaklaşıp çalışırdım. Gerçekten çalışırdım. Hiç uzaklaşıp ailemi yok edebilecek kadar korkunç bir şey yapmamıştım. Çocuklarımı yok edebilecek kadar.

Diz çöküp onları daha da sıkı kucaklarım, sanki onları sıkıca sararak içimi kemiren suçluluk duygusunu silebilirmişim gibi kollarımı sıkıca etraflarına dolarım. "Sana sürpriz yapmaya geldik!" der Andi, heyecanı taşarak kollarımda zıplar.

Shephard'a bakıyorum, gülümsemem zorlama ama bu koşullar altında yapabileceğim en samimi gülümseme. "Görüyorum."

Shephard aramızdan sıyrılır, kabinin içine girince varlığı daha da belirgin hale gelir. Ben ayağa kalkarken, hızlıca öpmek için eğilir, dudakları benimkine değdiğinde, yaptığım onca şeyden sonra bu bana yabancı gelir. "Üzgünüm," der, sesi özür diler gibidir. "Sana söylememem için ısrar ettiler."

"Önemli değil," diyorum, içimde fırtına gibi esen duygulara rağmen sesim sabit. Umarım tepkim inandırıcıdır, umarım taktığım maskenin arkasını göremez. "Ara vermem gerekiyordu."

Shephard iki poşet market alışverişi tutuyor. Onları kararlı bir şekilde tezgahın üzerine koyuyor ve ben ne olduğunu anlayamadan tekrar ön kapıya doğru yürümeye başlıyor. "Sana akşam yemeği pişireceğiz," diyor omzunun üzerinden, geniş ve samimi bir gülümsemeye. "Geri kalan market alışverişini ben yaparım." Dışarı çıkıyor ve ben de elimden geldiğince sabırla kızları benden uzaklaştırıyorum.

"Annenizin geceliğini değiştirmesi gerekiyor," diyorum, onları mutfağa doğru yönlendirirken neşeli bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Siz ikiniz market alışverişlerini yerleştirmeye başlayın."

Elbette, tanıdık olmadıkları bir evde market alışverişlerini nasıl yerleştireceklerini bilemeyecek kadar küçükler. Andi dört, Chloe beş yaşında. Shephard ve ben, en zor yılları bir kerede atlatmanın bizim için daha kolay olacağını umarak, onları arka arkaya doğurduk. Şimdi, tezgaha ulaşmak için sandalyelere tırmanmalarını, çantalardan eşyaları çıkarırken küçük yüzlerinin konsantrasyonla dolu olduğunu izlerken, neredeyse fiziksel olacak kadar keskin bir suçluluk duygusu hissediyorum. Bundan daha iyi olmam gerekirdi. Daha iyi bir anne, daha iyi bir eş olmam gerekirdi. Kocam olmayan bir adamla gizlice vakit geçirerek bu çifte hayatı yaşamamalıydım.

Mutfak penceresinden dışarı bakıyorum, Shephard'ın bagajından geri kalan market alışverişlerini almasını izliyorum. Midem korku ve aciliyet karışımı bir duygu ile kıpır kıpır ediyor. Yatak odasına koşuyorum ve telefonumu alıyorum, Saint'e gönderdiğim mesajları açarken ellerim titriyor. Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

tipi, her kelime duygu sanki sanki kaçınılmaz bir şeyi mühürliymiş gibi.

Ne yaparsan yap, lütfen
bugün buraya geri dönme.

Telefonumu yatağa atıp geceliğimi çıkarıyorum, kalbim Saint gelirse ne olacağı korkusuyla hala hızla atıyor. Bu düşünce bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Kafama tişörtü geçirirken onun cevabının sesini duyuyorum.

Telefonumu alıp mesajı okurken ellerim hala titriyor.

Her şey yolunda mı?

Bir an tereddüt ettim, başparmağım ekranın üzerinde duruyordu. Ona yalan söylemek istemiyorum, ama nedense onu aldattığımı hissediyorum. Bana hiç evli olup olmadığını sormadı, bu yüzden üzülecek bir şey yok. Ayrıca o da evli. Anlayacaktır. Muhtemelen rahatlayacaktır bile.

Kocam ve çocuklarım az önce geldi.

Ondan gelen tüm mesajları siliyorum ve giyinmeyi bitiriyorum. Shephard'ın dikkatini dağıtmamak için telefonumu arka cebime koyuyorum. Shephard diğer market alışverişlerini mutfağa götürürken ben de yatak odasından çıkıyorum.

Chloe, raftan aldığı bir yapbozla bana koşarak geliyor. "Anne, yapboz yapabilir miyiz?"

"Lütfen?" Andi yalvarır.

Kafamı sallayıp Shephard'a bakıyorum. "Sen de katılmak ister misin?" İyi bir eş ve anne gibi davranmak için her şeyi yaparım ve

buraya geldiğimden beri olduğum korkunç insan değilim.

"Siz kızlar gidin. Ben hazırlık yapacağım."

Shephard, çantalardan eşyaları çıkarmaya başlarken rahat görünüyor. Hayatımıza getirdiğim kaosun farkında olmadan, rutinimizin normalliğine dalmış gibi görünüyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tencere ve tavaların ritmik sesi ve hafif, rahatlatıcı sarımsak kokusu mutfağı dolduruyor ve içimde kopan fırtınayla hiç uyuşmayan bir normal hissi yaratıyor. Shephard ocağın başında, sırtı bana dönük, parlak tavada bir şeyler karıştırıyor ve hafifçe mırıldanıyor. Bu, melodisiz, mutlu bir ses; sadık bir koca ve baba rolünde tamamen rahat. Ben mutfak adasında oturup kızlarla parlak renkli bir yapbozun üzerinde eğilirken, o akşam yemeğini hazırlıyor. En küçüğüm Andi yanımda kıkırdıyor, yapışkan parmaklarıyla dikkatlice bir parçayı yerine yerleştiriyor. Chloe talimatlar mırıldanıyor: "Hayır, Andi, o kanat, kuyruk değil!"

O, yaptığı işe, otları titizlikle doğramaya, yağın cızırdamasına o kadar dalmış ki, benim dikkatimin dağıntık olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor. Gözlerim, canlı renkli yapboz parçalarından saate, pencereye, Shephard'ın geniş omuzlarının arkasına kayıyor.

Ama zaten neden fark etsin ki? Yıllardır bu rolü oynuyorum, roller ve karakterler arasında, sanki istediğim zaman değiştirebileceğim kostümlermiş gibi gidip geliyorum. Sakin, ilgilenen anne. Destekleyici, sevgi dolu eş. İş odaklı konuşmacı. Olmam gereken her şeyi, olmam gerektiğinde oluyormuş gibi davranıyorum, ama tamamen kafamın içinde yaşamamaya çalışıyorum. Buna alışkınım, hayatım boyunca böyleydim. Hayatımın her alanında rolümü oynuyorum, ama zihnimin sessizliğinde en çok kendim oluyorum. Ama bugün, kostüm giyiymişim gibi değil, boşucu bir deli gömleğine sokulmuşum gibi hissediyorum.

Mırıldanma kesiliyor. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif, sadece nefesinin kesilmesi, tavanın ritmik karıştırılmasının kesilmesi. Parlak mavi bir bulmacaya sabitlenmiş bakışlarım...

parça, Shephard'a doğru hareket eder. Hareketleri yavaşlar, tereddütlü hale gelir. Başı hafifçe yana eğilir, pencereden dışarı bakarken gözleri kısıılır, odak noktasında ince bir değişiklik olur. Sessiz mutfakta gergin bir duraklama, tereddütlü bir an yaşanır, sonra dikkatini tamamen araba yoluna verir, vücudu neredeyse fark edilmeyecek kadar gerilir.

Vücut dilindeki bu değişiklik, kafamda alarm zillerini çaldırır, kulaklarımın arkasında çılgınca bir tını duyulur. Tüylerim diken diken olur. Midem sıkışır, soğuk bir yumruk sıkılır. Ama hemen başımı kaldırmam. Yapamam. Bunun yerine, gözlerimi önümdeki yapboz parçalarına dikerim, zihnim başka bir yerde çılgınca dönse de, birbirinden farklı parçaları tutarlı bir resme uydurmaya çalışırım.

"Anne, buldum!" Chloe sevinçle bağırıyor ve sarı bir parçayı gözlerimin önüne tutuyor. Andi onaylayarak başını sallıyor. Kızlar yanımda kıkırdıyor, küçük elleriyle bana kalabalık bir çiftliğin resmini birleştirmemde yardım ediyorlar, sevinçleri çok masum. Genelde yatıştırıcı olan kahkahaları, kulaklarımda aniden çınlayan sesin içinde uzak bir yankı gibi geliyor.

Bu, sakın, basit bir aile bağının kurulduğu, kendime değer verdiğimi söylediğim türden bir an olmalı. Ama bir arabanın garaj yoluna girdiğini, davetsiz, uğursuz bir varlığın geldiğini bildiğim için sakın olmaktan çok uzak hissediyorum. Yeşil parçayı yerleştirirken ellerim titriyor, bağlantıyı biraz kaçırıyorum, düşüncelerim döngüye girerken görüşüm bulanıklaşıyor.

Kendime her şeyin yolunda olduğunu, her şeyin iyi olacağını, bunların sadece komşular, bir teslimat ya da... o *dışında herhangi biri olduğunu* söylüyorum.

Ama içimde, kurtulamadığım, içimi kemiren bir tedirginlik, soğuk bir kesinlik var. Saint'e kocam ve çocuklarımla burada olduğunu söyleyen mesajı gönderdiğimden beri içimi kemiriyor. Hiç cevap vermedi. Onun sessizliği, herhangi bir kükreme sesinden daha gürültülüydü.

Mesajı gönderdiğimden beri gerginim, her gölgede irkiliyorum, diğer ayakkabının düşmesini, kurduğum kırılğan barışın parçalanmasını bekliyorum.

Bu mu? Bildiğim rahat aile hayatımın sonu mu geldi? Her şeyin çözüldüğü an bu mu? Bir zamanlar rahatlatıcı olan sarımsak ve kaynayan sos kokusu, şimdi bayat, ağır ve boğucu geliyor.

Sonunda cesaretimi toplayıp Shephard'ın sabit bakışlarını takip ediyorum. Boynum sertleşiyor, dönmeye direniyor. Gözlerim ona takıldığında daha da kaskatı kesiliyorum, tüm kaslarım kilitleniyor. Siyah, işaretsiz bir araba, camları koyu renkli, parlak öğleden sonrasını karanlık aynalar gibi yansıtıyor. Filmlerde gördüğünüz türden, bela habercisi olan, gölgelerde çalışan adamlara ait olan türden bir araba.

İki gün önce takip ettiğim araba. Kenara çekip beni bekleyen araba.

Asla, hiçbir zaman, habersizce evinin önüne park etmesini istemediğin türden bir araba. Bunu mantıklı bir şekilde açıklamak için her yolu deniyorum, ama içten içe, zaten biliyorum. Onun karanlık araçtan indiğini görmeden bile biliyorum. Keskin ve hoş olmayan sezgilerim, onun adını haykırıyor.

Shephard ocağın ateşini kapatıp tezgahdan kalkıyor. "Biri geldi." Sesi alçak, gergin, hem soru hem de uyarı niteliğinde. O da görüyor. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyor.

Arabanın kapısı kapanıyor, sessiz bir salınımla, neredeyse zarif bir şekilde. Kanım vücudumdan akıp gidiyor gibi hissediyorum, başımdan hızla çekiliyor, başım dönüyor, sersemliyorum. Görüşüm daralıyor. Dünya eksenini üzerinde eğiliyor gibi, mide bulandırıcı bir sallantı, yer döşemeleri altımda sallanıyor. Hava birdenbire çok yoğun, nefes almayı zorlaştıracak kadar ağır geliyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor. Kalbim göğsümde şiddetli, acı verici bir şekilde atıyor, midem taş gibi düşüyor, serbest düşüş hissi yaşıyorum. Bir kez, iki kez, sertçe gözlerimi kırıpıyorum, bir şekilde hayal ettiğimi, zihnimin bana acımasızca oyun oynadığını, dün gecedan kalan bir kabus olduğunu umuyorum.

Ama gerçek. O gerçek. *Orospu çocuğu.*

Güneş ışığı Saint'in keskin çenesine, saçlarının koyu parıltısına yansıyor. Saint. O burada. Ve yürüyor.

evime doğru. Shephard'a doğru. Kızlarıma doğru.

Nefesim kesildi, boğazımda takıldı. *O burada ne arıyor?* Bu sözler, neredeyse duyulmayacak kadar zayıf, kimseye yönelik olmayan, imkansız bir şeye karşı yalvaran çaresiz bir fısıltıydı.

"O kim?" Bu soru bir yük treni gibi üzerime çöküyor, düşüncelerimi tam bir panik girdabına sürüklüyor. Shephard'ın sessiz sorusu mutfığın ani, derin sessizliğinde yankılanıyor, ama bu benim içimdeki çığlık. Her türlü mantıklı düşünce buharlaşır, duman gibi yok olur; onun burada olmasının imkansızlığını açıklayacak ve yaptığım şeyin yakıcı, inkar edilemez gerçeğini içermeyen bir neden bulmak için çaresizim.

Düzgün düşünemiyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan, uzak bir okyanus gibi kükreyen ses, damarlarımda atan kanın sürekli vızıltısı, hala mutfakta bulmacalarıyla oynayan kızlarımin masum kahkahalarını duymamı engelliyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, çılgınca kaçmaya çalışan bir kuş gibi, kanatları öfkeli bir ritimle çırpınıyor.

"Bu kişiyi tanıyor musun?" diye sorar Shephard.

Aniden nefes almam zorlaşır, her nefes alışım sığ ve çaresiz bir nefes olur. Steril mutfığın duvarlarının etrafımı sardığını hissediyorum, tanıdık rahatlık birdenbire daralıyor. Her içgüdüm bana bunu durdurmamı, her şey açığa çıkmadan, hayatımın kırılğan cephesi onarılamaz milyonlarca parçaya ayrılmadan onu durdurmanın bir yolunu bulmamı haykırıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum, sesim sabit ama utanç duygum onun hemen altında gömülü.

Shephard kapıya doğru kararlı adımlarla yürümeye başlar. Ona bağışlamak, kapıyı açmasını engellemek, onu tutup geri çekmek, fiziksel olarak yolunu kesmek istiyorum, ama sesim boğazımda takılı kalır, kuru, boğuk bir fısıltı.

Shephard, "Bir polis neden burada olsun ki?" der demez, Andi'yi kucağımdan neredeyse sertçe indiriyorum.

Sesi artık daha rahat, içinde hafif bir şaşkınlık var, sanki bu beklenmedik ziyaret onu biraz şaşırtmış gibi, gerçekten endişelenmiş değil. Gerçekte neler olup bittiğini bilmiyor, dışarıdaki polisin sadece rutin bir kontrol için burada olmadığını, sadece dost canlısı bir kamu görevlisi olmadığını bilmiyor. Ama *ben* biliyorum. Mide bulandırıcı bir kesinlikle biliyorum ve midemde biriken korku, soğuk, yapışkan bir sıvı gibi, neredeyse dayanılmaz. Tadı kül gibi.

Bacaklarım jöle gibi, altımda çökebilirmiş gibi hissediyorum, ama kendimi zorlayarak Shephard ile kapıya doğru yürüyorum, her adım devasa bir çaba gerektiriyor. Her adımda kendi idamıma, darağacına doğru yürüdüğümü hissediyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, Saint'in Shephard'ın arabasının etrafında yavaşça dolaştığını, bir avcı gibi etrafında daireler çizdiğini görünce nefesim kesiliyor. Hareketleri kasıtlı, ölçülü, korkutucu bir koreografi gibi, sanki zamanını iyi kullanıyor, sanki bu anda sahip olduğu mutlak, yıkıcı gücü biliyor gibi, görünmez ipleri çeken bir kukla ustası gibi.

Shephard'dan uzak duruyorum, aramıza birkaç adım mesafe koyarak, bir parça olsun soğukkanlılığımı korumaya, sakın bir görüntü sergilemeye çalışıyorum.

Shephard'ın eli kapı kolunda, yüzünde hala hafif bir şaşkınlık var. Kapıyı açıyor ve sanki ailemin, bir dalga tarafından vurulan kumdan kale gibi parçalandığını görebiliyorum. Kurduğumuz temeller, paylaştığımız hayat, hepsi inanılmaz derecede kırılgan geliyor, sanki tek bir yanlış kelime, tek bir yanlış bakış, tek bir mükemmel yalanla paramparça olabilecekmiş gibi.

Çılgılık atmak, Saint'e gitmesini, geldiği yere geri dönmesini söylemek istiyorum, ama donup kalıyorum. Felç olmuşum.

Saint başka neden burada olsun ki? Hiçbir iyi neden, hiçbir masum açıklama, gerçeğin en felaket verici, en acı verici şekilde ortaya çıkmasına yol açmayacak. O burada bir neden için, hesaplanmış, yıkıcı bir neden için ve bu neden ne olursa olsun, beni mahvedecek.

Shephard, sıcak bir misafirperverlikle verandaya çıkar ve ben kapıda donakalmış, elimle kapı çerçevesine tutunarak, parmak eklemlerim beyazlaşmış halde duruyorum. Bacaklarım her an çökebilirmiş gibi zayıf hissediyorum, ama kendimi hareketsiz kalmaya, yerimde durmaya, dik durmaya zorluyorum. Bu adamların ne kadar korktuğumu görmelerine izin veremem. Shephard'ın suçluluk duyacak bir şeyim olduğunu bilmesine izin veremem ve Saint'in şu anda ne kadar güçlü olduğunu bilmesine izin veremem.

Saint, Shephard'a kısa, küçümseyen bir bakış attı; sonra soğuk ve keskin bakışları bana yöneldi. Gözlerindeki bakış sert, okunamaz, cilalı obsidiyen gibiydi, ama çenesinin duruşunda, ağzının etrafındaki gerginlikte, kalbimi daha da aşağıya, mideye doğru çökertip, midemin dibine batıran bir şey vardı.

Tam üniforması içinde, tertemiz ve kusursuz, profesyonelliğin mükemmel bir maskesi. Rozeti parlıyor, gömleğinin koyu rengi omuzlarının genişliğini vurguluyor, kılıfındaki silah sert ve ürpertici bir varlık.

Ama gözleri... Gözleri bana kilitlenmiş, lazer ışınları gibi ruhumu delip geçen bir yoğunlukla odaklanmış. Ne yaptığını çok iyi biliyor, sanki yaratacağı kaosu, titizlikle planladığı duygusal yıkımı tam olarak farkında gibi. Çenesi sert, yüz hatları gergin, ifadesi ciddi, neredeyse tehditkar ve ben nefes alamıyorum. Hareket bile edemiyorum. Korku dolu bir heykel gibiyim.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Saint, sesi mükemmel bir şekilde ayarlanmış, profesyonel nezaketin timsali. Ama sesinde sinirlilik duyabiliyorum, ince, neredeyse algılanamaz bir alt ton. Yavaşça bakışlarını Shephard'a çeviriyor, gözleri gereğinden bir saniye daha uzun süre üzerimde kalıyor, kasıtlı, sessiz bir yıkım vaadi.

Saint en alt basamakta durur, varlığı uzaktan bile büyük bir gölge gibi durur, sinir bozucu bir güç yayar. "Sadece bölgede standart devriye geziyorum ve ziyaretçi kartınız olmadığını fark ettim."

ziyaretçi kartın olmadığını fark ettim." Sözleri rahat, neredeyse fazla rahat, tamamen ürpertici bir rahatlıkla söyleniyor.

Shephard başını eğdi, yüzünde şaşkınlık belirdi, kaşlarının arasında hafif bir kırısklık oluştu. "Ziyaretçi etiketi mi?" Sesinde şaşkınlık ve gerçek bir hayret vardı. Olanları anlamaya çalıştığını, bu tuhaf etkileşimi rahat ve öngörülebilir dünyasına uydurmaya çalıştığını görebiliyordum. Hafifçe omuz silktili. "Yıllardır buraya geliyoruz."

Saint başını sallar, ifadesi hiç değişmez, mükemmel, sarsılmaz bir maske gibidir. "Yeni ilçe yönetmeliği. Artık bu bölgeye giren ve çıkan tüm araçların ziyaretçi etiketi olması gerekiyor. Standart prosedür, bu ay uygulamaya konuldu."

Shephard, resmi bir park bile olmayan halka açık bir gölde bulunmak için etiket gerekliliğinin saçmalığına kısa, şaşkın bir kahkaha atıyor. Kahkahası hafif ve küçümseyici, sanki bu tuhaf karşılaşmayı rahat bir mizahla geçiştirmeye çalışıyor gibi.

Şu anda sahte bir gülümseme bile takınamıyorum. Ağzım pamuk gibi kurumuş, ellerim hafifçe titriyor, kendimi sakinleştirmek, hızla dengesizleşen bu gerçekliğe tutunmak için ellerimi önümde birleştiriyorum.

Saint'in yalan söylediğini biliyorum. Tüm varlığım bunu haykırıyor. Bu bölgede ziyaretçi kartı zorunluluğu yok ve hiç olmadı. Yıllardır bu göle geliyoruz ve bir kez bile böyle bir şeyle karşılaşmadık. Tehlikeli bir oyun oynuyor.

Bu riskli bir yalan, inanılmaz derecede cüretkar bir yalan, zihnimi mide bulandırıcı bir soru ve korku karışımıyla döndürüyor. Ne düşünüyor? Shephard'ın bu bariz uydurmaya inanmasını mı bekliyor? Ve daha da önemlisi, planı ne? Bu korkunç satranç oyununda bir sonraki hamle ne olacak?

Saint, Shephard'ın yerel yasalar hakkında ne kadar bilgisi olduğunu veya ne kadar az bilgisi olduğunu, ya da 'daki küçük yönetmeliklere ne kadar dikkat ettiğini bilmiyor. He's gambling on the hope that

Shephard, onun sözüne güvenecek, çok dikkati dağılmış ya da çok güvenilir, çok kibar olduğu için bunu sorgulamayacaktır. Ve bir an için, korkutucu ama umut verici bir an için, bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum. Shephard şüpheli görünmüyor, sadece kafası karışık, alnında hafif bir rahatsızlık kırıışıklığı var.

"Farkında değildim," diyor Shephard, sesi hala rahat, ama bana bakmak için dönüp onay ararken kaşlarında hafif bir kırıışıklık var. Yüzünde hafif bir şaşkınlık var, ama alarm, şüphe, suçlama yok. "Bunu biliyor *muydun*, Pet?"

Saint'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, nefes almamı zorlaştıracak kadar yoğun bir şekilde beni delip geçiyor. Shephard'ın Saint'in önünde bana taktığı lakap yüzünden kapı çerçevesine çivilenmiş gibi hissediyorum.

Pet.

Sanki söylediğim her kelime beni ele verecek, tehlikeli yalanımı ortaya çıkaracakmış gibi, zorlukla yutkunuyorum. Saint bana sertçe bakıyor, bakışları sabit, ve bunun bir sınav olduğunu biliyorum. Nasıl başa çıkacağımı, baskı altında çökecek miyim yoksa oyuna devam edecek miyim, yeterince iyi bir oyuncu muyum diye izliyor.

Bu an, bıçak sırtında yürümek gibi, çok önemli hissettiriyor. Tek bir yanlış kelime, tek bir tereddütlü bakış, benim için değerli olan her şeyi ortaya çıkarabilir.

Kafamı sallıyorum, sert, neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle, yüzüme hafif bir kayıtsızlık, mesafeli bir anlayış ifadesi takınıyorum, içimde parçalanıyor, parçalarım dağılıyor olsa da. Boğazımı temizliyorum, orada oluşan sıcak, acı verici yumruyu bastırmaya çalışıyorum, sesimin kırılmaması için mücadele ediyorum. "Evet," diyorum, sesim neredeyse titriyor, ince bir ses çıkıyor. "Bu yeni bir yasa. Ben... sana söylemeyi unuttum." Yalan dilimde ağır, kalın ve iğrenç bir şekilde yapışıyor, ama onu dışarı itiyorum, yeterince inandırıcı gelmesi için dua ediyorum, onun inanması için, kurtuluşum için dua ediyorum.

Shephard, açıklamamı hiç düşünmeden kabul ediyor gibi görünüyor. Hatta küçük, pişmanlık dolu bir gülümseme bile gösteriyor.

Bana elini uzatıyor, gülümsemesi rahat ve gevşek, sanki tüm bunlar onun için sadece büyük bir şaka, küçük bir rahatsızlık, eğlenilecek bir şey gibi. "Bana söylemeyi unutmuş," diyor Shephard hafif bir kahkaha atarak, Saint'e bakarken sesini yükseltir, sanki bu garip, rahatsız edici anı normal, hafif bir şeye dönüştürmek, bu garip, rahatsız edici anı normal, hafif bir şeye dönüştürmek için. Saint'ten bir gülümseme almayı, erkekler arası bir anlayışın paylaşıldığı bir anı umuyor.

Ama hiçbir şey elde edemez.

Saint'in ifadesi değişmeden, stoik bir maske gibi kalıyor. Bakışları bana sabitlenmiş, sarsılmaz, yoğun, karanlık ve delici. Buraya gülmek için gelmemiş, nazik sosyal nezaket için gelmemiş. Buraya bir şey anlatmak için gelmiş. Aramızdaki hava yoğun, boğucu, söylenmemiş bir tehditle yüklü ve onun rol mü yaptığını, bir aldatma ustası mı olduğunu yoksa bunun daha karanlık bir şey olup olmadığını anlayamıyorum.

Saint hala bana bakıyor, gözleri hafifçe kısılmış, sanki benim pes etmemi bekliyor gibi. Geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyor, gerilim uzayıp çekiyor, ta ki baskı altında kırılacağımı hissedene kadar.

"Sadece bu gece için buradayım," diyor Shephard, etrafında dönen girdaplardan, gözünün önünde oynanan ölümcül oyundan habersiz. Sakin bir şekilde konuşuyor, hala dostça davranmaya çalışıyor, gözünün önünde kopan fırtınadan tamamen habersiz. "Yarın sabah sekize kadar arabam gitmiş olacak. Bu seferlik görmezden gelebilir miyiz?"

O sadece kibar olmaya, küçük bir sorunu çözmeye, bu tuhaf konuşmayı bitirip birlikte kurduğumuz rahat, öngörülebilir hayata geri dönmeye çalışıyor, tüm bunların tek bir yıpranmış iplikle bağlı olduğunun tamamen farkında değil.

Saint sonunda Shephard'a bakar, ifadesi hala serttir, otoriter bir maske takmıştır, ama duruşunda bir değişiklik vardır, omuzlarındaki gerginlik hafifçe azalmıştır. He gives Shephard a tight nod, a curt,

profesyonel bir onay, çenesi sıkılmış, derisinin altında bir kas seğiriyor. "Sabah arabayı götürdüğünüzden emin olmak için geri geleceğim," diyor Saint, sesi düz, ama sözleri sadece bir sözden çok daha fazlasını hissettiren bir şeyle dolu. Sanki bir uyarı, profesyonel ses tonunun ürpertici resmiyetine sarılmış ince bir tehdit gibi. Söyleyiş şekli omurgamdan aşağıya doğru buz gibi bir ürperti gönderir, kemiklerime işler ve ben, mutlak, korkutucu bir kesinlikle, her kelimesinde ciddi olduğunu bilirim.

Bu sadece Shephard'ın arabasıyla ilgili değil, kontrole ilgili. *Bana*, henüz işinin bitmediğini, bunun henüz sona ermediğini, benim hala onun kontrolü altında olduğumu göstermekle ilgili. Ya da belki de, kocam olduğunu söylemediğim için kızgın olduğunu bana göstermek istiyor. Bu düşünce, ağızda acı ve hoş olmayan bir tat bırakıyor.

Shephard bana bakar, kaşını kaldırır, yüzünde şaşkınlık ve inanamama duygularının karmaşık bir karışımı vardır, sanki duyduklarına ya da az önce tanık olduklarına inanamıyormuş gibi. Yüksek sesle söylemez, ama gözlerinde görebiliyorum: *Bu adam deli. Bu tuhaflığın ötesinde bir şey. Ve korkutucu, geçici bir an için, kendimi ona katılıyorum. Haklı olabilir. Bu saf, katıksız bir delilik olabilir. Ama sonra kendimi geri çekiyorum, çılgınca bir zihinsel çekişmeyle.*

Hayır, bu Saint.

Bu Cam.

Emin olamıyorum.

Karakter ve ilham perisi, fırtınadaki suluboya boyaları gibi birbirine karışıyor. Saint'in şu anda sadece Cam'in kıskanç ve sahiplenici rolünü oynadığını mı, yoksa görünmez ve tehlikeli bir sınırı aştığını mı, karakterin adamı tükettiğini mi bilmiyorum. Her halükarda, göğsümde kaynayan soğuk ve yapışkan korku, kaburgalarımın yapışarak gitmek bilmiyor.

Sanki durum daha da kötüye gidemezmiş gibi, ipeksi bir elbisenin üstünde turuncu bukleler görüyorum, araba yolunda ilerliyor.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldıyorum, çoğunlukla kendi kendime, ama Shephard bana bakıyor.

"O kim?"

"Merhaba!" diye şarkı söyler gibi, çılgınca elini sallayarak. "Sadece yürüyüşe çıkmıştım ve çocuk sesleri duyduğumu sandım!"

"Komşumuz. Evin sahibi."

Mari ona ulaşır ulaşmaz Saint'in gözleri tekrar bana çevrildi. "Merhaba memur bey. Sizi tekrar görmek ne güzel." Mari'nin gözleri Shephard'a kaydı. "Peki siz kimsiniz?" diye sordu, merdivenleri çıkarken elini uzattı. "Ben Mari."

"Shephard. Ben Petra'nın kocasıyım."

Mari durur. Bana bakar. Sonra Saint'e bakar.

Sonra tekrar Shephard'a. Sonra tekrar bana. "Oh. Ne kadar eğlenceli." Beni öldürün.

"Ben gidiyorum," der Saint, Shephard'ın bugün ortaya çıkmasından bu yana ilk kez içimi rahatlatan bir söz. Şapkasını bana doğru eğerek, yavaş ve kasıtlı bir hareketle, gözlerini benden ayırmadan, beni delip geçerek, beni esir alarak. "İkinize de iyi geceler." Söyleyişinde, ağzının hafif kıvrımında, tüm bu olanlardan, benim dehşetimden, Shephard'ın bilgisizliğinden eğlenmiş gibi bir hava var.

Sonra dönüp Mari'ye şapkasını kaldırarak selam verir, hareketleri akıcı ve telaşsızdır, ve arabasına doğru geri yürür, her adımı ölçülüdür, sanki yarattığı etkiyi, benim derimin altına ne kadar derinden işlediğini tam olarak biliyormuş gibi. Sessiz, yırtıcı bir kayma ile siyah araca biner. Ciğerlerimdeki hava ince, yetersiz gelir, ama nefesimi verebildiğim kadar veririm.

"Peki bu ikisi kim?" diye sorar Mari, kapının önünde duran kızları işaret ederek.

"Andi ve Chloe," diyorum, sözlerim kesik kesik. "Mari, başka bir zaman gelebilir misin? Akşam yemeğine oturmak üzereydik."

Birkaç kez gözlerini kırptırır. Çok fazla kez. "Elbette yapabilirim. Sadece şirketinize kendimi tanıtmak istedim." Shephard'a bakar

Shephard'a bakar. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin. Yolun sonunda bulunuyoruz."

"Elbette," der Shephard.

Mari arkasını döner dönmez, kabine geri girerim, ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, kapıyı kapatırken onları kontrol etmek için yanlarıma bastırmak zorunda kalırım. Mandal, abartılı bir kesinlikle tıklar. Bacaklarım zayıf hissediyor, sanki her an pes edeceğim gibi, bu yüzden doğrudan şarap rafına giderim, titreyen ellerim çaresiz bir aciliyetle şişeyi kapar.

Kendime bir kadeh dolduruyorum, kırmızı sıvı kenarından hafifçe taşıyor. Düşüncelerim, saf panik, yakıcı pişmanlık ve bu durumun benim kontrol edebileceğimden, hatta anlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde kontrolden çıktığına dair kemiren, korkutucu bir farkındalıkla karışık bir karmaşa halinde.

Shephard, şaşkın bir gülümsemeyle başını sallayarak ocağın başına geri döner, mutlu bir cehaletin resmini çizer. "Bu çok tuhaftı," der, sesi hafif, eğlenceli bir tonla, sanki bu garip karşılaşmayı çoktan unutmuş, geride bırakmış ve zihnindeki "tuhaf olaylar" dosyasına kaldırmış gibi. Tencerenin altındaki ateşi tekrar yakar ve ocaktaki tencereyi karıştırır, sarımsak kokusu aniden bastırır, konuşurken sırtı bana dönüktür, omuzları rahattır. "Neden birdenbire bu kadar katı davranmaya başladılar acaba?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Sesim gergin, boğazım sıkışmış, kuru ve kaşıntılı, ama mümkün olduğunca rahat ve kaygısız görünmeye çalışarak cevap veriyorum.

Shephard bana doğru yürür ve kollarıyla beni sıcak, tanıdık bir kucaklamayla sarar. Beni kendine çekip başımın üstüne bir öpücük kondurur. Onun kokusu temiz, rahatlatıcı, *güven vericidir* ve içim hala sarsılmış, kaotik bir fırtına içinde olsa da, bir an için beni sakinleştirir.

"Sanırım burada tek başına olman iyi bir şey," diyor, sesi yumuşak, endişe ve sevgi dolu, göğsünde koruyucu bir uğultu var. Beni sakinleştirmeye,

güvende hissettirmeye, benim dayanağım olmaya çalışıyor, ama sözleri sadece paniğin göğsüme daha da derinlemesine saplanmasına, soğuk, keskin bir bıçağın bükölmesine neden oluyor. İroni, boğazımda takılan acı bir kahkaha. *Yalnız*. Yalnız olmaktan çok uzağım.

Yüzümdeki kaslar bu çabadan dolayı ağrıyarak zoraki bir gülümseme takınıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Evet. Bu... rahatlatıcı," diyorum, sözlerim boş, anlamsız, gerçek bir duygu içermiyor. Bunu en ikna edici sesimle söylüyorum, kitap imzalamalarında ve röportajlarda kullandığım sesimle, ama her hece bariz, acı verici bir yalan gibi geliyor. Bütün bunların rahatlatıcı hiçbir yanı yok. Saint'in habersiz gelmesi, bana attığı ürpertici bakış, kasıtlı yalanı ve elbette, inşa ettiğim her şeyin, değer verdiğim her şeyin, bir kasırgada kart evi gibi etrafımda çöküp gitmesinin yarattığı korkunç tehdit.

Bu rahatsız edici. Derinden, çok derinden rahatsız edici.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gecenin geri kalanı çok daha az rahatsız edici geçti. Aslında, hiçbir olay olmadan geçti. Panik atağımı kontrol altında tuttum ve normalmiş gibi davranarak akşam yemeğini yedim. Mari geri gelmedi, Saint de öyle. Şimdilik.

Shephard'ın mükemmel baharatlanmış tavuğunun her lokması ağızımda kül gibi hissettiriyordu. Gülümsedim, başımı salladım, kızlara okulda geçirdikleri hafta hakkında sorular sordum, ama tüm bunlar olurken kendimi dünyanın en kötü eşi ve yüzyılın en kötü annesi ödülünü kazanmış gibi hissediyordum. Boynumda ağır bir şekilde asılı duran, lekelenmiş görünmez bir madalya hissedebiliyordum.

Günün erken saatlerinde beni saran keskin gerginlik, şimdi daha derin, daha ağır bir şeye dönüştü. Bundan kurtulmanın kolay bir yolu yok. Shephard bulaşıkları yıkarken, kızların misafir odasından gelen tanıdık çığlıkları eşliğinde normal bir akşamın rutinini sürdürüyoruz, ama hiçbir şey normal gelmiyor. Her şey sahte bir sahne dekoru ve ben bu gece berbat bir oyuncuyum. Kızların dişlerini fırçalamasına yardım ederek, nane kokusunun geçici rahatlığıyla, onları parlak renkli yorganlarına sokarak, uykuya dalarken alınlarına öpücükler kondurarak, yatma vaktinin rutininde kendimi kaybetmeye çalışıyorum. Anneliğin tanıdık rahatlığı zihnimi rahatlatmalı, beni sakinleştirmeli, ama öyle olmuyor. Sadece keskin suçluluk duygusunu daha da artırıyor.

Kızlar saat dokuzda yatmaya giderler, misafir odasında birlikte uyurlar. Bir an kapılarının önünde durup, huzurlu, masum yüzlerini izliyorum, kalbim beni yutacak kadar derin bir suçluluk duygusuyla ağırlaşıyor. Shephard ile kurduğum hayatı, onların annesi olarak değer verdiğim hayatı, şimdi derimin altında atan karanlık, yasadışı sırra karşı geri dönülmez bir şekilde ihanet ettiğim gerçeğiyle nasıl barışabilirim? Suçluluk duygusu beni kemiriyor, midemi

sıkı, acı verici düğümler haline getiriyor, ısrarcı, fiziksel bir hatırlatma. Ama onu olabildiğince derine, inkar katmanlarının altına gömüyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum.

Kanepeye doğru yürürken Nora'ya mesaj atıyorum. Shephard ve kızlar habersiz geldiler. Gönder tuşuna basıyorum.

Hemen, "Hayırrrrrr" diye cevap verir. Pislik!

Kanepede Shephard'ın yanına oturur ve onun cevabına gülümserim. Yazar olmanın ve yazma havasına girmenin ne demek olduğunu bilir, ama bunu anlamayan insanlar tarafından sayısız kez kesintiye uğramanın da ne demek olduğunu bilir. Bu yüzden evden uzakta bir yerde yazmak zorundayım, çünkü evim sürekli bir döner kapı gibidir. Bir çocuk gelmezse, diğeri gelir, ya da Shephard, ya da kız kardeşim, ya da annem, ya da UPS kuryesi. Gerçi UPS kuryesi genellikle benim hatamdır. İşle ilgili duygusal olduğumda internetten alışveriş yapma eğilimim vardır.

Çok fazla paket teslimatı alıyorum.

Shephard, ben kanepeye uzandığımda yaptığı şeyden başını kaldırmıyor. Kızlar odadayken rahatsızlık hissetmiyoruz, ama sadece ikimiz olduğumuzda, aramızda daha önce olmayan bir mesafe var, ya da belki de her zaman vardı, ama şimdi kocaman bir uçurum haline geldi. Yazmayı bırakıp para sorunları başladığından beri, birbirimizi övmekten çok tartışıyoruz. O şimdiye kadar rahat bir hayat yaşadı.

Şimdi ise sürekli stres altında. Ben daha iyi para kazanmaya başladığımda, stresini azaltmak için daha düşük maaşlı bir işe girdi, ama şimdi pişman. Bunu açıkça söylemiyor, ama ara sıra küçük ipuçlarıyla ima ediyor. Ben sadece görmezden geliyorum. Elbette, yaşadığım duygusal travmayı anlayan bir kocam olmasını isterdim, ama sanırım her iki eş de maddi yükün etkisini hissediyor, bu yüzden onun da stres altında olduğunu anlıyorum.

Fiziksel olarak yanımda, kot pantolonunun kumaşı üzerinden bacağıma değen tanıdık sıcaklığıyla, ama zihinsel ve duygusal olarak, farklı gezegenlerin yörüngesinde dönen, birbirinden çok uzak dünyalarız.

Dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerinde duruyor, ekran yüzüne soluk bir ışık saçıyor, parmakları tuşlara basarak işlerini, faturaları, sıradan ve sorumlu bir şeyi hallediyor.

Odaklanmış, yazdığı rapor veya e-postaya dalmış, konsantrasyonundan dolayı kaşları çatılmış. Aramızdaki değişimi hissediyor mu acaba, aramızdaki uçurumun genişlediğini, aramızdaki sessizliğin konuşulmamış şikayetlerle kalınlaştığını hissedebiliyor mu? Yoksa gerçekten farkında değil mi?

Onun, benim öptüğüm son erkek olmadığını bilmiyor. Beni çıplak gören son erkek. İçime giren son erkek. Bu düşünce, midemde soğuk, ağır bir taş gibi duruyor.

Televizyon açık, ekranında adını bile hatırlayamadığım bir diziden kaotik sahneler yanıp sönüyor. Uzaklardan silah sesleri, dramatik müzik. Ama dikkatimi veremiyorum. Karakterler ekranda hareket ediyor, ben ise söylediklerini zar zor algılıyorum. Aklım başka yerde.

Shephard'ı daha önce hiç aldatmadım. Hiç böyle bir istek duymadım bile. Yıllar boyunca evliliğimiz sağlamdı, ortak geçmişimiz, sessiz dostluğumuz ve belki ateşli olmasa da istikrarlı ve gerçek bir aşk üzerine kurulmuştu. Elbette inişler ve çıkışlar yaşadık. Her uzun süreli ilişkide olduğu gibi. Para stresi, ebeveynlik konusunda anlaşmazlıklar, rutinin doğal akışı. Ama asla, *asla* bir ilişki yaşayacak, o çizgiyi aşacak türde biri olacağımı düşünmemiştim. Bu tür şeyler başka insanlara, başka ilişkilerde olur. Benimkinde değil. Kendimi onlardan daha iyi, daha güçlü, daha mantıklı biri sanıyordum. Ama işte buradayım, kendi seçimlerimin yıkıcı sonuçlarının altında batıyorum, hiç yapmayacağımı düşündüğüm, yapabileceğimi hiç hayal etmediğim seçimlerin.

Ve bu çok kolaydı. *Fazla* kolaydı. O anlarda Shephard'ı neredeyse hiç düşünmedim. Saint etrafta olduğunda, onun yoğunluğu ortamı doldurduğunda, Shephard gözden kaybolmuş, akıldan çıkmıştı. *Neden?* Neden sevdiğime söz verdiğim adamı

"Dinliyor musun bile?" Shephard'ın sesi, beklediğimden daha keskin, düşüncelerimi kesiyor. Şimdi bana bakıyor, dizüstü bilgisayar dizlerinde yarı kapalı, gözlerinde bir anlık sinirlilik var.

"Dinliyor musun sen?" Shephard'ın sesi, beklediğimden daha keskin, düşüncelerimi kesiyor. Şimdi bana bakıyor, dizüstü bilgisayar dizlerinde yarı kapalı, gözlerinde bir anlık sinirlilik var.

"Ne?" Gözlerimi titreyen ekrandan yüzüne çeviriyorum. "Üzgünüm. Sadece... yorgunum." Yalan anında, otomatik olarak çıkıyor ağızımdan.

O, küçük, yorgun bir sesle iç çeker. "Sadece, nihayet gider raporumuzu hazırladım, ama muhasebeciyle görüşmeden önce tüm faturaları listelediğimden emin olmak istiyorum. Eğer kendini iyi hissediyorsan, sabah ben ve kızlar çıkmadan önce bazılarını gözden geçirebilir misin?" Ses tonu dikkatlice tarafsızdır, ama *"eğer kendini iyi hissediyorsan"* derken sesindeki ince düşüşü yakalarım, endişeyle sarılmış dikenli tel gibi.

Tanıdık bir kızgınlık hissediyorum. Onun ruh hali, benim kariyerimdeki dalgalanmalara göre değişiyor gibi görünüyor. Kitaplarım raflardan uçarken, avanslar büyükken, o benim en büyük destekçimdi ve ince bir şekilde, menajerim, mali danışmanımdı, başarıımızdan gurur duyuyordu. Ama şimdi, son kitabımın aldığı tepkiyle, iptal kültürünün sert bir şekilde etkisini göstermesiyle, yaratıcılığımın aylardır kurumuş olmasıyla... şimdi durum farklı. Gurur, başka bir şeye dönüştü. Ve sanki bir şehitmiş gibi davranıyor, kötü seçimlerimden bizi kurtarıyor.

Sanki benim başarılarımı sahiplenmek istiyor, ama başarısız olduğumda, hepsi benim suçummuş gibi davranıyor.

"Para sorunu, kafamda düşünmek istediğim son şey, Shephard," diyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Bu yüzden kulübeye geldim, para sorunlarımızı *çözmeye* çalışmak için. Bunları ayrıntılı olarak ele almak, yazarlık tıkanıklığımı daha da kötüleştirecek."

Kaşlarını kaldırıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Tabii. Kuyu biraz kurumuş görünüyor Petra ve ilham bulacağını ummaya devam edemem."

ilham bulacağını ummaya devam edemem. İyi niyet faturaları ödemiyor. Bir şeyler üretmek ödüyor."

"Bilgin olsun, buraya geldiğimden beri kitabın yarısından fazlasını yazdım. Sorduğun için teşekkürler. Bir süre çok iyi gidiyordum ama..."

Shephard telefonunu yanına koydu. "Sen gelene kadar mı?"

İç çekiyorum. "Önümüzdeki hafta sonu Chloe'nin doğum günü için iki günlüğüne eve gitmem gerekiyor. Neden iki gün daha yazma günlerimi kesintiye uğratmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün bilmiyorum. Bu, tüm hafta boyunca en fazla üç gün yazabileceğim anlamına geliyor. Bu yeterli değil ve yazmayı istediğim zaman yazıp istediğim zaman bırakamam."

"Kızlar seni özledi," diyor keskin bir sesle. "Seni seven insanlar olduğu için üzgünüm." Ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru yöneliyor.

"Bu adil değil..." Of. Ellerimi yanımdaki kanepeye bırakıp inledim. "Bu adil değil. Yazmak tuhaf bir şey ve yalnız kaldığımda en iyi şekilde çalıştığımı biliyorsun. Seni seviyorum, kızlarımı seviyorum, ama sanki bir hafta bile bana ihtiyaç duymadan geçiremiyorsun. Ben ne zaman rahatlayacağım?"

"Buraya geldiğinden beri *Love Island*'ın kaç bölümünü izledin? Bana her gün bütün gününü yazarak geçirdiğini söyleyemezsin. Ben çalışıyorum, kızları izliyorum, bir yandan da muhasebecimizle görüşmemiz için mali durumumuzu nasıl düzene sokacağımızı düşünmeye çalışıyorum. Bir tatilin nasıl... Anlayamadığım için üzgünüm." Etrafına bakınıyor. "Buraya kulübe bile denemez. Rüya gibi bir evde tatil yapmak nasıl işkence olabilir ki? Tek istediğim bazı rakamlara bakman. Benim hatam. Kendim yaparım."

Sert ve kesin bir darbe. Her zaman paraya, kariyerime, uzun süredir ana gelir kaynağı olduğum gerçeğine dönüyor. Ve şimdi zorlanıyorum, bu her şeyi dengesiz hale getirdi ve o bunu pek iyi karşılamıyor.

"Çalışmadığımı mı ima ediyorsun?" Sesim yükselir, savunmacı bir öfke yanaklarımı kızartır. "Bu tür bir baskı altında yazmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Bu tür bir baskı altında, tüm bu gürültü içinde yazmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Tezgaha yaslanıp kollarını kavuşturur, yüzündeki ifade sertleşir. "Baskı mı? Petra, sen yazarak geçiniyorsun. Ben ise bütün gün toplantılarda oturup, hesap tablolarıyla ve şirket politikasıyla uğraşıyorum, işimi kaybetmemek için çabalıyorum, yoksa üniversiteden yeni mezun bir çocuk gelip benim yaptığım işi yarı fiyatına yapar. Bana baskıdan bahsetme. Ve açıkçası, *gürültünün* kısmen senin kendi eserindir. Daha tanınmak istemedin ve ben de sana, kitaplarından birinin uyarlanması için izin vermenin hayatını daha stresli hale getireceğini söylemeye çalıştım."

"Yani şimdi benim başarım mı sorun? Benim *eksikliğim* başarıydı."

"Hayır, sorun çok para kazanmış olman ve şimdi hiç kazanamaman. Yazıyor olmana seviniyorum, ama burada olmamızdan rahatsız olmana biraz sinir oldum. Bir gün bu kitabı yapmayacak ya da bozmayacak. Biraz cadalozluk yapıyorsun."

Ağzım açık kalır.

Onunki hemen gerilir.

Bana doğru adım atar ve beni kucaklamak için çeker. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ben sadece... Stresliyim, tamam mı?"

Evlendiğimiz onca yıl boyunca, bana hiç bu kelimeyi kullanmamıştı.

"*Sana* cadaloz demedim. Sadece... *Tanrım*. Mali geleceğimiz, senin altı ayda bir bestsellerlar yazdığın zamanki kadar güvenli değil. Tek istediğim, harcamaları gözden geçirmen, ama sen sanki ailemiz için yaptıklarını takdir etmiyormuşum gibi davranıyorsun." Geri çekilir ve gözlerimin içine bakar. "Sadece biraz yardıma ihtiyacım var, Petra. *Karımdan*."

Sözler havada asılı kalır. *Karım*. Benim muhteşem bir şekilde başarısız olduğum rol.

O tamamen yanlış değil. O da bir yük taşıyor. Ama yaratıcı engeli, kamuoyunun eleştirisinin duygusal yükünü gerçekten anlayamıyor olması, çok destekleyici gelmiyor. O

her zaman benim başarılı, sorunsuz bir yazar olmamı istiyor, tüm bu yükün altında ezilen dağınık bir insan olmamamı. "Biliyorum," diyorum, sesim yumuşuyor, öfkem azalıyor geride sadece yorgunluk bırakarak. "Biliyorum. Sadece... vites değiştirmek zor. Şu anda kafam o durumda değil. Ve... diğer her şey de var." Neredeyse *Saint* diyecektim, ama isim boğazımda takıldı, tehlikeli bir sır gibi.

O sadece iç çekip beni bırakır. Son zamanlarda olduğu gibi, konuşma çözülmeden, çıkmaza girer. İkimiz de söylemediğimiz şikayetlerimizle, sessiz öfkelerimizle baş başa kalırız. O stresli, ben suçlu ve yaratıcılığım bastırılmış, para durumu ise sürekli bir gerginlik kaynağı.

Onun yorgun yüzüne bakıyorum ve suçluluk duygusu içimi kemiriyor. O kötü bir adam değil. Ailemiz için çok çalışıyor. Ama eskiden bu boşlukları dolduran bağ, kıvılcım, *anlayış* artık zayıflamış durumda. Ve ben durumu daha da kötüleştirdim.

Burada *Petra* gibi hissetmiyorum, bu yüzden onun ortaya çıkıp gerçek hayatımı yaratıcı yalnızlığıma sokması rahatsız edici.

Bu yazma haftaları bana kendi cildimden çıkıp tamamen başka birinin cildine girme fırsatı veriyor. Bazen yazdıklarıma o kadar dalıyorum ki, sadece karakteri yaratmakla kalmıyorum, onun haline *geliyorum*. Sanki aynı anda iki dünyada yaşıyorum: birinde Petra'yım, mücadele eden ama dışa dönük sadık bir eş ve anne; diğerinde ise o anda yazdığım karakterim, sadece kitabımın sayfalarında var olan, sonuçların yükünü taşımayan biri.

Bazıları buna "Metod yazımı" diyor ve sanırım yaptıklarımın suçunu buna yükleyebilirim, bu sefer hikayeye kendimi çok fazla kaptırdığım gerçeğine yükleyebilirim. Karakterlerin kontrolü ele almasına izin verdim, anlatının beni tüketmesine izin verdim ve bir süreliğine kontrolün artık bende olmadığını hissettim. Ama bu yaptıklarımı mazur göstermez. Bir seçim yaptığım, asla geri alamayacağım bir sınırı aştığım soğuk ve sert gerçeği değiştirmez.

Kocamdan, az önce kanepeye oturup hesap tablolarını inceleyen adamdan, aldattım. Ve tek yapabileceğim, bunu asla öğrenmemesi için dua etmek. Çünkü öğrenirse, evliliğimizi ayakta tutan zayıf ip kopacak.

Onun bunu bilmesi, Shephard'ın gözlerinde o ham, yaralı acı ve ihanetle bana bakması düşüncesi midemi bulandırıyor, mide bulandırıcı, ekşi bir yanma hissi yaratıyor. Bu onu mahvederdi. *Bizi*, özenle, acı verici bir şekilde tuğla tuğla inşa ettiğimiz hayatımızı mahvederdi.

Her zaman kendimi kontrol edebilme yeteneğimle, kurguyu gerçeklikten ayırabilme yeteneğimle, hayal gücümle hayatım arasındaki çizgiyi koruyabilme yeteneğimle gurur duymuşumdur. Ama şimdi her şeyin, hiç beklemediğim bir şekilde, birbirine karıştığını, ayırt edilemez hale geldiğini hissediyorum.

Shephard dizüstü bilgisayarını yumuşak ve kararlı bir tıklama ile kapatır, keskin ve kesin bir ses, aramızda yerleşmiş olan ağır sessizliği bozar. Kısa süren konuşmamızdan bu yana dakikalar geçmiştir, bu dakikalar buzdolabının sessiz uğultusu ve televizyonun düşük ses seviyesi ile doludur. Dizüstü bilgisayar kucağından alıp yanındaki kanepeye koyar, hareketleri yavaş ve bilinçlidir, sanki derin ve önemli bir şeyi düşünüyormuş gibi. Bana baktığını hissedebiliyorum, bakışları uzayıp gidiyor, cildimde sıcak, tanıdık bir ağırlık hissediyorum, ama gözlerine bakamıyorum. Bunun yerine, televizyonu izliyormuş gibi yapıyorum, gözlerimi ekrana sabitleyerek, parlak renklere odaklanıyorum, saçma sapan programda neler olduğunu hiç anlamasam da, konusu anlamsız bir bulanıklık olsa da.

"Bunu beklemiyordum," diyor.

Neyi beklemiyordun? Midem soğuk ve boş bir şekilde sarsılıyor.

Göğsümde sıcak ve boğucu bir panik hissediyorum. Bir an için, korkunç, kesin bir gerçeklik beni sarar: *O biliyor*. O biliyor. Sanırım o, bir şekilde, imkansız bir şekilde, gerçeği çözmüş. Ona dönüyorum.

Hemen, nabzım hızlandı, kulaklarımda çılgın bir ritim atıyordu.

"Neyi beklemiyordun?" diye soruyorum, sesim istemediğim kadar keskin çıkıyor, ani ve ezici korkumu ele veriyor.

Gölümsüyor, yumuşak, neredeyse hüzünlü bir ifadeyle, gözleri nazik ama araştırmacı, benim maskemin ötesine bakıyor. "Burada olduğumuz için mutlu olmadığın." Bunu basitçe söylüyor, bir suçlama olarak değil, bir gözlem olarak. Beni yakından izliyor, cevabımı bekliyor, ama açıkça görülüyor ki, yüzeyde olanların ötesinde bir şeyden şüphelenmiyor — yaratıcı hayal kırıklığım, yalnızlık ihtiyacım.

Onun körlüğü hem bir rahatlama hem de yeni bir tür acı.

Gerçekten rahatlayamıyorum. Göğsümdeki sıkışma devam ediyor. "Ne? Tabii ki mutluyum," diyorum, ama kendi kulağıma bile zorlama, boş, inandırıcı olmaya çalışan acınası bir girişim gibi geliyor. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum, dudaklarımı rahatmış gibi büküyorum, ama bunun gözlerime ulaşmadığını biliyorum, gözlerim hala geniş ve korkmuş hissediyor.

Shephard'ın ifadesi anlayışlıdır, ancak bunda acı tatlı bir şey vardır, ince bir melankoli alt tonu. "Sen ritmini yakalamıştın ve biz seni böldük. Önce aramalıydım. Özür dilerim. Sanki seni rüyandan uyandırmışız gibi, Petra."

Kendimi tutamayıp kısa, acı bir kahkaha attım, sesim kaba ve kuruydu. "Ya da bir kabustan," diye mırıldandım, sözler durduramadan ağzımdan döküldü, ham, kontrolsüz bir itiraf. Ona baktım, sesimdeki gerginliği, karanlık çift anlamı fark etmemiş olmasını umarak, ama o sadece tekrar güldü, hafif, önemsiz bir kahkaha, tamamen farkında değildi.

"Kendine karşı her zaman çok sert davrandın," diyor, başını sallayarak, sesinde sevgi dolu bir öfke var. "Ama işe yarıyor. Buraya her geldiğinde, yepyeni bir kitabın taslağıyla ayrılıyorsun. Burası senin sihirli yerin. Sana inanıyorum ve sana bağırdığım için özür dilerim. Buraya gelip sana yük olmak adil değil."

O haklı.

Ama duymam gereken sözler ağzından dökülse de, yazdığım her kitabın içine kattığım kan, ter ve gözyaşlarını, ruhumun bir parçasını oyup sayfaya bıraktığımı gerçekten anlamıyor.

Onun için bu kaçamaklar mini tatiller, enerji toplamak ve ilham bulmak, rahatlamak ve sonra da bitmiş bir hikaye, yeni bir ürünle eve dönmek için akıllıca bir yol. Asla ıstırabı sormaz, sadece mali durumu sorar.

Onu bunun için suçlamıyorum. Nasıl suçlayabilirim ki? Beni seviyor, kendi tarzında destekliyor ve kendi pratik Shephard tarzında yazmanın kolay olmadığını anlıyor. Ama kimse, kendisi bir kitap yazmamışsa, kendi özünü bu kadar soyut bir şeye dökmemişse, bunun duygusal olarak ne kadar yorucu, ne kadar tüketici olduğunu *gerçekten* anlayamaz. Bu sadece klavyede yazmak için harcanan saatler değil, tüm o kan, ter ve gözyaşlarının ardından gelenler, ve pek çok insanın bunu parçalara ayırıp, senin boktan biri olduğun için tüm bu çabaların anlamsız olduğunu söylemesi.

Ve ben öyleyim. Birçok yönden boktan bir insanım.

Kanepede bacaklarımı altına çekmiş oturuyorum, nefesimin düzenli ritmine odaklanmaya çalışıyorum, televizyonun yumuşak ışığı odanın her yerine, Shephard'ın yüzüne titreyen gölgeler düşürürken, çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

İçimdeki kargaşadan tamamen habersiz olan Shephard, her zamanki rahatlığıyla uzanıp ayak bileğimden birini tutuyor, dokunuşu sıcak ve tanıdık, alışılmış bir hareket. Bacağımı kendine doğru çekiyor, ben uzanana kadar nazikçe çekiyor, vücudum onun altında uzanıyor, tıpkı daha önce binlerce kez olduğu gibi. Ama bu sefer bir şey farklı. Bir şey derinlemesine, geri dönüşü olmayan bir şekilde yanlışı geliyor.

Üzerime çıkarken, vücudu rahatlatıcı, tanıdık hissettirmesi gereken bir şekilde üzerime bastırıyor, ama doyumsuz, ezici bir suçluluk duygusu göğsümü kaplıyor. Bu kanepe

Saint ile yaptıklarımla lekelenmiş ve şimdi Shephard, birkaç gün önce Saint'in olduğu pozisyonda üstüme çıkıyor.

Saint'in hatırası — elleri, dudakları, vücudu — kafamdan silemediğim rahatsız edici bir düşünce gibi, Shephard'ın yüzünün üzerine canlı ve istenmeyen bir şekilde yansıyor.

Beni öpüyor, dudakları yumuşak ve tanıdık, nefesi sıcak, ama kendimi eskisi gibi, olması gerektiği gibi bu öpücüğe kaptıramıyorum. Öpücüğün her saniyesi sanki bir ihanet gibi geliyor, ondan sakladığım sırrı acı bir şekilde hatırlatıyor.

Ağızına bastırılmış bir yalan.

Öpücüğün uzun sürmeyeceğini biliyorum. Shephard, böyle anlarda tahmin edilebilir biridir. Her zamanki gibi, işler çok kızıışmadan, tutku gerçekten alevlenmeden önce yatak odasına geçecek.

O yatak odasında sevişmeyi seven, metodik, dikkatli, neredeyse... ritüelistik biridir. Her zaman böyle olmuştur, her zaman kontrollü, her zaman planlıdır. Bu davranışında güven verici, rutinde, öngörülebilirliğinde rahatlatıcı bir yan vardır, ama bu gece boşucu geliyor, sanki çok uzun süredir takip ettiğim bir senaryoda sıkışıp kalmışım gibi, artık repliklerimi hatırlamadığım bir oyunda.

Daha önce kanepede spontane seks yaptığımızı hatırlamıyorum. Ne kadar uzun süredir birlikte olduğumuzu düşününce, bu düşünce bana tuhaf geliyor. Yakınlığımız her zaman bir kalıba, ikimizin de anladığı bir ritme, rahat bir dansa uyuyordu. Sürprizlere, çılgın bir coşkuya, spontane olmaya pek yer yoktu.

Yine de Saint ile her şey ham, öngörülemez, daha önce hiç hissetmediğim türden bir pervasız enerjiyle doluydu. İki erkek arasındaki, iki deneyim arasındaki kontrast şaşırtıcı, frekansta sarsıcı bir değişim. Yanlış olduğunu bilsem de, zihnimde onları karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. know it's unfair to Shephard, to our history, to

inşa ettiğimiz her şeyi. Ama karşılaştırma yine de yapılıyor.

"Hadi yatmaya gidelim," diyor Shephard, tahmin edilebileceği gibi, sesi yumuşak ve sevgi dolu, tanıdık bir davet. Alnımı öpüyor ve uzaklaşıyor, aramızda her zaman olduğu gibi, bu dikkatli, kontrollü mesafeyi hatırlatacak kadar bir boşluk bırakıyor. Kafam başka yerde olsa da, hala kendi ördüğüm yapışkan yalanlar ağında sıkışmış olsa da, başımı sallıyorum.

"Tamam," diyorum, gözlerime ulaşmayan bir gülümseme zorluyorum. "Hemen geliyorum. Önce göndermem gereken birkaç e-posta var." Yalan korkutucu bir kolaylıkla ağızımdan çıkıyor.

"Acele etme. Zaten duş almam lazım." Shephard'ın sesi sıcak, hatta mırıldanır gibi, tanıdık, karmaşık olmayan bir sevgiyle doludur, sanki omuzlarıma ağır bir battaniye örtülmüş gibi hissettirir. Kanepeden kalkar, memnun bir iç çekişle kollarını başının üzerine uzatır, yumuşak, neredeyse mırıldanır gibi bir ses çıkarır, sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi, sanki Saint ile olan rahatsız edici karşılaşma sadece tuhaf bir ara vermiş gibi.

Sanki her şey tam olması gerektiği gibi, onun öngörülebilir, rahatlatıcı evreninde mükemmel bir şekilde uyumluymuş gibi. Geçerken eli benimkine hafifçe dokunuyor, hafif bir sıcaklık hissediyorum, sonra koridordan yatak odasına doğru ilerliyor. Adımları sağlam, düzgün, varlığı farkında olmadan bir rahatlık hissi yayıyor. Ama bu gece ondan rahatlık alamıyorum. Şimdi değil. Yaptığım şeyden sonra değil.

O anın hatırası tüylerimi diken diken ediyor, *onun* kokusu hala hayalet bir parfüm gibi bana yapışmış durumda.

Yatak odasının kapısı yumuşakça kapanır, sessiz, neredeyse algılanamaz bir tıklama sesi, oturma odasının ani, boşluklu sessizliğinde bir silah sesi gibi yankılanır. Nefesimi tutarak, kulaklarımı dikip, onun arkasından banyo kapısının kapanmasının belirgin sesini dinleyerek beklerim. En ufak bir gıcırtı duyarım, ardından duşun açılmasının kesin sesi ve su sıçraması, düzenli, ritmik bir su akışı,

bana zamanım olduğunu, değerli, çalınmış bir fırsat penceresi olduğunu işaret eder. Yapmamam gereken řeyi yapmak için zaman. Kendim için kurduğum tuzağa, kendi tasarladığım tuzağa daha da derin dűřmek için zaman.

Dizűstű bilgisayarını tamamen es geçiyorum, amacı unutulmuř, zayıf bir yalan. Çıplak ayaklarım soęuk parke űzerinde kayarken, gűrűnmez, karřı konulmaz bir çekim tarafından arka kapıya doęru ilerliyorum. Kilidi açıyorum, sessiz evde tıklama sesi řařırtıcı derecede yűksek. Dıřarı ıkıyorum ve arkamdan sineklik kapısını kapatıyorum.

Soęuk gece havası yűzűme bir tokat gibi çarparak, keskin ve ısırtıcı bir řekilde beni iliklerime kadar űrpertir, ama aynı zamanda yapmak űzere olduđum řeyin acımasız ve tehlikeli gerçekliđini fark etmemi saęlar.

Ellerim titriyor, tűm vűcudumu saran gergin bir titreme var, telefonumu çıkıyorum, parmaklarım ekranla beceriksizce uęrařıyor, cihazını neredeyse ahřap verandaya dűřűrűyorum. Tereddűt etmeden, neredeyse igűdűsel olarak, hemen Saint'in numarasını çeviriyorum, zihnim hızla çalıřıyor, çılgın bir duygu karuseli: ham űfke, delici suçluluk ve bir parça heyecan.

űűncű alınıřta cevap veriyor, kasıtlı bir duraklama sinirlerimi beklentiyle titretir. "Yatmadan űnce senden haber alırım diye dűřűndűm." Telefonun dięer ucundan gelen sesi, sinir bozucu derecede rahat, kolay, neredeyse tembel bir aksanla konuřuyor, sanki hoř bir uykudan yeni uyanmıř gibi.

"Bu da neydi lan?" diye bağırdım. Sűzlerim, hissettiğim her şeyin ezici ağırlılığıyla doluydu.

"Sen evlisin," diye tersler, sesi aniden şakacılığını yitirir, soğuk ve sertleşir, sanki temperlenmiş elik gibi. Sesinde artık hiç sıcaklık kalmamıştı, sadece beni kesen bir gerginlik, ani bir karşı saldırı vardı. Sűzleri suçlamayla doluydu, yargılamayla karışmıştı, sanki beni kınama hakkı varmış gibi, sanki tűm bu yıkıcı karmaşanın asıl kışkırtıcısı, řu anki ıştırabımın mimarı o değilmiş gibi.

"Sen de öyle," diye karşılık veriyorum, elim telefonu o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemlerim ağrıyor, cihazı kulağıma acı verici bir şekilde bastırıyorum. Sesim alçak, boğuk bir hırıltı, zar zor kontrol edebiliyorum, ham, gergin bir fısıltı, sanki sahip olduğum son sabır kırıntısını, akıl sağlığımın son, yıpranmış ipliğini tutuyormuşum gibi.

"Bu konuda hiç yalan söylemedim," diyor, sözleri bıçak gibi içimi kesiyor, soğuk ve kesin. Sesi düz, duygusuz, herhangi bir tonlama yok, sanki tartışmaya açık olmayan, inkar edilemez, rahatsız edici bir gerçeği ifade ediyormuş gibi.

Ve en kötüsü, haklı olması. Evli olduğu konusunda asla yalan söylemedi. Her şeyi açık ve tavizsiz bir şekilde ortaya koydu. Asla olmadığı bir şey gibi davranmadı. Saklanan, rol yapan, hayatımın etrafına kırılğan bir cephe inşa eden bendim. Bu farkındalık, ağzımda acı, metalik bir tat bırakıyor, kendi kendime açtığım bir yara gibi.

İçgüdüsel olarak oturma odasının penceresine bakıyorum, kalbim hızla atarken Shephard'ın hala banyoda olup olmadığını, hala akan suyun monoton sesinin arkasında güvenli bir şekilde saklanıp saklanmadığını kontrol ediyorum. Derin, titrek bir nefes alıyorum, konuşmadan önce kendimi sakinleştiriyorum, kaosun ortasında bir parça sakinlik buluyorum. "Teknik olarak yalan da söylemedim," diyorum, sesim artık daha sessiz, daha kontrollü, hesaplı bir meydan okuma ile karışık. "Sen hiç sormadın."

Telefonun diğer ucunda uzun, dayanılmaz bir sessizlik oluyor, sessizlik aramızda geniş, karanlık bir uçurum gibi uzanıyor. Tekrar konuştuğunda, sesi daha alçak, neredeyse fısıltı gibi. "Bu gece onunla yatacak mısın?"

Bu soru, mideme fiziksel bir yumruk gibi çarptı, ciğerlerimdeki havayı boşaltan acımasız bir darbe, beni nefes nefese bırakarak, havaya boğulmuş halde bıraktı. Boğazım aniden sıkıştı, ama karnımda tahrik edici bir ürperti hissettim. "O benim lanet olası kocam, Saint. Ne sanıyorsun?"

Bunu sormaya nasıl cüret eder? Bana *cevap* verdirmeye nasıl cüret eder?

"Yani hayır mı?" Sesinde şakacı bir ton geri geliyor, anında, hafif, çıldırtıcı bir alaycı melodi geri dönüyor, sanki beni zorluyor, beni sınıyor, ne kadar ileri gidebileceğini, beni ne kadar çözebileceğini görmek istiyor gibi.

Hiç de kızgın değil. Aslında değil. Bu onun için oyunun bir parçası, titizlikle hazırlanmış bir performans. Bundan zevk alıyor, benim ıstırabımdan, kafa karışıklığımdan zevk alıyor.

Ve sonra, buz gibi bir netlikle, öfkemin sisini delen ürpertici bir farkındalıkla, onun ne yaptığını anlıyorum. Neden bugün Shephard ile buluşmak için buraya geldiğini. Neden sert, taviz vermeyen bir memur rolünü oynadığını. Cam'in olmasını istediğim şeylerin tam da vücut bulmuş hali. Kontrolcü, sahiplenici, kıskanç. Reya'nın hikayesinde onun için yarattığım rolü oynuyor, Cam'in rolünü, takıntılı, tehlikeli aşığın rolünü.

Ve bu anda, saf terör ve sapkın bir hayranlığın kafa karıştırıcı, korkutucu karışımıyla tüketilmiş olarak, onu bunun için nefret ediyorum. Ve bunun için onu seviyorum.

Beni anladığı, tam olarak hangi düğmelere basacağını bildiği, beni acımasızca kurguya çektiği, onu korkunç bir şekilde gerçek hale getirdiği için ondan nefret ediyorum. O sadece bir rol oynamıyor; benim kendi arzularımı bana karşı silah olarak kullanıyor.

Bugün evime gelerek, benim deneyimlerimin sınırlarını zorladı. İlişkimizin ortaya çıkmasından korkmanın nasıl bir his olduğunu bilmemi istedi, ama Shephard'ın bunu *gerçekten* öğrenmesini istemiyordu.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldıyorum. "İşleri bu kadar ileri götüreceğini beklemiyordum."

Sözlerinde alaycı bir gülümseme duyabiliyorum. "Durmamı mı istiyorsun?"

Bir dakika düşünürüm. Shephard'ı düşünürüm. Yaptığım şeyi öğrenirse ona ne olacağını düşünürüm. *Yaptığım* şeyi.

"Sadece söyle, Petra. Eğer ihtiyacın buysa, beni bir daha asla görmeyeceksin."

Boğazımda bir düğüm oluşur. "Hayır," diye fısıldarım. "Durmanı istemiyorum."

"İyi," diyor Saint. "Ama buna devam edecekseniz, sizden bir iyilik yapmanızı istiyorum."

Gözlerimi kapatıp fısıldarım, "Ne?"

"Bu gece kocan seni becerirken, üstüne çık ve beni beceriyormuş gibi davran."

Bunu söyledikten sonra görüşme sona erer. Ağzım açık kalır. Telefonumu kulağımdan çekip ona bakarım. Sonra, Shephard'ın şu anda yüzümdeki ifadeyi görmesini istemediğim için hızla pencereden tekrar dışarıya bakarım.

Bu küstahlık.

Saygısızlık.

Hoşuma gitti.

Karnımda biriken sıcaklığı görmezden gelemiyorum. Onun böyle konuşmasını duymak - tıpkı Cam'in Reya'ya konuşacağı gibi - beni doğrudan dizüstü bilgisayarına gidip başka bir sahne yazmak istememe neden oluyor.

Ama aynı zamanda Shephard'ın yatağına girip Saint'in dediği şeyi yapmak istiyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Saint'i zihnimden çıkaramıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Telefon görüşmemizden sonra, sanki onu fiziksel olarak içeri girmekten alıkoymak, aşılmaz bir kalkan oluşturmak istercesine, bir dizi yüksek ve telaşlı tıklamayla kapıları kilitledim. Sonra oturma odası ve mutfaktaki tüm ışıkları söndürdüm, ortamı neredeyse karanlığa gömdüm, onun kalıcı varlığını silmek, kendimi görünmez kılmak umuduyla.

Yatağa uzanıp Shephard'ı beklerken, ev nihayet sessizliğe büründü.

Onun gece rutini, güneşin doğuşu kadar tanıdık ve öngörülebilir: uzun, verimli bir duş, dişlerini kuvvetlice fırçalama, iş e-postalarını son bir kez kontrol etme, gece yatmadan önce telefonunu son bir kez daha kontrol etme. Suyun kapandığını, duşun aniden durduğunu ve ardından soğuk banyo fayansları üzerinde yürürken ayaklarının yumuşak sesini duyuyorum.

Yatak çarşafı tenime serin geliyor ve tam o anda Shephard banyodan çıkıyor, beline bir havlu sarılmış. Telefonunu yumuşak bir tıklama sesiyle komodinin üzerindeki şarj cihazına takıyor ve kendi tarafındaki çarşafı geri çekiyor. Konuşmuyoruz, sözler havada asılı kalıyor, ama ikimiz de işlerin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz.

Her zamanki evlilik oyunumuzu oynuyoruz: gecenin son saatlerini telefonlarımızla geçiriyoruz, her birimiz yatağın kendi tarafında yatıyoruz, aramızda görünmez bir teknoloji duvarı var. Bana komik bulduğu bir TikTok videosu gösteriyor, nazikçe gülümseten aptalca bir video. Ben de bulduğum bir memi gösterip zoraki bir gülümseme atıyorum. Sonunda o uzanıp telefonumu alıyor ve arkamdaki yatağa atıyor, bu da gecenin tahmin edilebilir bir dönüşüm geçireceğinin ince bir işareti. Beni kendine çekiyor

. Sevişiriz. Kulaklıklarını takar ve hemen uykuya dalar.

Shephard'ın yanımda olduğunu hissediyorum, battaniyenin altında bacağı benim bacağıma değiyor. Bu samimi ve bağ kurucu bir his olmalı, ama bunun yerine mekanik, alışılmış bir yakınlık hissi veriyor. Her gece olduğu gibi, ikimiz de sadece rutinimizi yerine getiriyoruz. Sessiz, tanıdık bir alışkanlık ve varsayım dansı.

Sonunda, her zamanki gibi davranır. Eli, kararlı ve tanıdık bir hareketle uzanır, telefonumu elimden alır ve arkamdaki yatağa bırakır. Bu, gecenin sona erdiğini ve gerçek samimiyetin başlamak üzere olduğunu ima eden, onun ince ve yerleşik bir işaretidir. Beni kendine çeker, vücudu benimkine sıcaklığını verir, dudakları boynumun hassas derisine dokunur. Gözlerimi kapatıyorum, çaresizce rahatlamaya, tanıdık olana teslim olmaya çalışıyorum, ama düşüncelerim başka yerlere kayıyor, inatla itaat etmeyi reddediyor.

Shephard her zaman beni öperek başlar. Nazik, keşif amaçlı öpücükler. Bana dokunur, elleri tanıdık yolları izler. Sonra üstüme çıkar ve içime girer. Bizim için bu öngörülebilir, aşınmış bir yoldur. Her zaman öngörülebilir olmasından korkardım, ama Saint ile birlikte olmak ve onun ham, vahşi yoğunluğunu deneyimlemek bunu kanıtladı ve rahatsız edici gerçeği pekiştirdi.

Shephard'ı seviyorum. Her zaman sevdim. O benim sağlam kayam, sessiz çapam. Ama son zamanlarda bazen, bu çok... *sıkıcı* oluyor. Bu kelime zihnimde yankılanıyor, utanç verici, lanetli bir itiraf gibi.

Aklım, istemeden Saint'e gidiyor — elleri, ağzı, etrafındaki alanı sert ve pişmanlık duymadan kontrol etme şekli, sadece *aldığı* şekilde. şu anda, burada, Shephard yanımdayken onu düşünmemeliyim, ama elimde değil. Onu kafamdan çıkarmaya, görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştıkça, anılarım daha da canlı, daha keskin, daha ısrarcı hale geliyor. Onun hayali tadı

dudaklarımda kalıyor, sıcak ve metalik, o burada olmasa da, gerçekte olmasa da.

Saint'in bu gece bana söylediği sözleri hatırlıyorum, kulaklarımda hala yankılanan alaycı fısıltıyı. "... *üstüme çık ve beni sikiyormuş gibi davran.*" Emir çok net, çok kesin ve cüretkarlığıyla tamamen karşı konulmaz.

Birkaç dakika bekliyorum, cesaretimi toplamak, kendimi hazırlamak için kendime biraz zaman tanıyorum. Sonra, yavaşça, kasıtlı olarak, Shephard'ı sırt üstü çeviriyorum, vücudu benim altımda şaşkın bir iniltiyle kayıyor. Shephard'ın üzerine oturuyorum, bu hareket alışılmış, tanıdık bir hareket ve onu içime aldığımda, tanıdık bir dolgunluk hissiyle, o yine inliyor, derin, tatmin olmuş bir sesle. Ellerini güçlü ve sahiplenici bir şekilde uyluklarıma geçirir ve ben yavaş, kasıtlı bir ritimle yukarı aşağı hareket etmeye başlarım. Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatırım, kabinin tavanını, sonra Saint'in yüzünü hayal ederim, çaresiz, utanç verici bir yoğunlukla, şu anda altımda Shephard'ın değil, onun olduğunu hayal ederim.

Saint'in söylediği her şey, her bir kışkırtıcı kelime zihnimde dolaşıyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama onun talimatlarını, sessiz meydan okumasını yerine getiriyorum, bunun heyecan verici akımının içimden geçtiğini hissediyorum, her sinir ucumu ateşliyor.

Shephard'ın hiçbir fikri yok. Bunun kendisi için olduğunu düşünüyor. Bunun *bizim için* olduğunu düşünüyor.

Shephard'ın eli bacaklarımdan arasına girip, bana sıcak ve tanıdık bir baskı uyguladığında, beni okşamaya başlar. Baskı yavaşça artarken, ben de Saint'in eliymiş gibi davranarak kendimi ona yaklaştırıyorum. Onunla birlikte hareket eder, ritmine uyum sağlar, daha hızlı, daha sert iterim ve tam orgazm olmak üzereyken, zevk dayanılmaz hale geldiğinde gözlerimi açarım.

Hemen keskin, boşuk bir sesle nefesimi tutuyorum ve yüzümdeki tüm rengin kaybolduğunu, beni soğuk ve kansız bıraktığını hissediyorum.

Saint yatak odamızın penceresinin önünde duruyor.

Orada, dolunayın arka planında uzun, koyu bir silüet olarak duruyor. Dolunay, onun etrafında doğal olmayan bir parlaklıkla parlıyor ve gümüş bir hale ile onun silüetini çevreliyor. Uzun ve çarpık gölgesinin bir kısmı, Shephard'ın yüzüne düşüyor ve onun masum yüz hatlarına ürpertici, karanlık bir leke bırakıyor.

Onun varlığı beni o kadar şaşırttı ki, hareketimin ortasında donakaldım, vücudum kaskatı kesildi, nefesim boğazımda takıldı.

Shephard, bunun beni orgazma ulaştırmak üzere olduğu için olduğunu varsayıyor, vücudu altımda sertleşiyor, nefesi hafifçe kesiliyor. "Neredeyse geldin bebeğim," diye mırıldanıyor, sesi memnuniyetle doludur. Onu, bu şekilde tepki vermemin sebebinin bu olduğuna ikna etmek için elimden geleni yapıyorum, küçük, çaresiz bir inilti çıkarıyorum. En son ihtiyacım olan şey, Shephard'ın başını kaldırıp arkasına, pencereden dışarı bakması. Bakışlarım Saint'e kilitlenmiş, göğsümde sessiz bir çığlık yükseliyor.

Gözlerimi Saint'ten ayırmadan, onun bir şey yapacağından, camı kıracak, kendini gösterecek diye endişelenerek izliyorum. Pencereye vuracak mı? Shephard'a ulaşmak için camı kıracak mı? Bana ulaşmak için mi? Burada ne halt ediyor? Onun varlığı korkutucu, heyecan verici bir ihlal.

Bana şiddetli bir yoğunlukla bakıyor, gözleri yanan kömür gibi, ve bunun nedeninin tahrik olması mı, kızgın olması mı, kıskanç olması mı, yoksa bu üçünün korkutucu bir kombinasyonu mu olduğunu anlayamıyorum.

Saint, benim donup kaldığımı fark edince kaşını kaldırıyor, yavaşça, kasıtlı bir şekilde. Kocamın üstünde, hareketsiz, tamamen ona kilitlenmiş durumdayım. Biraz gülümsüyor, dudakları karanlık, bilge bir eğri çiziyor, sonra korkutucu bir kaşını kaldırıyor, ince, neredeyse algılanamaz bir baş sallama yapıyor, onu orada fark etmeden önce yaptığım şeye devam etmem gerektiğini işaret ediyor, sessiz emri sarsılmaz.

Dudaklarım titremeye başlıyor, ama bunun nedeni Shephard'ın bana dokunması ya da artan zevk değil. Bunun nedeni korkmuş olmam . Ve bu

ters ve yanlış hissettirse de—ben de, inkar edilemez bir şekilde, tüm bunlardan tahrik oluyorum. Yasak heyecan, tehlikeli cüretkarlık, saf, nefes kesici risk.

Shephard'ın üstünde tekrar hareket etmeye başlıyorum — önce yavaşça, sonra hızlanarak, çılgınca, çaresiz bir ritimle.

Saint'in bakışları özlemle vücudumun üzerinde dolaşıyor, saçlarımdan kalçalarım kadar sahiplenici, aç bir bakış ve gözlerinde o ham, pişmanlık duymayan ihtiyaç, vahşi açlık, beni Shephard'ın üzerinde daha da hızlı hareket ettiriyor, vahşi, çılgın bir hızla, *ona* yanıt veriyorum, Shephard'a değil.

Shephard'ın bana dokunmasını istemiyorum, orada değil, şimdi değil. Dokunuşu şu anda yanlış geliyor, neredeyse müdahaleci, sanki benim için değilmiş gibi, bu an için değilmiş gibi. Bu yüzden, neredeyse düşünmeden, elini bacaklarımın arasından çekip kalçama bastırıyorum, sessiz, kararlı bir reddetme. Parmakları hafifçe protesto edercesine seğiriyor, hafif, sorgulayan bir sıkışma, ama direnmiyor, sadece tutuşunu kalça kemiğime kaydırıyor.

Geldiğimde, bunun Saint'in gözünü kırpmadan bakışları, sessiz emri yüzünden olmasını istiyorum, Shephard'ın tanıdık eli yüzünden değil.

Bir anlığına Saint'ten gözlerimi ayırıp Shephard'a bakıyorum. Gözleri kapalı, yüzü o kadar rahat ki, dışarıda olan bitenin, üzerine düşen yırtıcı gölgenin, başka bir adamın bu samimi anı izlediğinin ve sahiplendiğinin tamamen farkında olmadığını anlıyorum. Onun huzurlu cehaleti hem bir lütuf hem de yeni bir suçluluk duygusu.

Saint ile tekrar göz göze geliyorum, nefesim boğazımda takılıyor, düzensiz bir nefes alıyorum. Bakışları sanki içimi yakıyor, vücudumun her parçasını çözüyor, beni parçalıyor, tüketiyor. Odanın içinde olmasına gerek yok; sadece varlığı bile her şeyi domine ediyor, aramızdaki boşluğu dolduruyor, diğer tüm düşünceleri boğuyor.

Yavaşça, kasıtlı olarak, elimi karnımdan göğsüme kaydırıyorum, sanki deniyormuş gibi vücudumun kıvrımlarını izliyorum.

Aziz'in hayalindeki dokunuşu, onun dile getirilmemiş arzusunu taklit ediyorum. Tepkisi anında geliyor — alt dudağını dişlerinin arasına çekip sertçe ısıyor, çenesini sıkıyor, gözleri daha da kararıyor. Bu hareket içimde yeni bir sıcaklık dalgası yaratıyor, o kadar güçlü bir akım ki neredeyse sendeliyorum, vücudum titriyor. Sanki beni kontrol ediyor, tek kelime etmeden hareketlerimi yönlendiriyor, karanlıkta iplerimi çeken bir kukla ustası gibi. Elim hafifçe titriyor, kendimi okşamaya devam ediyorum, onun bakışları cildimde yanan bir damga gibi ve gözlerimi onun gözlerine sabit tutmak gittikçe zorlaşıyor. Ona her baktığımda, bu bir meydan okuma gibi, pes etmek, bırakmak, tamamen parçalanmak için söylenmemiş bir cesaret.

Shephard altımda inliyor, sesi alçak ve kaba, tanıdık sesi bitirmeye yakın olduğunu gösteriyor, vücudu çabayla geriliyor. Ses neredeyse hiç duyulmuyor. Tek düşünebildiğim Saint, onun sarsılmaz bakışları, dudaklarının hafifçe açılması, sanki Shephard yerine benimle burada olduğunu hayal ediyormuş gibi, sanki zihinsel olarak beni tüketiyormuş gibi.

Bana karşı sahip olduğu bu sinsî güç, bu tam ve mutlak hakimiyet, çok ezici. Kalbim çılgınca atıyor, kendi elim bacaklarımın arasına giriyor, Shephard'la bitirmek, bu acı verici, heyecan verici işkenceyi sona erdirmek için çaresizce çabalıyorum, ama bunu Saint için yapmak için çaresizce ihtiyacım var.

Neredeyse anında, bir his beni sarar — o kadar şiddetli, o kadar derin, o kadar tamamen tüketici bir his ki, kendimi durduramadan bir çığlık atarım, boğazımdan kopan ham, ilkel bir ses. Shephard'dan tek başına hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, yakınından bile geçmiyor. Tüm vücudum zevkle titriyor, kasılmalarla sarsılıyor ve gözlerimi bir saniye daha açık tutamıyorum. Shephard'ın üzerine yığılmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, vücudum kontrolsüzce titriyor, bacaklarım sallanıyor, bu his dalga dalga içimi kaplıyor, sonsuz, sarsıcı bir kreşendo. Sanki Saint'in bakışları bu orgazmı besliyor, sanki o benim vücuduma ulaşan

ve her zevk dalgasını, her sarsıcı dalgalanmayı kontrol ediyormuş gibi.

Shephard'ın üzerinde hareket etmeye devam ediyorum, elim hala bacaklarımın arasında, onun ve benim işimizin bittiğini, ikimizin de yorgun düştüğünü bilsem de. Ama bunun bitmesini istemiyorum. Vücudum henüz toparlanamadı, hislerim hala şok dalgası gibi, kalıcı bir titreme gibi içimde dalgalanıyor. Bacaklarım titriyor ve artık kendimi tutamayarak tamamen onun üzerine yığılırken, yüzümü boynuna gömerek dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Shephard'ın elleri sırtımda yukarı doğru kayıyor, nazik ve rahatlatıcı, yumuşak desenler çiziyor, sanki bunu benim için yaptığı, bana verdiği bir şey gibi. Dudakları omzuma yumuşak bir öpücükle değiyor, ama dokunuşu uzak ve sessiz geliyor.

Shephard'ın yanından kalkıp, gözlerimi pencereye, onun durduğu yere çeviriyorum. Kalbim çarparken başımı hafifçe kaldırıyorum, onun hala orada durduğunu umuyorum, ama... Saint gitmiş. Ay ışığı perdelerin aralığından sızıyor, boş bir avluyu ve gecenin sessizliğini aydınlatıyor. Onun ani yokluğu beni soğuk bırakıyor, sanki düşüncelerimin, zevkimin, orgazmımın ortasında terk edilmişim gibi, ani, sarsıcı bir boşluk.

Gözlerimi kapatıp başımı Shephard'ın göğsüne yasladım, sanki teselli arıyormuşçasına, onun tanıdık sıcaklığına gömülerek, ama bu boş, sahte bir hareketti. Gözlerimin arkasında, sıcak ve acı veren, göz kapaklarımı delip geçen gözyaşlarının oluşmaya başladığını hissediyorum. Ve en kötüsü, neden ağladığımı bile bilmiyorum. Kendimi suçlu hissediyorum, çok suçlu, elbette, ama üzgün değilim. Hiç de bile.

Bu çok berbat bir durum.

Bu muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en berbat şeydi, o kadar çok sınırı aştım ki.

Ama daha da kötüsü, beni kemiren inkar edilemez gerçek, ne kadar bastırmaya çalışsam da görmezden gelemeyeceğim bir gerçek.

Şansım olsaydı, yine aynısını yapardım. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Tehlikeli, heyecan verici bir şekilde iyi.

"Sen mahrum kalmışsın," diyor Shephard, sesinde memnuniyet dolu, benim yaşadığım yıkıcı gerçeğin tamamen farkında değil. "Bu... akıl almazdı."

Yoksun bırakılmak kelimesine, onun tam anlamıyla kavrayışsızlığına sert, kırılğan bir kahkaha atmak istiyorum, ama kendimi tutuyorum, gerçeğin ortaya çıkmasını önlemek için sesimi bastırmak için dudağımı sertçe ısırıyorum.

Mahrum mu? Keşke mahrumiyetimin ne kadar derin olduğunu, ne kadar uzun süredir yüzeyin altında çürüyen, sessiz, acı veren bir boşluk olduğunu, Saint gibi bir şeyin, birinin onu hayata geçirmesini, barajı yıkmasını beklediğini bilseydi. Ama bunu söylemiyorum. Kırılğan barışı korumak için, bu anda masum bir eş ve annenin söyleyeceği bir şey söylemeye çalışıyorum.

"Sanırım çok gürültü yaptım. Umarım kızları uyandırmamışımdır." Sesim göğsüne çarparak boğuk çıkıyor.

Shephard hafifçe gülümser, alnıma bir öpücük kondurur, nefesi tenimde sıcak bir his bırakır. "Uykuları ağırdır," diye mırıldanır, sesinde memnuniyet vardır, sonra benden uzaklaşıp komodinden bir havlu alır. Dikkatli ve düşünceli bir şekilde bacaklarımın arasını silerken onu izlerim. Küçük bir jest, ama onun hakkında her zaman takdir ettiğim bir şey: bu samimi, hassas anlarda bile bana özen gösteriyor. Onu iyi bir koca yapan şeylerden biri bu, eskiden onunla kendimi çok güvende, çok değerli hissetmemi sağlayan şeylerden biri.

Ama Saint'le birlikte olduğum zamanlarda temizlik yoktu. Düzen yoktu. Yapış yapış ve dağınıktık, ama o umursamıyor gibiydi. Hatta, ilkel, hayvani bir kabullenmeyle bundan hoşlanıyor gibiydi. Ve şaşırtıcı, korkutucu bir şekilde, ben de bundan hoşlanıyordum.

Saint, Shephard'ın olmadığı her şeydir ve bu hem iyi hem de kötüdür. Bu bir uçurum, heyecan verici bir ayrımdır.

Shephard battaniyeyi üzerimize örter, vücudu benimkinin yanında sıcak ve tanıdıktır. Yanına döner,

bana sırtını dönüyor, bu, cinsel ilişki sonrası rahatlık ve güvenin en üst düzeydeki ifadesidir. "İyi geceler" diye mırıldanıyor.

Ondan uzaklaşıyorum, battaniyeyi daha sıkı çekiyorum, yastığıma sıkıca sarılıyorum ve karanlığa bakıyorum, soluk ay ışığı duvara gölgeler çiziyor. "İyi geceler" diye fısıldıyorum, ama bu kelime boş geliyor, sanki başka biri için söylenmiş gibi.

Artık penceremin dışında durmayan biri için.

Zihinsel olarak kendimi hazırlamam gerekiyor, çünkü Saint'in beni götürdüğü yolculuk çok dengesiz hale geliyor.

ON ALTI. BÖLÜM

Kızları araba koltuklarına bağladıktan sonra parmaklarımla yumuşak saçlarını okşuyorum. Chloe biraz kıpırdanıyor, her zamanki huzursuz enerjisi ortaya çıkıyor, doğanın kinetik gücü gibi, sabırsızlıkla kemeri kurcalıyor. Andi ise tam tersine, hiç kıpırdamadan oturuyor, masum gözleriyle bana bakıyor, sanki ikiz berrak su havuzları gibi.

Tanıdık rutinlerine geri dönme beklentilerini hissedebiliyorum. Ben de burada kurduğum kendi rutinime dönmeyi bekliyorum. Ama her ayrılığımızda kalbimde hissettiğim o tanıdık sızı da var, bunu ne kadar sık yaparsam yapayım, yazmak için yalnızlığa ihtiyacım olduğunu kendime ne kadar söylersem söyleyeyim. Eğilip ikisinin de alına öpücük konduruyorum, dudaklarım her zamankinden biraz daha uzun süre kalıyor, uykunun ve çocukluğun tatlı, hafif kokusunu içime çekiyorum.

"Bir hafta sonra doğum günün için eve geleceğim," diyorum, sesime hissetmediğim bir neşe katmaya çalışarak, sözler boğazımda kuru ve rahatsız edici bir yumru gibi takılsa da.

Bir hafta şu anda sonsuzluk gibi geliyor, sanki Saint ile şu andan gelecek hafta sonu partisi için eve dönene kadar daha pek çok an yaşayacağım gibi. Ve sonra bir hafta daha geri döneceğim. Saint ile, dizüstü bilgisayarım, düşüncelerimle geçireceğim son bir hafta. Bu kulübeden bir kitapla birlikte temelli olarak ayrılacağımı gerçekten düşünüyorum.

Belki de tüm bunlara değmiş olacak.

"Bir hafta ne kadar sürer?" diye sorar Andi, sesi küçük ve meraklı, minik, tiz bir sesle, gözleri sonsuz bilgi açlığıyla, doğuştan gelen merakıyla parıldıyor. Hâlâ zaman kavramını kavramaya çalışıyor.

Ben cevap veremedim, Chloe sadece beş yaşındaki bir çocuğun sahip olabileceği sarsılmaz bir özgüvenle araya girer. "Sadece otuz

gün sürer," diyor, sanki zamanla ilgili her konuda tartışmasız bir otoriteymiş gibi, ses tonu kesin ve kendinden emin. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, bu hareketiyle mutlak bir inanç sergiliyor, yaptığı açıklamadan gurur duyuyor ve Andi, ablasının sözünün kesin bir kural, taşa kazınmış bir kanunmuş gibi başını sallıyor.

Chloe'nin kesin iddiasına gülümsemeden edemiyorum, her ne kadar bu tamamen ve komik bir şekilde yanlış olsa da. "Bir hafta sadece yedi gündür," diye nazikçe düzeltiyorum, bunun muhtemelen ikimizin de kazanamayacağı bir tartışmaya dönüşeceğini bilerek. Chloe'nin saçından kopan bir tutamı kulağının arkasına koyuyorum.

Chloe başını sallar, kaşları hayal kırıklığıyla çatılır, kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak. "Hayır, otuz," diye ısrar eder, sesi biraz yükselir, şiddetli bir inançla doludur, fikrini savunmaya, öğretmeninin bilgeliğini korumaya karardır. "Bazen otuz bir. Öğretmenim öyle söyledi."

Yorgun bir kahkaha atmayı bastırıyorum, özellikle şu anda, ilgilenmediğim bir kavgaya girmek istemiyorum. Günler, haftalar ve aylar arasındaki farkı, takvimin inceliklerini sabırla açıklayabileceğimi biliyorum, ama sabrım tükenmiş durumda. Onların gitmelerini, buradan güvenli bir şekilde uzaklaşmalarını istiyorum, Saint başka bir korkunç numara yapıp onlar hala buradayken ortaya çıkmadan önce. Bu düşünce içimde yeni bir mide bulantısı dalgası yaratır.

"Tamam. Otuz gün," diyorum, teslim olarak, sadece konuşmanın bitmesini, onların gitmesini istiyorum. "Sizi seviyorum." Son bir kez eğilip her iki yanağına da hızlıca birer öpücük konduruyorum.

Arabanın kapısını yumuşak bir sesle kapatıyorum, ses sabah havasının aldatıcı sessizliğinde yankılanıyor ve derin, titrek bir nefes alıyorum, önümüzdeki haftanın benim için onlardan çok daha uzun geçeceğini, önümde uzanan bir sonsuzluk olduğunu biliyorum.

Arabadan indiğimde, Shephard bana doğru yürür, kollarını bana sarılmak için uzatmış, yüzünde rahatlama ve memnuniyet ifadesi vardır. Beni sıkıca kucaklar, sıcaklığı beni sarar, tanıdık ve sağlamdır, ben de

onun varlığının fiziksel gücünün beni sakinleştirmesine, uçurumun kenarından geri çekmesine izin vermeye çalışıyorum. Yanağıma öpücük konduruyor, bu hareket nazik ve güven verici, alışılmış bir nezaket, ama içimde dönen fırtınayı, amansız kargaşayı yatıştırmaya yetmiyor.

"Geldiğimize sevindim," diyor, sesi yumuşak ama başka koşullarda çok rahatlatıcı olabilecek bir sevgiyle dolu. Onun için bu ziyaret sadece hoş bir mola, aile olarak yeniden bir araya gelme fırsatı, benim için "tekrar yoluma dönme" fırsatı, onun için ise kariyerimin son zamanlardaki düşüşünün gölgesinde mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı hatırlatma fırsatıydı. "Belki de dün gece, nihayet yeniden başlamak için ihtiyacın olan ilhamdı," diye ekliyor gülümseyerek, gözleri tamamen yersiz hissettiren umut dolu bir iyimserlikle parıldıyor.

Hiçbir fikri yok. Ne kadar iğrenç bir şekilde haklı olduğunu bilmiyor, ama tüm yanlış nedenlerden dolayı. Dün gece bana ilham verdi, ama onun hayal ettiği türden değil, genel tüketime yönelik bir kitapta gün ışığına çıkacak türden değil. Bu düşünce boğazımda yeni bir suçluluk dalgası yaratıyor, yoğun ve boğucu, ama onu yutuyorum, şu anda bana zarar veremeyeceği, beni ihanet edemeyeceği derinlere zorluyorum.

"Senin de gelmene sevindim." Dudaklarına hızlı, neredeyse formalite icabı bir öpücük konduruyorum, görünüşü korumaya, etrafımdaki dayanıksız duvarların yıkılmasını önlemeye çalışıyorum. O arabaya binerken geri çekiliyorum, kızlar arka koltuktan heyecanla el sallıyorlar, küçük elleri cama bastırılmış. Geniş, alıştırılmış bir gülümseme takınıp onlara el sallıyorum. Araba dolambaçlı çakıl yoldan kaybolana kadar, pencerelere dayalı küçük yüzlerini artık göremeyene kadar, son krom parıltısı ağaçların arkasında kaybolana kadar el sallamaya devam ediyorum.

Araba gözden kaybolduğu anda, gülümsemem kaybolur, yüzümden duman gibi uçar gider. Hemen rahatlarım. Keskin, heyecan verici bir coşku hissederim.

Onların gittiğinden ve motorun gürültüsünü artık duyamadığımdan emin olduğumda, dönüp eve geri giriyorum. Otomatik pilotta hareket ediyorum, adımlarım hızlı ve kararlı, neredeyse çılgınca, zihnim tek bir ezici düşünceyle dolup taşıyor: *Saint'i aramam lazım*. Bu bir soru değil. Bu ilkel, çaresiz bir ihtiyaç.

Dün gecedan beri tek düşünebildiğim şey o, cesur varlığı zihnimde karanlık, sarhoş edici bir gölge gibi dolaşıyor, düşüncelerime yapışıyor, geçici sahte sükunetin her anında dolanıyor. Sesini tekrar duymam lazım, aramızdaki bu korkutucu, heyecan verici şeyin, kontrolümden tamamen çıkmış gibi hissettiğim bu dansın ne olduğunu anlamam lazım.

Uzaklaşamıyorum. Kapıyı açtığım anda, olduğum yerde donup kalıyorum.

Saint bir şekilde tam önümde duruyor, sanki havadan belirmiş gibi, uzun boylu, heybetli vücudu yolumu tamamen kapatıyor, kapı girişini dolduruyor. Karanlık ve delici gözleri, tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla benimkilere kilitlenmiş durumda.

Aklım bir anda milyonlarca soruyla doluyor, kaotik, istenmeyen bir sel gibi. *İçeri nasıl girdi? Dün gece kapıları kilitledim, çok dikkatliydim! Ne zamandır burada? Beni izliyor muydu? Shephard'ı izliyor muydu?*

Kendimi tamamen açıkta, inanılmaz derecede savunmasız hissediyorum, sanki güvenli olması gereken alanımın duvarları geri dönülmez bir şekilde yıkılmış ve bundan sonra olacaklar üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi. Tanıdık, sessiz kabin birdenbire bir kafes gibi geliyor.

Saint tek kelime etmez. Etmesine gerek yoktur. Yanıma yaklaşp geçmeme izin vermek için kenara çekilirken bana bakışlarını diktiği için varlığı her şeyi anlatmaktadır. Uyarı ya da davet olmadan beni içeriye kadar takip eder, sonra kapıyı şaşırtıcı bir gürültüyle kapatır. Sessiz odada yankılanan kilit sesi bizi içeride hapseder. Eli, bir sonraki kilide geçerken ürpertici bir verimlilikle hızlıca hareket eder.

Sert bir şekilde sürgüyü çevirdiğinde, o gürültü içimde yankılandı. Ne olduğunu anlayamadan, beni yakaladı ve kapıya doğru itti. Vücudunun ani gücü benimkine bastırdı, beni sert ahşaba yapıştırdı, kapana kısırdı ve onun cildinden yayılan ısıyı, dokunuşundaki ham, zar zor kontrol edilen gücü, göğsündeki gergin kasların benimkine değmesini hissedebiliyordum.

Sert bir eliyle çenemi kavradı, parmakları nefesimin kesilmesine yetecek kadar derime gömüldü ve sonra ağzı sert, sahiplenici bir öpücükle ağızma çarptı.

Naziklik yok, tereddüt yok, şefkatli keşif yok. Öpücüğü bir hak talebi, bana karşı sahip olduğu gücü acımasızca, inkar edilemez bir şekilde hatırlatıyor, hem korkutucu hem de heyecan verici bir güç. Ve damarlarımda dolaşan korkuya rağmen, kendimi ona eriyip gittiğimi hissediyorum, bedenim zihnime ihanet ediyor, kendi çaresiz açlığıyla karşılık veriyor.

Bu çarpık oyunda, kontrol ve teslimiyet arasındaki bu çekişme ve itişmeyi neden bu kadar sevdiğimi bilmiyorum. Ama onu itmek yerine, onunla kavga etmek yerine, ki bu benim sorumlu, evli benliğimin her zerresinin yapmam gerektiğini haykırdığı şey, ben inliyorum, düşük, boğuk bir sesle, ve onu kendime çekiyorum, ellerim içgüdüsel olarak gömleğini kavriyor, ona bir can simidi gibi sarılıyorum.

Sanırım beni ona çeken, Saint'in eylemlerini çevreleyen pervasız, umursamaz tehlike, uçurumun kenarında yürümek gibi heyecan verici bir duygu. O, Shephard'ın asla almayacağı riskleri alıyor, milyon yıl geçse bile. Beni rahatsız edici, heyecan verici durumlara sokuyor, sınırlarımı zorluyor, rahatlığımı paramparça ediyor.

Ve açıkça her saniyesinden zevk alıyor. Onun zevki, dokunuşu kadar sarhoş edici.

Saint geri çekilir, yumuşak, ıslak bir sesle ağzını ağızımdan ayırır ve alnını alnıma bastırır, gözleri hala ruhumu yakar. Nefesi yüzüme sıcak gelir, bir fısıltı gibi. "Duşa gir ve onu yıka."

O alçak, samimi ses tonuyla verilen emir, bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. O kadar şok edici, şaşırtıcı derecede aşağılayıcı, o kadar sahiplenici ve küçük düşürücüydü ki, ilk tepkim saf, filtrelenmemiş bir başkaldırı oldu. "Siktir git," diye bağırdım, düşünmeden dudaklarımdan bu sözler döküldü.

O, loş ışıktaki beyaz dişlerini göstererek sırıtıyor, bir avcının gülümsemesi gibi. Tek kelime etmeden, parmakları sert ama iz bırakmayacak şekilde bileğimi tutuyor ve beni kararlı, inatçı bir güçle yatak odamın yönüne, banyoya doğru çekiyor. "Merak etme, yıkayacağım," diyor, sesi karanlık bir vaatle. "Ama onu yıkayana kadar yıkamayacağım."

Beni banyo kapısına kadar götürür, lavabonun porselen parlaklığı görünür hale gelir, ben kendimi savunmaya, biraz irade, biraz onur kazanmaya çalışmadan önce. Mantıklı, kendini koruyan tarafım ondan kaçmak, onun yarattığı bu sarhoş edici girdaptan kurtulmak istiyor. Ama benim ezici çoğunluğum, bu durumun nereye varacağını, onun ne kadar ileri gideceğini merak eden morbid bir merakla, heyecan verici bir beklentiyle tüketiliyor. Elimi onun elinden çekiyorum, bu hareketin etkili olmaktan çok sembolik bir anlamı var. "Sen delisin," diyorum fısıldayarak, sesimde gerçek bir hayranlık ve dehşet var.

Beni küçük banyoya çekiyor, alan birdenbire çok dar, çok samimi hale geliyor ve sonra, gücünün ortasında şok edici bir hassasiyetle, başımın arkasını kavlıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. "Ve sen bunu çok seviyorsun," diyor, sesi alçak, boğuk bir tınıyla, hemen ardından ağzı tekrar ağızma geliyor, bu sefer daha sert, daha çaresizce. Ve bir fahişe gibi, ben de aynı aciliyetle, aynı çaresiz ihtiyaçla onu öpüyorum, kendi bedenim cezayı ve zevki talep ediyor.

Beni öperken kot pantolonumun düğmelerini açıyor, parmakları hızlı ve becerikli, şaşırtıcı derecede nazik, düğmeyi çabucak açıyor. Metalin yumuşak bir sesiyle fermuarı açtığı anda, ağzını ağızımdan ayırıyor, nefesi...

Yırtık pırtık giysileriyle önümde diz çöküyor. Koyu renkli gözleri benimkilere bakarken, ustaca kot pantolonumu ve ardından külotumu çıkarıyor, bacaklarımdan aşağı çekiyor ve sessizce onları çıkarmam için beni teşvik ediyor. Dengem biraz bozuk ama itaat ediyorum ve küçük kot ve dantel yığınınından çıkıyorum. Sonra tekrar ayağa kalkıyor, gömleğimi başımdan çıkarıyor ve acımasız bakışları altında beni çıplak bırakıyor.

Duşa uzanır, suyu açar ve sonra bana bakar, bakışları yoğun ve bekleyiş doludur. "Gir, Petra." Emri yumuşak ama kesin.

Bu anda bana Reya dememesini seviyorum. Adımı, *gerçek* adımı söylediğinde, gerçekten kıskanç, gerçekten sahiplenici gibi görünüyor. Bu ham, erkeksi kıskançlık, açıklanamaz bir şekilde beni cesaretlendiriyor, meydan okuyan bir heyecan uyandırıyor. Duşa giriyorum, soğuk su çıplak tenime çarpıyor, tam da o kendi kıyafetlerini çıkarmaya başlarken, akıcı bir zarafetle onları üzerinden atıyor.

Ön kapıyı kilitlediğini biliyorum. Onu yaparken gördüm. Ama Shephard yine de geri gelebilir. Ya bir şey unutmuşsa? Ya oturma odasında olmadığımı, dizüstü bilgisayarımı almadığımı fark ederse? Bir şey unutmuş ve geri gelmişse... Bu düşünce zihnimden geçiyor, geçici bir korku kıvılcımı, gerekli bir adrenalin patlaması.

Saint benimle birlikte duşa girince düşüncelerim kesintiye uğrar, parçalanır, sıcak, çıplak vücudu dar alanda benimkine yapışır. Duş başlığını alır ve yumuşak bir tıklama sesiyle tutucusundan çıkarır. Onu bacaklarımdan arasına yerleştirir, nozulu hedefler ve ben keskin, istemsiz bir nefes alırım, çünkü su hala şaşırtıcı derecede soğuktur, en hassas cildime buz gibi bir şok verir.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim zayıf, neredeyse bir inilti, tüm bunların ani, içgüdüsel yoğunluğu, saf, küstah cüretkarlığı karşısında şok olmuşum.

Ağzını kulağıma dayadı, nefesinin sıcaklığı ıslak cildime değiyordu, sözleri düşük, gırtlaktan gelen bir homurtuydu ve içimi titretti. "Onu amından yıkıyorum, böylece onu yiyebileceğim."

Onun kaba ve tamamen ahlaksız sözleri beni fiziksel olarak titretir, tüm vücudumu sarsan derin, istemsiz bir titreme. Kafamı soğuk, fayanslı duş duvarına yaslayıp, bu duyguya, onun saf iradesine teslim olurum ve o anda, onun arzusu karşısında, Shephard'ı tamamen unuturum. Kocamı, yalanları, ihanet ettiğim hayatı tamamen unuturum.

Şu anda, sadece... *Saint* var.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Saint, Saint, Saint. O çok güzel bir örnek.

Güneş tepemde parıldıyor, cildimde sıcak ve hoş bir ağırlık hissediyorum, ben de onun parıldayan gölün üzerinde tekneyi sürmesini izliyorum. O doğuştan yetenekli, hareketleri akıcı ve güçlü, dümenin başında tamamen rahat. Gömleksiz, sırtı ince kaslarla kaplı, ince bir ter tabakasıyla parıldıyor. Her kasılma, omuzlarının her hareketi, çarpıcı ve büyüleyici bir güç gösterisi, nefesimi kesen görsel bir ritim. Burada, vahşi ve özgür, inkar edilemez bir şekilde seksi.

Ve karşılığında ben de kendimi özgür hissediyorum. Teknenin minderlerine yaslanıyorum, yıpranmış kumaşın sıcaklığını hissediyorum ve kitabımın sayfalarında kendimi kaybetmeye çalışıyorum. Kitap, şu anda kendi hayatımdan çok daha az rahatsız edici olan bir psikolojik gerilim romanı. Ama gözlerim kaçınılmaz olarak Saint'e kayıyor. Sık sık bana bakıyor, bakışları cildimde sıcak bir iz bırakıyor ve ara sıra, yanımdan geçerken, bir ipi ayarlarken veya bir göstergeyi kontrol ederken, eğilip saçlarıma, şakağıma, ağzımın köşesine sessiz, uzun bir öpücük konduruyor. Her dokunuşu, bana karşı sessiz bir hak iddia ediyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum, sesi biraz nefes nefese, o tekrar yanımdan geçerken, eli koluma dokunuyor. Bu sözler otomatik, yıllarca süren ortaklığın, her zaman yardım eden kişi olmanın bir refleksi.

O gülüyor, alaycı ama kötü niyetli olmayan alçak bir sesle. "Rahatla Petra. Çok çalışıyorsun." Bunu rahat bir tavırla, basit bir gözlem olarak söylüyor ve sözleri şaşırtıcı bir derinlikle yankılanıyor. Shephard'ın sesini, ince iğnelemelerini, çalışmadığımda, dinlenmeye çalıştığımda yargılayıcı tavrını hatırlıyorum. "*Kuyu biraz kurumuş görünüyor,*" dedi, örtülü bir suçlama ile, sürekli üretken olmadığım, sanatımla ilgili mücadelelerim yüzünden kendimi suçlu hissettirerek.

, her zaman üretken olmadığım için, sanatsal mücadelelerim için suçlu hissetmemi sağladı. Saint, bu basit cümle ile, farkında olmadan özlediğim bir özgürlük sunuyor. Benim başarısızlığımı değil, yorgunluğumu görüyor.

Güneş gittikçe ısınıyor ve tişörtümün bittiği yerde belirgin bronzluk çizgilerinin oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. Kararlı bir omuz silkmeye tişörtümü başımdan çıkarıyorum ve kendimi geniş açık gökyüzüne maruz bırakıyorum. Saint'in gözlerinin üzerimde olduğunu hemen hissediyorum, tanıdık bir sıcaklık, ve o, havada yankılanan, ham, içgüdüsel bir sesle, düşük, takdir dolu bir inilti çıkarıyor. Ama can sıkıcı, klişe ya da nesneleştirici hiçbir şey söylemiyor, çoğu erkeğin yapacağı ucuz iltifatlar ya da sahiplenici sözler söylemiyor. Sadece izliyor, bakışları yoğun, kendine özgü bir şekilde sahiplenici ve tamamen sessiz. Bu, herhangi bir kelimedenden daha güçlü.

Bir süre sonra, rüzgar saçlarını savururken, güneş omuzlarında parıldarken, sonunda yanıma oturur, tekne altımızda hafifçe sallanır. Dirseğini dizine dayar, vücudu bana doğru eğilir, varlığı sıcak, manyetik bir güçtür. Aramızda sessizlik uzar, onun için rahat, benim için elektrikli. Beni kemiren, göğsümde sürekli bir ağrı olan soruyu tutamıyorum.

"Bundan pişman mısınız?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek, aramızda belirsiz bir hareket yaparak, *bunu* kastederek - ilişkiyi, ihaneti, paylaştığımız sırları.

Uzun bir süre düşünür, gözleri ufku tarar, yüzündeki ifade okunamaz. Sonra bana döner, bakışları doğrudan, sarsılmaz, acımasızca dürüştür. "Keşke bu bir ilişki olmasaydı, Petra," der, sesi alçak, beni şaşırtan sessiz bir pişmanlıkla. "Ama hayır. Seninle birlikte olduğum için pişman değilim. Bir saniye bile."

Bu sözler beni sarsar. Keşke bir ilişki olmasaydı. Bu, daha fazlasını, meşru bir şeyi arzuladığını ima eder. Ve bu da, hala evli olduğu, hala her gün konuştuğu karısını aklıma getirir. Bu, bana

bana bir iltifat, başımı döndüren bir onay gibi geliyor, ama aynı zamanda ona, evliliğine de derin bir hakaret gibi. Bu acımasız, lezzetli bir ironi.

Dilimde farklı bir soru oluşuyor, bir öncekinden daha samimi, daha müdahaleci bir soru. "Sen... senin çocuğun var mı?" diye soruyorum, sesim yumuşak, neredeyse tereddütlü, onun geçmemi istediğinden emin olmadığım bir sınırı aşarak.

Hemen cevap vermez. Sadece bana bakar, bakışları birdenbire kapanır, neredeyse soğuktur, sanki çok uygunsuz bir şey sormuşum gibi, sanki ona bu soruları sormak kutsal bir sınırı aşmakmış gibi. Bu ani değişiklik kalbimi sıkıştırır.

"Çocuklarım olduğunu biliyorsun," diye ısrar ediyorum, sesimdeki sessiz çaresizlik, onu tutku ötesinde anlamak, tanımak ihtiyacımı ele veriyor. "*Senin* hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Sonunda göz teması kurmayı bırakır ve tekrar parıldayan suya bakar. Sesi düz, duygusuz, neredeyse küçümseyici. "Ben senin aileni sormadım. Onlar kendiliğinden ortaya çıktılar. Bu farklı bir şey." Anlamı açık: Hayatım, ailem, koşullarım ona basitçe sunuldu. O bunları aramadı, müdahale etmedi. Ama onunki, onunki sınırların dışında.

Midemde bir düğüm oluşur, ama itirazımı geri çekerim, zorlamam gereken kırılğan bir engel olduğunu hissederim. Kitabımı okumaya geri dönerim, hikayeye dalmış gibi davranırım, ama kelimeler boş bir sayfaya bakıyormuşum gibi gelir.

Sonra, tam vazgeçtiğim anda, sessizliğin sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiğim anda, o konuşmaya başlar, sesi teknenin gövdesine çarpan suyun hafif sesinden zar zor duyulur. "Yıllarca denedik," der, bakışları hala ufka sabitlenmiş, yüzünde uzak bir acı maskesi. "Çocuk sahibi olmak için. Başarısız tüp bebek denemeleri, yanlış pozitif sonuçlar, düşükler... Cehennem gibiydi." Son kelimedede sesi hafifçe titrer. "Sonunda, tüm testlerden sonra, sorun bende olduğu ortaya çıktı. Onda değil. *Ben* çocuk sahibi olamazdım."

Şaşkınlıkla dik oturdum, kitabım farkında olmadan kucağımdan kayarak teknenin güvertesine yumuşak bir sesle düştü. *Şok oldum.* Sesindeki kırılganlık, bu itirafın derinliği nefesimi kesti. "Ah, Saint," diye fısıldadım, elim içgüdüsel olarak onun koluna uzandı, onu teselli etmek için.

Dokunuşumla hafifçe irkildi, sonra devam etti, sesi şimdi daha yumuşaktı, derin bir hüznle karışmıştı. "Bana kızmaya başladı. Bunu hissedebiliyordum. Sessiz öfke. Hayallerini elinden aldığım için söylenmemiş suçlama. Altı ay önce ayrıldık."

Aklım karışıyor. Altı ay mı? Çok yakın bir zaman. O rüyanın sessiz yıkımı için kalbim acıyor. Ve sonra, daha bencil bir düşünce ortaya çıkıyor.

Neden bana mutlu bir evliliği olduğunu inandırdı?

"Bana bunların hiçbirini söylemedin," diyorum, sesim bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla titriyor.

Bana dönüyor, koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Hâlâ evlilik yüzüğümü takıyorum. Hâlâ evli hissediyorum. Senin evli bir erkeğe ilham kaynağına ihtiyacın olmasıyla benim karmaşık ayrılığımı açıklamam arasındaki boşlukta, tüm bunları nereye sığdırabilirdim ki? Ayrıca, tam bir deneyime ihtiyacın vardı, Petra," diyor. "Ve ben de bundan keyif aldım. Suçluluk, gizlilik, yasak heyecan. Hepsini hissetmen, yaşamana gerekiyordu, böylece yazdıkların hakkında daha iyi hissedebilirdin. Reya için ihtiyacın olan yakıtı elde etmek için."

Soğuk bir korku beni kaplıyor, garip, karanlık bir anlayışla karışıyor.

"Evliliğin yürümesini istiyor musun?" diye soruyorum, açıklığa kavuşmak için çaresizce bu soru ağzımdan çıkıyor. Bu kaotik oyunda normal bir insan duygusu bulmaya çalışıyorum.

O, uzaklara bakarak suya geri dönüyor. "Tabii ki," diyor, basitçe, sessizce. "Ama onu bağlamak istemiyorum. Ya da başka çocuk sahibi olmasını engellemek istemiyorum. Başka biriyle o hayali gerçekleştirmekten alıkoymak istemiyorum." Sesinde

derin bir keder, az önce bana itiraf ettiği şeyi düşününce neredeyse dayanılmaz bir özverilik var.

"Hâlâ birlikte mi yaşıyorsunuz?" diye soruyorum, daha fazla ayrıntı öğrenmek için ısrar ediyorum, hayatının parçalanmış parçalarını bir araya getirmeye, kişiliğinin ardındaki adamı anlamaya çalışıyorum.

"Hayır," diyor, başını sallayarak. "Birlikte yaşamıyoruz. Ama neredeyse her gün konuşuyoruz." Bir süre duruyor, sonra bana dönüyor, gözleri araştırmacı, daha önce hiç görmediğim bir şekilde savunmasız. "O hayatına devam etmekte zorlanıyor. Ama ben de öyle." Yer değiştiriyor, dizi benimkine değiyor. "Sen... sen bir tavsiyen var mı?"

Ani kırılğanlığı, samimi yalvarışı beni şaşırtıyor. Ve bir an için onu, ilgi çekici, manipülatif ilham perisi Saint olarak değil, acı çeken bir adam olarak görüyorum. Ama cevap otomatik olarak geliyor. "Hayır," diyorum, başımı sallayarak, sesim düz. "Bilmiyorum. Ben de nasıl devam edeceğimi bilmiyorum, bazen istesem de." Bu sözler acı verici bir şekilde doğru. "Ama senin çocuğun yok," diye ekliyorum, neredeyse düşünmeden, refleksif bir savunma, onun acısını benimkine kıyasla azaltmak, benim acımı bir şekilde daha geçerli kılmak için. "Yani belki senin için o kadar zor değildir."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Yüzü aniden sertleşti, ince ama derin bir değişim. Çenesi sıkıldı, gözleri karardı ve benden uzaklaştı, aramızdaki mesafe birdenbire çok büyüdü. Sanki onun kısırlığını, en derin yarasını alıp, kendi kendime yarattığım evlilik sorunlarımla dikkatsizce, düşüncesizce karşılaştırarak onu küçümsemişim gibi. Suçlama, söylenmemiş olsa da, havada ağır bir şekilde asılı kalır.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, sesim anında, içten bir pişmanlıkla doluyor. "Saint, öyle demek istemedim. Ben sadece ..." Sözlerim kesildi, doğru kelimeleri bulamadım.

Elini kaldırarak beni durdurur, yüzünde hala acı dolu bir ifade vardır, ama şimdi biraz yumuşamıştır. "Sorun değil," der, sesi gergindir. "Bunun için intikam almayacağım, ama hiç çocuk sahibi olamamak, çocukların olduğu birinden boşanmaktan çok daha zordur."

O haklı. Acısı çok büyük çünkü hayalleri, kontrolü dışındaki bir şey tarafından paramparça edildi. Benimkiler ise... benimkiler, sadece sıkıntıdan dolayı kendi ellerimle paramparça olacak. Büyük bir ihanet olmadığı sürece, özellikle de çocuklar söz konusu olduğunda, herhangi bir ilişkiden ayrılmak zordur. Sıkıntı ve rahatsızlık boşanma sebebi olamaz, ama endişem, her şeyin buradan başladığıdır. Kaçma düşünceleri. Shephard olmadan hayatımın nasıl olabileceğine dair bu kısa bakış.

Eskiden onun varlığı beni havaya kaldırıp hafifleten bir hava gibi gelirdi. Şimdi ise, nedense, giderek daha fazla bir yük gibi geliyor. Hepimizin ilerlemesini sağlamak için taşımam gereken başka bir şey.

Saint tekrar suya bakar, çenesini oynatır. Sonra sesi alçalır, neredeyse bir itiraf gibi, sıcak güneşin altında bile beni iliklerime kadar ürpertir. "Sen kızlarına veda ederken, Shephard oradayken..." Durur ve ben nefesimi tutarım. "Kızgındım, Petra. Çok kızgındım." Gözlerini bana çevirir ve rahatsız edici bir yoğunlukla yanarlar. "Yakalanmanı istedim, böylece onu terk edecektin ve ben de onun hafife aldığı şeyi elde edebilecektim. Artık neredeyse hiç görmediği şeyi."

Bu itiraf, onun ruhuna karanlık, baş döndürücü bir dalış gibi, beni kendimden uzaklaştırması gereken hesaplı bir kötülük düzeyini ortaya çıkarıyor. Ama bunun yerine, içimi sapkın bir heyecan kaplıyor. Hayatımı mahvetmek, onu kendine ait kılmak istiyordu. Ve neredeyse başardı.

O eğilir, eli yanağımı okşar, başparmağı çenemi okşar. Öfke ve arzunun karışımıyla yanan gözleri benimkilere kilitlenir. Ve sonra, dudakları sert ve aç bir şekilde iner, beni tamamen ele geçirir. Öpücük şiddetli, kaosun ilkel bir kucaklaşması. Ve sonra, tam orada, açık denizde, öğleden sonra güneşinin geniş, kayıtsız bakışları altında, utanmadan seks yapıyoruz, ya da belki de sevişmenin başlangıcı, az önce itiraf ettiğimiz her şeye ve yaktığımız her sınıra karşı bir isyan eylemi.

Saint tekneyi ustaca sallanan ahşap iskeleye doğru manevra ederken, küçük koya giriyoruz ve su teknenin gövdesine nazikçe çarpıyor. Güneş artık alçalmış, suya uzun gölgeler düşürüyor ve gökyüzünü turuncu ve mor tonlarıyla boyuyor. Konuşmuyoruz, yoğun birleşmemizin ardından sessizlik yoğun ve ağır.

Tekneyi bağlamaya, yıpranmış kazıklara sabitlemeye başladığımızda, hareketlerimiz senkronize ve verimli, tanıdık bir endişe cildimde karıncalanmaya başlıyor. Geçici olarak kaçtığım gerçek dünya, geri dönüyor ve hakkını istiyor. Ellerim mekanik olarak hareket ediyor, ipi sarıyor, ama zihnim çoktan kabine, daha da ötesine, evime, Shephard'a, korumam gereken hassas cepheye dönmüş durumda.

"Bu hafta sonu eve gitmem gerek," diyorum, sözlerim kırılğan, neredeyse bir itiraf gibi, sıradan gerçekliğe ani dönüşüm rahatsız edici.

"Ne? İki hafta daha kalacağını sanıyordum."

Gözlerinden kaçınıyorum, bunun yerine sıkıştırmaya çalıştığım düğüme odaklanıyorum. "Cuma gününe kadar ayrılmıyorum ve sadece iki günlüğüne. Kızımın doğum günü. Orada olmam gerek."

Saint duraksıyor, büyük elleri hala ipin üzerinde, hareketleri duruyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum, sabit ve yoğun, ama başımı kaldırmıyorum. Sessizlik uzuyor, söylenmemiş sorularla, ayrı hayatlarımızın gerçekliğiyle gerginleşiyor.

Sadece başını sallar. Tek bir sessiz baş sallama. Shephard hakkında soru yok, itiraz yok, talep yok. Sadece o basit, ağır kabul. Bu hem bir rahatlama hem de ince bir hayal kırıklığı. Bir parçam, onun yoğunluğunu arzulayan parçam, bir kavga, bir yalvarış, sahiplenme belirtisi istiyordu. Ama o bana hiçbirini vermiyor. Sadece kabul ediyor.

Tekne güvenli bir şekilde bağlandığında, halatlar gergin olduğunda, iskeleye adım atar. Bağlama işlemi sırasında bir şekilde elime dolanan

bağlama işlemi sırasında bir şekilde onun eline girmiş olan elimi bırakmak yerine, sıkıca tutar ve bir an durur.

Onun bakışlarını takip ederek, iskeleye bağlandığımız yerin karşısındaki suya bakarım ve onun donmasına neden olan şeyi gördüğümde, elimden kayana kadar elini sıkarım.

Aman Tanrım.

Saint, ben gördüğümü tam olarak kavrayamadan suya atlar. Ama Mari, kıyıdan sadece yirmi metre kadar uzakta, suda yüzüyor. Parlak turuncu saçları, yüzü aşağıya dönük, kolları gevşek, su yüzeyinde süzülüyor.

"Mari!" Saint bağırarak ona doğru yüzüyor. İskelenin kenarına yaklaşıyorum, polisi mi aramalıyım, Louie'yi mi çağırmalıyım, yoksa suya atlayıp ona yardım mı etmeliyim diye düşünüyorum. Ama sadece donup kalıyorum.

"Mari," diye fısıldarım. "Tanrım, hayır."

Saint ona ulaşır, iki eliyle belinden tutup onu ters çevirir. Bunu yapar yapmaz, keskin bir çığlık duyarım.

Ama bu çığlık Saint'ten gelmiyor.

Mari'den geliyor, gözlük takmış ve şnorkeliyle Saint'in kafasına vuruyor. "Ben. Yüzmeyi. Biliyorum. Seni. Aptal!"

Aman Tanrım.

Tüm vücudum iç çekiyor ve başıma hücum eden tüm kanın aniden ayaklarıma düştüğünü hissediyorum. O kadar şok oldum ki, kendimi rıhtımda çapraz bacaklı oturana kadar alçaltmak zorunda kaldım.

"Çok üzgünüm," diyor Saint. "Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Mari vücuduna, giydiği mayoya işaret eder ve sonra gözlüklerini çıkarır. Islak bukleleri yüzünün yarısını kaplamıştır. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Suya batmayan bir şnorkelim vardı! Mayoyum var! Dedektifler bağlam ipuçlarını bilmeleri gerekmez mi?" Kıyıya doğru yürümeye başlar

suda sıçrayarak ilerlemeye başlar. "Artık burada huzur içinde yüzemiyorum bile," diye mırıldanır.

Buna gülmeden edemiyorum.

"Gülüyor olmanı duyuyorum, Twinkle Twat," diye omzunun üzerinden bana sesleniyor.

Ben de buna gülüyorum. Sonra Saint'e bakıyorum ve onun ıslak ıslak yavaşça bana doğru geldiğini görüyorum. Ama dudaklarında bir gülümseme var.

Kendini rıhtıma iterek yanıma oturur. "Bunu kitabına yazacak mısın?" diye sorar.

"Kesinlikle."

"Onu kurtardığım şekilde yeniden yazabilir misin?"

"Kesinlikle hayır."

Saint gülerek gömleğini çıkarır. Sonra elimi tutar ve ayağa kalkmama yardım eder. Parmakları, gayet iyi durumda olan bir kadını boğulmaktan kurtarmaya çalışmadan önceki gibi, yine benim parmaklarımla iç içe geçer. Eli sıcak ve güçlüdür. Benim dayanağım.

Sessizce eve geri yürüyoruz, ayaklarımızın altındaki eski tahtaların hafif gıcırtısı, sessiz öğleden sonrayı bozan tek ses.

Onun sıırılsıklam giysilerinden damlayan su sesi hariç.

Yanımdaki varlığı hala güçlü, hala elektrikli, ama aramızdaki sessizlik artık farklı geliyor. Bu, paylaşılan zevkin rahat, kolay sessizliği değil, gemide itiraf ettiğimiz her şeyin söylenmemiş gerçekliğiyle dolu, gergin, bilge bir sessizlik.

Evli olmasına rağmen müsait olması, büyük bir değişiklik gibi geliyor.

Onun görüntülerini geleceğime yerleştirmekten kendimi alamıyorum ve Shephard'ın yükünü artık taşımamak nasıl olurdu diye merak ediyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aman Tanrım, o çok ağır. "Shephard! Çekil üstümden!"

Kaçak bir futbol topunu yakalamaya çalışırken ateş çukuruna takıldı ve benim ve sandalyemin üzerine düştü. Onu kucağımdan itmeye çalışıyorum ama ayağa kalkmakta zorlanıyor. Muhtemelen bugün çok fazla içti, ama bu bir parti. Onu suçlamıyorum.

"Kev, yardım et," diyor Shephard, komşumuza uzanarak. Kevin sonunda onun ayağa kalkmasına yardım ediyor, ama Shephard ön bahçedeki futbol maçına geri dönmeden önce eğilip başımın yanına bir öpücük konduruyor. "Üzgünüm, bebeğim."

"Sorun değil. Git de onları yen."

Kızımın doğum günü partisinin tatlı, kaotik sesleri ön bahçeyi doldurur. Çocukların kahkahaları, balonun patlamasıyla kesilir. Sonra Shephard'ın gür sesi, genel konuşmaların üstüne çıkar. "Dalga geçiyorsun!" diye bağırır. Yenilgiyi kabul edercesine alnını tutarak çimlere sırt üstü düşmesini izlerim. Diğer iki komşu, ona ve Kev'e karşı kazandıkları zaferi kutluyorlar.

Kızlar yanımdan koşarak geçerken yeni bir kahkaha patlaması başlar. Yanımdaki koltukta oturan Nora'nın komşum Esther ile yaptığı sohbeti dinleyip güldüğünü duyabiliyorum.

Bu, normalin senfonisi. Güvenliğin senfonisi.

Shephard ile olan hayatımda sevdiğim şey budur. Ön bahçede geçirdiğimiz bu hafta sonları, mangal yapıp margarita içerken çocuklar da sokağın sonunda oynuyorlar. Burada güneşin altında geçirdiğimiz her saniye bir kalkan gibi geliyor, ki bu garip, çünkü kulübe de bu hayattan bir kalkan gibi geliyor.

Keşke ikisini de sonsuza kadar yaşayabilsem. Saint'in kaotik heyecanı ile ailemin kaotik normallliği arasında gidip gelebilsem.

Ama kimse sonunda her şeyi kaybetmeden gerçekten her şeye sahip olamaz.

"Neredesin?" diye soruyor Nora, eğilerek, sesi alçak. "Seksi polisi mi düşünüyorsun?"

Suçlulukla ona doğru bakıyorum. O sırtıyor.

"Ne? Hayır." Sanki gerçekten Saint'i kastettiğini varsayarak cevap veriyorum, ama onun sadece kitabımı düşünüp düşünmediğini sorduğunu biliyorum. *Çok mu suçluluk duyuyorsun, Petra?*

"Bir saniye," diyor Nora. "Bu bakışı tanıyorum. Petra, her şeyi sildin mi? Yemin ederim, gönderdiğin şeylerin herhangi birini değiştirdiysen, dizüstü bilgisayarını çalacağım, geri alacağım ve kendim yayınlayacağım."

"Silmedim!" savunmacı bir şekilde söylüyorum. "Hiçbir şeyi silmedim, yemin ederim."

O içini çeker. "Tamam. İyi. Sadece, sana gönderdiğin şey hakkında konuşmaya çalıştığımda, konuyu değiştiriyorsun. Belki de onu çöpe attığını itiraf etmek istemiyorsun diye düşündüm."

"Hayır, bu hafta sonu sadece eş ve anne modundayım. Kitap hakkında hiç düşünmüyorum."

"Haklısın," diyor Nora. "Partide iş konuşulmaz." Kırmızı SOLO bardağını kaldırıp kadeh tokuşturmak için bana uzatıyor, ben de kendiminkini kaldırıyorum. "Çalışmadan geçireceğimiz bir hafta sonu şerefine," diyor.

"Ve bu yıl ilk kez seni şahsen görebildiğimize," diye ekledim. Bardaklarımızı tokuşturduk ve onun dikkati kısa sürede Esther ile yaptığı sohbete geri döndü.

Buzlu çayımı yudumlarken, Andi'nin sevinç çığlıkları atarak kaçan balonu kovalamasını izliyorum. "Anne, bak!" diye bağılıyor, minik elini uzatarak. Gülümsüyorum, cevap vermek üzereyim, ama bakışlarım neredeyse boş boş, sokağın sonunda gözüme çarpan bir şeye kayıyor.

İlk başta aracı neredeyse gözden geçiriyorum. Çoğunlukla çevreye uyum sağlıyor. Ama gözlerim ona takıldığında, kaldırım kenarındaki eski meşe ağaçlarının yoğun gölgesiyle neredeyse kamufle olduğunu fark ediyorum.

Görünüşe göre gölgeler tarafından kasten yutulmuş gibi.

Nefesim kesildi, boğazımda acı bir şekilde takıldı.

Buzlu çay bardağım nemli elimden kayıyor. Hemen onu yakalamaya çalışıyorum, ama etrafımdaki hiç kimse fark etmeden, bardağın sessizce çimlere düşmesini çaresizce izliyorum.

Hayır. Olamaz. O kadar uzağa gelmezdi.

Ama o arabanın, bu mesafeden bile, inkar edilemez varlığı onun adını haykırıyor.

Midemde buz gibi bir endişe düğümü oluşur, hemen ardından ellerimi yumruk haline getiren sıcak, öfkeli bir öfke dalgası gelir.

Ne cüret!

Onu takip etmeye cesaret ettiğimde, gerçek hayatına bir adım bile attığımda çok kızmıştı. Ve şimdi burada, sessiz, karanlık bir nöbetçi gibi, benim hayatımı izliyor mu? Bu ikiye bölünmüş içimi yakıyor, göğsümde kavurucu bir alev gibi. O caddeden yürüyerek onunla yüzleşmek, "*Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?!*" diye sormak istiyorum. Çenem sıkışıyor, partinin neşeli senfonisi birdenbire uyumsuz ve kirlenmiş gibi geliyor.

Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama dünyadan sakladığım bu ortamda izlenmediğimi iddia etmek zor. Gözlerim neredeyse istemsizce sokağın sonuna, meşe ağaçlarının altında gizlenen karanlık, tehditkar silüete kayıyor. Sanki avını gözleyen bir yırtıcı hayvan gibi.

Kendi evimde av gibi hissetmeyi reddediyorum.

Herkesin dikkati erkekler arasındaki özellikle gürültülü bir oyunla dağılmışken, ben fırsatı değerlendiriyorum. Gruptan uzaklaşıyorum ama tuvaleti kullanmak için içeri giriyormuş gibi yapıyorum. Evin yan tarafına geçip Esther'in arka bahçesinden geçiyorum. Kimsenin beni göremeyeceği kadar uzağa gittiğimden emin olduğumda, kaldırıma çıkıyorum. Adımlarım kararlı, doğrudan onun arabasına yöneliktir. Her adımım bilinçlidir, sanki aslanın inine girer gibi.

Aslanın inine girer gibi. Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için sürekli arkama bakıyorum, ama herkes başka şeylere dikkatini vermiş durumda.

Görölme riskini almamak için arabanın arkasından dolaştım. Kapıların kilitlerinin klik sesini duyabiliyordum, bu da Saint olduğunu daha da kesinleştiriyordu.

Yolcu kapısını açıyorum ve kolunu, direksiyonu kavrayan elini, uyluğunu görebiliyorum. Arabanın içi serin, bunaltıcı yaz öğleden sonrasına tezat oluşturuyor. Yolcu koltuğuna kayıyorum. Ellerim uyluğumu kavlıyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Sesim, çıktığında, altındaki kükremeyi zar zor gizleyen gergin bir fısıltı.

"Evlerin yasak bölge olduğunu sanıyordum," diyorum, bakışlarım onun profiline sabitlenmiş. O ise dümdüz ileriye, evime, aileme bakıyor, evimdeki dünyamda sessiz, hiç hoş karşılanmayan bir gözlemci gibi. Hareketsizliği sinir bozucu.

Yavaşça başını çevirir, gözleri sonunda benimkilerle buluşur. Özür yok, açıklama yok, sadece o tanıdık, rahatsız edici derinlik var. "Artık durum farklı." Sesi alçak ve sakindir.

"Nasıl *farklı*?" diye meydan okurum, kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayarak savunma bariyeri oluştururum.

O, daha fazla bana doğru dönerek, dirseğini orta konsola dayadı. "Tehlikedesin."

Kaşlarım çatıldı. "Tehlikede mi? Neden bahsediyorsun?" Öfkeye soğuk bir tedirginlik de eklendi.

"Reya, ölüm tehditleri aldın. Seni korumasız bırakamam."

Tanrım, lanet olsun.

Ona bakıyorum, inanamama hissiyle keskin ve istemsiz bir homurtu kaçıyor ağızımdan. "*Evimdeyim. Bugün kızımın doğum günü.* Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok, *Saint.*"

"Reya," diyor.

"Bana öyle demeyi kes! Bu çok saçma. Kişisel alanıma izinsiz girmek için uyduruk bir bahane buldun ve ben çok kızgınım."

Gözlerimi sabit bir şekilde tutuyor, ifadesi okunamıyor. Sonunda karakterinden çıkıyor, başını koltuğun başlığına yaslıyor. Sonunda gözlerine bir ifade geliyor ve belki de ben umut ediyorum, ama aslında biraz pişman görünüyor.

Ama sonra bu pislik, sırtacak kadar yüzsüz. "Petra," diyor, sonunda gerçek adımı kullanarak. "Rahatla." Beni sakinleştirmek için elini boynuma koymaya çalışıyor, ama ben onu itiyorum.

"Benim evimin önünde otururken bana rahatlamamı söyleme."

Tepkimden gerçekten şaşırılmış görünüyor. Bana biraz daha yaklaşıyor. "Kocanla yüzleşmek için burada olduğumdan mı endişeleniyorsun?"

"Açıkçası senin neler yapabileceğini hiç bilmiyorum. Bu çok korkutucu."

Hemen tüm tavırlarını bırakır, sırtış yok, küstahlık yok. Teknedeki aziz haline geri döner, gözleri güven verici, duruşu rahatlatıcıdır. "Petra," diye tekrarlar. Sesi sessizdir, neredeyse yalvarır gibi, tonunda en ufak bir kırılma vardır. "Bunu asla yapmam."

"Gitmelisin," diyorum, ellerimdeki titremeyi umutsuzca gizlemeye çalışsam da sesim kararlı.

"Bekle. Bir saniye bekle," diyor, elimi tutarak.

"Hayır. Sen buradayken işlevsel olamıyorum. Gitmen gerekiyor. Bu doğru değil."

Daha fazla tartışmaz. Uzun bir süre sessizce beni izler, o karanlık gözleri beni inceler. Sonra, hafif, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş sallama.

Aramızda başka bir şey söylemeye gerek yok. Kapı kolunu tutuyorum, parmaklarım biraz titriyor ve dışarı çıkıyorum. Partinin sesleri, arabanın sessizliğinden sonra daha yüksek, daha canlı, neredeyse ezici bir şekilde geri geliyor.

Sırtımdaki her kas gergin bir şekilde eve doğru yürüyorum. Sonunda arabayı çalıştırıp uzaklaştığını duyuyorum.

Doğruca eve girip banyoya gidiyorum. Kapıyı kilitliyorum ve tamamen çökmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Burası benim *evim*.

Sanırım o deli olabilir.

Sanırım *ben* de deli olabilirim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Öyleyim. Deliyim.

Çünkü hangi aklı başında insan, izinsiz olarak evinin önünde iki saat boyunca bekleyen bir adama karşı savunmasız olduğu yere geri döner ki?

Ben. Benim. Ama Tanrım, hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sürekli bir çekişme var, sanki göğsümden Saint'in göğsüne kalın bir ip bağlanmış ve ben o çekişmeye karşı koyamayacak kadar yorgun düşene kadar sürekli çekiliyorum.

İçgüdü ve sağduyu yerine çekicilik ve merakın peşinden gitmek, deliliğin çok iyi bir tanımıdır.

Lastiklerimin altındaki yolun uğultusu, arabanın baskıcı sessizliğinde duyulan tek tutarlı ses. Ellerim direksiyonu sıkıca kavlıyor, parmak eklemlerim beyazlaşmış, karnımda biriken gerginliğin bir yansıması gibi. Güneş ışığı bugün çok sert, virajlı yolu çevreleyen yaprak dökmeyen ağaçların üzerinde parıltıyor. Kulübeye her kilometre yaklaştıkça, sanki bir yay geriliyor, korku ve beklenti dolu bir sarmal gibi.

Ona gitmesini söylediğimden bu yana bir gün geçti. O zamandan beri hiç haber vermedi. Gittiğinden beri ne mesaj attı, ne aradı, ne de gizemli bir emoji gönderdi.

Yolcu koltuğunda yüzüstü duran telefonum bana işe yaramaz geliyor. Yüzlerce kez kontrol ettim, bir şey, herhangi bir şey, onun bir hayalet olmadığını, gerçekten evime gelme cesaretini gösterdiğini ve bunun ateşli bir rüya olmadığını bilmek için. Telefonumun sessizliği çılgılık atıyor.

Çenemi sıkılmaktan ağrıyor. Kendime buraya işi bitirmek için geldiğimi söyledim, ama içten içe, onun burada olduğu ve onunla işimin bitmediği için geldiğimi biliyorum. Çünkü onun çekim alanına girmişim ve asla dışarı itilmek istemiyorum.

Dönüş yolu göründü, lastiklerimin altında çıtırdayan çakıl yolu eve dönmenin sesi gibi gelmeye başladı. Tanıdık ağaçlar yaklaşıyor, uzun ve sessiz, uzun gölgeler düşürüyor. Nefesim kesildi. *Lütfen, orada olmasın. Lütfen, orada olsun. Şu anda iki farklı şey için yalvardığımı fark ettim. Kafam çok karışık.*

Ama sonra, ağaçlar seyrekleşip kulübenin bulunduğu küçük açıklık görünür hale geldiğinde, onu görüyorum. Onun arabası. Koyu renkli, heybetli, tıpkı dün olduğu gibi, ama bu sefer benim garaj yoluma küstahça park edilmiş, benim mülküne dikilmiş bir bayrak gibi.

O burada. Tabii ki burada.

Dün gecedен kalan öfke, telaşlı sabahın etkisiyle geçici olarak azalmış olsa da, şimdi yeniden alevlenerek sıcak ve ani bir şekilde geri dönüyor. *Evime* geldi. Shephard ve kızlarımızla paylaştığım evime. Ne cüret! Ne korkunç bir cüret! Ve şimdi de... beni mi bekliyor? Sanki ona bir borcum varmış gibi! Ellerim direksiyonu o kadar sıkı kavırıyor ki parmaklarım ağrıyor.

Burada olduğu için çok mutluyum. Burada olduğu için çok kızgınım. Onun kollarına atılmak istediğim için kendime kızgınım, ama aynı zamanda gözünü morartmak istiyorum.

Arabamı yavaşça, dikkatlice sürerek onun arkasına park ediyorum. Kontağı kapatınca motor tıklıyor, ani sessizlik kalbimin çılgınca atışını daha da belirginleştiriyor. Uzun bir süre burada oturup direksiyonu sıkıca tutuyorum, sadece nefes alıp veriyorum, hızla akan düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Seks yapma havamda değilim. Bunun için çok kızgınım. Ama konuşmak için havamdayım. Belki tartışmak için bile. Kavgaya etmek için. Tüm bunları sona erdirmek ve bir şekilde bununla barışmak için bir yol.

Arabanın kapısını iterek açtım, sessiz havada yüksek bir gıcırtı sesi duyuldu. Ahşap veranda, çam ve nemli toprağın kokusu... Ön kapıya doğru yürürken hepsi bana yabancı, kirlenmiş geliyordu. Elim kapı kolunun üzerinde durdu, tereddüt ettim. Ne diyeceğim? O ne diyecek? Bir şey talep edecek mi? Hiçbir şey olmamış gibi davranacak mı?

Kiraladığım dairenin kilitli olmayan kapısını, sanki vahşi bir hayvanın fırlayacağını beklermişçesine yavaşça ve dikkatlice açıyorum. İçerisi loş ve serin. Onu bulana kadar gözlerim oturma odasını ve mutfağı tarıyor.

Ocağın başında duruyor, sırtı bana dönük, havada hafif bir ot ve domates sosu kokusu yayılıyor. Soluk renkli kot pantolon ve koyu renkli tişört giymiş, kumaş omuzlarında gergin duruyor. Bir eliyle bir yemeğin üzerine bir şeyler serpiyor, diğer eli ise tezgahın üzerinde rahatça duruyor.

Evcimenliğin resmini çiziyor, dün gece hayatıma, evime giren adamla tamamen zıt bir görüntü.

Ve tanrım. Çorap giyiyor. Neden temiz çorap giyen erkeklere bu kadar zaafım var?

Hafifçe dönüyor, yüzünün profilini görebileceğim kadar, odaklanmış, yaptığı şeye konsantre olmuş. Bakışlarım aşağıya, hazırladığı yemeğe kayıyor. Cam bir tabakta, makarna, koyu kırmızı sos ve kremi beyaz bir sosun katmanları var.

Lazanya. Lazanya yapmış.

Lezzetli ve rahatlatıcı koku beni tamamen sarar. Vücudumdaki gerginlikle, hala içimde kaynayan öfkeyle çelişkili bir kontrast oluşturur. *Lazanya*. Sanki bu gece normalmiş gibi. Sanki o, benim kişisel alanımı ihlal ettikten sonra beni terk eden adam değilmiş gibi. O sadece... benim için *yemek pişiriyor*.

Sonra, sanki varlığımı hissetmiş gibi, ama şaşkınlık duymadan, yavaşça başını kaldırıyor. Karanlık gözleri mutfakta benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde korku yok, özür yok, sadece içimde yeni bir tedirginlik dalgası yaratan sessiz bir yoğunluk var. Hiçbir şey söylemiyor. Elindeki parmesan peyniri poşetini kapatıyor ve çenesiyle iki kişilik masayı işaret ediyor.

"Yemek neredeyse hazır," diyor, sesi alçak ve sakin.

Masaya doğru yürüyorum, hareketlerim bir kuklanın ipleriyle hareket ediyormuş gibi sert. Masa düzgünce hazırlanmış. İki tabak, çatal bıçak takımı, hatta keten peçeteler. Bir şişe kırmızı şarap

. O, peynir ve zengin sosla kaplı kalın, bol dilimlenmiş lazanyayı tabağa koyuyor. Bir tabağı önüne koyuyor, sonra karşımda kendi yerine oturuyor. Sessizlik uzuyor, söylenmemiş sözlerle, dün gecenin kaotik anılarıyla yoğunlaşıyor. Yemeğin rahatlatıcı kokusu acımasız bir oyun gibi geliyor.

Çatalımı alıyorum, ama iştahım yok. Bir parça makarnayı dürtüyorum, sonra çatalı bırakıyorum. Yiyemiyorum. Henüz değil.

Beni izliyor, yüzündeki ifade okunamıyor. Sonunda, sessizce içini çekiyor. "Bak, Petra," diye başlıyor, sesi daha yumuşak, "Özür dilerim. Haklısın. Sınırı aştım."

"Sen benim *evime* geldin, Saint. Ailemin *evine*."

O hiç irkilmiyor. Bakışları sabit, sarsılmaz. "Biliyorum. Ama kimin kimi takip ettiğini unutmayalım."

"Buradan iki saat uzaklıkta yaşıyorum! İki saat araba sürdün, evimin önüne park ettin ve kim bilir ne kadar süre boyunca beni, kocamı ve çocuklarımı izledin."

"Sadece yarım saatti."

"Tanrı aşkına. *Semantik*."

"Bunu sadece senin gerçekten *yaşadığını* hissetmeni istediğim için yaptım. Eğlenceli olabileceğini ya da bir şeyleri sarsabileceğini düşündüm. Bir şekilde sana ilham verebileceğini."

Ona bakıyorum, inanamama duygusu ile minik bir anlayış kıvılcımı arasında gidip geliyor.

"Adrenalin güçlü bir ilham kaynağıdır," diyor basitçe. "Ve dürüst olmak gerekirse, bence hayatında daha fazla adrenaline ihtiyacın var. Kocanla tanıştım."

Bu söz beni kızdırıyor, ama aynı zamanda gülmemi engelliyor. Onun mizahıyla bu anı daha insani hale getirmesini nefret ediyorum. Ona tamamen kızgın olmak istiyorum. Tartışmak istiyorum.

Tabağımı kenara itiyorum, şu anda yemek düşüncesi bile bana ağır geliyor. "Çok risk alıyoruz." Suçu tamamen ona yükleyemem. Dün gece ben de oradaydım, onun gelmesine çok kızmış olsam da. Onu evine kadar takip etmeye çalıştığımda

ama ben asla park etmezdim. "Evliliğimi tehlikeye atıyorsun. Bu bir oyun değil."

Elimi tutarken gözlerime bakıyor. "Haklısın. Bu işe başlamadan önce katı kurallar belirlemeliydik. O anın heyecanına kapıldım. Bir daha olmayacak. Ama benim buradaki amacım, rolüm, hayatını hiçbir şekilde altüst etmek değil. Sana yazmanda yardımcı olmak. Ve bunu yaparken biraz eğlenmek. Hepsi bu."

O zaman yüzünden gözlerimi ayırıp, onun elinde sıkıca tutulan kendi elime bakıyorum. *Senin evliliğini tehdit etmek istemiyor*, diyorum kendime. Bu, rahatlamamı sağlayacak bir cümle. Ve biraz da rahatlatıyor. Ama bunun altında, benim bile farkında olmadığım, isyankar bir parçam, tersine bir hayal kırıklığı hissediyor. *Tehdit etseydi iyi olurdu*. Tehlikeli, ateşli ve utanç verici bir düşünce aklıma geliyor. Belki de bir tehdit *olsaydı*, Shephard benim için gerçekten *savaşmak* zorunda kalsaydı, gerçek, somut bir risk olsaydı, Shephard bana daha çok değer verirdi.

Beni takdir ettiğini düşünüyorum, ama beni diğer kadınların yerine geçebileceği bir kalıp olarak gördüğünden endişeleniyorum. Sıradan olmaktan daha çok korkutan bir şey yok. Benim özel yanlarımı gördüğünden emin değilim ve bu beni üzüyor.

"Aramız iyi mi?" diye soruyor Saint. Başparmağı bileğimi nazıkçe okşuyor. "Burada son haftan. Söz veriyorum, başka numara yapmayacağım."

Ben başımı sallıyorum. Saint de başını sallıyor.

Ve sanırım bu kadar. Bir kriz daha atlatıldı. Bir başka kırmızı bayrak daha katlanıp dolaba özenle kaldırıldı.

Saint elimi bırakıp çatalını alır ve lazanyasını yemeye başlar. Ama ben henüz yemek yemeye hazır değilim.

"Bu son hafta bittikten sonra ne olacak?" diye soruyorum Saint'e. "Ne olmasını istiyorsan o olacak."

"Evime gelmeyeceğine güvenebilir miyim?"

Saint gülümsüyor, ama bu güven verici bir gülümseme. Kibirli bir gülümseme değil. "Bunun ne olduğunu biliyorum, Petra. Ne yaptığımızı biliyorum. Bence

bunun bir oyun olduğunu unutan sensin. Ve beni bir daha görmek istemiyorsan, bir daha görmeyeceksin. Ama emekli olmuyorsun ve sanırım bu göle tekrar geleceksin. Top her zaman senin sahanın olacak."

Tanrım. Yaptığımız şeyin kesin bir sonu olmadığı düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Çünkü eşyalarımı toplayıp ayrıldıktan sonra onu bir gün tekrar görmek istemediğimden değil, ama bunu kesin bir veda ile bitirmezsem, gerçek dünyaya döndüğümde aklımda sadece o kalacak.

Topun benim sahanın olmasını istemiyorum. Topun ya da sahanın olmasını istemiyorum.

İnsanlar neden aldatıyor ki? Bu çok stresli!

Saint şarap şişesine uzanır. "Bana gönderdiğin e-postayı okudum," der şarabı doldururken. "Dün senin evini izlerken okudum. Sen beni yakalamadan önce."

Sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Onun düşüncelerini duymak istediğimden emin değilim.

"Petra," diyor, sesi yumuşuyor, derin bir rezonansla havayı titretiyor. "Neden dünyanın en kibirli yazarı olmadığın anlamıyorum. Sen harikası."

Beklenmedik iltifat beni şaşırtırken, aynı zamanda güldürür. Gözlerimi kırıştırdım tekrar gözlerine bakarım. "Şey... Teşekkürler?"

"Cidden, kitabı elimden bırakamadım. Birlikte yaşadığımız anları nasıl yorumladığını görmek, şimdiye kadar yaşadığım en iyi okuma deneyimiydi. Kullandığın dil, cümleleri kuruşun... Hepsi çok etkileyici." Şarabından bir yudum alır, düşünceli bir bakışla bana bakar.

Neden sözleri beni ilkokulda gibi kızartıyor bilmiyorum. "Teşekkür ederim. Ama artık durabilirsin. Bu çok garip."

Masadan uzanıp elimi tuttu ve başparmağıyla elimi okşadı. "Övgüleri kabul et. Eski Petra övgüleri kabul ederdi. Tüm videolarını izlediğimi söylemiştim.

Ünlü olmadan önceki halini gördüm ve o halinin artık yok olması beni üzüyor. Keşke *herkesin* senin hakkında söylediklerine inanmaya başlamadan önceki halini tanıyabilseydim."

Sözleri beni derinden etkiledi.

Ben de o halini özlüyorum. Yazar olarak kendimi daha fazla önemseydiğimden değil, ama o zamanlar henüz yorgun ya da yıpranmamıştım.

Eskiden sahip olduğum tutkuyu özlüyorum. Okuyucularımla olan etkileşimi özlüyorum. Kitap tanıtımlarını, imza günlerini, diğer ülkelere yaptığım seyahatleri özlüyorum. Eskiden tüm bunlardan çok keyif alırdım. Sabah uyanır uyanmaz hangi arkadaşlarımdan çevrimiçi olduğunu kontrol ederdim. Ya da uyanır uyanmaz, yazmakta olduğum metne dalmak için sabırsızlanırdım.

Şimdi ise yatakta uzanıp, her iş gününün ne getireceğini, o günün havasını belirleyecek korkunç e-postanın ne olacağını, el yazmamı açmamı engelleyecek rahatsız edici düşüncenin ne olacağını düşünerek korkuyorum.

"Keşke onu tekrar bulabilsen," diyorum, Saint'e değil, daha çok kendime.

"Keşke sen de bulabilsen. Bu tür yazılar, senin yaptığın iş... . . . kurgu olsa bile, son derece kişiseldir. Kendinizi sayfaya dökersiniz. Ve ne kadar ünlü olursanız, ne kadar başarılı olursanız, o kadar çok insan bunun bir parçasına sahip olduğunu düşünür. *Size ait bir parçaya*. Ve daha yüksek sesle konuşurlar, her yönden gelirler, ama siz tamamen ortadan kaybolduğunuzda onlara ne olur sizce?

"İstediklerini mi elde ederler?" diye cevap veriyorum.

Saint başını sallar. "Hayır. Hiçbir şey elde edemezler. Sadece bir sonraki kitaba geçerler. Bir sonraki yazara. Bir sonraki filme. Bir sonraki popüler şeye. Çünkü seni sevmek ve nefret etmek, onların geçip gideceği bir moda. Herkes bu deneyimden geçip gidecek, ama sen kalacaksın. Sen sonsuza kadar bu deneyimde sıkışıp kalacaksın, çünkü bu senin deneyimin. Bu senin hayatın, senin adın, senin tutkunun. Ve neyi kabul edeceğine karar vermelisin, çünkü kabul ettiğin şeyler, geri verebileceklerini kontrol edecek."

Bir süre durur, sözlerinin etkisini hissettirir. Başparmağı, elimde dairesel hareketler yapar, nazik ve güven verici bir ritimle.

Garip bir sükunet beni sarar. Shephard'ın nadiren başarabildiği bir şekilde gerçekten anlaşıldığımı hissederim.

"Teşekkür ederim," diyorum. Gözyaşlarımı tutmadan söyleyebileceğim tek kelime bu.

Saint'in sözleri sadece övgü değil; her zaman hissetmeyi umduğum, ama daha önce hiç bana söylenmemiş bir şekilde yankılanıyor. Hislerimi reddetmeden, onları onaylıyor. Sadece bir kariyerim olduğu için minnettar olmam gerektiğini söylemeden. İçimdeki mücadelenin gerçek olduğunu ve aslında onu aşacak kadar güçlü olduğumu hissettiriyor.

"Bana ihtiyacın olmadığını biliyorsun, değil mi?" Bu soruyu bir ifade gibi söylüyor. "Ben kapına gelmeden önce bir sürü kitap yazdın. Ve ben kapına gelmesem bile bu kitabı yine de bitireceğine inanıyorum. Ben senin yazdıklarına engel oluyorum, ilham perin değilim."

Kafamı sallıyorum. "Bu konuda seninle aynı fikirde değilim."

Saint elini elimden çeker, cildimde hafif bir sıcaklık kalır. Yine tabağıma işaret eder, dudaklarında küçük, cesaret verici bir gülümseme vardır. "Yemen gerekiyor. Sonra da seni işe geri döndüreceğiz."

Çatalımı alıyorum ve bu sefer yemeğin kokusu rahatsız edici gelmiyor. Sanki... sakinleştirici. Bir lokma alıyorum. Lezzetler dilimde patlıyor — zengin, lezzetli, derin bir rahatlık veriyor. Mükemmel.

Akşam yemeği bittiğinde, gün batımının son ışıkları da sönmüş ve kulübe lambaların sıcak ışığıyla aydınlanmıştı. Yarısı boşalmış lazanya tabağı aramızda duruyordu, yemeğin kanıtı olarak. Daha da önemlisi, günlerdir omuzlarımı gerginleştiren gerginlik azalmış, yerini sessiz bir amaç duygusu, garip, filizlenen bir hafiflik almıştı. Beni inanılmaz derecede iyi, inanılmaz derecede değerli hissettirmişti. Cinsel bir zafer olarak değil, bir sanatçı olarak, bir insan olarak.

Ayağa kalkıp tabakları topladı.

"Ben temizlerim," diyerek tabakları ondan alıyorum. Lavaboya vardığımda, arkamda eşyalarını topladığını duyuyorum. Dönüp, gitmeye hazırlandığını görünce üzülüyorum.

Telefonunu cebine koyarken kapıya doğru yürür. "Yarın sana mesaj atarım."

"Gidiyor musun?" diye soruyorum, ona doğru yürürken.

O da başını sallar, ama ona ulaştığımda kolunu belime dolamıştır. "Evet. Bu hafta bitirmen gereken bir kitabın var." Gitmesini istemiyorum. O eğilir ve bir anlığına kendimi tutkulu bir öpücüğe hazırlarım. Ama o, alnıma yumuşak, iffetli, nazik bir öpücük kondurur.

"İyi uykular, Petra," diye fısıldadı, sesi alçak bir okşama gibiydi. "Ve deli gibi yaz."

Çıkmak için kapıyı açtığımda, rüzgar saçlarımı yüzüme savuruyor. Sıcaklık birkaç derece düşmüş ve ağaçların tepeleri sallanıyor. O arabasına koşarken, kapıyı açtığı anda gökyüzünde bir şimşek çakıyor.

Fırtına yaklaşıyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Fırtına geldi.

Adı Mari.

Şemsiyesi ondan önce içeri girmiş, ama şimdi rüzgâr turuncu buklelerini havalandırıyor ve ikimiz kapıyı kapatmak için uzanırken bukleler başının üzerinde daireler çizerek uçuyor. Rüzgâr kulübenin ön cephesine doğru esiyor ve fırtınayı olduğundan daha şiddetli gösteriyor.

İki gündür aralıklı olarak uluyor ve gök gürlüyor, ama ben bu havayı çok seviyorum. İyi bir fırtınadan daha iyi yazma havasına sokan başka bir şey yok.

"Vay canına, rüzgâr çok şiddetli!" Mari üzerindeki yağmur damlalarını silkeliyor. "Bu seferki çok şiddetli," diyor ve botlarını çıkarıyor.

"Artık kimse öyle demiyor." Çekmecedan bir kaşık alıp, az önce açtığım yoğurdu yemeye başlıyorum.

"Ne diyorlar?" diye soruyor, masaya otururken. "*Bu seferki çok şiddetli*," diye taklit ediyorum.

"Oh, kes sesini. Ben altmış yaşındayım."

"Yeni otuz."

"O zaman sen nesen, bir bebek mi?" diye sorar.

Telefonum gelen bir arama ile titrerken gülüyorum. Kaşığı ağzıma sokup telefonumu alıyorum ve Saint'in aradığını görünce hemen cevap veriyorum. Kaşığı ağzımdan çıkarıyorum.

"Merhaba," diyorum neşeli bir sesle.

"Bu akşam sana geliyorum," diyor, sesi anında tanıdık ve emredici. Soru yok, kibar bir rica yok, sadece niyetini belirten bir cümle.

"Ne zaman?" Yanaklarım bir anda kızardı.

"Altıda işim bitiyor."

"Bir şeyler pişirmemi ister misin?" Mari'nin, duyabildiği tek taraflı konuşmayı dinlerken merakla beklediğini görebiliyorum.

konuşmanın duyabildiği kısmını dinlerken merakla yiyip bitirdiğini görebiliyorum.

"Sana kalmış," diye cevaplar. Sözlerinde ince bir test seziyorum. Sanki "*Bu gece kim olacağız?*" diye düşünüyor gibi.

"En sevdiğin yemek nedir?" diye soruyorum, umarım iyi pişirebileceğim bir şeydir.

Bir an sessizlik, sonra alçak bir kahkaha. "Senin pişirmeyi sevdiğin her şey, Reya." Eskiden duyduğumda heyecanlanmamı sağlayan bu isim, birdenbire kaşlarımı çatmamı sağlıyor. Bu, fantezinin bir teyidi, oyunumuza daha da derinlemesine girmemiz için ince bir davet, ama ben onun bu gece sadece Aziz olarak gelmesini umuyordum. Ama onu buraya getiren her neyse.

"Bir şeyler hazırlarım, Cam," diyorum alaycı bir şekilde, Mari'nin dinlediğini unutarak.

Tanrım, şimdi de üç erkekle yattığımı düşünüyor. "Bu gece kalabilir miyim?" diye soruyor.

"Bunu ayarlayabiliriz."

"İyi." Telefonu kapatmadan önce, tam veda etmek üzereyken, "Hey, Reya?" diyor.

Onun alçak sesli fısıltısı nefesimi keser. "Evet, Cam?" diye cevap veririm, karakterin adı dudaklarımdan otomatik olarak dökülür, onun sesinin yankısı gibi.

"Seni seviyorum." Sözleri yumuşak, ikna edici ve o sadece bir karakter gibi davranıyor, benim onun için yarattığım rolü oynuyor olsa da, sanki *bana* söylemiş gibi hissediyorum. İçimdeki ham, mantıksız bir parça buna inanıyor, buna aç.

Sıcak, inkar edilemez bir kızarıklık boynumdan saç çizgime kadar yayılıyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, yalan günlerdir söylediğim herhangi bir gerçeklikten daha gerçek geliyor. Arama aniden sona eriyor ve Mari'nin gözlerine bile bakamıyorum.

Telefonumu masanın üzerine bırakıp yoğurdumdan bir kaşık alıyorum. Onun bana baktığını hissedebiliyorum.

"Biri mi geliyor?" diye sordu. Başımı salladım. "Saint."

"Tatlım, ona yanlış isimle seslendiğinin farkındasın, değil mi? Hem de iki kez."

"Bu bir takma ad. Bunun nasıl işlediğini en iyi senin bilmen gerekir."

"Saint'in takma adı olduğunu sanıyordum. İki takma adın olamaz."

"O ne isterse yapabilir."

"Bugün çok enerjiksın," diyor ve elimden yoğurdu kapıyor. Kaşığı da benden alıyor ve bir lokma alıyor.

Burnumu kıvırıyorum. "İğrenç."

"Güven bana. Daha kötüsünü de yedim," diyor ve ikinci bir kaşık alıyor. "Adama ne pişireceksin?"

Bir an için unuttum. "Kahretsin. Bilmiyorum. Markete gitmem lazım."

"Onun seveceği bir tavuk tarifi var. Gerçekten harika bir tarif, Petra. *Harika*. Duydun mu? Harika bir *tarif*."

Gülüyorum. "Bana gönder."

Sanırım ben de ayrıldıktan sonra Mari'yi özleyeceğim.

Markete giderken bir benzin istasyonunun önünden geçiyorum. Soluk tabelaları ve tek bir pompası olan küçük, yıpranmış bir yer. Yolda geçerken iki kez düşünmeyeceğiniz türden bir yer, ama bugün dikkatimi çekiyor. Yerel bir gazete almak istiyordum. Bu garip, izole kasabada kendimi bulmamı sağlayacak bir şey. Birkaç gün sonra Sacramento'ya dönmeden önce benzin de doldurmam gerek.

Benzin istasyonuna girip park ediyorum, arabadan iniyorum ve cildime çarpan yağmur damlalarının acısını hissediyorum. Benzin almadan önce dükkana koşuyorum, kapının üzerindeki zil, loş ışıklı iç mekana adımımı attığımda çınlıyor. Tezgaha doğru birkaç adım atarken bayat kahve kokusu burnuma geliyor, rafları yerel bir gazete var mı diye tarıyorum. Burada gazete satıyorlar mı acaba? Bu kasaba o kadar küçük ki, satmasalar da şaşırmam.

Saint'in kulübeme geldiği gece meydana gelen olayı okumak istiyordum. Her şeyi değiştiren o gece. Anısı hâlâ zihnimde bir film sahnesi gibi tekrar tekrar canlanıyor. Bunu kitabım eklemeyi düşündüm, gerçek deneyimlerin sağlayabileceği gerçekçilik hissini vermek için anlatıma dahil etmeyi düşündüm.

Yeniden yazma aşamasında birçok sahneyi değiştirme eğilimindeyim ve Cam ile Reya'nın tanıştığı sahneyi yeniden yazmak istiyorum. Bu sahnenin, Saint ile aramızda gerçekten olanları daha doğru bir şekilde yansıtmasını istiyorum. Belki bu, sahneye derinlik katar, daha içgüdüsel bir şey, okuyucuların daha derin bir düzeyde bağ kurabileceği bir şey.

Bu noktada, Saint'in kitabın yarısını okuduğunu düşünürsek, kitabı bitireceğinden neredeyse eminim. Bu da, aramızda gerçekten olanları sayfalara eklemek için bana daha fazla neden veriyor.

İlham kaynağımın okuyacağını bilerek bir şey yazmadım hiç. Ama yine de, daha önce gerçek bir kişiden ilham alarak bir şey yazmadım.

Sonunda kasada yakınında bir gazete rafı buluyorum. *USA TODAY* dışında rafta tek bir gazete seçeneği var ve üstünde yazılı tarihlerden anlaşıldığı kadarıyla, ayda sadece bir kez yayınlanıyor gibi görünüyor. Bu kadar küçük bir kasaba için mantıklı.

Gazeteyi karıştırıp manşetlere göz gezdiriyorum, ama intiharla sonuçlanan polis kovalamacasıyla ilgili hiçbir şey bulamıyorum.

Gazetedeki tarihleri tekrar kontrol edip buraya ilk geldiğim tarihi yeniden hesaplıyorum. Bu gazete ben geldikten birkaç gün sonra çıkmış, yani burada olması gerekir, ama ikinci kez göz gezdirirken de bulamıyorum. Belki de bu kasabanın az sayıdaki turistler için güvenli bir yer olduğu izlenimini sürdürmek için bu olay hakkında hiç yazmamışlardır.

Bu düşünce beni tedirgin ediyor. Böyle bir olay, bu kadar küçük bir kasabada mutlaka haber olurdu. Ya da belki de dikkatim dağınık olduğu için gözden kaçırmışımdır. Sayfaları tekrar çeviriyorum

sayfaları tekrar çeviriyorum, gözlerim olayla ilgili herhangi bir şey arıyor.

En yeni baskı çıkmış mı diye merak ederek rafı tekrar gözden geçiriyorum.

Gazeteyi kasaya götürüp tezgahlara veriyorum. Tezgahtar, ellili yaşlarında, yıllarca burada durmaktan yüzü yıpranmış, kel bir adam. Gazeteyi kasaya koyduğumda bana zar zor bakıyor, gözleri hala kasaya sabitlenmiş, fiyatı giriyor.

"Bu en son çıkan mı?" "Evet."

"Geçen ayın gazetesi var mı?" diye soruyorum.

"Hayır."

Az konuşan bir adam. "Yeni gazete hangi gün çıkıyor?" diye soruyorum, belki bir sonraki baskıda daha fazla bilgi olur diye umarak.

Omuzlarını silkiyor, sanki soru çok sıradan ve üzerinde düşünmeye değmeyecekmiş gibi sıkılmış bir ifadeyle. "Lennie getiriyor, bu yüzden belli olmaz. Cumartesi gecesi getirebilir ya da Pazartesiye kadar bekleyebilir." Sanki Lennie'nin kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi, sanki Lennie bu kasabayı aşan bir efsaneymiş gibi konuşuyor. "Neden? Gazetede mi çıkacaksın?" Gözleri sonunda benimkilere doğru kayıyor, şimdi içinde bir merak ışıltısı var.

"Hayır. Sadece birkaç hafta önceki polis kovalamacasıyla ilgili daha fazla bilgi arıyorum." Sesimi rahat tutmaya çalışıyorum, ama sesimde bir gerginlik var, tam olarak saklayamadığım bir endişe belirtisi.

Adam kasadaki birkaç tuşa daha basar, parmakları tuşların üzerinde yavaşça hareket eder. "Bir dolar yirmi beş sent," der, başını kaldırmadan. Sonra, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Ne polis kovalamacası?" diye ekler.

Ona beş çeyreklik veriyorum, uzattığı avucuna bırakıyorum. "Adamın adını hatırlayamıyorum. Birkaç kilometre ötedeki yollarda intiharla sonuçlanan bir polis kovalamacasıydı."

Şimdi sesim daha alçak, sözler ağzımda tuhaf geliyor.

"Hangi yol?" Ses tonu değişiyor, sesinde bir parça şüphe beliriyor.

"Hunter Trail," diye cevaplıyorum, yolun adı artık kulağıma yabancı geliyor, sanki başka birinin hayatına aitmiş gibi.

Adam derin ve göğsünden gelen bir kahkaha attı. "Hunter Trail'de polis kovalamacası ve intihar olsaydı, bunu duymuş olurdu," dedi, sanki söylediğim en saçma şey gibi başını sallayarak.

Mağazanın kapısı çalar ve ikimiz de başka bir müşterinin girdiğini görmek için döneriz. Louie'dir. Onu görünce rahatlarım. O yardım edebilecek.

"Merhaba Petra!" Louie içten bir sevinçle diyor. "Yazma işi nasıl gidiyor?"

Tezgahtar, az önce yaptığımız tuhaf konuşmayı paylaşma fırsatını sezerek, ben cevap veremeden söz alır. "Louie, son birkaç hafta içinde polis kovalamacası ya da intihar vakası duydun mu? Özellikle senin caddende?"

Louie'nin cevabını beklerken nefesim kesilir ve duraksamam. Louie, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana ve tezgahtara bakar, sonra gülerek başını sallar. "Buralarda yok," der gülerek. "2014'ten beri intihar vakası olmadı. Polis kovalamacası da ondan daha uzun zaman önceydi."

Bu sözler mideme yumruk gibi çarptı. İçimde endişeyle bir uğultu hissettim, duyduğum şeyi anlamaya çalışırken zihnim hızla çalışmaya başladı.

Bu nasıl doğru olabilir? Oradaydım. Polis ışıklarını gördüm, dedektifle konuştum. *Bu olamaz.*

Kafamı salladım, sesim zayıf çıkıyordu. "Ama... oldu. Senin evinin bulunduğu caddede, Louie. Gecenin bir yarısı. Bir dedektif kapıma geldi..." Sözlerim kesildi, kafamdaki karışıklık daha da arttı. "Karin bile bunu biliyor."

Louie beni baştan aşağı süzer, gözleri hafifçe kısıılır. "Dedektif mi? Bizde dedektif yok."

"Los Angeles'tan falan mısınız?" diye sorar memur. "Gazeteci misiniz?" Sesinde artık şüphe var, sanki beni ölçüp biçiyor, kim olduğumu ve neden bu soruları sorduğumu anlamaya çalışıyor gibi.

"Hayır," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ben bir yazarım... kurgu. Gazeteci değilim."

"O bizim tadilatlı odamızda kalıyor," diyor Louie gururla.

Çantama uzanıp telefonumu çıkarırken ellerim titriyor, kafamdaki karışıklık ve korku beni etkiliyor. Parmaklarım titreyerek kamera rulomu hızlıca kaydırıyorum, sakladığım fotoğrafı arıyorum. İki gece önce, Saint'le bir selfie çekmiştim, zayıf bir an, hatırlamak istediğim bir an. Onu telefonumda sakladım, kimsenin bulamayacağı bir yere.

Telefonu Louie'ye uzatıyorum, elim titriyor. Ona Saint'in resmini gösteriyorum. "Bu adam bu kasabanın polis memuru mu?" diye soruyorum, sesim emin değil.

Louie telefonu benden alır, fotoğrafa bakarken kaşlarını çatıyor. Uzun bir süre sonra, sert ve alaycı bir sesle gülüyor. "Bu bölgede devriye gezen iki polisimiz var ve ikisi de bu adama benzemek istiyor."

Yüzümden kan çekildi. *Bu doğru olamaz.* Midemde bir mide bulantısı dalgası hissediyorum, Louie'nin az önce söylediği şeyi anlamaya çalışırken kafam dönüyor.

"Hayır. O da senin evindeydi. İkinize de kazadan bahsetti." Mari, Louie'nin demans hastası olduğunu falan söylemeyi mi unuttu?

Louie, sanki demans hastası olan benmişim gibi bana bakıyor. "Bill'e göster," diyor. "O, göle en yakın benzin istasyonu, bu yüzden adam muhtemelen benzin almak için buraya gelmiştir."

Kafamdaki karışıklığın ağırlığı üzerime baskı yapıyor, odaklanmamı zorlaştırıyor. Kalbim hızla atıyor ve

Envanterimdeki tek somut kanıt, tüm bunları birbirine bağlayan tek ipucu, ekranımdaki Saint'in fotoğrafı gibi geliyor.

"Bu kim, biliyor musun?" diye soruyorum, sakinliğimi korumaya çalışırken sesim hafifçe titriyor. Ekranımdaki Saint'in fotoğrafı, sahip olduğum tek somut kanıt, tüm bunları birbirine bağlayan tek ipucu gibi geliyor.

Bill başını sallar, ifadesi sakin ama kayıtsızdır, sanki bu uzun bir dizi sıradan sohbetten sadece bir tanesiymiş gibi. "Adını bilmiyorum," der düz bir sesle, ama sonra ekrana daha yakından bakarken gözleri hafifçe kısıılır. "Ama onu gördüm." Telefonumu ve bir çift gözlüğü alır ve daha da yakından inceler. "Evet. Evet. Unutulması zor bir yüz. Uzun boylu bir adam. Siyah bir araba kullanıyor. Ama onu tanımıyorum." Telefonumu bana geri verir.

Bu küçük bilgi kırıntısına bir can simidi gibi tutunuyorum, zihnim tüm bunları anlamlandırmak için hızla çalışıyor. "Onu nerede gördün?" diye soruyorum, ona daha yakın eğilerek. "Burada mı?"

Telefonu daha sıkı tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor, onun cevabını beklerken, umarım söylediği şey bu karmaşık durumu sonunda anlamlı hale getirir.

Bill yavaşça başını sallar, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Evet, eğer benim düşündüğüm adamsa," der bir süre sonra, sanki kendisi de parçaları birleştiriyormuş gibi. "Son birkaç hafta içinde birkaç kez geldi. Daha önce hiç görmediğim için kiralık odalardan birinde kalıyor olmalı." Sesi rahat ama sözleri mideme yumruk gibi çarptı.

Bu, Saint'in bana anlattığı hikayeye, burada hayatını anlattığı şekilde hiç uyuşmuyor.

"Belki bu bölgeye yeni gelmiştir?" diyorum, tüm bunları mantıklı hale getirmeye çalışarak, uydurma bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Belki burada dedektif olarak çalışmaya yeni başlamıştır." Sesim kulağıma bile zayıf geliyor. Bill'i ikna etmeye çalıştığım kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyorum, ama içten içe, çatlakların oluşmaya başladığını, şüphelerin sızmaya başladığını hissediyorum.

Saint burada çalışmaya yeni başladıysa, neden Louie veya Bill onu tanımıyor? Neden onun

burada çalışmadığı konusunda bu kadar ısrarcı olsunlar?

Yakınımda duran Louie, tavrımdaki değişikliği hisseder. Endişeyle kaşlarını çatarak bir adım öne çıkar. Aramızdaki hava, cevaplanmamış soruların ağırlığıyla yoğunlaşır. "Petra, bu adamın senin için kim olduğunu bilmiyorum, ama sana garanti ederim ki bu buralardan değil. Ve kesinlikle buralarda çalışmıyor. Polis olarak değil. Güvenlik görevlisi olarak da değil. Taco Bell'de bile değil."

"Burada Taco Bell yok," diyor Bill.

"Bu yüzden orada çalışmadığını biliyorum," diye yanıtladı Louie.

Ses tonundaki kesinlik midemi bulandırıyor. Louie'nin keskin gözleri, bir tür açıklama bulmak için benimkileri arıyor, ama benim verecek bir açıklamam yok. "Bill ve ben bu kasabadaki herkes hakkında her şeyi biliriz," diye devam ediyor, sesi kararlı ama kaba değil. "Tabii tatil için buradaki kulübelerde kalmıyorlarsa." Sözleri bir uyarı gibi havada asılı kalıyor, kabul etmeye hazır olmadığım bir gerçek. "Ama o kulübelerin çoğu bana ait ve o şu anda benim misafirim değil."

Eğer kasabadaki herkes hakkında her şeyi biliyorlarsa ve Saint'i tanımıyorlarsa, o zaman Saint nereden geldi?

Louie'nin söylediklerine inanmayı reddederek başımı sallıyorum. Buna ek olarak, onun Saint'i tanıdığını sanıyordum, ama şimdi tanımadığını söylüyor, bu da kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve sorular gittikçe daha hızlı dönüyor, bu da düzgün düşünmemi zorlaştırıyor. Saint dedektif değilse, ne?

Zihnim geriye doğru gidiyor, yaptığımız her konuşmayı, hayatı hakkında paylaştığı her ayrıntıyı gözden geçiriyorum.

Nasıl bu kadar inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebildi? Nereden geldi?

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Bill ve Louie'ye bakıyorum, kalbim hızla atıyor, ellerim titriyor. Bu ikisi onun kim olduğunu nasıl bilmiyorlar?

Saint yokmuş gibi davranıyorlar, gecelerimi birlikte geçirdiğim adam bir tür hayaletmiş gibi. Ama o gerçek. Onu öptüm. Ona dokundum. Yanında uyudum. O sadece benim hayal gücümün ürünü olamaz.

Sorular birbiri ardına yığılmaya başlıyor, beni boğuyor. Polis kovalamacası neden gazetede yazılmadı? O gece gerçektir, yanıp sönen ışıklar ve kapımda bir dedektif vardı. Hepsini hala zihnimde net bir şekilde görebiliyorum.

Böyle bir şey nasıl olabilir ve hiçbir iz bırakmaz? Aynı caddede yaşayan Louie nasıl olur da bunu duymaz? Mari aynı gürültüyle uyanırken, Louie nasıl olur da Saint ile karşılaşmaz?

Cevaplanmamış sorular, boğazımı sıkan belirsizlik yüzünden hasta olacağım gibi hissediyorum.

Tek kelime etmeden kapıyı itip dışarıya, fırtınanın içine koşuyorum. Louie'nin endişe dolu sesiyle beni çağırdığını duyuyorum ama arkama bakmıyorum. Doğruca arabama yürüdüm, ellerim titreyerek anahtarlarımı aradım. Arabanın kapısının çarpma sesi kulaklarımda çınladı, ama ben bunu neredeyse fark etmedim. Zihnim çok doluydu, çok kaotikti, kulübeye ulaşmaktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Benzin almaya zahmet etmiyorum. Şu anda o kadar ileriye düşünemiyorum.

Sürerken aklımda tek bir şey var.

Mari.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Mari!"

Arabanın kapısını çarpar çarpmaz onun adını haykırıyorum. İçimde dönen tüm kafa karışıklığını gidermesini umarak kulübesine doğru koşuyorum.

Kapıyı yumrukluyorum. "Mari, kapıyı aç!"

"Bir saniye!" Evinin içinde bir şeyler yaptığını duyabiliyorum. Kapıya doğru yürürken döşeme tahtaları gıcırdıyor. Sonunda kapıyı açtığında, şok olmuş bir ifadeyle karşılaşyorum.

"Petra?" diye fısıldıyor. "Sırılsıklam olmuşsun. İçeri gel tatlım." Kenara çekiliyor ama ben evine girmiyorum. Şu anda ona, Louie'ye, Saint'e ve hatta kendime bile güvenmiyorum.

"Saint," diyorum nefes nefese.

Kaşlarını kaldırır. "Yemeğini yaktın mı?" diye sorar.

"Hayır. Hayır, sadece delirmemiş olduğumu bilmem gerekiyor." Elimi yola doğru sallarım. "O gece... adam... yolda..."

"Kendini öldürdüğünde mi?" Cevabı keskin. Neredeyse sert. Ama en azından neyden bahsettiğimi bildiği için büyük bir rahatlama hissediyorum.

"Evet! Bu gerçekten oldu, değil mi?"

"Tabii ki oldu." Başını eğdi, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "İyi misin?"

"Hayır. Bilmiyorum." Verandasında volta atmaya başlıyorum. "Benzin istasyonundaydım ve Louie neden bahsettiğimi anlamadı, gazetede de yazmıyor ve dedektif olmadığını söylediler ve..."

"Yavaş ol tatlım," der ve benimle birlikte kapalı verandaya çıkar. "Bence oturman gerek."

Kafamı salladım. Oturup onunla sohbet edecek vaktim yoktu. Saint'in gerçekten var olduğunu ve Louie'nin sadece demans olduğunu doğrulayacaksa, o zaman yine de Saint'in bu akşam gelmesiyle uğraşmam gerekecekti ve Mari'nin denemem için verdiği tarifi malzemelerini almak için markete bile gitmemiştim.

"Yani o gerçek, değil mi? O gerçek bir dedektif. Ben deli değilim."

Mari'nin gözleri benimkilerden uzaklaşıp araba yoluna kayıyor. Yağmurun çatıya vurma sesinin üstüne, yaklaşan bir aracın sesi belirginleşiyor. Arkanı dönüyorum ve ikimiz de Louie'nin araba yoluna girmesini izliyoruz.

"Kahretsin," diyor Mari.

"Hatırlamıyor," derim, Mari'ye dönerek. "Louie, Saint'in o gece olanlar hakkında sizinle konuşmaya geldiğini hiç hatırlamıyor."

"O... derin uyur. Onu uyandırmamış olabilirim." Mari gülümser ve omzuma hafifçe vurur. "Tamamdır. Sen geri dönsen iyi olur. Bu gece misafirlerin gelecek."

Louie kamyonetinden inmiş ve bize doğru geliyor. Mari gergin görünüyor. Beni kovmaya çalışması beni anında tedirgin ediyor. Biri dürüst davranmıyor.

"Mari?" diyorum ona.

"Mari!" diye bağılıyor

Louie. "Kahretsin," diye mırıldanıyor Mari.

Louie şimdi yanımızda duruyor. Mari'ye bakarken beni işaret ediyor. "Sana bunu sordu mu?"

"Neyi?" diyor Mari. "Polis kovalamacası."

"Ah. Evet."

"Mari hatırlıyor," diyorum Louie'ye.

"Neyi hatırlıyor?" Louie, dikkatini hala karısına vermiş halde sorar.

Mari çok tedirgin görünüyor. "Önemli bir şey değildi. Sadece birkaç hafta önce meydana gelen bir olay hakkında soru soran polislerdi."

"Petra birinin öldüğünü söyledi. Ve sen bana bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Mari, bana iki polisin gelip seninle ve Louie ile konuştuklarını söylemiştin."

Louie ellerini beline koyar ve başını Mari'ye doğru eğirir. "Bu sefer neye bulaştın sen?"

"Hiçbir şey," diye ısrar ediyor. Her bir hücresi yalan söylediğini haykırıyor.

Louie de bunu biliyormuş gibi ellerini havaya kaldırır. "Bilmek istemiyorum. Bir ceset varsa, bilmek istemiyorum."

"Ceset yoktu," diye savunarak Mari ona cevap verir. "Gerçek bir ceset yoktu."

Gerçek bir ceset yok muydu?

"Evet, vardı," dedim. "Gördüğünü söylemiştin."

Louie ön kapıyı tutup açar, ama içeri girmeden önce Mari'ye çok ciddi bir ifadeyle bakar. "Ben eve giriyorum. Bu işin bir parçası olmak istemiyorum. Ama her ne ise, bu kadına gerçeği anlatsan iyi olur, çünkü kira parasını almamız gerekiyor ve senin yaptığın çılgın numaralar yüzünden dava açılmasını istemiyorum."

Numar

ası

mı?

Dava?

"Louie, bekle!" diye yalvarırcasına söylerim. Ama o içeri girer ve ön kapıyı çarpar. Şimdi burada çok suçlu görünen Mari ile baş başa kaldım.

Ağlamak üzereyim. "Bana söylemediğin şeyi söyle," diyorum Mari'ye. "Eğer söylemezsen, polisi arayacağım ve kendim soracağım."

"Onlara ne soracaksın ki?" diyor Mari. Bu soruyla, ön kapısının yanındaki iki sallanan sandalyeden birine oturuyor. Bana bakıyor ve sanki tüm tavırları gözlerimin önünde değişiyor. "Onlara, ilişki yaşadığın adamın gerçekten var olup olmadığını mı soracaksın?"

Onun bu kadar kolayca verdiği yanıt beni ürpertir. "Mari, lütfen. Şu anda çok korkuyorum. Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Mari iç çeker ve diğerk sallanan sandalyeyi işaret eder. "Otur. Bu biraz zaman alabilir."

"Oturmak istemiyorum. Konuşmanı istiyorum." "Otur, konuşayım."

"Söyle lanet olasıca!" diye bağıriyorum. Bir saniye daha dayanamıyorum!

Mari, benim patlamama tepki olarak gözlerini genişletir. "Peki," der. "Tamam. Şey..."

Vücudum o kadar titriyor ki, kendime bir çeşit destek sağlamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmam zorunda kalıyorum. Ama bu deli kadının sandalyesine, bana ne bildiğini söyleyene kadar oturmayacağım.

"Sana söyleyeceğim şey için özür dilerim. Gerçekten. Ama bazen ne kadar sıkıldığımı anlamalısın. Louie beni Los Angeles'tan bu ıssız yere getirdi ve burada hiç eğlenceli bir şey olmuyor. İki hafta boyunca sandalyemde oturup kimseyle konuşmadan..."

"Sadede gel, Mari," diyorum. Onun saçmalıklarını bir saniye daha dinleyemem.

"Peki," diyor, öfkeyle. "Bana para verdi."

Aklım bu sözleri ve anlamlarını kavramak için bir an durur. "Kim sana para verdi? Ne için?"

"Saint. Cam. Her kim ise. O gece sana polis kovalamacası olduğunu söylediğinde onu yolda yakaladım. Polis kovalamacası falan yoktu."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzölüyor. Öfkeyle siliyorum, üzüntümün öfkemi bastırmasına kızgınım.

"İlk başta polis ışıklarını gördüm ve gerçekten bir şey olduğunu düşündüm. Neredeyse Louie'yi uyandıracaktım, ama dışarı çıkıp senin evine doğru yürüyerek kendim bakmaya karar verdim. Ve o zaman adamı gördüm.

yola sahte polis ışıkları yerleştiriyordu. Gerçek polis yoktu. Kimse yoktu. Sadece ışıklar vardı. Arabasında da vardı. Birkaç tanesini senin evinin önündeki ağaca koydu."

Sonunda pes edip oturmaya karar verdim. Sallanan sandalyeye çöktüm, bacaklarımın bir saniye daha beni tutamayacağından korkarak, onun anlatmaya devam etmesini dinledim.

"Onunla yüzleştim. İnsanlardan korkmam ve o bizim yolumuzda şüpheli davranıyordu, bu yüzden ona ne yaptığını sordum. Onu suçüstü yakaladım. Polisi arayacağımı söyledim ve o zaman itiraf etti. Seni tanıdığını söyledi ve bana sadece masum bir şaka yaptığını söyledi. Bu beni rahatlatmadı, bu yüzden daha fazla bilgi istedim. Bana ışıkları gösterdi ve kimliğini göstermeyi teklif etti. Senin bir yazar olduğunu ve yazdığın şeylerin başına gelirse daha iyi çalıştığını söyledi. Bu makul bir açıklama gibi geldi ve tehditkar da görünmüyordu. Seni öldürmediğinden emin olmak için, o ayrılana kadar yol kenarında bekleyebileceğime söz verdi. Sadece kitabın için ilham vermek için orada olduğunu söyledi. İkinizin birlikte hazırladığınız bir şey olduğunu söyledi.

"Benim bunu bildiğimi mi söyledi?"

Mari başını sallar. "Evet. Yani, senin ne kadarını bildiğin konusunda ayrıntılara girmedim, ama senden onu korkutmasını istediğini söyledi. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, sanatçı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bazen ilham gelmesi için bazı şeyler yapmak zorundayız. Ben bunun ikinizin arasında bir tür sapıklık ya da fetiş olduğunu düşündüm. Kendi işime bakmaya çalıştım, ama bir yabancıнын seni öldürmesine de izin veremezdim. Onun gitmesini bekledim."

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturarak, onun az önce söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum. O gece, Saint ile ilk tanıştığım geceydi. O, benim bir yazar olduğumu bilmiyormuş gibi davrandı. Ama Mari'nin söylediği doğruysa ve o benim kim olduğumu zaten biliyorsa... o zaman bana bunca zamandır yalan söylüyor demektir. Bu

Bu yabancı bana yalan söylüyor ve benimle yatıyor, ama ben onun kim olduğunu bilmiyorum.

"Neden polisi aramadın? Ya da *bana* söylemedin?" Mari'ye çok kızgıyım, ama öfkemin çoğu Saint'e. Ya da belki de kendime. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

"Tehdit ettim. İnan bana. Ona benim mülkümden defolup gitmesini söyledim. Ama sonra gidip reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu."

"Teklif mi?"

"Sanırım seninle ilk tanıştığımızda, onunla o gece yaşanmadan önce, para ödendiği sürece her türlü oyunculuk işini kabul ettiğimi söylemiştim. Bana, ağzımı kapalı tutup, sen bana sorarsan onun hikayesine uyduğum için para ödemeyi teklif etti."

Ağlamak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum. "Ondan *para mı* aldın? Bana yalan söylemek için mi?"

"Şimdi kulağa kötü geliyor," diyor. "Ama o gece heyecan vericiydi. Ve öylece çekip gitmedim. O senin evindeyken orada durdum ve çok uzun kalmadı. Parayı almadan önce seni öldürmediğinden emin oldum."

"Ne kadar cömertsin," diyorum. Ona o kadar kızgıyım ki, başım zonkluyor.

"Bana rol yapmam için para ödedi. Bir yazarın hoşuna gidecek bir şey gibi göründü, bu yüzden sana herhangi bir zarar vereceğini düşünmedim. Şakaları severim, ama parayı şakalardan daha çok severim, ve bu ikisini bu kadar yakışıklı bir adamla bir araya getirdiğinde, bunu nasıl reddedebilirim ki?" Bana affetmemi bekler gibi bakıyor. Anlayışımı.

"Ne yaptığının farkında değilsin," diyorum ona. Gözümden bir damla daha yaş düşüyor ve o gerçekten pişman görünüyor.

"Bu yüzden ertesi gün uğradım," diyor. "Kendimi kötü hissettim. Seni kontrol etmek istedim, ama iyi görünüyordun. Sonra onu sürekli davet etmeye devam ettin. Onu öptüğünü söyledin

mutlu görünüyordun, ben de ikinizin her zaman böyle şeyler yaptığını düşündüm."

"Ben..." Susuyorum. Ona hiçbir açıklama borçlu değilim. O bana milyonlarca özür borçlu.

"Evli olduğunu bilmiyordum. Bu beni ilgilendirmez, ama gerçek kocan ortaya çıktığında ilginç buldum. Ama yine de bu işe karışmadım. Sadece meraklan geldim ve üçünüzün burada ne yaptığını görmek istedim. Kocan onun hakkında bir şey bilmiyor gibiydi, bunun oyunun bir parçası mıydı bilemedim. Ama dediğim gibi, bu işe karışmadım."

"O kim, Mari?" "Kim?

Saint mi?"

"Evet. Eğer gerçek bir dedektif değilse, kim o zaman?"

Mari omuz silkiyor. "Muhtemelen burada hata yaptım. Kimliğini daha iyi incelemeliydim. Bu kasabadaki yetkililerden uzak durduğumu söylediğimde dürüsttüm, bu yüzden hiçbirini tanımam. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum, polis memuru olup olmadığını bile bilmiyorum. Ben sadece masum bir seyirciyim."

"Hayır, sen de suç ortağısın, Mari!" Sinirlenerek ayağa kalkarım. Kırılmışım. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Buna *izin verdiğine*. Bu... acımasızca. Acımasız ve tehlikeli, ve gerçekten kendinden utanmalısın."

Kendimi çok aptal hissediyorum. Çok ihanete uğramış hissediyorum. Gömleğimle kalan gözyaşlarımı siliyorum.

"Ne olursa olsun, özür dilerim. Umarım en azından incinmemişsinizdir ya da istismar edilmemişsinizdir."

Artık onunla burada kalmaya dayanamıyorum. Ona biraz akıl vermek istiyorum. "*Sabahın* beşinde tamamen yabancı bir adamın kabinime girmesine izin verdin, Mari! Tabii ki incindim! Tabii ki istismar edildim! *Hem* onun hem de senin tarafından!"

"Petra, neden kızgın olduğunu anlıyorum, ama benim tarafımı da anlayabilirsin, değil mi?"

"Bana şeytanın avukatlığını yaptırmaya çalışma. Sen berbat bir insansın. Siktir git, seni lanet olası... pislik!"

O, "Bu kelime aslında öyle kullanılmaz, ama..." dediğinde ondan uzaklaşmaya başladım.

"*Siktir git* Mari!" Arabanın kapısını açtım. "Paramı tamamen geri istiyorum!" Arabanın kapısını çarptım ve geri vitese taktım. Yola çıkarken ona bir göz attım, Louie tekrar verandaya çıkmıştı. Tartışıyorlardı.

Benim sorunum değil. Saint'in gelmesine hala birkaç saat var, bu yüzden Mari'nin benim için bir araya getiremediği parçaları ben bir araya getireceğim. Ayrıca, eşyalarımı toplayıp buradan gitmek için de hala vaktim var.

Gaza basıp doğruca kulübeme gidiyorum.

Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Dizüstü bilgisayarım hiç yardımcı olmadı.

Nathaniel Saint adını aradığımda, bu adamla ilgili hiçbir şey bulamadım. Kesinlikle hiçbir şey. Birkaç çıkmaz sokak, eski ölüm ilanlarına yapılan belirsiz atıflar ve hatta birkaç eski iş ilanı vardı, ancak sosyal medyada hiçbir iz, doğum kaydı, evlilik cüzdanı yoktu. En azından seksen yaşından küçük bir Nathaniel Saint için yoktu.

Adı hakkında yalan söylemiş. Artık bunu biliyorum.

Bu farkındalık, soğuk ve ağır bir ton tuğla gibi üzerime çöktü. Her konuşma, her dokunuş, birlikte geçirdiğimiz her an, bozuk bir film şeridi gibi zihnimden geçiyor. Bacağım masanın altında çılgınca sallanıyor, sinirlerim tamamen bozulmuş durumda.

Bunu nasıl gözden kaçırabildim? Kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki onu hayatımın içinden geçip kaos bırakmasına izin vermişim gibi, ve ben bunu hiç sorgulamamışım gibi.

Sinirlerim gergin, bu yüzden ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başlıyorum, bu hareketin odaklanmama yardımcı olacağını, bir şekilde hareket etmeye devam edersem bulmacanın parçalarının bir araya gelmeye başlayacağını umuyorum. Ama ne kadar çok düşünürsem, her şey o kadar dağınık geliyor. Aklım döngü içinde dönüyor.

Eğer adı Nathaniel Saint değilse, gerçek adını nasıl bulabilirim? Bulunmak istemeyen birini nasıl takip edebilirim? Elimde hiçbir ipucu yok. Somut bir bilgi yok. Sanki bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum, bu adamın gerçek kimliğini bilmediğimin tamamen farkında değilmişim gibi.

Beynimi zorlayarak, bana hiç ipucu verip vermediğini hatırlamaya çalışıyorum. Şu anda tutunabileceğim bir şey. Ama ona karısının adını bile sormadım. Neden daha fazla soru sormadım?

daha fazla soru sormadım? Neden daha derine inmedim? Sanki kendimi gerçekliği hiçe sayarak bu fanteziye kaptırmışım ve şimdi bedelini ödüyorum.

Dur. Fotoğraf!

Adrenalin dalgası içimi kaplarken, adımlarımın ortasında donup kalırım. Onunla çektiğim selfie. Belki onu kullanabilirim. Belki Google'da görsel arama yapıp, onun gerçek kimliğini ortaya çıkaracak bir şey bulabilirim.

Hemen dizüstü bilgisayarına koşarım, kendimi sandalyeye atarım. Parmaklarım titrerken telefonumun kilidini açarım ve özel klasörümde saklı olan resmi bulurum. İkimizin birlikte çekilmiş, ikimizin de gülümsediği, onun kolunun omuzlarıma rahatça dolandığı bir resim. Resimdeki adamın söylediği kişi olmadığını bilmek şimdi bana ürkütücü geliyor. Resmi hemen kendime e-postayla gönderirim, gelen kutumu açarken kalbim göğsümde çarpmaktadır. E-postanın görünmesi için geçen saniyeler sonsuzluk gibi geliyor, ama e-posta geldiğinde tereddüt etmeden üzerine tıklıyorum.

Görüntüyü indiriyorum, ellerim titriyor, sonra onu Google görsel aramasına yüklüyorum. Sonuçların yüklenmesini beklerken, nefesim kesik kesik, gözlerim ekrana kilitlenmiş halde oturuyorum. Gerilim dayanılmaz, her geçen saniye midemde bir düğüm oluşuyor. Bunun işe yaraması lazım. Cevaplara ihtiyacım var. Onun kim olduğunu bilmem lazım.

Çıkmaza giriyorum. Google görsel arama yüzlerde çalışmıyor. *Kahretsin.*

Yine sandalyeme yaslanıp başka bir fikir bulmaya çalışırken, çaresizce ekrana bakıyorum. Bir dakika geçtikten sonra, ücret karşılığında arama yapmayı teklif eden bir reklam çıkıyor. İlk kez bir pop-up reklam gördüğüm için mutlu oluyorum.

Hemen tıklıyorum, web sitesindeki bilgileri dolduruyorum ve ücreti ödüyorum, muhtemelen dolandırıldığımı ve kimliğimin çalınmak üzere olduğunu çok iyi bilerek. Ama gerçeği öğrenmek için bu şüpheli web sitesini göze alacağım.

Birkaç resim bana geri dönüyor ve onları dikkatlice inceliyorum, ama hiçbiri Saint'e benzemiyor. Hepsi ona belli belirsiz benzeyen erkekler — bazıları benzer kemik yapısına sahip, diğerleri benzer sakallara sahip — ama o değil. Kaydırmaya devam ediyorum, hayal kırıklığım artıyor, her başarısız eşleşmeyle umudum kayboluyor. Her tıklama başka bir çıkmaz sokak, bu yalanlar labirentinde bir adım daha ileri gitmek gibi geliyor.

Ve sonra, aniden, kalbimin ağzıma geldiği bir resim görüyorum.

Tıpkı ona benzeyen bir resim.

Nabzım hızlanıyor, ellerim terliyor, resmin üzerine geliyorum, tıklamaya korkuyorum ama tıklamamak için de çok çaresizim. *Lütfen o olsun*, diyorum, zihnim bu kelimeleri bir mantra gibi tekrarlıyor. *Lütfen o olsun*.

Titrek bir nefesle resme tıklıyorum. Beni yönlendirdiği sayfa bir Facebook profili, ama sayfa özel. Bilgilerin çoğu kilitli, ama isim kilitli değil. *Eric Kingston*. Adına bakıyorum, zihnim hızla çalışıyor, gördüklerimi anlamaya çalışırken harfler birbirine karışıyor. Halka açık olan tek şey profil resimleri; bu resimler, bu adamın benim Saint dediğim kişi olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğruluyor.

Saint, Eric Kingston'dır.

Eric Kingston kimdir?

Geçmiş yok, geçmiş yok - sadece bu isim ve bu resimler profilin bana gösterdiği tek şey. Ne tür bir adam gerçek kimliğini gizlemek için bu kadar uğraşır? Parmaklarım farenin üzerinde duruyor, arkadaş listesini tıklayıp daha fazlasını bulmak için sabırsızlanıyorum, ama tıklayacak hiçbir şey yok. Her şey gizlilik ayarlarının arkasında kilitli. Elimde sadece yüzü ve daha önce hiç duymadığım bir isim var.

Durumun gerçekliği üzerime çöküyor. Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes veriyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Sorular fırtına gibi etrafımda dönüyor,

acımasız ve affetmez. Eric Kingston kim ve benden ne istiyor?

Özel Facebook profilini kapatıp, faremi tarayıcımda açık olan sekmelerin üzerine getiriyorum. Cevaplara ihtiyacım var ve onları bulana kadar durmayacağım. Tereddüt etmeden Google'ı açıyorum. Parmaklarım klavyede uçarken yeni ismi yazıyorum. *Eric Kingston*. Enter tuşuna basıyorum ve arama motoru birkaç sonuç döndürdüğünde nefesimi tutuyorum.

Sonuçları kaydırarak isimleri ve açıklamaları tarıyorum, umarım bir şey gözüme çarpar. İpuçlarını bir araya getiren bir dedektif gibi hissediyorum, ama her adımda istemediğim bir gerçeği ortaya çıkardığımı hissediyorum. Bilmek istiyorum, ama bilmekten korkuyorum.

Sonunda, o isimle bir Instagram profiline ait bir bağlantı buluyorum ve tıklarken kalbim bir an duruyor. Ama sayfa yüklenirken umudum neredeyse anında sönüyor. *Özel*. Yine.

İçimden küfrediyorum, yine çaresizce sandalyeme yaslanıyorum ve üzerime bir hayal kırıklığı örtüsü çöküyor. Sanki açtığım her kapı, içeriği iyice görebilmeden kapanıyor.

Ama sonra Instagram profilinde dikkatimi çeken bir şey fark ettim. Görünen isimde bir ikinci isim vardı: *Merrell*. Bu yeni bir şeydi. Bu, bulmacanın bir başka parçası, bu adamın gerçekte kim olduğuna dair ipucu veren bir başka izdi.

Eric Merrell Kingston.

Adını sessizce kendime tekrar ediyorum, hafızama kazıyorum, kararlılıkla karışık bir endişe dalgası hissediyorum. Bu işe ne kadar derinden girdiğimi fark edince kalbim hızla atmaya başlıyor. Cüzdanımı çıkarıyorum, parmaklarım titreyerek kredi kartımı tekrar çıkarıyorum. Bu işin aslını öğrenmenin tek yolu, geçmişini araştırmak. Sadece sosyal medyaya güvenemem. Daha somut bilgilere ihtiyacım var

profil fotoğrafı veya birkaç belirsiz detaydan daha fazlasını verecek bir şey.

Ücret karşılığında tam bir rapor vaat eden bir geçmiş araştırmacı web sitesini açtım ve bilgileri girdim. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bunu sonuna kadar götürmem gerektiğini biliyorum. Öğrendiğim onca şeyden sonra, bu araştırmadan vazgeçemem. Sonuçların yüklenmesini beklerken dizim masanın altında çılgınca titriyor, her saniye sonsuzluk gibi uzuyor.

Sayfa sonunda yüklendiğinde, sonuçların çokluğu beni şaşkına çevirir. *Çok fazla Eric Kingston vardır.* Gözlerim ekranı tarayarak, isimler ve profillerin selini ayıklamaya çalışır. Her biri bir olasılık gibi görünür, ama hiçbirisi birlikte olduğum adamın imajına uymaz. Potansiyel eşleşmeleri inceleyerek sayfayı aşağı aşağı kaydırıyorum ve her saniye daha da sinirleniyorum. Ve sonra onu görüyorum. Birinin ikinci adı *Merrell*.

Bu o.

Profili o kadar sert tıklıyorum ki, trackpad'imi kırmış olmaktan korkuyorum. Sayfa yüklenirken kalbim gümbür gümbür atıyor. Nefesimi tutuyorum, aradığım her şeyin bu tıklamanın ötesinde olduğunu hissediyorum. Sayfa açıldığında, bunun bir LinkedIn profili olduğunu görüyorum.

Özgeçmişi gözümün önüne geldi. Her şey orada, düzenli küçük bölümler halinde sıralanmış, her madde, yatakta paylaştığım adam hakkında daha fazla bilgi veriyor. Sayfayı tarıyorum, gözlerim detayların üzerinde hızla dolaşıyor. O bir dedektif değil. Hatta kolluk kuvvetlerinde bile değil.

Eric lanet olası bir *senarist*.

Bu bilgiyi sindirirken şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. Birkaç film projesinde çalışmış, bazılarını ben de duymuştum. Aklım karışıyor.

Sayfayı daha aşağı kaydırıyorum, özgeçmişinin daha fazlasını inceliyorum. Ama bu sayfada onun bir dedektif olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

bu alanda çalıştığına dair hiçbir xml-ph-0001@deepl.internal xml-ph-0002@deepl.internal xml-ph-0003@deepl.internal xml-ph-0004@deepl.internal xml-ph-0005@deepl.internal xml-ph-0006@deepl.internal no

Belki gizli görevdedir? Bu düşünce çok uzak görünüyor, ama şu anda bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Belki gerçek adını kullanmasına izin verilmediği için bana sahte bir isim vermiştir.

Belki gizli bir operasyonda çalışıyordur ve gazetede intihar ve polis kovalamacasıyla ilgili hiçbir şeyin yer almamasının nedeni, bunların gizli bilgi olmasıdır. Belki de kamuoyunun gözünden uzak tutmak istediği, açıklanamayacak kadar hassas bir konudur. Bu, onun etrafında neden bu kadar gizlilik olduğu açıklayabilir.

Hayır, o zaman Mari'ye para ödemesi mantıklı olmaz. Bahçeme sahte polis ışıkları yerleştirmesi. Gizli bir dedektif bile bunu yapmaz.

Boşuna umutlandığımı biliyorum. Aklıma gelen her teori zorlama gibi geliyor, ama bunları düşünmekten kendimi alamıyorum. *Buna bir anlam vermem gerekiyor.* Hala umutlanacak bir şey olduğu sürece, bunları biriktirmeye devam edeceğim.

Kendimi neye bulaştırdım böyle?

Yeni bir sekme açıyorum, önümdeki bilgilere bakarken nefesim kesiliyor. İşte orada — Eric Kingston'ın telefon numarası, web sayfasının beyaz arka planında kalın ve net bir şekilde yazıyor. Telefonumda Saint'in iletişim bilgilerini açıyorum, numaraları karşılaştırırken ellerim titriyor.

Dizüstü bilgisayar ekranı ile telefon ekranı arasında bakışlarımı gezdiriyorum, numaraların eşleşmemesini diliyorum, bunun sadece tuhaf bir tesadüf olmasını diliyorum. Ama hayır. *Tamamen eşleşiyor.*

Bu farkındalık göğsüme çarparak ciğerlerimdeki havayı boşaltır. Telefonum elimden kayar ve yere düz bir sesle düşer, ama ben bu sesi zar zor fark ederim. O kadar hızlı ayağa kalkarım ki sandalyem neredeyse devrilir. Telefonumu yerden alıp arka cebime koyarım, sonra bilgisayarımdan iki adım uzaklaşıyorum, sanki parlayan ekran birdenbire tehditkar hale gelmiş, sanki bana bakan gerçek

bana bakarak fiziksel olarak zarar verecekmiş gibi. Oda etrafımda dönüyor, düşüncelerim çılgınca dönüyor.

Neden bana kim olduğu konusunda yalan söylesin ki?

Hiç mantıklı değil. Hiçbir şey mantıklı değil. Eğer o bir senaristse, tanıdığım insanlarla bağlantısı var mı? Asla gerçekleşmesini istemediğim uyarlamayla bağlantısı var mı? Allister McFuckity Fuckface ile bağlantısı var mı?

Benim burada olduğumu nereden bildi? Benimle tanışmadan önce, Mari'ye benim yazdıklarımla ilgili bir şey yaptığımızı nereden bildi? Onunla tanıştıktan *sonra* bunun *benim* fikrim olduğunu sanmıştım.

Kafamda her şeyi tekrar tekrar oynatıyorum, ipuçları arıyorum, gözden kaçırdığım işaretler arıyorum — bu adamın iddia ettiği kişi olmadığına dair işaretler. Ama geriye kalan tek şey kafamdaki karışıklık, cevaplanmamış soruların oluşturduğu yoğun sis bulutu.

Ekrana geri dönüyorum, gözlerim bilgileri tarıyor. Adresi Los Angeles olarak yazıyor. *Los Angeles*. Buradan saatlerce uzaklıkta, yaşadığını iddia ettiği küçük kasabadan kilometrelerce uzakta. Midem düğümleniyor. *Neden burada yaşıyormuş gibi davranıyor ki?*

Bu noktada, nedenini artık umursamıyorum. Buradan çıkmak dışında hiçbir şey umurumda değil. Göğsümde yoğun ve boğucu bir panik yükseliyor ve tek bildiğim, burada bir dakika daha kalamayacağım. Uyanamadığım bir kabusa hapsolmuş gibi hissediyorum. Kulübenin duvarları etrafımda daralıyor, sessizlik boğucu.

Buradan gitmem gerek.

Hemen.

Yatak odama koşarken adrenalin damarlarımdan akıyor. Eşyalarımı en iyi şekilde nasıl toplayacağımı düşünmeye bile vakit bulamıyorum. Sadece hareket ediyorum, hareketlerim çılgınca ve çaresiz. Yatağın altından valizimi çıkarıyorum. Parmaklarım fermuarı açmaya çalışıyor. Sistematiik davranacak zaman yok. Hiçbir şeyi katlamaya zahmet etmiyorum. Dolabı açıyorum, bir avuç dolusu giysi alıp hiç düşünmeden valizime atıyorum.

düşünmeden valizin içine atıyorum. Gömlekler, kot pantolonlar, ayakkabılar... Hepsi buruşuk ve dağınık bir şekilde valizin içine giriyor.

Şifonyerin çekmecelerini açıp saniyeler içinde boşaltıyorum, zaten dağınık olan odanın üzerine daha fazla kıyafet yığıyorum. Tuvalet malzemelerimi dikkatsizce üstüne attığımda kumaşlar birbirine yapışıyor ve ağırlığın altında buruşuyor. Şampuan, yüz yıkama jeli, diş macunu... Hepsi dağınık bir şekilde valizin içine giriyor.

Toplanırken, gözlerimden yaşların boşaldığını hissediyorum. Şimdi ağlıyorum, hıçkırıklarım sessiz ama kontrol edilemez, durumun gerçekliği üzerime çöktükçe omuzlarım titriyor. Yaptığım her şeyin, olmasına izin verdiğim her şeyin yükü dayanılmaz geliyor.

Nasıl bu kadar pervasız olabildim? Nasıl bu kadar kör olabildim?

Öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum, ama net düşünmeye çalışırken gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Ellerim o kadar titriyor ki, duvardan şarj cihazını çıkarırken zar zor tutabiliyorum. Kablo elimden kayıp yere düşüyor ve ben onu valizin içine tıktırırken hıçkırıklarımı bastırıyorum. Göğsüm sıkışıyor, nefesim sığlaşıyor ve tamamen parçalanacakmışım gibi hissediyorum. *Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?*

Bu soru kafamda tekrar tekrar yankılanıyor, ama üzerinde durmaya vaktim yok. Son birkaç haftada yaptığım her şeyi, yalanları, ihaneti düşünmeye vaktim yok. Her şey çok fazla. Komodinden araba anahtarlarımı alıyorum, metal avucumda soğuk.

Eşyalarımın yarısını kulübede bırakacağımı biliyorum, ama umurumda değil. Buradan çıkmak dışında hiçbir şey umurumda değil. Vücudumdaki her içgüdü bana koşturuyor, buradan olabildiğince uzaklaşmamı haykırıyor. Yatak odasının kapısına doğru koşarken kulaklarımda kalp atışlarımın çınladığını hissediyorum, nefesim kısa ve sık nefesler halinde geliyor.

Mutfağa giriyorum, zihnim dönüyor, panik hala damarlarımda taze. *Ve sonra çığlık atıyorum.*

İçgüdüsel ses boğazımdan çıkıyor, ama önümdeki manzarayı değiştirmiyor. Saint kıpırdamıyor bile. Sesimi duyunca dönmüyor, hiç tepki vermiyor. Bunun yerine, masanın başında duruyor, geniş omuzları gergin, sırtı bana dönük, dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor. Az önce, onun gerçekte kim olduğu hakkındaki gerçeği bana gösteren aynı ekran.

Neye baktığını fark edince kalbim sıkışıyor.

Korkuyla bir adım geri çekilirim, içgüdüsel olarak Yatak odamın kapısına çekilirim, olası kaçış yollarını planlamaya çalışırken düşüncelerim kaotik bir şekilde döner. Gözlerim pencereye kayar. O bana ulaşmadan kaçabilir miyim? Pencere çok uzak değil, ama yatak tarafından kısmen engelleniyor. Yeterince hızlı geçebileceğimden emin değilim. Bu kulübeden çıkmanın tek yolu ön veya arka kapıdan geçmek, ama her ikisi için de Saint'in yanından geçmem gerekir.

Göğsümde biriken korkuyu hissedebiliyorum, nefes almamı zorlaştırıyor. Ellerim titriyor, ağzıma götürüp kaçmak üzere olan çığlığı bastırmaya çalışıyorum. Korkumu duymasına izin veremem, ama vücudum bana ihanet ediyor, her sığ nefesimle kontrolsüzce titriyor.

Saint bir an için kıpırdamadan durur, ama sonra yavaşça, kasıtlı olarak elini uzatır ve dizüstü bilgisayara koyar. Donakalmış bir şekilde, onu nazikçe kapatmasını izlerim, tıklama sesi odanın ölümcül sessizliğinde yankılanır. Bu, buradan fark edilmeden çıkma umudumu kapatan bir kapı gibi, kesin bir son gibi gelir.

Arkasını dönmeye başlar, hareketleri acı verici derecede yavaştır, sanki benimle yüzleşmeden önce her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi. Kalbim kulaklarımda güm güm atmaya devam ederken, bir adım daha geri çekilirim, yatak odamın derinliklerine doğru. Gözleri sonunda bana takılır, ama benimkilerle hemen karşılaşmaz. Bunun yerine, valizime odaklanır. Çenesi sıkılır, yüzündeki kaslar gerilir, ne olduğunu anlamaya çalışırken.

bavul demek. Yavaşça, kasıtlı olarak başını sallarken elleri yanlarında yumruk haline geliyor.

"Gidiyor musun?" diyor, sesi alçak ve kontrollü, ama yüzeyin hemen altında kaynayan daha karanlık bir şeyin alt akıntısını duyabiliyorum. Sesi merak dolu değil. İnanmazlık ve çok daha korkunç bir şeyle dolu bir suçlama.

Bakışları üzerimde baskı yaratıyor, ama gözlerine bakamıyorum. Sözleri zorla çıkarmaya çalışıyorum, ama kalp atışlarımın sesinden duyulmayacak kadar fısıltı halinde çıkıyorlar. "Sen dedektif değilsin."

Suçlama, aramızda ağır ve benim ortaya çıkardığım her şeyin farkındalığıyla yüklü bir şekilde havada asılı kalıyor. Bir an için Saint hiçbir şey söylemiyor. İnkâr etmeye çalışmıyor, açıklamaya çalışmıyor. Bunun yerine, gözlerini valizden kaldırıp yüzüme bakıyor, ifadesi okunamaz. Sessizlik yoğun ve boğucu bir şekilde uzayıp gidiyor ve ne kadar uzun sürerse, o kadar çok korkuyorum. Bana bağırmasını, azarlamasını, bu soğuk, sessiz bakıştan başka her şeyi tercih ederim. Gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor, avını değerlendiren bir avcı gibi aramızdaki mesafeyi delip geçiyor. Yüzü ifadesiz, vücudu sinir bozucu bir şekilde hareketsiz, ama bana bakışında beni iliklerime kadar ürpert e n bir şey var. Bu, herhangi söz dahaolabilecek sanki hesaplar hesaplıyor bir bir sonraki hamlesini hesaplıyor, gerçek ortaya çıktığına göre benimle ne yapacağına karar veriyor gibi. dışarı.

Bir adım daha geri çekilmeye çalışıyorum, ama bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış, hareket edemiyorum. Kapana kısıldım ve ikimiz de bunun farkındayız. Ne söyleyeceğimi, gerginliği nasıl azaltabileceğimi bilmiyorum. Aklıma akıllıca bir söz gelmiyor. Aramızdaki sessizlik çılgılığımdan daha yüksek, şimdiye kadar duyduğum tüm seslerden daha yüksek.

Ve sonra, "Neden beni aradın?" Bana doğru küçük bir adım atıyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Neden öylece bırakamadın?"

Boğazım kurudu, sesimi bulmaya çalışarak zorlukla yutkundum. "Bana yalan söyledin." Konuşurken sesimdeki korku beni utandırdı. "Her şey hakkında yalan söyledin. Bilmem gerekiyordu."

Yüzündeki ifade değişmiyor, ama gözlerinde bir şey parıldıyor. Bana doğru bir adım daha atıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum, sırtım kapı çerçevesine yaslanıyor. Cildimde soğuk ahşabı hissedebiliyorum ve köşeye sıkıştığımı fark etmek içimde yeni bir panik dalgası yaratıyor.

"Bilmek mi gerekiyordu?" diyor, sesinde küçümseme dolu. "Peki tam olarak ne bulacağını sanıyordun?" Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor, varlığı bir gölge gibi üzerimde beliriyor. "Gerçeği bilmek bir şeyi değiştireceğini mi sandın?"

Başımı sallıyorum, nefesim hızlı ve sığ.

"Ne yapacaksın? *Kocana* söyleyecek misin?" Zihnim bana kaçmamı, bir şeyler yapmamı, herhangi bir şey yapmamı söylüyor ama vücudum işbirliği yapmıyor. Olduğum yerde donup kalmışım, bu anda sıkışıp kalmışım, çıkış yolu yok. Gözlerimde yaşlar birikiyor ama onları geri çekiyorum, ne kadar korktuğumu görmesine izin vermiyorum.

"Sen...?" Yutkunuyorum, korku sesimi çıkarmamı zorlaştırıyor. Onu orada dururken gördüğüm andan beri boğazımda düğümlenen soruyu zorla sorarken sesim titriyor. "Bana zarar verecek misin?"

Hemen başını sallar, yüzünde neredeyse kırılgan bir inanmazlık ifadesi vardır. "Ne? Hayır." Sanki soru çok saçma, sanki durumu tamamen yanlış anlamışım gibi cevap veriyor. Şu anda verdiğim tepkiyi nasıl saçma bulabilir? *Bunun benim için ne kadar korkutucu olduğunu nasıl göremez?* Bir kabusun ortasında duruyorum ve tanıdığımı sandığım adam tamamen bir yabancı. Kim olduğunu hiç bilmiyorum. *Hiç.*

Adı, işi, hayatı... Hepsi yalandı. Ve şimdi gidecek hiçbir yerim yok ve onun ne kadar yakın olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım.

Elimi arka cebime sokuyorum, fark etmeden telefonumun kilidini açabilmek için dua ediyorum. Acil numarayı aramak için hangi düğmeye basmam gerektiğini hatırlamaya çalışırken, terden kayganlaşan parmaklarım titriyor. Ne yaptığımı görmesine izin veremem. Bir uçurumun kenarında dengede duruyormuşum gibi hissediyorum. Tek bir yanlış hareket ve her şey mahvolabilir.

Bir adım daha geri çekilip kapıdan yatak odama giriyorum, aramızdaki mesafeyi artırmaya çalışıyorum ama boşuna gibi geliyor. "Neden bana yalan söyledin?" Son kelimedede sesim çatlıyor, korku ve öfke karışımı bir duygu var içinde. Cevaplara ihtiyacım var ama daha da önemlisi, onun uzak durmasına ihtiyacım var. Bana zaman vermesine.

Bunun yerine bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi yeniden kapatıyor. Sakinliği tedirgin edici bir ifadeyle şöyle diyor: "Senin istediğin buydu, Petra."

Sözlerinin küstahlığı bana bir tokat gibi çarptı. Bu cevaba öfkelenmeden edemedim, korkum bir an için öfkeyle boğuldu. "*Benim istediğim mi?*" diye tekrarlardım, inanamadan. "Sen buraya dedektif gibi davranarak gelmeden önce senin varlığından bile haberdar değildim!" Sesim her kelimeyle yükseliyor, hayal kırıklığım kabarıyordu. "O gece yolda hiçbir şey olmadığını biliyorum. Her şey hakkında yalan söyledin ve Mari'ye bana yazmamda yardım etmek için burada olduğunu söyledin. Bunu nereden bilebilirsin ki?" Suçlamalar ve sorular birbiri ardına dökülüyor, her biri bir öncekinden daha çaresiz.

Başını hafifçe eğip, bana bakarken gözlerini kısıyor, sanki bana ne kadarını anlatacağını tartıyormuş gibi. Bu hareket ürpertici, sakın tavırları her şeyi daha da gerçeküstü hissettiriyor. "Ben buraya gelmeden iki gece önce söylediğin sözleri hatırlamıyor musun?" diye soruyor, sesi ürkütücü bir şekilde yumuşak.

Sözlerim mi? Neden bahsediyor? Aklım onun sorusunu anlamaya çalışıyor ama hiçbir şey anlam veremiyorum.

Yüzümdeki şaşkınlık belli olmalı ki, bana doğru bir adım daha atar, gözlerini gözlerime diker ve "Canlı videon" der. Sesi, bir çocuğa basit bir şeyi açıklıyormuş gibi, kasıtlıdır. "Yazdığın şeyleri deneyimleyebilmeyi dilediğini söylemiştin. Karakterinin bir polis olduğunu söylemiştin. Ben de sana bunu *getirdim*."

Sözleri ağır ve kafa karıştırıcı. *Bu hiç mantıklı değil*. Söylediklerini anlamaya çalışıyorum, ama parçalar birbirine uymuyor. Canlı video yüzünden polis gibi davranarak buraya geldiyse... bu, kapımdan içeri girmeden önce kim olduğumu bildiği anlamına gelir. *Canlı yayını izliyor muydu? Onunla tanışmadan iki gün önce mi?*

Bu da demek oluyor ki... beni takip mi ediyordu? Benim özel grubumda mı?

Bu rastgele bir karşılaşma olmadığı gerçeği midemi bulandırıyor. O bunu planlamış. Kim bilir ne zamandır beni izliyor. *Ne zamandır beni internette takip ediyor?* Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Elim hala arka cebimde, parmaklarım telefona bakmadan 9-1-1'i nasıl arayabileceğimi bulmaya çalışıyor. Konuşmaya devam ediyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek, umarım arkamdaki koluma çok fazla odaklanmaz. "Ne zamandır beni izliyorsun?" Onu konuşturmaya devam etmeliyim, kendime zaman kazanmalıyım.

"Başından beri." Sesi, hava durumunu konuşuyormuş gibi rahat, ama sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor. "Sana zaten tüm canlı videolarını izlediğimi söyledim. Sadece onları yayınlandıkları anda izlediğimi söylemedim."

Elimle nefesimi tutuyorum, az önce söylediği şeyin dehşeti içime işliyor. Yıllardır beni izliyormuş, ben ise onun beni yeni bulduğunu sanıyordum. Elimi göğsüme götürüp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, ama korku beni boğuyor. "Senin bir karın var mı ki?" diye soruyorum, sesim sanki cevabından korkuyormuşum gibi.

Kafasını sallar, hafifçe sırtarak. "Evlilik pek bana göre değil."

Cevabının basitliği beni çok saf hissettiriyor, sanki onun dürüst olmadığını anlayabilmem gerekirdi. Evli olduğu yalanı, kısırlık, bunlar onun aldatmacasının başka bir katmanı, beni manipüle etmenin başka bir yoluydu. O bu ayrıntılı maskeyi oluşturuyordu ve ben her bir parçasına kanmıştım.

O anı görür görmez anlarım. Bakışları, arkamda saklamaya çalıştığım koluma düşer. Anladığı an yüzüne yansır ve midem düğümlenir. *Anlamıştır.*

Düşünmeden, arkanı dönüp tuvalete doğru koşuyorum. Arkamda hareket ettiğini duyabiliyorum, ne yapmaya çalıştığımı anladığında adımları hızlanıyor. Ellerim tuvaletin kapısını arıyor. Tüm vücudum titriyor, ama kapıyı kilitlemeliyim. O bana ulaşmadan önce aramayı yapmalıyım.

Başaramıyorum.

Parmaklarım kapı kolunun soğuk metaline dokunduğu anda, Saint kolumu sertçe kavradı. Bu kuvvet beni neredeyse yere düşürecekti ve tepki veremedi ben geri çekti, ciğerlerimdeki hava keskin bir nefesle dışarı ıktı. O, elimden cep telefonumu alırken ben dehşetle izliyordum, kalbim patlayacak gibi hissediyordum. Zaman yavaşlar, adrenalın damarlarımdan akarken, çaresizce onun ekrana bakışını izlerim. Acil durum numarasının açılmış olduğunu, ancak henüz bağlanmadığını görünce yüzü öfkeyle gerilir.

Çok yakındım.

"Ben yanlış bir şey yapmadım, Petra!" Sesi keskin, öfkeyle doludur, telefonu dikkatsizce elinden fırlatır. Telefonun duvara çarpma sesi beni irkiltti. Bir sonraki anda, omuzlarımı o kadar sert itti ki, sendeleyip yatağa düştüm. I çabaladım, sürünerek çılgınca doğru başucuna

başlık, mümkün olduğunca aramızdaki mesafeyi açmaya çalışarak. Zihnim bana hareket etmeye devam etmemi, bir çıkış yolu bulmamı haykırıyor, ama köşeye sıkışmış durumdayım.

Saint yatağın başında duruyor, elleri yanlarında bükülmüş, çenesi sıkılmış. Gözlerindeki ifade tanınmaz, ihanet ve öfkenin karışımı. "Onlar buraya geldiklerinde onlara ne söyleyecektin ki?" Sesi alaycı, küçümsemeye dolu. "Rolümü çok iyi oynadığımı mı?"

"Sen bir *polis taklit* ediyordun!" diye bağıriyorum, sesim öfke ve korkuyla titriyor. Her kelime dilimde zehir gibi. İçimde kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum, korkuyla karışarak vücudumu kontrolsüzce titretiyor.

Saint sinirlenerek ellerini havaya kaldırır ve acı bir kahkaha atar. "Sen *istedin!*" Sesi yükselir, bana öfkeyle bakarken hayal kırıklığı kaynar. "İnternetteki soru-cevapların hayatına açık bir davetiye gibi! Yıllardır okuyucularına hangi göle geldiğini söylüyorsun. Buraya yalnız geldiğinde bunu tüm dünyaya duyuruyorsun. Ben sana böyle bir şey yapmaya istekli olup olmadığını sorduğumda bile soruma cevap verdin. '*Daha iyi bir yazar olmak için her şeyi yaparım*' dedin."

Bu gerçeklik boğazıma yumruk gibi çarptı. *Aman Tanrım*. Kalbim göğsümde hızla atıyor ve ona gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. Bu soruyu soran o mu? *Benim bunu istediğimi mi düşünüyor?*

Onun yanılgısının gerçekliği içime işledikçe midem tiksinti ile kıvrılıyor. "Bu, buraya gelip bana yalan söylemen için bir davet değildi," diyorum, gözyaşlarımı tutmanın baskısı altında sesim çatlıyor. Çığlık atmak istiyorum, ama sesim zayıf geliyor, onun bu fanteziyi ne kadar ileri götürdüğünün ezici farkındalığı altında sıkışmış gibi.

Saint'in gözleri daha karanlık bir şey ile parladı. Sesi düzleşti, neredeyse kayıtsız hale geldi ve "İkimiz de yalan söyledik, Petra. Sen bu konuda masum değilsin," dedi.

Kafamı sallıyorum, öfkeden vücudum kaskatı kesilmiş. "Gece yarısı bana saldırdın!" Ona bu sözleri tükürüyorum

, yumruklarım altımdaki battaniyeyi sıkıca kavrar, gerginlikten parmak eklemlerim beyazlaşır.

"Sen *istedin!*" diye bağılıyor, sesi kabinde yankılanıyor, suçlama gibi duvarlardan yankılanıyor.

Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum, tüm vücudum öfkeden titriyor. *Bunu bana yükleyemez.* Ben bunu istemedim. Canlı yayında deneyim yaşamak istediğimi söylemiş olmam, onun beni bulup kafasında uydurduğu sapkın fantezilerini gerçekleştirmesi için bir davet anlamına gelmez.

"Sen olmadığın biri gibi davrandın," diyorum dişlerimi sıkarak, sesimi zorlukla bastırarak.

"Sen de öyle yaptın," diye karşılık verir, sesi soğuk ve gerçekçidir. Ses tonunda özür yok, yaptığı şeyin deliliğini kabul etmiyor. Bana eşitmişiz gibi bakıyor, sanki yazılarımda gerçekçilik arzum onun eylemlerini haklı çıkarıyormuş gibi.

"Bunu senden istediğimi söylemeyi kes," diyorum, sesim gerginlikten kırılıyor. Ellerim titriyor, yatağı daha sıkı kavrar, kendimi toparlamaya, sakin kalmaya çalışıyorum, ama kendimi parçalanırken hissediyorum. "Birlikte yapmaya karar verdiğimiz şey, senin kendi başına yapmaya karar verdiğin şeyden farklı."

"Öyle mi?" Sesi buz gibi, sarsılmaz ve bir adım daha yaklaşıyor, gözleri meydan okurcasına kısıyor.

"Sana hiç yalan söylemedim, Saint!" diye bağıyorum, sözlerim çaresiz, bu çığırından çıkan durumda biraz olsun kontrolü ele geçirmek için çabalıyorum. "Buraya gelmeden önce kim olduğumu biliyordun!" Sesim yine titriyor, ama umurumda değil. Bunun aynı şey olmadığını, sınırı aştığını anlamasını istiyorum.

Boynunun arkasını kavrar, hayal kırıklığı artar, yüzü öfkeyle buruşur. "Yalan söylemedin mi? Petra, sen *evlisin lan!*" diye bağıırır, sesi suçlamayla doludur, üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatır. İçgüdüsel olarak yatağın diğer tarafına kayarım, aramızda mesafe bırakmaya çalışırım, nabzım boğazımda atıyor.

"Sen bir eş ve *annesin*," diye tükürür, sözleri bıçak gibi keskindir, "ve okuyucularının hiçbirini bunu bilmiyor. *Ben* de bilmiyordum. *Hayatının her günü*, olmadığın biri gibi davranıyorsun!" Sözleri derin bir yara açar, gizli tuttuğum tarafımın ruhuna, kamuoyundaki imajımdan özenle ayırdığım insanlara vurur.

Onun sözlerinin acısını hissediyorum, ama onun bunu çarpıtmasına izin vermeyeceğim. Onun yaptıklarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şey için kendimi suçlu hissetmeme izin vermeyeceğim. "Bu aynı şey değil," diye fısıldıyorum, sesim titriyor, gözlerim korku ve öfkeyle açılmış. Ama bunu söylerken bile, onun suçlamasının ağırlığı üzerimde baskı yaratıyor ve beni, sadece bir anlığına da olsa, kendimi sorgulamaya zorluyor.

Şimdi yatağın kenarında duruyor, üzerimde yükseliyor, gözleri karanlık ve okunaksız. Korkunç bir şeyin olmak üzere olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Kapana kısıldım ve ikimiz de bunun farkındayız.

Yataktan dikkatlice kayıyorum, aramızda biraz mesafe yaratmaya çalışırken ayaklarım soğuk zemine çarpıyor. Şimdi yatağın iki yanında duruyoruz, aramızda geçici bir bariyer var ama bu gerçek bir koruma sağlamıyor. Kalbim hızla atıyor, zihnim bir çıkış yolu arıyor ama her yol aynı sonuca çıkıyor. Ondan kaçamam.

"Hayatımı gizli tutmaya çalıştığım için beni suçlayabilir misin?" Sesim titriyor, ama içinde bir çaresizlik var. "Ortaya koyduğum az miktardaki bilgiyle neler olduğunu bir bak."

Sözlerim havada asılı kalıyor, ama onu hiç etkilemiyor gibi görünüyor. Yavaşça, kasıtlı olarak hareket etmeye başlıyor, avına yaklaşan bir avcı gibi yatağın etrafında dolaşıyor. Yatağın artık güvenli bir bariyer olmadığını, aramızdaki zayıf ve anlamsız bir ayırım olduğunu fark edince kalbim hızla atmaya başlıyor.

Sırtım duvara yaslanıyor, soğuk yüzey beni bu korkunç gerçekliğe bağlıyor. *Kaçacak yer yok*. Ve şimdi tam önümde, aynı sinir bozucu sakinliğiyle üzerime çöküyor.

Ağzım o kadar kurumuş ki zar zor yutkunabiliyorum, avuçlarım terden nemli. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyorum kendimi, güçsüz, çaresiz. Fiziksel olarak ona rakip olamayacağımı biliyorum, beni bu kadar kolay yakaladığında bunu zaten kanıtladı. Her hücrem başka yere bakmak, yok olmak istese de, kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Biz farklı değiliz, Petra," diyor, sesi şimdi daha yumuşak, neredeyse ikna edici, sanki bana bunu inandırmaya çalışıyormuş gibi. Boyu beni daha da küçük, daha da savunmasız hissettiriyor. Sesi daha da alçalıyor, baştan çıkarıcı bir fısıltı gibi. "İlham ihtiyacın vardı. Ben sana bunu, senin kafanın içinde tasarlayabileceğinden çok daha fazla şekilde verdim."

Eğilir, nefesi kulağıma sıcak sıcak gelir ve bu yakınlıkta tüylerim diken diken olur.

"Ve sen bunu *sevdin*," diye kulağıma fısıldıyor, sözleri memnuniyetle doludur. "Rica ederim."

Oda üzerime çöküyor gibi hissediyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp, bana bu kadar yakın olan onun varlığını engellemeye çalışırken duvarlar küçülüyor. Ama bundan kaçış yok. Hâlâ onun orada olduğunu hissedebiliyorum, nefesinin yanağıma değdiğini, vücudunun boşucu derecede yakın olduğunu. Gözümün köşesinden bir damla yaş süzülüyor ve ağlamamak için yanağımı ısıriyorum. Yaşın yüzümden aşağıya doğru yavaşça, kasıtlı bir şekilde akıp çene hattıma ulaştığını hissediyorum.

Parmağıyla gözyaşımı sildiğini hissettiğimde irkiliyorum, dokunuşu samimi ve müdahaleci. Bu, içimde yeni bir tiksinti dalgası yaratıyor. Geri çekilmiyor, nefes almam için bana en ufak bir alan bile bırakmıyor. Titriyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, korkumu mümkün olduğunca az göstermeye çalışıyorum.

Güvende olduğuma ikna olmadım. *Kendimi güvende hissetmiyorum*. Ama aynı zamanda bana fiziksel olarak zarar vermeyi planladığını da düşünmüyorum. Davranışlarında korkutucu bir belirsizlik var, sanki sadece kendisinin bildiği kurallara göre bir oyun oynuyormuş gibi. Ama artık onun aslında evli olmadığını,

kendisiyle ilgili her konuda yalan söylediğini bilmek, her şeyi farklı bir açıdan görmemi sağlıyor. Bu, riski değiştiriyor. Bu ilişki ortaya çıkarsa kaybedecek hiçbir şeyi yok. Hiçbir şeyi.

Ama ben? *Benim kaybedecek her şeyim var.*

Bu farkındalık beni derinden etkiliyor. Evliliğim, ailem, hayatım... Her şey bu yüzden yıkılabilir.

Buraya gelmeden önce kötü bir durumda olduğumu düşünüyordum, ama son birkaç hafta içinde verdiğim korkunç kararların ardından, yeni bir dibe vurdum. Sadece dibe vurmakla kalmadım, kayanın içinden geçip şimdi de yerin çekirdeğine doğru batıyorum. Aşağı, aşağı, aşağı düşünüyorum.

Dönüp duran düşüncelerimin ortasında, aklıma geldi. Bu kitabın adı. *Woman Down*. Çünkü ben buyum. Nasıl hissettiğim. Hayatımın gidişatını mükemmel bir şekilde anlatıyor, ki bu büyük olasılıkla Reya'nınkini de yansıtacaktır. Tabii bunu atlatabilirim. Kitap hiç bitmeyebilir, çünkü şu anda güvende miyim yoksa mahkum mu olduğumu bilmiyorum.

Boğazımdaki yumru acı verici bir şekilde, zorla onun bakışlarına karşılık veriyorum. Bana karşı sahip olduğu gücü zevkli buluyor mu, yoksa benim gibi bu çarpık fantezide kaybolmuş mu, anlayamıyorum.

"Kocama söyleyecek misin?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek, sorum korkuyla dolu. Bu beni tamamen mahvedecek, korumak için çok uğraştığım her şeyi yok edecek tek şey. Shephard'a söylerse, her şey biter.

Soruya neredeyse alınmış gibi görünüyor, sanki bu fikir ona yakışmazmış gibi kaşlarını çatıyor. "Sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" Sesi keskin, neredeyse öfkeli, sanki bunu söylememe bile inanamıyormuş gibi. Ama ona güvenemem. Artık güvenemem.

"Senin neler yapabileceğini bilmiyorum," diyorum sessizce, sözlerimin gerçeği beni derinden vuruyor. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum.

Sessiz kalırken, gözleri yüzümün her santimini sanki ezberlemeye çalışır gibi izliyor, bu anı zihnine kazımaya çalışıyor. Bakışları ağızda kalıyor, dudakları hafifçe açılıyor ve bir anlığına onun tadını hatırlıyorum. O tadı tükürmek istiyorum. Hafızamdan silmek istiyorum. Onun dokunuşunu ve ağzını hatırlatan her şeyi zihnimden tamamen silmek istiyorum.

Saint hafifçe öne eğilir ve elini kaldırarak titrek alt dudağıma parmaklarıyla dokunur, bu hareket neredeyse şefkatlidir. Sanki beni tekrar öpmek için can atıyormuş gibidir, şu anda nasıl böyle bir düşünceye kapılabildiğini bile anlayamıyorum.

"Ben pek çok şeye muktedirim," diyor yumuşak bir sesle, sesi anlam yüklü. "Ama seni yok etmek bunlardan biri değil."

Ama sen yok ettin.

Tepkilerimi kontrol altında tutmak, yüzümü nötr, vücudumu hareketsiz tutmak için çabalıyorum, ama bu kabinden canlı çıkabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Sadece sakinliğimi korumam gerekiyor.

"Bana bir iyilik yap, Petra," diyor, sesi alçalıyor, neredeyse fısıldıyor. "Bu kitabı bitirdiğinde, onu Saint'e ithaf et, çünkü o hikayeyi senden siktirip attı."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı ve ben nefesimi tuttum - içgüdüsel, içgüdüsel bir tepki. Ama nefesimi tutmamın nedeni korku değil. Hayır, çok daha karanlık, çok daha rahatsız edici bir şey. Nefesimi tutuyorum çünkü şu anda hissettiğim şeyi hissetmemem gerekiyor, ama bedenim zihnimin tam tersi şekilde tepki veriyor.

Aklım bana kendimi korumamı, kaçmamı haykırıyor. Ama sinirlerim ve midemde oluşan sıcaklık tam tersini istiyor. Vücudum hala onun bana dokunmasını, beni öpmesini, beni sikmesini istiyor.

Şu anda kendimden nefret ediyorum. İki farklı insan gibi hissetmekten, bir canavarla savaşmaktan nefret ediyorum.

Benim neyim var

Neden kaçamıyorum? Neden onu itip, burada donup kalmak yerine başka bir şey yapamıyorum?

Aptal olma, Petra! Bu lanet olası bir kitap değil.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. Sözlerim titriyor, istediğimden daha belirsiz çıkıyor. Bu doğru, *gerçekten* gitmek istiyorum. En azından zihnim istiyor.

Hâlâ ağzıma bakıyor, parmakları dudaklarımı o kadar hafifçe okşuyor ki, omurgamdan bir titreme geçiyor. Gözleri tekrar benimkilere dönüyor, o kadar yoğun bir bakışla beni yerine kilitliyor ki, sanki içimi görüyor, bedenimin vicdanımla ne tür bir savaş verdiğini tam olarak biliyormuş gibi.

İsteğimi tamamen görmezden geliyor, sanki hiç söylememişim gibi, ve bunun yerine, hiç uyarı yapmadan, dili nefesimi kesen bir sıcaklıkla ağzıma dalıyor. Bu sıcaklık, tutku ve çaresizliğin eşit oranda karıştığı bir öpücükte benim dehşetikle birleşiyor ve bir an için, ben bu öpücüğün içinde sıkışıp kalıyorum.

Onu öpmek istemiyorum. Onun çekiciliğine boyun eğmek istemiyorum. Ama vücudum bana ihanet ediyor, dudaklarım sanki kendi iradeleri varmış gibi onun dudaklarına doğru hareket ediyor. Tanıdık adrenalin patlamasını hissediyorum, içimden geçen arzuyu hissediyorum ve bu beni korkutuyor, sanki eylemlerimin kontrolü bende değilmiş gibi.

Petra, sen bundan daha akıllısın. Bundan daha güçlüsün.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum, tüm gücümle onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Teması kestiğim anda, o da hesaplı bir yavaşlıkla geri çekiliyor. Bir adım geri atarak, aramızda fiziksel bir mesafe yaratıyor, bu da benim çaresizce oluşturmaya çalıştığım duygusal mesafeyi yansıtıyor. Gözlerimiz buluştuğu bir an için, onun bakışlarında bugün görmediğim bir şey görüyorum: bir anlık kırılganlık.

Sanki gitmemi istemiyormuş gibi. Fikrimi değiştirip kalmamı umuyor.

Ama kalmayacağım.

Kalamam. O delinin teki.

Bir saniye bile boşa harcamıyorum. Boşluk açıldığı anda harekete geçiyorum. Duvardan iterek, nabzım çılgınca atarken yatak odasının kapısına doğru koşuyorum. Elim yere düşen telefonumu kapmak için uzanıyor ve duraksamadan onu alıyorum. Onun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum, ama geriye bakmayı reddediyorum. Gözlerinde ne olduğunu görmek istemiyorum. Beni durdurmak üzere olup olmadığını bilmek istemiyorum.

Telefonumu cebime koyup masadan dizüstü bilgisayarımı alıyorum; parmaklarımla sıkıca tutarak doğrudan ön kapıya yöneliyorum, yürürken valizimi de alıyorum. Tüm vücudum titriyor, her kasım gergin, kapı koluna uzanırken beni durdurmaması için dua ediyorum. Adrenalin patlamasıyla kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, yağmur beni uyandırmak için vuruyor.

Arkamı bir saniye bile bakmıyorum.

Titrek ellerimle valizi ve dizüstü bilgisayarı arabamın arka koltuğuna atıyorum. Panik hala taze, hala canlı, ama artık otomatik pilotta hareket ediyorum. Kendimi sürücü koltuğuna atıyorum ve kapıyı çarpıyorum. İçeri girer girmez, hemen tüm kapıları kilitliyorum. Kilitlerin yerine oturma sesi küçük bir zafer gibi geliyor, ama henüz güvende değilim. Anahtarı kontak anahtarına sokuyorum ve titrek parmaklarımla çeviriyorum.

Motor gürültüyle çalışmaya başlar ve ben hiç vakit kaybetmem. Arabayı geri vitese alırım, ayağım gaz pedalına sertçe basar. Ancak o zaman cesaretimi toplayıp başımı kaldırıyorum, kalbim göğsümde bir davul gibi atıyor.

Saint, kulübenin kapısında durmuş, çerçeveye rahatça yaslanmış durumda. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni tam olarak çözemediğim bir bakışla izliyor. Yüzünde öfke yok, kızgınlık yok. Sadece sakin, neredeyse boyun eğmiş bir ifade var. Duruşu rahat, kolları göğsünde kavuşturulmuş, sanki orada durup izlemekten memnunmuş gibi. Ama beni çok kolay bıraktığı, benim gözden kaçırdığım bir şey olduğu hissini bir türlü atamıyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan araba yolundan geri geri çıkarken, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Peşimden gelmediğinden, beni kovaladığı hasta bir oyun oynamadığından emin olmak istiyorum.

Yola dönmek için direksiyonu çevirmeden hemen önce, elini kaldırıp sallıyor, bu hareket o kadar kayıtsız, o kadar *normal* ki, böylesine korkunç bir anda. Sanki vedalaşmamız sıradan bir veda gibi, iki eski dost gibi, ve ben kaçmıyorum, korku ciğerlerimi tıkarken hayatım için koşmuyorum.

Ayağım gaz pedalına basıyor. Lastikler çakıl taşlarına çarpıyor ve ben, kalbim güm güm atarken, o kulübeden olabildiğince hızlı uzaklaşıyorum. Ne kadar uzaklaşırsam, gözyaşlarım o kadar çok akıyor.

Arabamla Saint arasındaki mesafe her metre arttıkça, korku ve panik daha da artıyor, ta ki göğsümde sıkışıp kalan hıçkırıklar beni boğana kadar. Kilometrelerce boyunca, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Az önce olanları kafam almıyor. *Nasıl bu noktaya geldim?*

Shephard'ı düşünüyorum. Kızlarımı düşünüyorum. Yüzleri zihnimde beliriyor ve yeni bir suçluluk dalgası beni sarıyor. Nasıl bu kadar bencil olabildim? Onları nasıl böyle bir tehlikeye atabildim? Bu düşünce midemi bulandırıyor. *Ya onların peşine düşerse? Ya benim eylemlerim, Saint'in oynadığı sapkın oyunda onları hedef haline getirirse?*

Onların ondan güvende olduklarından ya da benim güvende olduğumdan emin değilim, ama beni takip etmiyor ve ben bu gerçeğe tutunuyorum. Sadece onun hastalıklı fantezisinin sona erdiğini, benden istediğini aldığını ve gelecekte daha ileri gitmeyeceğini umut edebilirim. Ama bu umut kırılğan, sanki çaresizlikten tutunduğum bir şey gibi.

Keskin, çığlık atan bir ses düşüncelerimden beni kopardığında, irkilirim ve çığlık atarım. Tüm vücudum sarsılır. Bir an için, onun olduğunu düşünürüm — bir şekilde, beni yakalamak için bir yol bulduğunu.

beni takip etmenin, bana yetişmenin bir yolunu bulduğunu düşünürüm. Ama sonra bunun sadece telefonum olduğunu fark ederim.

Sadece telefonum.

Kalbim hızla atarken, dengesiz bir nefes vererek sakinleşmeye çalışıyorum. Telefonun şiddetle titrediği yolcu koltuğuna bakarken elim titriyor. Ekranı Shephard'ın adı yanıp sönüyor ve gözlerime yeni bir gözyaşı dalgası doluyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bana karşı hep iyi davranan bir adama nasıl bu kadar korkunç bir şey yapabildim?

Telefonu alıp, diğer elimle gözlerimi silerim. Sesimi sabit tutmaya çalışarak, patlamak üzere olan duygularımı bastırmaya çalışarak telefonu açarım. "Merhaba," derim, ama sesim titrer, fısıltı ile çığlık arasında bir yerde kalır.

"İyi misin?" diye sorar Shephard, sesi endişeyle doludur. Sesindeki şefkat beni bıçak gibi keser, kendimi tutmamı daha da zorlaştırır.

Derin bir nefes alıyorum, boğazımda biriken hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum. "Evet. Evet." Sesim kırılğan geliyor, her an parçalanabilirmiş gibi. "Sadece... Kendimi iyi hissetmiyorum, o yüzden eve erken dönüyorum." Yalan çok kolay çıkıyor ağızımdan, ama sanki bir ihanet gibi geliyor. Yaptığım diğer her şeye eklenecek bir başka aldatmaca daha.

"Oh. Tamam." Kısa bir duraklama oluyor ve sesinde hayal kırıklığını duyabiliyorum, ama bana olan endişesi bunu maskeliyor. "Kızlara söyleyeceğim. Onlar sevinecekler, ama hasta olduğun için üzüldüm. Sana çorba yapmamı ister misin?"

O bunu söylediğinde yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzülür. Onun gibi bir adama nasıl bu kadar korkunç bir şey yapabildim? Ben "hasta" olduğumda her şeyi bırakıp bana çorba yapmak için koşan bir adama. Onun nezaketini hak etmiyorum. Onu hak etmiyorum. Aniden sıkıcı olanı arzuluyorum. Kendimi tatmin etmek istiyorum. Şu anda yaşadığım bu boktan durumdanse, sıradanlığı seve seve tercih ederim.

"Evet," diyorum, sesim neredeyse bir fısıltı. "Çorba iyi olur. Birkaç saat sonra evde olurum."

"Dikkatli ol," diyor, sesi nazik, sevgi ve endişe dolu.

"Olacağım." Titrek bir nefes alıp, gözyaşlarımı tekrar silerim. "Seni seviyorum, Shephard."

"Ben de seni seviyorum," diye cevaplar yumuşak bir sesle ve bu sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettirir.

Telefonu kapatıyorum ama gözyaşlarım durmuyor. Bir dur işareti geldiğinde, arkamda araba olup olmadığına bakmak için etrafa göz gezdiriyorum. Yol boş. Dışarı s sessiz, huzurlu, içimde kopan fırtınayla tam bir tezat oluşturuyor. Derin bir nefes alıp, telefonumun ekran kilidini açarken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Parmaklarım hızlıca hareket ederek Saint'in numarasını arıyorum.

Tereddüt etmeden numarasını engelliyorum.

Ekrana bakarak uzun ve titrek bir nefes verdim. Bu, küçük bir başkaldırı, hayatımın kontrolünü geri kazanmak için attığım küçük bir adım gibi geliyor. Ama bu yeterli değil. Onun numarasını engellemek olanları silmiyor, tekrar ortaya çıkabileceği korkusunu ortadan kaldırmıyor. Onu bu şekilde kesip atmanın onun sonu olmasını umut edebilirim sadece. *Öyle olmak zorunda.*

Her ne olursa, her ne oyunu oynuyorsa, artık bittiğini diliyorum.

Aslanlar ve ayılar gibi bariz şeylerden korkmam gerektiğini hep biliyordum, çünkü bunlar tehlikeli şeyler. Şimdi fark ettiğim şey, tehlikeli değilmiş gibi *davranabilen* şeylerden daha çok korkmam gerektiği idi.

Lütfen, benimle işi bitsin.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bitti," diyor Shephard. Kitabı kapatıyor ve sessiz odada bir tokmak sesi gibi bir gürültüyle aramıza bırakıyor.

İkimiz de yatakta uzanıyoruz ve ben e-postalarımı kontrol ediyormuş gibi yapıp dizüstü bilgisayarına odaklanıyormuş gibi davranıyorum, ama aslında önümdeki ekrana boş boş bakıyorum. Son bir saattir hiçbir şeyi sindiremedim. Shephard'ın son kitabımın son sayfasına doğru ilerlerken çevirdiği her sayfayı, aldığı her nefesi aşırı derecede farkındayım. Umarım asla öğrenmez, ama bu kitap gerçek olaylardan esinlenerek yazıldı.

Shephard benim eserlerimi okuduğunda havada her zaman belirli bir gerginlik olur, özellikle de şimdi, olan biten her şeyden sonra. Yaptığım şeyi sevmesini istiyorum, ama bu kitapta, beni anlamasını istemiyorum.

Shephard, erken dönem el yazmaları yerine gerçek kitabı okumayı seviyor. Kitabın ağırlığını ellerinde hissetmeyi seviyor.

Sadece benim romanlarım için kullandığı metal bir kitap ayracı var. Ben tüm değişiklikleri yaptıktan sonra, son halini almış, cilalanmış ürünü okumayı tercih ediyor. Nora kadar benim yazma alışkanlıklarımı iyi biliyor, bu yüzden hikayenin tamamını okumadan önce sorunlu kısımları düzeltmemi istiyor. Aylarca süren düzeltme ve düzenlemelerin sonucunu, ciltli bir kitapta görmekten hoşlanıyor.

ciltli kitapta görmekten hoşlanıyor.

Her zaman, dünyanın geri kalanı onu deneyimlemeden birkaç hafta önce ilk kopyayı ona veririm.

Bu, ona vermekten en çok korktuğum kitap. Ve onun görüşü benim için her zamankinden daha önemli görünüyor. Belki de Reya'da benim bazı yönlerimi fark ettiğinden endişeleniyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmış olabileceğinden korkuyorum.

"Ee?" diyorum, parmaklarım hala dizüstü bilgisayarımın klavyesinde duruyor, ama artık yazıyormuş gibi yapmıyorum. Sesim titriyor ve beni ele veriyor. Shephard'da hayran olduğum bir şey varsa, o da dürüstlüğüdür. Geri bildirimlerinde asla lafı dolandırmaz. Aylar önce Saint'i o kulübenin kapısında bırakıp gittiğimden beri bu özelliğini daha da takdir etmeye başladım.

Dürüstlük güven verir. İhtiyacım olan şey bu.

Bu an için nefesimi tutuyordum, kitabın satır aralarında sakladığım gerçeğin onun gözünden kaçıp kaçmayacağını görmek için bekliyordum.

Shephard duraksar, bana dönerek, sözlerini dikkatlice düşünürken aramızdaki sessizliğin dokusu inceler. "O... idi." Boynunun arkasını ovuşturur, konsantre olmak için kaşlarını çatır. Sonrasını beklerken kalbim sıkışır, saniyeler acı verici gelir. "Çok heyecan vericiydi, Petra. Sanırım bu, şimdiye kadar yazdığın kitapların arasında en sevdiğim kitap olabilir."

Sözleri beni bir merhem gibi kaplar, haftalardır içimi kemiren endişeyi yatıştırır. Övgüyü içimden hissediyorum, uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklık içimi kaplar.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, rahatlamam sesimi daha hafif, neredeyse inanılmaz kılıyor. Onun onayına ne kadar ihtiyacım olduğunu, bunu duyana kadar fark etmemiştim.

Shephard öne eğilir, bana uzanarak dizüstü bilgisayarımı nazikçe kapatır, yataktan kaydırarak arkasındaki masaya koyar. Kararlı bir şekilde hareket eder, bakışları hiç benden ayrılmaz. Sonra, hiç uyarı yapmadan, beni kendine doğru çekerek, nabzımı hızlandıran zarif bir hareketle beni kendine doğru çeker. Bir dirseğiyle kendini destekler, diğer eliyle yüzümden sarkan bir saç telini çekip alır. Dokunuşu nazik ve sevgi doludur, bu da kalbimi suçluluk duygusuyla doldurur. *Ona bu kadar kötü şeyler yapmışken, ona nasıl gülümseyebilirim ki?*

Eğilip alnımı öper, dudakları bir an orada kalır, sonra bana bakmak için geri çekilir. "Bunu farklı kılan neydi bilmiyorum," der, sesi sessiz, neredeyse saygıyla. "Ama hissettim ki... Bilmiyorum. Diğer kitaplarınıza hakaret etmeden bunu kelimelere dökmem." Duraklıyor, gözleri yüz hatlarımı izlerken yumuşak bir gülümsemeyle. "*Gerçekçi* geldi." Beni tekrar öpüyor, bu sefer dudaklarımdan, şefkatle, sonra yaramaz bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Dürüst olmak gerekirse, beni biraz tahrik etti."

Ağzını kulağımın hemen altına indirip oraya yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı, "Saint kim?"

Dünyam dönmeyi bıraktı.

Kalbim. Aniden, hafif bir çarpıntıdan kaburgalarımın altında gürleyen bir çarpıntıya dönüşür. Nefesim kesilir ve kendimi hareketsiz kalmaya, çok hızlı tepki vermemeye zorlarım, ama içimde panik beni pençesine alır.

"Kim?" diye sormayı başarırım, sesim o kadar gergin ki boğazımdan zar zor çıkıyor.

Başını kaldırır, gözleri benimkileri arar. Öfke yok, suçlama yok, sadece saf merak var. *Bilmiyor.* Masum bir soru soruyor, ama yine de kalbim hızla atıyor, çünkü *ben* biliyorum.

"Kitabı Saint adında birine ithaf etmişsin," diyor, ağzının köşesi şakacı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor.

Adanmışlık.

Gözlerimi kapatıyorum, bu ayrıntıyı unuttuğum için kendime lanet ediyorum. Saint ile olanların çoğunu zihnimden silmeyi başarmıştım, Shephard'ın ithafı fark edeceği ya da umursayacağı aklıma bile gelmemişti. Ama şimdi bu gerçek yüzüme bakıyor. Kitabı teslim etmemin üzerinden altı ay geçti, o sözleri yazmamın üzerinden ise daha da uzun bir süre.

Saint'in son isteğini yerine getirdim çünkü yapmazsam ne yapacağından korkuyordum. Onu kızdırmak istemedim. Ya da daha kötüsü...

buraya gelmesi için bir neden vermek. Zaten evimin adresini biliyor ve onun hakkında çok az şey bildiğim için, buraya gelmesini nasıl engelleyeceğimi bile bilmiyorum.

"Saint'in kim olduğunu bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, sözler ağzımdan dökülüyor. Sesim neredeyse inandırıcı geliyor, ama içindeki sahtekarlığı hissediyorum, midemde suçluluk duygusu düğümleniyor. "Okurlarım için bir yarışma düzenledim," diye ekliyorum, yalanımın inandırıcı gelmesini umarak. "Kitabı ithaf etmek için rastgele birini seçtim."

Gözlerimi sıkıca kapatıp, gerginliğin azalmasını, onun benim dürüst olmadığımı fark etmesini bekliyorum. Ama o bunun yerine gülüyor — içimi burkan yumuşak, samimi bir gülümsemeyle. "Sorun değil," diyor hafif bir ses tonuyla. "Eminim bu, o kişinin yılını güzelleştirecektir."

Eminim ki öyle olacak.

"Tur için valizini hazırladın mı?"

"Hayır. Yarın hallederim," diyorum, konunun değişmesinden rahatlamış olarak. "Bu sefer on altı durak var, iki valiz almam gerekecek."

"Oh, büyük adam," diye alay ediyor. "Nora hala seninle mi geliyor?" "Evet." I force a smile, but inside, I feel like I'm

kitap turu düşüncesi beni boğuyor. Bu kitaba ilham veren şey hakkında okuyucularıma yalan söylemek zorunda kalmak ve bunu bir şekilde ikna edici bir şekilde yapmak. Bu turu yapmaktan bile korkuyorum, çünkü bu, uyarlamamın başarısızlığından bu yana yaptığım ilk tur. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden tanıtıma yalanlar eklemek işi daha da sinir bozucu hale getiriyor.

Umarım insanlar gelir. Ve iyi niyetle gelirler.

Söylemek zorunda kaldığım yalanlar üst üste yığılmaya başladı ve beni canlı canlı gömmekle tehdit ediyor. Shephard'a gerçeği söylemek, her şeyi dökmek istiyorum, ama yapamıyorum. Şimdi değil.

Asla.

Shephard tekrar beni öpmek için eğildi ve ben de izin verdim, dudaklarım onun dudaklarına değdi, ama zihnim çok uzaktaydı.

Saint kapıda durmuş, benim gitmemi izliyor. Ne kadar unutmak istesem de, olanlardan asla kaçamayacağımı biliyorum.

Shephard'ın eli göğsüme kayıyor, ben de bacaklarımı açarak onun istediğini biliyorum. Saniyeler içinde, içime giriyor.

Saint hayatıma girmeden önce olduğundan daha fazla seks yapıyoruz. Bunun bir kısmı, Shephard'ı birçok yönden aldattığımı hissetmemle ilgili olduğunu düşünüyorum, onunla sevişmek benim son çare umudum. Shephard'a en sevdiği şeyi verirsem, belki yaptığım korkunç şeylerin bir kısmı silinir.

Ama aynı zamanda Shephard ile artık daha sık sevişiyorum çünkü o içimdeyken gözlerimi kapatıp Saint ile sevişiyormuşum gibi hayal ediyorum.

Ne kadar uğraşsam da, düşüncelerim her zaman Saint'in bana yaşattığı heyecana geri dönüyor. Olanlar için onu ve kendimi ne kadar nefret etsem de, ona olan çekiciliğimin gerçek olduğunu inkar edemem. Onunla yaşadığım samimi anlarda bedenimin hissettiği duygular gerçektir. Ve sürekli suçluluk ve pişmanlık içinde yaşasam da, ben hala bir insanım. Hala başka bir insana asla söylemeyeceğim ahlaksız fantezilerim var. Bu yüzden, Shephard beni sikerken, onun yerine Saint'i hayal ediyorum. Çünkü Shephard düşüncelerimi okuyamaz. Çünkü ben bir insanım. Ve hayatta ne kadar ders almış olursam olayım, fantezilerimde istediğim kişi olabilirim.

Ve bu özel fantezide, Saint ile birlikte gölde bir teknedeyim ve *Woman Down'ı* okuduktan sonra üstüme çıkan kişi o.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bugün *Woman Down*'ın resmi çıkış günü. Son romanımı yayınlıyalı iki yıldan fazla oldu. Yayınlar normalde rüya gibi gelir, ama bu seferki bir kabus gibi.

Bu süreci hatırlayabildiğimden daha fazla kez yaşadım, ama bu seferki farklı. Bu kitabın başarısı ya da başarısızlığı, onu yazarken yaşadığım tüm suçluluk duygusu nedeniyle omuzlarımda daha ağır bir yük oluşturuyor.

Kitabın en çok satanlar listesine girip girmediği umurumda bile değil. İnsanların beğenip beğenmediği de umurumda değil. Sadece bu ilk tanıtım ve soru-cevap bölümünü tek parça halinde atlatılabilmeyi umuyorum. Eğer yine duygusal davranıp sahneden kaçarsam, yeni bir kariyer yolu ararken yatakta ne kadar çok hindistancevizi Pepperidge Farm kekleri yiyeceğimi hayal edebiliyorum.

Her geçen an göğsüm sıkışıyor. Beklediğim yeşil odanın dışından gelen hafif sesler, yakında o kalabalığın karşısına çıkıp kitapla ilgili her soruyu yanıtlamam gerekeceğini hatırlatıyor. Aslında her konuda.

Nora, soruların önceden incelenmesini isteyip istemediğimi sordu, ama ben hayır dedim. Ne kadar savunmasız hissetsem de, karşıma çıkan her şeyle yüzleşmem gerekiyor.

Nora yanımda duruyor, her zamanki gibi neşeli ve enerjik, ama bugün, onun özgüveni benim endişemi daha da artırıyor gibi geliyor. Bana bakıyor, gözlerinde endişe parlıyor, içimde dönen duygular fırtınasını fark ediyor. Herkesten sinirlerimi saklayabilmişimdir, ama Nora'dan saklayamam.

"Bunu milyonlarca kez yaptın," diyor güven verici bir şekilde. "O odadaki herkes, *senin* burada *olmandan* mutlu olduğu için burada."

"Ya bu doğru değilse? Ya burada kötü niyetli insanlar varsa ve beni aptal gibi gösteren ve viral olan bir video çekmek istiyorlarsa, tıpkı son soru-cevap oturumumda olduğu gibi?"

Nora iki elimi de tutar. "Hey," der, sesi fısıltı gibidir. "Zaten viral oldun. Zaten aptal gibi göründün. Artık bunun için endişelenmenin anlamı yok."

Onun cevabı beni güldürür. "Haklısın. Kesinlikle haklısın."

Mağaza müdürü sonunda adımı çağırır, sahneye çıkma zamanım gelmiştir. Nora çantamı ve telefonumu alır ve bana güven verici bir gülümseme atar. "Başarabilirsin Petra. Çok kolay."

Onu sahne arkasında bırakıp perdenin arkasından çıkıyorum, kalbim göğsümde çarparken yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. Kitapçı müdürünün sesi kulaklarımda hafifçe yankılanıyor, beni ağırlamaktan ne kadar heyecan duyduklarını, katılımdan ne kadar gurur duyduklarını söylüyor. Ama benim odaklanabildiğim tek şey, yüzlerden oluşan deniz ve bunların sayısının çokluğu.

Çok fazla insan var. Katılımcıların sayısına şaşırarak birkaç saniye olduğum yerde donup kalıyorum. *İnsanlar gerçekten gelmiş.* Ve yüzüme yapıştırdığım gülümseme gerçek olabilir.

Derin bir nefes alıyorum, bacaklarım hafifçe titriyor, sahneye doğru ilerlemeye devam ediyorum, başımın üstündeki ışıkların yumuşak parıltısı, midemde biriken soğuk sinirleri ısıtmaya yetmiyor.

Kalabalığa el salladıktan sonra sandalyeye oturup, ellerimi kucağımda düzeltirken dengemi bulmaya çalışıyorum. Müdür konuşmaya devam ediyor, en çok satan kitaplarımın isimlerini sayıyor, ama sanki su altından izliyormuşum gibi uzak geliyor. Parmaklarım kol dayanağının kenarıyla oynarken, kaçınılmaz soru yağmuruna hazırlanıyorum, çünkü bu anın gerçek kırılğanlığın başladığı an olduğunu biliyorum.

Müdür tanıtımını bitirdiğinde, "Sorunuz varsa lütfen elinizi kaldırın, Francis size mikrofonu uzatacaktır" diyor.

İnsanlar hemen ellerini kaldırmaya başlar. Francis mikrofonu hızla onlardan birine uzatır. Benim yaşlarımda görünen bir kadındır ve göğsünde bir yığın kitap resmi olan bir tişört giymektedir. Sırasındaki diğer kadınlar ona fısıldamaktadır, bu yüzden bir grupta birlikte geldiği anlaşılmaktadır.

Sonunda benimle göz teması kuruyor ve benim kadar gergin görünüyor. "Bu rahatsız edici bir soru olabilir," diyor. "Ama bu, iki yıldır ilk kez soru-cevap yapıyorsunuz. Uyarlama yapıldığından beri."

"Oh, hayır," diyorum, garip bir şekilde gülerek.

Kadın devam ediyor. "Biliyorum, bu herkesin bildiği bir sır. Ama sen bu konu hakkında hiç konuşmadın ve hepimiz Caleb'i filminden çıkarma kararını neden kabul ettiğini merak ediyoruz. Bu konu hakkında konuşabilir misin?"

Odadaki sessiz mırıldanmalar beni şaşırtıcı bir şekilde rahatsız etmiyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Daha fazla kitap yazmayı planlıyorsam bu kaçınılmaz bir soru ve önce bu konuyu halletmek daha iyi.

"Evet. Yani, mutlaka yapmak *istediğimden* değil, ama okuyucuların bir açıklama hak ettiklerini düşünüyorum."

Odadaki mırıldanmalar artar. Birkaç kişi heyecanla alkışlar.

"Gerçek şu ki, ben bir yazarım. Kitaplar yazıyorum. Ve bu kitaplar uyarlanırken, yıllar sürer ve düzinelerce insan çalışır. Film tarafı ise benim alışık olduğum dünyadan çok farklı. O dünyayı kariyerimin bir parçası olarak bile görmüyorum, çünkü ben yönetmen, yapımcı ya da senarist değilim. Onların kendi alanlarında uzman olduklarını düşünüyorum, bu yüzden uyarlama konusundaki fikirleri benim ekranda görmek istediğimden ve hepinizin ekranda görmek istediğini bildiğimden farklı olduğunda, en iyi filmi yapacaklarını bilmelerine güvenmeye karar verdim. Çünkü bu benim uzmanlık alanım değildi. Elbette fikrimi söyledim, ama Caleb'i korumak için her mücadele ettiğimde, sözlerim dirençle karşılandı."

Seyircilerden birkaç homurtu duyulur.

"Durun biraz," diyorum. "Kimseyi suçlamıyorum. Evet, yapımcı Allister'ın benimkinden farklı bir vizyonu vardı. O noktada proje ona aitti ve o da diğer birçok kişi gibi hikayeyi değiştirmeyi tercih etti. Film haklarını sattığınızda yazar olarak aldığınız risk budur."

Başka biri mikrofonu almış ve hemen önceki soruya ekleme yapıyor. "Ama neden bu konuda rolünüz olduğunu inkar ettiniz? Hepimiz mesajlaşmayı gördük." Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık hissediyorum. Ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum, bu yüzden tamamen dürüstçe yüzleşiyorum. "Dürüst olmak gerekirse? Bu benim kararım değildi diye bir paylaşım yaptım çünkü gerçekten de benim kararım değildi. Benim istediğim olsaydı, kitaba sadık kalırdım. Ama güvenimi kaybettim. Caleb için daha fazla mücadele etmem gerekirken pes ettim ve vazgeçtim. Bu benim hatam, kimsenin suçu değil. Bunun için özür dilerim. Çünkü ne olursa olsun , ben Caleb'in tarafındayım."

Seyirciler hemen alkışlamaya başlar. Bu soru-cevap bölümü internete düştüğünde, az önce söylediklerim hakkında sayısız yorum yapılacağını bilmeme rağmen, bu tepki karşısında anında rahatlarım. Ama sonunda kimseyi zor durumda bırakmadan fikrimi söylemiş olmak iyi hissettiriyor. Allister için aynı şey söylenemez, ama umurumda değil, podcast'lerde dolaşmaya devam edip beni istediği kadar zor biri olarak nitelendirebilir. Çünkü gerçek şu ki, başka bir uyarlama olursa zorlu olacağım. Okuyucuların desteklediği hikaye için dişimi tırnağıma takarak mücadele edeceğim ve Allister'ın bana yüklediği itibar umurumda değil. Muhtemelen böylesi daha iyi. Orijinaline hiç benzemeyen uyarlamalar yerine, gurur duyduğum uyarlamalar olmasını tercih ederim.

Bu soruyu soran kadın bana teşekkür eder, ama sonra mikrofonu başkasına vermeden önce bir süre durur. Mikrofonu tekrar ağzına götürür ve şöyle der: "Eskiden internette daha aktiftiniz, ama sonra bir süre ortadan kayboldunuz. Vazgeçtiğinizi düşündük. Vazgeçmediğiniz için teşekkür etmek istedim."

"Ben vazgeçtim," diyorum hızlıca, alkışları keserek. İnsanların tepkileri karışık. Bazılarının yüzlerinde şaşkınlık var. "Yani, bunun bir soru olmadığını biliyorum ve bunu söylediğiniz için teşekkür ederim, ama vazgeçtiğimi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Sandalyeye dik oturup, soru olmayan soruya cevap vermeye devam etmeye hazırlanıyorum. Ne söylemek istediğimi kelimelere nasıl dökebileceğimi bilmiyorum, hatta söylemeli miyim bilmiyorum. Yabancıların dolu olduğu bir odada bunu paylaşmak neredeyse çok hassas bir konu gibi geliyor, ama bu yabancıların dolu olduğu oda olmasaydı, ben de burada olmazdım. Bu yüzden dürüstçe konuşuyorum.

"Bu sektörde çalışarak kendimi hiçbir şeyin etkileyemeyeceği bir zırh geliştirmiş olmayı dilerdim, ama öyle olmadı. Bazen olumsuzluklar çok ağır gelebilir ve tek yapabileceğim şey onlardan kaçmak olur. Evet, kişisel gelişim kitapları okudum, görmezden gelmeyi denedim, terapiye gittim, her şeyi denedim. Ama hala okuduklarıma tepki veriyorum ve bazen bu tepkilerden uzaklaşmaya ihtiyacım oluyor. Her şeyi kalbine hiç dokunmadan geçiştirebilen biri değilsen, bence bu normal. Bu tür bir dayanıklılığa sahip olmadığımı itiraf etmekten çekinmiyorum. Zihinsel olarak hazır olduğumda ortaya çıkıyorum ve duygusal olarak yeterince dengeli olduğumda etkileşime giriyorum. Ama zihinsel sağlığım benim için çok değerli ve insanlar bana ne kadar tavsiye verirse versin, şimdiye kadar kimse bana, ara sıra hissettiğim acıyı dindirecek bir şey söylemedi. Ve eminim ki hayatımı sürdürürken pes etmeye devam edeceğim. Ama yeniden başlamak sürece, hatalı bir insan olmak benim için sorun değil."

Konuşmamı bitirdiğimde, yine yüksek bir alkış patlaması olur. Soruyu soran kadın bana teşekkür eder ve mikrofonu sıradaki kıza uzatır. Sahnenin yan tarafına bakarım ve Nora'nın orada durup beni gururla izlediğini görürüm. Bana başparmağını kaldırır ve bu güven verici hareketi beni biraz daha rahatlatır.

"Ben de film hakkında soru soracaktım, ama sanırım siz cevapladınız," diyor sıradaki kız. Yorumuna gülüşmelerle karşılık veriliyor. "Öncelikle, kitaplarınızı çok seviyorum. Benim adım Christian, büyük hayranınızım. Kitap kulübümün tüm üyeleri burada." Hepsi aynı tişörtleri giyen bir grup kadına işaret ediyor.

Konuşmaya ara vererek sandalyemin yanındaki yerde duran su şişesini alıyorum. Kız soru sormak üzereyken ona bakıyorum. "Yazar olmak isteyenlere verebileceğiniz bir tavsiye var mı diye merak ediyordum."

Su şişesinin kapağını açarken başımı sallıyorum. Tam ağzıma götürüp bir yudum almak üzereyken duruyorum. İlk başta, sadece bir anlık bir tanıdıklık hissi, kalabalığın içinde beni çekim gücü gibi çeken bir yüz.

Ama sonra donup kaldım.

Gözlerim ona kilitlenir. Saint'e. Mikrofonu tutan kadının birkaç koltuk arkasında oturmaktadır. Etrafımdaki oda bir anda küçülür, sanki havası bitmiş gibidir. Gözlerini bana dikmiş olarak elini kaldırır. Mikrofonu istemektedir.

Oda sessiz, az önce sorulan soruyu cevaplamamı bekliyor. *Soru neydi?*

"Google," diyorum, sesim gergin. "Google en iyi arkadaşınızdır. Yazma ile ilgili her soru internette cevaplanmıştır. Size ilham veren cevabı bulmak yeterlidir."

Suyu hızlıca yudumluyorum. *Tanrım*. Mikrofonu birkaç sıra arkaya uzatırken terlemeye başladığımı hissediyorum. Mikrofonu ona uzatıyor. *Hayır*. Kendinden emin bir şekilde ayağa kalkıp mikrofonu ondan alıyor, her ne kadar tüm varlığım başka yere bakmam için çığlık atsa da, onun varlığı tüm dikkatimi çekiyor. Kaçmam gerekiyor.

Ama yapamıyorum.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve Saint'i görünce nefesim kesilir. Cam. Eric. Şu anda kendini ne olarak adlandırıyorsa. Önemli değil, çünkü şu anda o

hepsi ve hiçbirisi. O sadece beni onaran ve sonra paramparça eden adam.

O burada ne arıyor? Düşüncelerim hızla akıyor, binlerce soru zihnimi dolduruyor, ama hiçbirisi önemli değil, çünkü soğuk ve amansız bir korku omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken koltuğumun kol dayanağını daha sıkı tutuyorum. Ama içimde, o konuşmaya başladığında parçalanıyorum.

"Sadece bir sorum var," diyor, sesi derimin altında tanıdık bir kargaşa dalgası yaratıyor. "İlhamını nereden alıyorsun?"

Sesi, sanki içimde yarattığı yıkımı hissetmiyormuş gibi, pürüzsüz ve rahatsız olmayan bir şekilde panik sisini yarıp geçiyor. Ya da belki de hissediyor. İkimiz de onun çok daha iyi bir oyuncu olduğunu biliyoruz.

Odadaki diğer herkes için zararsız olan bu soru, sanki göğsüme saplanmış bir hançer gibi hissettiriyor. *İlhamını nereden alıyorsun?* Bu basit bir soru, daha önce yüzlerce kez cevapladığım bir soru, ama ondan geldiği için, sanki bir meydan okuma gibi, sanki beni gerçeği açıklamaya zorluyor gibi hissediyorum. Öfkemin yükseldiğini hissediyorum, sıcak ve şiddetli, yüzeyin hemen altında kaynıyor. Bu ne cüret? Her şeyden sonra, bu kadar küstahlığı burada burada bu önünde önünde önümde ön önümde önünde, ve sanki bu hala oynadığımız bir oyunmuş gibi davran

Oynamak mı?

Sanki kendi gölgemden korkmamın sebebi o değilmiş gibi?

Çenemi sıkıp kendimi sakın tutmaya, seyircinin beklediği cevabı vermeye zorluyorum. Ama göğsümdeki sıcaklık giderek artıyor, taşmak üzere.

"İlham her yerden gelir," diyorum, sözler ağızımda boş geliyor. "Hayat, insanlar, deneyimler." Sözler otomatik, prova edilmiş, ama "*sen*" demek üzereyken duruyorum. Sesim çok hafif titriyor ve seyircilerin yüzeyin altında kaynayan gerilimi hissedip hissetmediklerini merak ediyorum. Patlamak üzere olduğumu hissedip hissetmediklerini. "Sonraki soru?" diyorum, gözlerimi onun gülümsemesinden ayırıp

mikrofonu ondan alabilecek birini arıyorum.

"Bir sorum daha var," diyor.

Yutkunuyorum.

"Aslında bu bir soru değil. Daha çok bir yorum. Ama ... Bu kitabı elimden bırakamadığımı bilmeni istiyorum. Her kelimesine kapıldım. Sanki oradaymışım gibi, seninle aynı odada, karakterlerin yaşadıklarını ben de yaşıyormuşum gibi hissettim. Bu gerçek bir yetenek, Petra. Yaptığın işte çok, çok iyisin."

Birkaç kişi alkışladı, ama yorumunu o kadar yavaş ve o kadar yoğun bir şekilde söyledi ki, birkaç kişinin rahatsızlık duyarak kıpırdanıp gerginleştğini gördüm. Yüzündeki sırıtış, bu odadaki diğer insanların ne düşündüğünü umursamadığını kanıtlıyordu. Mikrofonu bir sonraki kişiye uzattı ve ben spot ışığı altında donakaldım, felç oldum.

Görüşüm bulanıklaşır, öfkemin kenarları gözlerimin kenarlarına sızar, ama onu yutarım ve kendimi sakin kalmaya zorlarım. Bunu yapabilirim. Son etkinliğimdeki soru-cevap bölümünü mahvettiğim gibi, onun da bunu mahvetmesine izin verirsem yazıklar olsun bana.

Ancak o zamanlar öfkenin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Öfkem, hayatımın en zor saatlerinden biri olmasına rağmen, bir saat daha dayanmamı sağlayan şeydi.

Soru-cevap bölümü biter bitmez, imza töreni başlamadan önce kendimi toparlamak için doğrudan yeşil odaya gidiyorum. Nora burada değil, ama bunun için minnettarım. Şu anda kontrol etmekte zorlandığım duygularımı görebilirdi. Kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırıyorum, su içiyorum, hayalet görmüş gibi görüldüğüm için makyajımı yeniliyorum.

Sonunda dışarı çıkacak cesareti topladığımda, Saint'i sıranın ortasında, elinde tuttuğu kitabını imzalatmak için beklerken görüyorum. Gözlerimi ona dikmeden önce, sanki kapıya bakıyormuş gibi,

göz teması kurmadan önce bana bakıyor, sanki kapıya bakıyormuş gibi, onun burada olmasına rağmen gerçekten dışarı çıkıp işi bitirip bitirmeyeceğimi görmek için bekliyor gibi.

Acaba kitabı gerçekten bitirmiş mi? Dün gece yarısına kadar uyanık kalıp e-kitabı indirmek için beklemiş mi? Her bölümünde, her satırında, her kelimesinde kendinden bir parça barındıran kitabı? Onsuz, bana yaptıkları olmadan, o kulübede yaşadığımız karmaşık geçmişimiz olmadan var olamayacak olan hikayeyi okumak için bütün gece uyanık kalmış mı?

Nabzım hızlanıyor ve kendimi zorlayarak, sanki parçalanacakmışım gibi değilmiş gibi imza masama doğru yürüyorum. Sıradaki ilk okuyucuyu selamlarken kalem elimde ağır geliyor.

Her bir kişiye sabırla yaklaşıyorum, onun masama ulaşacağı kaçınılmaz anı geciktirmeye çalışıyorum. Ne kadar bakmamaya çalışsam da, gözlerim sürekli onun bulunduğu yere kayıyor. O da herkes gibi sabırla bekliyor, ama varlığı boğucu. Gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu, cildimi yakıp kavurduğunu hissedebiliyorum.

Sonunda masaya geldiğinde başım dönüyor. "Saint yazabilir misiniz?" dediğinde başımı kaldırmıyorum.

Sesi yumuşak, çok yumuşak, sanki durumu tamamen kontrol altında tutuyormuş gibi, sanki bu beni içten içe parçalamıyormuş gibi. *Saint*. Bu isim artık ona yabancı geliyor, ama onun kontrolü elinde tutmasına izin vermeyeceğim. Kitabı alıp açıyorum ve içine *Eric* adını yazıyorum.

Adımı yazıp kitabı kapatıyorum. Son bir "*siktir git*" hareketi. Hâlâ gözlerine bakmayı reddederek kitabı ona geri uzatıyorum.

"Kişiselleştirme yok mu?" diye soruyor.

Sözleri, tanıdık alaycı bir alt tonla dolu bir meydan okumaydı. Her zamanki gibi benimle oynuyordu. Öfkenin tekrar kabardığını hissedebiliyordum, keskin ve sıcak, ve bu sefer onu bastırmaya çalışmadım. Gözlerimi onun gözlerine dikip, ilk kez, uzun zamandır içimde taşıdığım öfkeyi, hayal kırıklığını, acıyı görmesine izin verdim.

Nasıl burada durup bunun sıradan bir karşılaşma olduğunu, onun da diğer okuyucular gibi olduğunu iddia edebilir?

cesaret edip gelebilir mi acaba?

Kitabı alıyorum ve elim sayfada hızla hareket ediyor, kalem kağıda sertçe bastırarak ekliyorum: *Tamamen, tamamen ve tamamen bir yabancı. Hak ettiğin hayatı yaşa.*

Bu sözlerin ona bir tokat gibi gelmesini istiyorum, ama o sırtıyor. O kendini beğenmiş gülümseme, tahtaya tırnak sürülmesi gibi sinirlerimi bozuyor. Bana yaklaşıyor ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle fısıldıyor.

"İthaf için teşekkür ederim."

O bir tepki beklerken "Rica ederim" demeyi reddediyorum. Ona bir tepki vermiyorum. Onun arkasını bakıp sıradaki kişinin masaya gelmesini işaret ediyorum, böylece sırasının bittiğini ve gidebileceğini belirtiyorum.

Gözümün ucuyla onun çıkışa doğru ilerlemesini izliyorum.

İyi ki gitti.

Kapıya ulaşmadan hemen önce, onun döndüğünü ve gülümsemesinin parladığını görüyorum, ama bana değil. Başka bir şeye gülümsüyor. Ya da birine. Elini kaldırıp birine el sallıyor.

Benden başka birinin onun ilgisini çektiğini öğrenince bir an için rahatladım.

Gözlerimi başka yere çevirmeye başlıyorum, ama sonra bir şey beni çekiyor, tekrar bakmamı istiyor. Neden burada biriyle konuşsun ki? Burada kimi tanıyor olabilir?

Bizden kimseye bahsetmiş olabilir mi?

Önümdeki okuyucuyu geçmek için boynumu uzatıyorum, el salladığı kişinin kim olduğunu görmek için. O ona doğru yürürken, birinin ona doğru geldiğini görüyorum.

Nora.

O da ona, midemi bulandıran bir neşeyle gülümsüyor. Saint'in bir de onun kafasını karıştırması, ihtiyacım olan son şey.

Birbirlerine doğru yürümeye devam ediyorlar ve Saint'in Nora ile neden konuşmaya çalıştığını görmek için elimden geleni yapıyorum, ama iki kişi daha araya girip görüşümü engelliyor. Önümdeki insanlara dikkatimi vermek zorunda kalıyorum

önümdeki insanlara dikkatimi vermek zorunda kalıyorum, ama Nora'nın adını haykırıp, o gülümsemeye ve sahte cazibesine kapılmadan önce onu uyarmak için kendimi tutamıyorum.

Bana yaptığını ona da yaparsa, lanetleneneceğim.

Korkunç bir düşünce beni sarar. *Bu yaptığı ilk yazar ben değil miydim?* Ya sadece bana değil de, birden fazla yazara da yapmışsa? Bu, onun yapabileceği bir şeye benziyor ve görünüşe göre, bir sonraki planı en iyi arkadaşımı manipüle etmek. Eğer benim tüm videolarımı izlediye, bu Nora'nınkini de izlediği anlamına gelir.

Neden onun bunu yapabileceğini tahmin edemedim?

Nora'yı ararken fotoğraflar için gülümsüyorum, ama onları kaybettim. Saint'i ararken daha fazla kitap imzalıyorum. Son birkaç okuyucuyu bitirirken ikisinin de izini arıyorum, onlara tam olarak ilgi gösteremediğim için suçluluk duyuyorum. Ama Nora'yı bu canavardan kurtarmak için koşmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Sıradaki son kişi nihayet ayrıldığında, müdür iki çalışanı da peşinden getirerek bana imzalamam için kalan stokları getirir.

"Önce biraz mola verebilir miyim?" diye soruyorum.

"Tabii ki," diyor müdür. Doğruca çıkışa yöneliyorum. Bir okuyucu benim adımları seslendiğinde onu görmezden geliyorum. Başka bir durumda asla yapmayacağım bir şey, ama Nora için endişelenmeye başlıyorum. Ona el salladığını gördüğümde beri yaptıklarım birçok insana kaba gelmiş olsa da, tek odaklanabildiğim şey bu.

Dışarı çıkıp onu ararken, başkalarının kırılan duygularını düşünmeye vaktim yok.

Onu sonunda gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Güvendeydi. Bana sırtı dönüktü ve bir arabaya yaslanmış, onunla konuşuyordu.

Saint beni önce fark etti.

Aracın kenarından ağırlığını çekerek dik duruyor. Nora arkasını dönüyor ve her zamanki gülümsemesini gösteriyor

her zamanki gülümsemesini gösterir, ama aynı zamanda evli bir adamla flört ederken yakalanmış gibi de görünür.

O evli değil tatlım. Tam tersine.

"Bitirdin mi?" diye soruyor Nora. Sesi neşeli, ama aynı zamanda... aceleci. Beni içeriye eşlik etmek istemiş gibi bana doğru yürüyor ve yeni arkadaşıyla tanıştırmak bile istemiyor.

Saint'in çenesi gergin, gözleri bana dik dik bakıyor. Nora, Saint'i izlediğimi fark edince adımlarını durdurur ve benden ve ondan birkaç adım uzakta, garip bir şekilde durur. Ellerini ceplerine sokar. Bu onu... suçlu gösterir.

Saint de aniden suçlu görünmeye başlıyor.

Neden ikisi de benden bir şey saklıyormuş gibi görünüyor? Aralarında bir şey mi oldu? Çok mu geç kaldım?

Tereddüt ederek onlara yaklaşıyorum. "Bu ne?" diye soruyorum, gözlerimle ikisine de bakarak, birinin konuşmasını bekliyorum.

Saint ve Nora, aralarında bir sır paylaştıklarını gösteren bir bakışla birbirlerine bakıyorlar.

Başım dönüyor. "Onu tanıyor musun?" diye soruyorum ona. Sonra dikkatim ona yöneliyor. "Ondan uzak dur."

"Petra," diyor Nora, öfkeme şok olmuş gibi.

Aşırı tepki verdiğimi düşünmesine fırsat vermiyorum. Onun neler yapabileceğini bilmiyor, ya da benim aslında *yeterince tepki vermediğimi*. "Ondan uzak dur," diyorum ona tekrar.

O, barışçıl bir jestle iki elini kaldırır ve bir adım geri atar.

"Petra," diyor Nora yine. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Sana kim olduğu konusunda yalan söylüyor. Ona güvenme.

Ne derse desin, yalan söylüyor."

Nora beklediğim gibi tepki vermiyor. Bunun yerine, Saint ile yine anlamlı bir bakışlaşıyorlar, ama bu seferki utanç dolu. Kollarını göğsünde kavuşturup yere bakıyor.

İçlerinden birinin ayrıntılı bir açıklama yapmasını bekliyorum, ama ikisi de yapmıyor. Nora sonunda bana, başka hiçbir insanda görmediğim kadar ihanet dolu gözlerle bakıyor.

"Eric benim eski bir arkadaşım."

Bu sözler kalbimde yankılanıyor. O... *ne?*

Sanki dünyam griye dönüyor. Bunun ne anlama gelebileceğine dair tüm olasılıklar her yönden üzerime çöküyor.

"Petra," diyor Saint, beni sakinleştirmeye çalışarak. Ya da Eric. Kim olursa olsun, öne doğru adım atar, ama ben elimi kaldırırım.

"Bana yaklaşma," derim ona. Sonra ona, "Ne ne diyorsun sen?"

Nora iç çeker ve arkamdaki kitapçıya doğru bakar. İnsanlar oyalanıyor, ama konuşmamızı duyacak kadar yakın değiller.

Sesini neredeyse fısıltıya indirir. "*Sıkışmıştın*, Petra. Yardım etmeye çalışıyordum." Sesi affedilmeyi diliyor, ama hala benim affetmemi gerektirecek ne yaptığını bilmiyorum.

Nora, tüm dünyada en iyi arkadaşım, Saint ile aramda olanlara nasıl karışmış olabilir?

Devam ediyor: "Eric ve ben..." Elini ona doğru sallıyor. "O gece seninle yaptığım canlı yayın bittikten sonra, çevrimiçi sohbet ediyorduk. Senin bu kötü durumdan kurtulmana yardım ederse ne kadar güzel olur diye şakalaşıyorduk. Ve sen ilham için çok çaresiz görünüyordun."

Duyduklarıma inanamıyorum.

Bunun sadece Saint'in fikri olduğunu düşündüğümde yaşadığım tüm duygular ve hisler daha da güçleniyor. Gözlerimden yaşlar akıyor.

"Bu doğru olamaz," diyorum umutla. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Onu tanıyorsan, neden hiç bahsetmedin?"

"Üniversiteden beri onu görmedim," diyor. "O zamandan beri internet üzerinden arkadaşız. Hayatımdaki herkesi tanımiyorsun

Kız savunmacı konuşuyor, ama burada savunmacı davranmak için bir nedeni olan tek kişi benim. Ya da kızgın. Ya da ihanete uğramış.

İkisi de sadece utanç duymalı.

"Ama..." Anlayamıyorum. Nora... Saint. İkisi de mi? "Sen benim *en iyi arkadaşım*sin," diyorum, yaklaşıp. "Eğer söylediklerin doğruysa, *arkadaşını* bana ilham vermesi için gönderdiysen, bilerek evliliğimi tehlikeye attın! *Beni* tehlikeye attın!"

Nora'nın yüzündeki suçluluk ifadesi yerini şaşkınlığa bırakıyor. Saint'e bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Öyle yaptığımı sanmıyorum," diyor. "Tek yaptığım, ona üniformasıyla gelip kapını çalmasını istemektir, böylece karakterine bir yüz koyabilirdin." Başını sallıyor, ikimizi sırayla bakıyor. "Sana bir soru sorup sonra gideceğini kabul etti.

..." Gözleri Saint'e sertçe bakıyor. "Başka bir şey oldu mu?" Sonunda yakalanmaktan çok *benim* için endişelenmeye başlıyor.

"Hiçbir şey olmadı," diyor Nora'ya. Sonra bana bakıyor, gözlerinde samimiyet var. "Ona *hiçbir şey* söylemedim, Petra." Saint bunu hızlıca söylüyor, sanki bana bir can simidi atıyormuş gibi.

Tamamen şok oldum. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var, ama konuşmam gereken kişi, konuşmam *gereken* kişi olduğunda bunu nasıl yapabilirim bilmiyorum.

O benim güvenimi tamamen ihanet etti ve şimdi olanların daha fazlası olduğunu, ona anlatmadığım daha fazlası olduğunu biliyor. Büyük bir şey.

"Bu beni ilgilendirmez," diyor Nora. "Ama Petra, özür dilerim. İkinizin arasında ne oldu bilmiyorum - o, sadece birkaç dakika konuştuğunuzu söyledi - ama sana yemin ederim, ben buna inanacağım. Sonsuza kadar. *Lütfen* beni affet. Ben gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ertesi gün sana söyleyecektim, ama o bana söylememem için yalvardı. Ve sonra konuştuğumuzda, bunun sana yardımcı olduğu anlaşılıyordu, bu yüzden... Ben de öylece bıraktım."

"Beş dakikadan az kaldım," diyor Saint Nora'ya, bana bir can simidi daha atıyor. Onların sırrı açığa çıkmış olmasına rağmen, o hala bizim sırrımızı korumaya çalışıyor. "Hemen ayrıldım. Hiçbir şey olmadı, sadece onun korktuğu için kendimi kötü hissettim."

Öfkeliyim, onun beni korumaya çalıştığını bile takdir edemiyorum. Utanıyorum. Kendimi ihanete uğramış, kafası karışmış ve küçük düşürülmüş hissediyorum, şimdi ağlıyorum ve ellerimle hızlıca gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum.

En azından bu sefer imza töreninden sonra sinir krizi geçirmeden dayanabildim.

Hassas durumum Nora'yı öne çıkmaya ve doğal olarak beni teselli etmeye zorluyor, ama onu itiyorum. Üçümüz sessizce duruyoruz, ben de az önce öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Onu oraya *Nora mı* gönderdi? En iyi arkadaşım mı?

Sonunda konuşacak kadar kendimi toparladığımda, çenemi kaldırıp Saint'e bakıyorum. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Nora ipucunu anlar. Başını sallar ve dükkana doğru geri yürür.

Benden ne istiyor? Olanlardan sonra neden uzaklaşıp bu konuyu kapatmadı? Ve şimdi en iyi arkadaşım da bu işe karıştı?

Tamamen yalnız kaldığımızdan emin olana kadar bekledikten sonra tekrar konuşmaya başlarım.

"Neden buradasın?" diye sertçe sorarım.

"Kitabımı imzalatmak için." Gerginliği yatıştırmak için başarısız bir girişimde bulunarak rahatça söyler. Gülmem, sonunda dikleşir ve bana samimi bir şekilde bakar. "Seni görmek istedim."

Şu anda sesinde bir acı var. Bu anda nihayet dürüst davranıyor gibi görünüyor. Bunu kendi lehime kullanıyorum çünkü en iyi arkadaşıma ne kadar kızgın olacağımı bilmem gerekiyor.

"Gerçeği bilmem gerek. Nora ne biliyor?"

"Hiçbir şey," diye kesin bir şekilde cevaplar. "O dürüst davranıyor. Biz o kadar sık konuşmuyoruz bile. Canlı video yayınının olduğu gece, tesadüfen iletişim kurduğumuz gecelerden biriydi. Senin yazarlık krizini konuşuyorduk ve o da bizim aynı durumda olduğumuzu biliyordu. Şaka olarak, uğrayıp sana ilham vermemi dilediğini söyledi. Yani, ilk başta şakaydı, ama..." Bir an konuşmayı keser. "Bunu iyi bir fikir olduğunu düşünmesi için onu ikna eden bendim. Seninle tanışmak istedim. Ve sonra seninle tanıştığımda, ilgimi çekti. İlgimi çekmekten de öte. Bu yüzden ona söylemeden devam ettim."

Titrek bir eliyle gözümde bir damla daha silerim. Beni ağlarken görmek, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir suçluluk duygusu uyandırır. Bana daha da yaklaşıp, o kadar yaklaşıp ki, onunla ilgili anılar bir anda zihnimde canlanır.

"Seni korkutmak ya da ihanet etmek istemedim. Senden etkilendim ve işleri çok ileri götürdüm. Özür dilerim. Gerçekten." Elini uzatıp dirseğimi nazikçe tuttu ve başını eğerek gözlerime bakmamı sağladı. "Özür dilerim."

Ona bakıyorum, birlikte geçirdiğimiz her an zihnimde dönüp duruyor. Özür üstüne özür, ama bu ihanet çok fazla. Bu beni çok yakından etkiliyor. Shephard'a çok yakın. Neredeyse mahvettiğim adam. Shephard'a, onun karısı olduğumdan çok daha fazlasını borçluyum.

"Gitmeni istiyorum. Ve seni bir daha görmek istemiyorum."

O başını sallıyor. Ama sonra şöyle der: "Ne olursa olsun, yine olsa yine aynısını yapardım."

Saint olabilir, ama Saint'in evimde olan şey yok. Elini kolumdan çekip, toplayabildiğim kadar sabırla, sadece "Yapmam" diyorum.

Saint'e veda etmeden arkamı dönüp içeri giriyorum, ama bunun bir veda olduğu açık. Onun ifadesini görmek için arkama bakmıyorum, onun ayrılışını izlemiyorum. Doğruca kitapçıya giriyorum ve orada duran, benden bir parça ilgi bekleyen Nora'ya bakmıyorum bile.

Nora'ya bakmıyorum bile. Onunla hiç konuşmuyorum.

İmzasız kitapların düzgünce yerleştirildiği masaya doğru yürüdüm, imzalamaya hazırdım. Her kitabı robot gibi imzaladım ve Nora'nın suratına yumruk atmak istesem de, o yanımda durup kitapları imzalarken düzgünce istifledi.

Nora ve ben aynı otelde kalıyoruz ve yayıncı bizi o otele geri götürmek için bir şoför ayarlamış, ama en azından aynı odayı paylaşmak zorunda değiliz. Muhtemelen uykusunda onu boğardım.

Son kitap imzalandıktan sonra, personele teşekkür edip çıkışa yöneliyorum. Nora beni takip ederek kitapçıdan çıkıp arkada bizi bekleyen Escalade'ye doğru yürürken, "Özür dilerim" diye fısıldadığını duyuyorum.

Arabaya biniyorum, ama ikimiz de arka koltuğa oturup otele doğru yola çıktıktan sonra, yapabileceğim tek şey, pencereden dışarı bakarak, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, ihanetimle sessiz kalmak.

Bu olay, arkadaşlığımızdaki güveni sonsuza dek bozmuş olabilir, ama işlerin bu noktaya gelmesine izin vermem Nora'nın suçu değil. O, benim kocamı aldatmam için bir plan yapmadı.

Onun yardımı olsun ya da olmasın, bunu yapabilecek kapasitede olduğumu şimdi anlıyorum.

Tanrım, bu hayatımın en kötü gecesi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu hala hayatımın en kötü gecesi.

Birkaç saat önce otele döndüğümüzden beri uyuyamıyorum. Dört saat boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durduktan, son iki yılı, bu kitabı, arkadaşlığımı, evliliğimi ve Saint'in bana söylediği her yalanı tek tek düşünerek geçirdikten sonra bile hala ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Nora'ya sonsuza kadar kızgın kalabilir miyim, onu bile bilmiyorum, çünkü kariyerim konusunda niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Ama şu anda, en azından uykumu kaçırarak kadar öfkemi hissetmesini istiyorum.

Eminim Nora'nın niyeti zararsız bir teşvikti. Eski arkadaşının sadece uğrayıp kapımı çalacağını ve bana basit bir soru soracağını, onun görünüşünün bende yazmama yardımcı olacak bir şeyleri tetikleyeceğini düşünmüştü.

Ama bu, bundan çok daha fazlasını tetikledi.

Sonunda onu affedeceğimi biliyorum, ama bu zaman alacak. Umarım benimle Saint arasında olanları asla sorgulamaz. Ona bu hikayeyi anlatmak istemiyorum, ama Saint'in ona işlerin ne kadar ileri gittiğine dair hiçbir ayrıntı vermemiş olmasına sevindim.

Ne kadar ileri gittiğimizi.

Tanrım. Beynim karmaşık düşüncelerle dolu ve göğsüm duygularla dolup taşıyor.

Bu gece olan her şeyi kafamdan atmak umuduyla dizüstü bilgisayarımı önüme çekiyorum. Bir yazar olarak yapmamam gerektiğini bildiğim tek şeyi yapıyorum.

Goodreads'te kitabımı açtım.

Bugün *Woman Down* hakkında yazılan tüm yorumları incelemeye başlıyorum. Genelde bunu yapmam.

Günlük hayatımdan kaçınmaya çalışıyorum ama bu kitap farklı. *Bu kitap kişisel.* Bu kitap hakkında yazılan her yorumu okumak istiyorum çünkü kitabın büyük bir kısmı benim kendi deneyimlerimden alınmış. Ve nedense, insanların Cam ve Reya arasındaki ilişki hakkında ne düşündüklerini bilmek istiyorum.

Her eleştiri, ruhumun üzerinde bir büyüteç gibi hissettiriyor. Cam hakkında yapılan her yorum içimde bir şeyler uyandırıyor.

O çok hayalperestti.

Çok koruyucuydu.

Hayatımda bir Cam istiyorum.

Keşke bu okuyucular bilselerdi.

Onu, Eric'i, sayfaları çevirirken, sonuna doğru ilerlerken bizim birlikte geçirdiğimiz zamanları yansıtan kısımları fark ederken hayal etmeye çalışıyorum. Bunun benim yazdığım en iyi kitap olduğunu söylediğini biliyorum, ama yine de bitirip bitirmediğini merak ediyorum. Neden umursadığımı bilmiyorum. Kesinlikle bitirmiş gibi davrandı, ama bu noktada onun ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu biliyorum.

Yine de okumamış olması imkansız. Muhtemelen Shephard'dan daha hızlı okumuştur. Sanırım bu yüzden yorumları tek tek inceliyor, her kullanıcı adına bakıyor ve okuduğum kelimelerden herhangi birinin ona ait olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum. İmza günümde ortaya çıkacak kadar cesursa, eminim bir yorum bırakmıştır.

Parmaklarım klavyeye basıyor ve gözlerim bir saat boyunca ekranı dikkatle tarıyor, ama okuduğum kelimelerin herhangi birinin onun yazdığını gösteren hiçbir şey göze çarpıyor.

Bunu unutmalıyım.

Onun hatırasını unutmalıyım.

Umarım bu gece gerçekten onunla son görüşmemdi. Kitap çıktı, kocamı seviyorum, pişmanlık duyuyorum ve hayatıma devam etmem gerekiyor.

Tam dizüstü bilgisayarımı kapatıp Saint hakkındaki düşünceleri kafamdan sonsuza dek silmeye çalışırken, bir e-posta bildirimi belirir. Keskin ses sessizliği yırtar.

Bildirimi tıklıyorum ve konu satırını okur okumaz, tanıdık bir sıcaklık göğsümden aşağı kayarak mideme kurşun ağırlığı gibi yerleşiyor.

Rezervasyon Onayı

Beklemek mi? Neyi beklemek?

E-posta, kabinleri rezervasyon yaptığım kiralama şirketinden geliyor, ama Louie ve Mari'nin kabini için değil. Batıya bakan kabin. Geçen sefer kalmak istediğim kabin.

E-postayı açıp hızlıca göz gezdiriyorum, kalbim karışıklık ve korkuyla hızla atıyor. Standart onay e-postası: kibar, profesyonel, sıradan. Ama içeriği hiç de öyle değil.

Kabin, bu tur bittikten sonraki hafta, önümüzdeki Cuma gününden itibaren yirmi bir günlüğüne benim adıma rezerve edilmiş. Ödeme bölümüne doğru kaydırırken parmaklarım titriyor. Ön ödemeli olarak işaretlenmiş.

Ben bu rezervasyonu hiç yapmadım. Asla *yapmazdım*.

Saint ile olanlardan sonra, bir daha o kasabaya adımımı atmayacağıma yemin etmiştim. Peki bu nasıl oluyor? Ekranı bakarken omurgamdan bir ürperti geçiyor. Bunu benim rezervasyon yapmadığımı biliyorum.

Her şeyi anlamaya çalışırken, başka bir e-posta bildirimi daha geldi. Bu sefer, tanımadığım bir e-posta adresinden gelmişti. Tıklarken kalbim hızla çarpmaya başladı, içimde korku ve merak savaşıyordu.

E-posta kısa. Çok kısa.

Tek yazdığı şey, "Petra, bence bir sonraki kitabın üzerinde çalışmaya başlamanın zamanı geldi."

TEŞEKKÜRLER

Son kitabımı yayınlıyalı üç yıldan fazla oldu. Karakterlerle oturup onların karmaşalarını ve başarılarını anlamaya çalışalı üç yıl oldu. Dürüst olmak gerekirse, yazmaya geri döneceğimi bilmiyordum, ama hikayeler en çok ihtiyaç duyduğunuz anda sizi bulurlar.

Woman Down, One More Step adlı antolojide ilk kez yayınlanan "Saint" adlı kısa öykümden doğdu. Bu öykü, yazdığımdan çok sonra da aklımda kaldı, ama ona geri dönmeden önce kendime biraz zaman tanımam gerekiyordu. Bu kitap, yazmanın genellikle olduğu gibi yavaş, bazen acı verici, ama nihayetinde iyileştirici bir sürecin sonucudur.

Okurlarıma, sabırları, hala burada olmaları ve alıştığınız hızda yazmasam da hikayelerime inanmaya devam ettikleri için teşekkür ederim. Bu ara verdiğim dönemde gösterdiğiniz nezaket, tahmin ettiğinizden çok daha değerliydi.

İnanılmaz menajerim Jane Dystel'e, sen olmasaydın burada olmazdım.

Harika editörüm Anh Schluep'e, bu kitabın var olmasının sebebi senin sarsılmaz sabrındır. Güvenin ve rehberliğin için teşekkür ederim.

Amazon Publishing'deki herkese, bu hikayeye bir yuva verdiğiniz ve beni bu kadar özenle ve tutkuyla desteklemeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Tarryn Fisher'a. Sen bilirsin.

Kocam ve oğullarıma, huzurumu ve mutluluğumu her şeyin üstünde tuttukları için teşekkür ederim.

Kardeşlerime ve anneme, desteğiniz sürekli ve koşulsuzdu. Hepinizin benim yanımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Ve tüm arkadaşlarıma, *Woman Down*, kendinizi kaybolmuş hissetmeseniz bile, geri dönüş yolunu bulmakla ilgilidir.

Bana bunu yapmak için zaman ve alan verdiğiniz için teşekkür ederim.
Colleen

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © Callynth Photography

Colleen Hoover, kadınlara yönelik en çok satan roman *It Ends with Us* ve psikolojik gerilim romanı *Verity* dahil olmak üzere birçok romanın yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarları listesinde birinci sırada yer almaktadır. Eserleri, Goodreads Choice Award'da üç yıl üst üste en iyi romantik roman ödülünü kazanmıştır: 2015'te *Confess*, 2016'da *It Ends with Us* ve 2017'de *Without Merit*. Colleen aynı zamanda senarist, yapımcı ve yapım şirketi Heartbones Entertainment'ın kurucu ortağıdır.

Colleen şu anda eşi ve üç oğluyla birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Yazar hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.ColleenHoover.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM